C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hendee_J_C&Barb-Vzneseni_mrtvi_4-Zradce_krve.pdb

PDB Name: Hendee_J_C&Barb-VM4-Zradce krve
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.9.2007
Modification Date: 22.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Magiera zahlédla na pravé straně síně Leesila a dech se jí zadrhl v hrdle. Vypadal zoufale a potil se i ve studeném vzduchu hradu. Voják v čele se k němu vrhl a Magiera se rozběhla chodbou.
Leesil ustoupil tak rychle, že voják až zavrávoral, pak se otočil dokola a čepelí rozsekl strážci bok. Muž vrazil do židlí a padl k zemi. Omasta mávl na další dva muže a ti vyrazili vpřed.
"Leesile!" zakřičela Magiera.
Uviděl ji a přikrčil se, protože ho napadl další voják.
Strážce, který stál k Magieře nejblíže, se začal otáčet. Zasáhla ho do hlavy hruškou meče tak silně, až zavrávoral a vrazil do muže před sebou. Magiera kopla vojáka do zad a povalila je oba na zem.

BARB & J. C. HENDEE
ZRÁDCE KRVE

FANTOM Print
2007

Copyright © 2006 Barb Hendee and J. C. Hendee

Translation © Kateřina Niklová
Cover © Jan Patrik Krásný
ISBN 80-86354-80-6

S velkou úctou věnujeme toto dílo našim redaktorkám Liz Scheierové a Jennifer Heddleové, agentovi Danu Hookerovi a talentovaným výtvarníkům Steve Stoneovi a Koveckovi.
Všechny romány jsou společným dílem nás všech.

PROLOG

Elfí míšenec ležel na posteli a nedokázal se zahřát. Jeho matka byla dole v kuchyni, ale on u ní nemohl hledat útěchu. Místo toho se Leesil posadil a zadíval se na psa ležícího na podlaze.
Chapova stříbřitě šedá srst se třpytila ve světle jediné svíčky, která v tmavém pokoji hořela. Zvedl hlavu, zamrkal na Leesila a zakňučel, jako by se ptal, jestli je všechno v pořádku.
Leesilovi se stáhl žaludek a ruce se mu třásly. Tělem se mu šířil pocit, který nedokázal pojmenovat. Byl špeh, vrah a otrok vojevůdce Darmoutha, který vlastnil jej i jeho rodiče. Bez odmlouvání sloužil svému pánovi, aby ochránil matku a otce. Ale tento den byl jiný.
Před třinácti dny poslal Darmouth Leesila, aby špehoval u starého učence jménem Josiah. Stařec na něj byl velice hodný; ne každý by do domu přijal elfího míšence. Leesil Josiaha zradil a předal Darmouthovi dopis, který napsal starý učenec sestře. Nestálo v něm nic špatného, jenom obavy o stav provincie, ale i to Darmouthovi stačilo, aby ho obvinil ze vzpoury. Nechal Josiaha zatknout a zaplatil Leesilovi za služby. Darmouth tomu říkal "odměna".
Leesil nedokázal zapomenout na Josiahovy usmívající se fialkové oči. Hruď se mu stáhla malou nadějí, že by Josiahovo jméno mohlo být očištěno. Možná se jeden z Darmouthových ministrů zasadí o jeho svobodu.
Přejel si rukou po obličeji, chvěl se a potil zároveň. Potřeboval na vzduch. Musel pryč z pokoje, z domu. Sebral váček s mincemi, které mu dal lord Darmouth, vstal, zhasl svíčku a tiše vešel do ložnice rodičů. Otec byl pryč a matka v kuchyni, takže položil váček na postel.
Jen málo lidí dokázalo našlapovat tak tiše, aby je jeho matka neslyšela, ale Leesila to naučila. Seběhl dolů po schodech tak tiše, že si toho ani nevšimla. V půlce schodiště se zastavil a ohlédl se. Chap běžel za ním a ani jeho tlapy nedělaly žádný hluk.
Leesil by se radši prosmýkl ven zadními dveřmi, které vedly na břeh jezera, ale to by znamenalo projít kuchyní. Nechtěl, aby ho matka uviděla a začala se vyptávat. A tak vyšel ven hlavními dveřmi. Tiše je otevřel a Chap ho následoval.
Měsíc stál vysoko. Leesil se rozhlédl po městě Venj?tz a Uličce přízně, ve které celý život žil. Za hradby města se dostal jenom ve službách pánovi nebo během výcviku s rodiči. Jejich dům stál mezi mnoha dalšími na břehu jezera, v jehož středu se tyčila Darmouthova tvrz, která byla s pevninou spojená opevněným mostem. Leesilovy oči zalétly k masivním čedičovým hradbám hradu a najednou přestal dýchat.
Z hradeb viselo tělo ve špinavé róbě krémové barvy. Mezi obrovskými ohňovými koši na vrcholku zdí nebylo skoro vidět.
Mistr Josiah.
Lord Darmouth neztrácel čas.
Svět před Leesilovýma očima potemněl a roztřásla se mu kolena, jak se snažil vtáhnout do plic vzduch.
To je moje práce, pomyslel si. Tohle jsem zavinil já.
Zalapal po dechu a rozběhl se.
Leesil utíkal ulicemi a nezajímalo ho, kdo jej uvidí. Teprve o dva městské bloky dál si všiml cvakání

drápů o dlažební kostky a poznal, že Chap běží za ním. Dorazil na hlavní ulici a zahleděl se na městskou bránu, teprve pak se ovládl. Vklouzl za obchůdek a sledoval procházející poutníky.
Noc už byla ve své polovině, ale bránou pořád ještě projíždělo několik vozů. Obchod a směna ve Venj?tzu zrovna nekvetly, ale obchodníci přijížděli dnem i nocí.
Tento život musel skončit. Stačilo, aby Leesil Darmoutha neuposlechl, a pán by nechal zatknout a popravit jeho rodiče. A co teprve kdyby utekl. Neměl nic. Ani peníze, ani šaty. Ani vodu, ani jídlo. Ale v tuhle chvíli toužil prostě jenom utéct.
Dům, který dal Darmouth jeho rodičům, nebyl žádným projevem "přízně", nýbrž klecí, která ležela v dostatečné blízkosti hradu, aby je mohl mít pod kontrolou. Dost blízko, aby měl Leesil Josiahovo tělo den za dnem na očích, dokud neshnije a nespadne do jezera. Ztratí se tak i učencovy kosti a zmizí mezi těmi, kdo umřeli před ním a skončili ve vodních hlubinách.
Minul ho vůz s těžkým nákladem zakrytým plachtou. Mířil k bráně. Leesil vyrazil za ním a vlezl si dovnitř dřív, než ho mohl někdo vidět. Mávl na Chapa, aby ho následoval.
Chapův šokovaný výraz vypadal skoro lidsky. Jak se vůz vzdaloval, udělal pes dva zdráhavé kroky.
Ohlédl se zpátky na město, ale dům ležel příliš daleko a nad střechami se tyčily jenom věže Darmouthova hradu. Chap vyrazil za vozem a vyskočil na něj. Leesil přes ně přetáhl plachtu a zavrtali se hlouběji mezi bedny a pytle.
Vůz se zaskřípáním zastavil, protože někdo zavolal na vozku.
"Nazdar, Virecku. Míříš na jih?"
"Dá se tam líp obchodovat," odpověděl vozka. "S provinciemi to jde z kopce."
"Vrátíš se za měsíc?"
"Spíš za dva. Ale přivezu ti tabák do dýmky, abys měl na hlídce co kouřit."
"To bych byl rád."
Vůz projel městskou bránou a nikdo se neobtěžoval prohledat náklad.
Leesil si začal pomalu uvědomovat, co vlastně provedl. Zavřel oči a uviděl otcovu a matčinu tvář. Vůz jel dál, ale on nevzhlédl, aby se zadíval na hradby Venj?tzu, zahalené nocí. Jediným zvukem bylo klapání podkov na udusané cestě.
Chap se snažil uvelebit a převrátil jednu z beden. Leesil se instinktivně odkulil stranou, ale vyklouzl přitom napůl zpod plachty.
"Hej!" zakřičel hlas. "Co to tam děláš?"
Leesil si napřed myslel, že si ho vozka všiml, ale ten se otočil jen proto, že na něho někdo zezadu zavolal. Zatáhl za opratě a vůz se zatřásl a zastavil.
Leesil pořád slyšel klapání podkov a ohlédl se zpátky k městu.
K vozu mířili tři koně. V čele jel vysoký, štíhlý muž s nazrzlými vlasy. Leesil ho znal. Baron Em?l Milea byl jedním z Darmouthových šlechticů a ministrem v jeho radě - jeho poskokem.
Em?l vytřeštil oči. Ty, pohnul rty a zatáhl za uzdu. Doprovod zastavil vedle pána.
Leesil toho muže viděl jenom několikrát. Rodiče byli sluhy Darmoutha, ale lidé v nejbližším lordově okolí tušili, jaké úkoly plní. Leesil zdědil barvu kůže a vlasů po matce. Baron snadno uhádl, kdo - i když ne co - Leesil je.
Doufal, že bude dávno pryč, než někdo jiný kromě rodičů zjistí, že zmizel. Váček s mincemi na posteli by jim určitě pomohl. Mohli utéct dřív, než by se Darmouth něco dozvěděl. Mohli…
Leesilův svět se skoro zastavil, když baron Milea zaječel na své muže: "Chyťte ho!"
Leesil se skulil z vozu a vyrazil do lesa. Chap mu byl v patách. Hlavou se mu honily matčiny rady o nočním životě v lese. Běžel tmou a pořád viděl Josiahovo tělo, visící z hradeb, a cítil na sobě pohled rodičů.

Cuirin'n?n'a uslyšela cvaknout dveře a obrátila se, aby přivítala manžela doma. Ale při pohledu na Gavrilovu napnutou, skoro bílou tvář jí slova zmrzla na rtech.
"Nein'o," zalapal po dechu. "Leesil je pryč. Utekl z města." Rozcuchané vlasy visely manželovi přes zpocené čelo. Gavril byl skoro stejně vysoký jako ona, ale tady veškerá podobnost končila. Měl prosté rysy, hnědé oči i vlasy a dolní část tváře mu zakrýval krátký plnovous, prokvetlý stříbrem. Nikdo, kdo ho

potkal, by si na něj nevzpomněl. Byla to jedna ze silných stránek špeha a nájemného vraha.
Nein'a byla ve všech ohledech jeho protikladem - ve srovnání s lidmi byla vysoká a hedvábné, skoro bílé vlasy nosila svázané v uzlu. Ale často si je rozpouštěla, takže jí padaly dolů na záda, a kdykoli chtěla zdůraznit svůj exotický původ, zastrkávala si je za špičaté uši. Její kůže měla zlatě hnědou barvu. V trojúhelníkové tváři vynikaly jantarové oči mandlového tvaru, které byly větší než lidské. Okouzlily každého muže, který do nich hleděl příliš dlouho. Byla to jedna ze silných stránek špeha a nájemného vraha.
Nein'a sloužila jako rozptýlení na Darmouthových nepříliš častých večerních hostinách, kde zbavovala obezřetnosti šlechtice nebo důstojníky, které Darmouth podezříval ze zrady. Takoví muži jí rádi šeptali do ucha a snažili se ji ohromit svým vlivem v provincii a bohatstvím, kterým by se jí odměnili za přízeň. Ale teď se celý její svět začínal hroutit - její a jejího manžela.
Srdce jí pomalu bušilo v úzkém hrudníku. Potřásla hlavou. "Leesil je nahoře. Spí."
"Ne." Gavril se na ni zpříma zadíval. "Je pryč."
Nein'a zavřela velké oči. Leesil je opustil?
"Darmouth nás pověsí na hradbách," řekl Gavril a ukázal na ni. "Převlec se a seber zbraně. Já přinesu peníze."
Někdo z rodiny vždycky zůstával doma. Jedinou výjimkou bylo, když si ji Darmouth zavolal na nějakou hostinu, kde ji měl pod dozorem. Jenom v takových chvílích mohli její manžel a syn opustit dům. Gavril někdy vzal Leesila do malého hostince v zadní části obchodní čtvrti. Někdo z rodiny však vždy zůstával rukojmím, aby zajistil poslušnost ostatních. Ale Leesil přesto z Venj?tzu utekl.
"Kde jsi to slyšel?" zeptala se.
"Varoval mě Byrd a…"
"Odkud to ví on?"
"Nemáme čas," řekl Gavril ostře. "Musíme utéct!"
Vyběhl z kuchyně.
Nein'a ho následovala nahoru po schodech, ale než zamířila do ložnice, vstoupila do Leesilova pokoje. Byl prázdný a přikrývky zmuchlané. Chapa taky nikde neviděla. Uvnitř ji sevřel chlad. Potlačila paniku a pospíšila si do ložnice.
Strhla ze sebe šaty, až se kolem rozlétly knoflíky, a odhodila je na zem. Na okamžik zůstala stát ve studeném pokoji nahá a zadívala se z okna. Hrad jejich pána a vládce se tyčil nad jezerem. Posbírala oblečení na cestu studenou nocí. Pak si všimla něčeho na posteli.
Nein'a sebrala malý váček s mincemi. Byl plný stříbrňáků a pencí. V hrudi ji ostře zabolelo, jako by ji někdo bodl nožem. Nechal jim ho tady Leesil. Znamená to, že ho přinutili odejít? Nebo si snad útěk naplánoval?
Vyhlédla ven z otevřených dveří a uviděla, jak Gavril vyskočil na zábradlí schodiště, vedoucího do druhého patra. Natáhl se po lucerně u stropu chodby.
Nein'a si oblékla kalhoty, vlněnou halenu a boty, pak odkopla šaty pod postel a zpod skříně vytáhla ranec zabalený do látky. Poslední věc, kterou si vzala, byl černý vlněný plášť. Když vyšla ven z pokoje, Gavril už na ni čekal a v ruce držel další malý váček. Natáhl se a něžně se dotkl její paže.
"Zahlédli Leesila schovaného na voze za hradbami města. Spustili poplach a varovali hlídky. Přes hradby se nedostaneme. Musíme zpátky do hradu."
Věděla, co navrhuje a jak velké riziko plán představuje. "Možná varovali i stráže na mostě. Chytí nás, až budeme venku."
"Nemáme na vybranou. Naše jediná naděje je uvnitř hradu."
Měl pravdu a ona to věděla.
Vyklouzli ven kuchyňskými dveřmi. Darmouthův hrad se tyčil nad jezerem a ohňové koše vrhaly záblesky na hladinu.
"Proč to Leesil udělal?" zašeptala Nein'a a přitáhla si plášť těsněji k tělu.
Gavril ukázal na hrad a měkce pronesl: "Myslím, že už to náš syn nedokázal dál snášet."
Nein'a vzhlédla. Díky nočnímu zraku elfů viděla jasně a nepotřebovala světlo ohňových košů na věžích. Na nejbližší zdi viselo ochablé tělo v krémovém hávu. Na okamžik znovu ucítila ledové bodnutí v hrudi.

"Nechal nás umřít kvůli starému učenci?"
Z Gavrilova hlasu zmizela všechna měkkost. "Leesil se pro tenhle život nehodí, ale tys na tom trvala…"
Nein'a věděla, jaká slova mu uvízla na jazyku. Byla to ona, kdo trval na synově výcviku. Gavril by dal přednost tomu, aby Leesil zůstal obyčejným rukojmím, provazem, kterým je Darmouth spoutal. Vycvičila syna jako člena své kasty, jako Anmaglâhka.
Nebyl čas protestovat nebo litovat minulosti. Nein'a popadla Gavrila za ruku a rozběhla se podél břehu k mostu. Prchali k hradu a k jediné naději, že tuto noc přežijí.

KAPITOLA 1

"Kde je ta holka?" zabručela Magiera. "A ta zrádná potvora?"
"Wynn s Chapem se brzo objeví," odpověděl Leesil. "Už je stejně skoro večer, takže klidně můžeme zůstat ještě jednu noc ve městě."
Leesil se na Magieru nedíval a téměř ani za sebou neslyšel její netrpělivé kroky na mokrém dláždění. Místo toho hleděl na severní bránu Soladranu, nejsevernějšího města Straviny. Zvedl oči ke vzdáleným, zasněženým vrcholkům Pohoří koruny a očima přitom přelétl přes zalesněné kopce provincie lorda Darmoutha ve východní části Bojišť.
Přitáhl si vlněný plášť blíž k tělu, aby se ochránil před chladem pozdního odpoledne, když kamenným obloukem otevřené masivní dřevěné brány prosvištěl vítr. Poryv mu nadul kapuci a Leesil si zastrčil zpátky několik pramenů skoro bílých vlasů.
Během dlouhé cesty kontinentem na sever přišla zima. Uvnitř hradeb i za nimi ležel na několika místech sníh a na doškových střechách obchůdků a dalších budov lpěl bílý poprašek. Krajina za branami se svažovala k široké, ledem lemované říčce, která tekla z východu na západ. Na opačné straně toku se země zase zvedala k otevřenému poli zhnědlé divoké trávy, částečně zplihlé nedávným ledovým deštěm. V dálce pak na úpatí rostla hradba jedlí a borovic.
Tam ležely zalesněné části Darmouthova panství na Bojištích, tiché a klidné pod šedým nebem. Naivní lidé považovali tento obrázek za mírumilovný, ale Leesil věděl, že je to jenom klam. Za hraniční řekou ležely pozůstatky jeho prvního života.
Syn a otrok, špeh a nájemný vrah.
Nikdy nekráčej životem pozpátku. Pořekadlo si Leesil zrovna vymyslel, a i když by se jím měl asi také řídit, neměl v tuto chvíli na výběr, pokud chtěl pokračovat v pátrání.
Z brány nevybíhala žádná viditelná stezka a ani na opačné straně říčky nezahlédl nic podobného. Ze severu sem mnoho obchodníků nepřicházelo. Žádný ze stravinských hraničních strážců v bílých uniformách a helmicích lemovaných kožešinou nepřekročil práh brány. Občané Soladranu si šli po svém a ani ze severní brány nevyhlédli. Otvírání brány každé ráno bylo spíše rituálem než nezbytností pro život města.
Leesil byl tak zahloubaný, až si skoro nevšiml, že Magiera přestala přecházet sem a tam. Netrpělivě se na něj zpoza okraje kapuce zamračila, pak se zadívala stejným směrem jako on, a to na zalesněnou krajinu a sněhem pokryté hory za ní. Leesil se otočil jen natolik, aby viděl, jak pátrá po tom, co tak upoutalo jeho pozornost.
Vlněná kapuce jí ležela v záhybech na ramenou a černé vlasy si stáhla koženým provázkem do dlouhého copu. Zamračila se na krajinu za bránou. Ve tváři, která byla na živého člověka až příliš bledá, vynikaly tmavě hnědé oči. Z profilu se jí dlouhý, rovný nos táhl k pravidelnému, jemně vykrojenému obrysu rtů, které v sobě měly v porovnání s tváří alespoň nádech života. Přestala se mračit, protože pochopila.
Znovu nakrčila hladké čelo, ale ne v podráždění. Položila mu ruku na tvář a obrátila jeho obličej k sobě. Měla tichý, ale pevný hlas.
"Rychle a tiše jako obvykle. Nikdo se nedozví, že jsme tudy prošli." Ruka jí sklouzla k brnění na jeho hrudi. "Nedovolím, aby se tě někdo dotkl."
Leesil se pokusil kvůli ní usmát, ale nedokázal to.
Útěk z domova v Droevince byl pro Magieru těžký, i když to místo z celé duše nenáviděla. Přiměl ji pochopit, proč museli odjet tak rychle.

Na mýtině nedaleko Apudâlsatu, hluboko v lesích jihovýchodní Droevinky, se Magiera postavila šílenému nekromancerovi Ubâdovi. Čekal na ni celé roky od noci, kdy se narodila. Ubâd vyvolal něco starého a zapomenutého v podobě obrovských černých smyček, které se podobaly hadím. Leesil hádal, že nekromancerovi poskoci - nebo sluhové zámotků mezi stromy - Magiera pořád hledají. A tak prchla s Leesilem na sever do Straviny.

A teď před nimi ležela provincie Leesilova starého pána a vládce Darmoutha. Leesil věděl, že je na čase, aby se teď vrátil "domů" on, pokud mají projít zemí a Pohořím koruny na území lidu jeho matky, do Elfích teritorií. Někde v té skryté říši možná ještě žije jeho matka. Cuirin'n?n'u - Nein'u, jak jí říkal jeho otec - věznil vlastní lid.

A pokud matka přežila… pokud nezemřela, protože syn utekl z otroctví… tak co se stalo s jeho otcem Gavrilem?

"Leesile?"

Překvapeně se na Magiera zadíval. Obrátila se k městu a on se otočil, aby zjistil, na co se dívá.

Leesil neviděl nic než lidi, kteří si jdou po svých. Procházeli se nebo rozhodně kráčeli do a z obchodů a stánků podél hlavní ulice vedoucí k bráně. Ale jedna malá postava se mezi nimi nešikovně proplétala a blížila se k nim.

Wynn Hygeorht vypadala jako děvčátko oblečené do šatů po starším bratrovi. Těžký plášť z ovčího rouna, který si oblékla přes krátký háv, byl na její malou postavu příliš velký a kapuce jí sklouzla z hlavy. Jednou rukou se snažila přidržovat si límec a druhou svírala plátěnou brašnu, kterou si přehodila přes rameno. Jak přeskakovala kaluže, těžký balík jí nadskakoval na rameni, až hrozilo, že ztratí rovnováhu. Vedle ní běžel Chap, z tlamy mu stoupala pára, tlapy měl špinavé a stříbřitě šedou srst na zádech vlhkou. Asi je na pochůzkách zastihl ranní déšť.

Zmatek na ulici se ještě zvětšil, jako by Wynn šlápla do nory neustále se rozmnožujících králíků. Lidé se shlukovali ve skupinkách, rychle spolu prohodili pár slov a zase běželi dál za ostatními. Prodavači vyšli před obchůdky a podomní obchodníci zastavili káry. Kolemjdoucí s nimi mluvili, procítěné mávali rukama, ale ani rádoby zákazníci, ani obchodníci neprojevovali o zboží nebo o služby zájem.

Wynn doklouzala před Leesila a plátěná brašna ji málem strhla do bláta. Ale ještě než ji mohl Leesil zachytit, nabyla zpátky rovnováhu. Kulaté tváře s olivově zbarvenou kůží jí zrudly chladem a malá ústa měla zakrytá rukou, kterou si přidržovala límec kabátu. Rychle zamrkala velkýma očima. Když límec pustila, Leesil si všiml, že vypadá ustaraně.

"Kde jsi byla?" zeptala se Magiera. "Když jsi odešla, bylo teprve ráno a teď už je skoro večer!"

Wynn poklesla čelist. Podivný strach jí zmizel z tváře. Stiskla zuby a obrátila se k Magieře. Leesil sebou trhl dřív, než Wynn stačila vybuchnout.

"Věděla jsi, že mi bude chvíli trvat, než najdu kurýra! Musím vrátit dopsané deníky bratrstvu v Bele a v zimě cestuje jenom málo karavan. Co jsi čekala? A co teprve najít kartografa, který by nám ukázal cestu horami. A potřebovala jsem papír, inkoust a zásoby pro práci."

Leesil dlouze vydechl, ale žádná z žen si toho nevšimla.

Mezi Magierou a Wynn panovala hořkost. Její kořeny ležely v lesích Apudâlsatu, kde Magiera usekla hlavu upírovi jménem Chane - se kterým se Wynn pošetile spřátelila. Od té doby se Leesil snažil mezi nimi udržovat mír, ale každý "rozhovor" dřív nebo později skončil hloupým hašteřením. Leesil obvykle odtáhl Magieru na jednu stranu a Chap zahnal Wynn na opačnou, ale dlouhá cesta a sílící chlad Leesila unavily. Než se na ně mohl obořit, vrhl se mezi ženy Chap a na obě zavrčel.

Lidé poblíž strážního domku na jedné straně ulice zmlkli a ucouvli. Dva hraniční strážci sklonili oštěpy a udělali několik kroků k psovi.

"Dost, Chape." Leesil položil psovi ruku na záda a střelil varovným pohledem po Magieře a Wynn. "Myslím, že jim to došlo… nebo aspoň doufám."

Wynn stiskla rty a zavřela oči a Magiera se s odfrknutím odvrátila. Strážci se vrátili na místa a Chap se spokojil s tichým vrčením.

"Máš mapu?" zeptal se Leesil. "Nebo aspoň nějakou radu, jak projít horami do země elfů?"

Wynn zvedla ramena a setřásla ze sebe vztek i pytel se zásobami. Plátěná brašna přistála na zemi.

"Existuje prý stezka, ale jenom málokdo se po ní za řeku vydal, a ti, kdo to udělali, se už nevrátili. Vrchní

kartografka mi dovolila obkreslit tu trochu záznamů, které mají v archivu, protože se nikdo nikdy neptá po mapách míst, kam nikdo nechce cestovat."
Wynn vytáhla z pláště složený pergamen a podala ho Leesilovi. Převrátil ho v ruce, ale neotevřel. Uběhne ještě čtvrt měsíce, než budou mapu potřebovat, a podle Wynniných slov jim asi stejně k ničemu nebude.
"To nezní dobře," řekla Magiera.
"No a?" odvětil Leesil.
"Neříkám, že…" ujistila ho Magiera rychle. "Nikdy bych…"
"Ale nikdo před námi s sebou neměl Chapa. Ten cestu najde," nadhodila Wynn.
Chap si souhlasně odfrkl a Leesil se zadíval do jeho průzračných očí. V myšlenkách mu vytanula dávná vzpomínka z mládí.
Matka seděla na okenní římse v domě a na sobě měla teplé rezavé šaty. Skoro bílé vlasy se jí třpytily a padaly na záda a ona si je pomalu pročesávala hřebenem z jeřabiny. Byla štíhlá a vysoká a ve večerním světle a s lesem na opačné straně jezera za oknem vypadala jako mladý dub, rostoucí osaměle na pustém poli daleko od ostatních stromů.
Neín'a se otočila a odhalila hladkou trojúhelníkovou tvář s úzkou bradou a karamelovou pletí, tmavší, než byla Leesilova. Povytáhla jemné obočí nad velkýma očima mandlového tvaru jako nějaká křehká, vysoká lesní bytost, lapená ve světě lidí. Nadpozemské, velké jantarové duhovky, které zářily jako uhlíky v kamnech, se soustředily na Leesila, když promluvila.
"Léshile?"
Leesil se otřásl, aby se zbavil vzpomínky, kterou mu Chap nasadil do hlavy. "Řekl jsem ti, abys to už nedělal. Nelez mi do hlavy!"
Chap si olízl čenich.
Od okamžiku, kdy zjistili, co vlastně Chap je, uběhla už dost dlouhá doba, a tak si teď byl Leesil jistý, že šlo o nějaké sprosté gesto.
"Tak se dorozumívá," bránila ho Wynn.
"Jde o mnohem víc," zabručela Magiera.
Wynn k ní obrátila další jedovatý pohled. "Taky si přeje najít Leesilovu matku!"
Leesil potlačil zasténání, protože se znovu začaly dohadovat.
Kéž by konečně vyřešily skutečný problém, ale ani to by možná nepomohlo. Obě byly neústupné, nebo se mladá učenka možná nakazila Magieřinou tvrdohlavostí. Wynn byla každopádně tak idealistická, až to mátlo. To, že jim zatajila, že je Chane sledoval až do Droevinky, jí Magiera jen tak nezapomene - a ani Leesil.
"To mě nepřekvapuje," ozval se hluboký, vážný hlas. "Ale divím se, že jim to tentokrát trvalo tak dlouho, než si skočili po krku."
Slova Leesila překvapila. Zprudka se obrátil, aby zjistil, kdo je v tomto zapadákově tak dobře zná. Ani jednoho z mužů nepoznával.
"Ale nerozšíří se to, plukovníku?" zeptal se mladší muž staršího.
Oba byli oblečení do uniformy stravinských pohraničních stráží, kterou tvořila vycpaná zbroj pod bílým hávem beze znaku. Na sobě měli kožešinou lemované helmice, na předloktích chrániče, na rukou kovem pobité rukavice a na ramenech a lýtkách naleštěnou zbroj. Z chrániče nosu na helmicích jim vystupovaly tenké, zlaté, asi jako prst dlouhé bodce - mladík měl jeden, plukovník tři. Jediným dalším rozlišovacím znamením byla modrá šerpa, která se plukovníkovi táhla z levého ramene přes silnou hruď. Šedá bradka byla příliš dlouhá, než aby vypadala elegantně. Vyšší mladík měl dlouhé blond vlasy, které mu padaly zpod přílby na ramena.
"To asi ne," odvětil plukovník. "Už celé století nebo i dýl tam panuje občanská válka. Nikoho za hranicemi neohrozí, teda pokud se nepřestanou dohadovat a nesjednotí se… a to je nepravděpodobné."
"Pokud se válka odtamtud rozšíří," řekl mladík a zhnuseně potřásl hlavou, "měl by se ji pokusit zastavit někdo jiný. Stravina se už dost dlouho snaží potlačit šarvátky na Bojištích. Ať se jihu postaví Belaski, my za ně odvádíme práci tady na severu."
"To jsem se vám snažila říct, když jsem dorazila," řekla Wynn. "Než mě někdo přerušil."
Leesil se k ní obrátil, protože nechápal, o čem důstojníci mluví.

"Válka," vysvětlila Wynn a střelila po Magieře nervózním pohledem. "V Droevince vypukla občanská válka."
Magieřin výraz ztvrdl.
Obrátila se k jihu, jako by dokázala spatřit malinkou vesničku, ležící daleko za hradbami města.
"Teta Bieja…" zašeptala Magiera. "Leesile, vím, co jsem ti slíbila, ale musíme zajet pro tetu…"
"Nemůžeme," přerušila ji Wynn. "Trvalo by nám víc než měsíc, než bychom se dostali do Droevinky, natož do Chemestúku uprostřed…"
Učenka zmlkla, když si všimla Magieřina tvrdého výrazu. Leesil se postavil tak, aby měl rameno mezi ženami.
"Co se stalo?" zeptal se.
Wynn zavrtěla hlavou. "Jenom jsem něco zaslechla, když jsem se dohadovala s vůdcem karavany z Vudranu, hlavního města Droevinky. Scläv?novi se spojili s několika menšími rody a oblehli hlavní město Droevinky. Připojil se k nim další velký klan. Prý se jim podařilo vyhnat Äntovy a sesadit korunního prince." Zdráhavě pokračovala: "Všechno to začalo jenom několik dní poté, co jsme utekli z Ubâdova lesa. Drželi jsme se dál od všech obydlí, takže jsme o ničem neslyšeli. Zprávy se šíří pomalu, takže nikdo neví, co se vlastně stalo."
Leesil netušil, jak by mohly mít jejich činy nebo kradmý útěk něco společného s vypuknutím občanské války, ale načasování ho zneklidnilo. Když pronesl své obavy nahlas, Magieřina panika ještě zesílila.
"Musím se vrátit," naléhala.
"Wynn má pravdu," hádal se Leesil. "Nijak to nepomůže. A vsadil bych se, že teta už tam dávno není."
Magiera vypadala stejně zmateně jako Wynn, a tak se Leesil dotkl její paže a přiznal se.
"To ráno, co jsme opustili Chemestúk, jsem dal Bieje doporučující dopis pro Karlina a Caleba v Miisce a taky dost peněz na to, aby se tam dostala. Řekl jsem jí, že u nás v hospodě Lvoun bude mít vždycky domov, ale to ji urazilo a ona…"
"Proč jsi mi o tom neřekl… celou tu dobu?" zeptala se Magiera a její hlas byl až nepříjemně tichý.
Leesilovi se sotva podařilo proměnit trhnutí v pokrčení ramen a přál si, aby se ještě pořád vztekala na Wynn. "Nevěděl jsem, jestli to k něčemu bude. Se ženami tvojí krve je těžší hnout než s mrtvým bohem. Ale Bieja je prohnaná. Myslím, že tváří v tvář tomu, co se děje, se bude řídit mojí radou."
"Má pravdu, Magiero," dodala Wynn. "Tvoje teta už by klidně mohla být v Miisce, nebo tam dorazit dřív, než by ses dostala do Chemestúku. Nemůžeme nic dělat, a když se vrátíš a padneš do rukou Ubâdovým lidem, tak jí taky nepomůžeš."
"A co když se ji pokusí najít, aby se přes ni dostali ke mně?" odvětila Magiera. "Ubâd byl při mém narození, a pokud…"
Chap zavrčel tak hluboce, až k němu všichni sklopili oči. Zadíval se na Magieru, která na okamžik ztuhla, pak sebou trhla. Leesil potlačil touhu se po psovi ohnat.
"A nelez do hlavy ani jí!"
"Ne, to je v pořádku." Magiera se krátce zachvěla a tvrdě polkla. "Připomněl mi… mýtinu u Apudâlsatu. Ubâd pravděpodobně sledoval moji vesnici celé roky a už dávno to vzdal. A když zjistil, že k němu mířím, je nepravděpodobné, že by před smrtí někomu řekl, aby vesnici znovu sledoval."
Pověděla Leesilovi o tom, co se na mýtině stalo, jak Chap nekromancera rozsápal, a taky o podivných černých zákrutech v lese. Leesila zneklidnilo, jak vyděšeně a krutě se Chap choval tváří v tvář zjevení. Od té doby Leesila pronásledoval strach o Magieru.
Magiera po něm střelila pohledem přimhouřených očí a Leesil sebou znovu trhl.
"Ocenila bych," začala měkce, ale s každým slovem nabýval její hlas na ostrosti, "kdyby sis takové věci nenechával pro sebe!"
Než mohl Leesil přijít s další omluvou, rozlehlo se zpoza něj zatroubení. Pohraniční strážce na hradbách na východ od brány zadul na zatočený šedobílý roh ještě dvakrát. Vedle něj stálo několik vojáků a dvě postavy v bledě modrých kytlicích a tmavých vlněných róbách s kápěmi. Jedna postava v kapuci ukázala přes zeď na sever.
Lidé poblíž zamířili k bráně a několik strážců je zdvořile zatlačilo zpátky. Leesil se protlačil dopředu a jeho společníci mu byli v patách. Neviděl nic než tichou krajinu nad řekou.

"Co se děje?" zeptal se dvou stravinských důstojníků.
Starší plukovník ho ignoroval a s očima upřenýma na vzdálenou hradbu stromů vydával mužům tiché rozkazy. Mladý důstojník si Leesila prohlédl a poznal, že je cizinec. Leesil věděl, že jeho tmavá kůže a jantarové oči nejsou obvyklé, ale zvednutá kapuce zakrývala protáhlé uši a většinu vlasů.
"Další uprchlíci," odpověděl mladý kapitán. "Sluzhobnék Sútzits včera přinesl zprávu."
Wynn zatahala Leesila za plášť. "Nerozumím. Proč nazývá ty lidi v hábitech ‚otroky'?"
Belaskijština byla nejběžnější jazyk i ve Stravině, kde stravinsky mluvili jen lidé v zapadlých vesnicích nebo staří šlechtici, kteří si mysleli, že na takové věci záleží. Wynn se jazyk naučila až překvapivě dobře, ale některým odstínům pořád nerozuměla.
"Ne otroci," zamumlala Magiera. "Sútzit - vyslanec nebo služebník."
"Sluhové milosrdenství," dodal Leesil s opovržením. "Kněží."
Leesil považoval náboženství za něco mezi otravností a tyranií. Byla to obyčejná politika v hávu víry, ospravedlněná naukou o opěvovaném bohovi nebo svatém ochránci. Tihle "sluhové" byli nejméně otravní, ale Leesil si nedokázal vzpomenout na jméno jejich patrona. Byli to uznávaní léčitelé, kteří žili podle učení dávno mrtvého poutníka z dob, kdy jenom roztroušená sídliště naznačovala, kde se jednou zrodí země. Leesil se náboženským přisluhovačům vždycky vyhýbal a v tuhle chvíli měl pro kázání ještě míň pochopení než obvykle. Znovu se zadíval ven bránou a ve vzdálené hradbě stromů zachytil pohyb.
Na otevřenou travnatou louku vyběhla postava - byla to žena v ubohém oblečení venkovanky.
Následovaly ji dvě menší postavičky. Podle velikosti a toho, jak se jí držely, to byly děti, které měla na starost. Pak se objevili dva lidé střední výšky, chlapec a dívka, kteří ostatní předběhli.
Mladý důstojník udělal krok k bráně. Plukovník ho popadl za rameno a strhl zpátky.
"Nepřekročite hranici, kapitáne!"
Vysoký kapitán se mu vytrhl. "Pane… Nemůžu tady stát a znovu se na to dívat."
Starý plukovník se naklonil blíž a zavrčel podřízenému do obličeje. "Na jihu vypukla válka a já vám nedovolím rozpoutat další tady. Tohle není poprvé a ani naposledy, takže se kousněte do jazyka a buďte zticha! Dokud uprchlíci nepřekročí hranice, nemůžeme zasáhnout."
"Zasáhnout do čeho?" zavolala Magiera.
Plukovník ji ignoroval, ale kapitán naklonil hlavu na stranu. Dlouhou tvář zrudlou chladem měl staženou a zjevně ho stálo velkou námahu mlčet a poslechnout nadřízeného. Leesil viděl, jak muži zacukalo levé oko, pak vyštěkl rozkazy strážcům, kteří se shromáždili kolem brány.
Leesil sledoval, jak z lesa vyběhly další postavy. Během dětství na Bojištích viděl, jak se lidé snažili dosáhnout lepšího života. Víc než jednou ho přinutili jim život vzít. I když s nimi soucítil, pořád tady byl Darmouth a jeho nadvláda nad ním, matkou a otcem. Oni… udělali pro pána a vládce věci, které mu ještě dlouhé roky způsobovaly noční můry.
"Leesile, o co jde?" zeptala se Magiera.
Z lesa vyrazil první voják na koni a vrhl se za prchající kořistí.
"Masakr," zašeptal.

Chap sledoval hon na poli. Mezi prchajícími venkovany byli i dva dospělí muži, kteří běželi jako poslední. Zbytek tvořily ženy a děti a jeden chlapec a dívka, kteří byli dost staří na to, aby ostatní předběhli. Z hradby stromů zatím vyrazilo pět jezdců a hnali se za kořistí. Byli oblečení do kůže a kroužkové zbroje, na koních měli zavěšené štíty a každý se oháněl dlouhým palcátem s úzkou kovovou hlavicí.
Městskou bránou se prohnal poryv větru.
Zasáhl Chapa přímo do obličeje. Ostře zamrkal a jeho duše se zachvěla. Jeho lid - fayové, kouzelní tvorové - k němu hovořil prostřednictvím studeného větru.
Nezasahuj! Tato událost nemá nic společného s tvým úkolem.
To není pravda. Vyrvali jsme jednoho z rukou Nepřítele - Chap koukl po Magieře, pak se obrátil k Leesilovi - jenom abychom ztratili druhého kvůli jeho minulosti?
Leesil stál bez hnutí a hleděl na pole. Vítr rval za jeho kapuci, až mu přes obličej létaly prameny světlých vlasů.
Pokud je to nezbytné, tak ať. Dítě mrtvého je nejdůležitější.

Na poli jezdec v čele obrátil palcát a udeřil jednoho z utíkajících mužů tupým koncem do zad. Uprchlík zakopl a zmizel v trávě.
Chap zavrčel stisknutými čelistmi, ale zvuk se ztratil ve výkřicích davu kolem. Oběhl malý, rozčilený kruh a zadíval se na Leesilův ledový výraz a oči hledící bez mrknutí. Chap zachytil vzpomínku, která vyplula na povrch přítelovy mysli. Chapa zasáhl Leesilův stud, když se zadíval na okamžik z Leesilovy minulosti - Leesilovýma očima.
V obchodě místní koželužny se obchodníci a měšťané sešli na noční schůzce. Tiše proklínali své utrpení a brzy se hovor stočil k tomu, jak ukončit vládcovu tyranii. Leesil se odvrátil od rozčilených tváří a snažil se nenaslouchat jejich podráždění. Trvalo mu skoro tři měsíce, než si získal jejich důvěru a oni ho přizvali na toto setkání. Se zakrytou lucernou v ruce se plížil k zadním dveřím koželužny a opatrně se rozhlížel, jestli si ho někdo nevšiml. Když si byl jistý, že ho nikdo nebude postrádat, pootevřel zadní dveře a vyklouzl ven do temné ulice za dílnou.
Otevřel dvířka lucerny, postavil ji na zem a zamířil do nejbližší boční uličky. Srdce mu několikrát zabušilo, pak zaslechl blížící se dunění kopyt a kroky. Uvnitř koželužny si vojáků nikdo nevšiml, dokud nebylo pozdě.
Když Leesil uslyšel, že vojáci vykopli dveře, schoval se do stáje a přitiskl se k dřevěné stěně. Ocel řinčela a měšťané křičeli. Leesil se neohlédl ani nepohnul, dokud noc znovu neutichla.
Chapova hruď se otřásla zavrčením. Leesilova vzpomínka se vytratila a zůstalo po ní jenom neutuchající neštěstí. Leesil toho v sobě tolik ukrýval a Chap se bál, že pokud se vrátí zpátky, tak ho minulost zlomí.
Chap se zadíval na přítelovy prázdné oči, kterými sledoval úprk chlapce a dívky. Uvnitř pořád cítil Leesilův pocit viny. Chap přitiskl uši k hlavě a obořil se na svůj lid.
V dobách lidských Zapomenutých stáli předchůdci tvora, jehož tělo teď nosím, bok po boku s těmi, kdo se postavili Nepříteli. Bojovali jsme s nimi… pro ně.
Jeho lid nedal najevo žádný soucit.
Jenom abychom udrželi rovnováhu. Jenom abychom zachovali svět, jaký je. Toto není taková chvíle - pouhý okamžik věčnosti - a ty jsi dovolil, aby ti smrtelnost zatemnila rozum. Je to život, dravec a kořist v koloběhu života. Chceš zachránit okamžik a riskuješ přitom věčnost!
K Chapovým uším dolehlo dunění podkov.
Jezdec v čele dohonil prchající ženu. Palcát se snesl dolů a Chap uslyšel vzdálené prasknutí, jak roztříštil ženě lebku. Naklonila se dopředu a klesla ochable na trávou porostlou zem.
Palcát se vznesl vzhůru a do vzduchu vylétla krev a vlasy.
Chap zavrčel tak hlasitě, až přehlušil všechny ostatní zvuky, které mu zaznívaly v uších. Jeho duše jedovatě odsekla: Klidně se schovávejte ve Věčnosti… já nesouhlasím!

Wynn se zachvěla, ale nevěděla, jestli to způsobil studený vítr nebo to, co viděla na poli. I přesto v její duši doutnala zášť k Magieře. Chane byl mrtvý. Magiera, která se řídila jenom rozumem, ho zabila.
Wynn se nedokázala vzdát bolesti.
Bránou se prohnal poryv větru. Její třas zesílil a ostřeji rozbolela hlava.
Dolehlo k ní mnoho hlasů, které mluvily zároveň, ale byly tak daleko, že je neslyšela - nebo snad ano? Zněly spíše jako bzučení hmyzích křídel nebo šustění podzimního listí v sadu. Naplnily jí vědomí, až se jí zatočila hlava, jako tu noc, co…
To už se jí jednou stalo.
Chap před ní rozčileně přecházel a chlupy na krku měl naježené. Wynn ho sledovala a slyšela - cítila - jeden osamělý pár křídel, jediný lístek, který zašustil v odpověď.
Jezdec v poli zasáhl prchajícího muže násadou palcátu.
Wynn viděla, jak Chap stáhl pysky a vycenil stisknuté zuby, ale zvuk, který vydal, překryly kletby a lapání po dechu lidí na ulici. Chap začal chodit v kruzích, ze kterých se jí na okamžik roztočila hlava. Ve Wynnině mysli zabzučel hmyz a zašustěl lístek. Co to dělá? Stála nehybně, už se netřásla, a ani se netoužila pohnout, protože ji přepadla stejná závrať jako tehdy v noci v Droevince, když pošetile použila divotvorství a očarovala si zrak… aby viděla spirituální vrstvu světa.
Několik pohraničních strážců zaklelo a Chap zavrčel. Přitiskl uši k hlavě, vrhl se vpřed a dva strážci

překvapeně ucouvli, když se obrátil k Leesilovi.
Jediný lístek zašustil ve Wynnině mysli s ohlušujicim hukotem.
Zavřela pevně oči a přitiskla si ruku na ústa, protože se jí zvedl žaludek. Pochopení bojovalo s nevolností. Stáhl se jí žaludek. Ten pocit v hlavě, šustění lístku a bzučení hmyzu, které bojovalo s hukotem ostatních…
Pocházelo od Chapa.

Chap se vrhl vpřed, štěkal a vrčel. Dva stravinští strážci, kteří se nakláněli do brány, mu uskočili z cesty.
Uzavřel mysl před svým lidem a obrátil se k těm, které chránil a měl je rád.
Wynn stála ztuhle, ruku si držela před ústy a vyděšeně na něho hleděla.
Magieřiny bledé rysy byly kolem zčernalých duhovek napnuté. Jednou rukou držela Leesila pevně za zápěstí.
Leesil rychle a namáhavě dýchal.
Chap se nemusel ponořit do Leesilových vzpomínek. Pořád cítil hanbu, která z míšence sálala.
"Nemůžeme se v otevřeném prostoru postavit vojákům na koních," varovala Magiera.
Chapův podrážděný štěkot přešel ve vzteklé vrčení.
Leesil se Magieře vytrhl a zakřičel: "Běž!"
Ještě než rozkaz dozněl, Chap už drtil tlapami led na kraji říčky. Pročvachtal ledovou vodou a vyrazil vzhůru do kopce k poli.
"Chape… Leesile, ne!" zakřičela Magiera, ale příliš pozdě.
Pes se rozběhl a vrhl se do řeky. Leesil vyrazil z brány dřív, než ho někdo dokázal zastavit, a cestou ze sebe shodil plášť.
Magieru zachvátil strach o Leesila, ale pak se v ní vzedmula vlna vzteku, která jí stoupla do krku.
Obrátila se k Wynn. Než mohla cokoli říct, Wynn vyskočila, jako by se vylekala. Byla skoro až nemocně bledá, ale podívala se Magieře do očí.
"Zůstaň tady!" rozkázala Magiera a i jí samotné zněla slova hrdelně.
"Magiero," řekla Wynn a vytřeštila oči, "musíš se ovládat."
Zamračené nebe a Wynnina bělma pálily Magieru v očích víc než polední slunce tající sníh. Všechno bylo příliš jasné a ona cítila, jak jí po tvářích stékají slzy. Čelistí se jí rozšířila tupá bolest.
"Magiero!" zavolala Wynn.
Magiera ustoupila o krok k bráně. Cítila chlad na tvářích a shodila z ramen plášť. Obklopil ji ledový vzduch. Zamračené nebe nad městem bylo pořád ostré, ale už ne tak jasné. Už ji z něj nebolely oči, protože se jí podařilo ovládnout dhampira v sobě.
"Zastavte ji," rozkázal drsný hlas.
Na Magieřino rameno dopadla velká ruka. Instinktivně se ohnala loktem a zabořila ho do vycpané kůže.
Muž se zapotácel, Magiera se vyprostila z jeho sevření a rozběhla se k bráně. Další dva strážci jí zastoupili cestu. První tasil šavli a odhodil plášť dozadu.
"Nejsme Straviňané," vykřikla Wynn za Magierou. "I když překročí hranici, nehrozí vám válka."
Druhý strážce zaváhal a nejistě se podíval na - vousatého plukovníka. První strážce postoupil s taseným mečem o krok vpřed. Magiera se připravila zaútočit, ale mladý kapitán chytil strážce za zápěstí ruky, ve které meč držel.
"Kapitáne, slyšel jste rozkaz," vybuchl plukovník a postavil se za váhajícího strážce. "Nebudeme moct nijak dokázat, že neneseme vinu na šarvátce, kterou někdo vyvolal na cizím území."
Magiera zahlédla, jak přes tvář vysokého kapitána přelétlo něco zvláštního. Pod přílbou svraštil nad slovy velitele obočí. Na okamžik vypadal zmateně. Pak se jeho výraz rychle vyhladil.
"Na to už je příliš pozdě," odpověděl. "O to se postarali muž se psem."
Trhl za strážcovu paži, muž zavrávoral a ztratil rovnováhu.
Magiera vyrazila vpřed a ramenem váhajícího strážce odstrčila. Vrazil do plukovníka a než se stačili jeden zpod druhého vymotat, Magiera vyletěla z brány. V běhu tasila meč.
Chap už byl na poli a Leesil vybíhal nahoru po břehu na opačné straně hraniční říčky.
Nebylo to poprvé, co se Leesil vrhl bezhlavě do nebezpečí kvůli nevinnému, ale nikdy nezašel tak

daleko. A výraz, který měl ve tváři, když se jí vytrhl - jako by ho utrpení a zděšení uvrhlo do slepé zuřivosti. Věděla, jak rozhodný dokáže být, když se rozzlobí, nebo jak chladně krutý, když je potřeba. A teď se slepě vrhal proti ozbrojeným jezdcům?
Bylo to hloupé šílenství! Co to do něj vjelo?
Magiera viděla staršího chlapce a dívku, kteří ostatní předběhli. Oba se vyděšeně zastavili, když uviděli, jak Chap pádí jejich směrem. Jezdec je rychle dohonil a rozmáchl se palcátem. Magiera se právě chystala vykřiknout, když se dívka rozběhla pryč od blížícího se psa. Jezdec zatáhl za uzdu a stočil koně za ní.
Magiera se rozhlédla po poli, ale Leesila nikde neviděla.

Wynn obklopily zvuky a obrazy blížící se bitvy.
Pohraniční stráže se pod velením mladého kapitána seskupovaly vedle brány a starší plukovník se mračil na pole a zatínal zuby. Napřed skupina kopiníků, pak lučištníci. Taky se objevili dva kněží, které doprovázel třetí. Plukovník je zatlačil zpátky, když se snažili vyběhnout z brány před vojáky. Shluk strážců zatarasil Wynn výhled a ona ztratila Magieru, Leesila a Chapa z dohledu.
"Nikdo nepřekročí hranici!" zařval plukovník, když kopiníci vyrazili z brány. "Držte se zpátky, dokud nepřítel nevkročí do řeky. Jakmile uprchlíci dorazí na břeh, dostaňte je do bezpečí."
Wynn tam nemohla jen tak stát, čekat a nic nedělat. Popadla plátěnou brašnu a rychle ji odnesla k patě městských hradeb. Když se kněží postavili za lučištníky a vyrazili, následovala je. Plukovník ji popadl za ruku.
"Vy ne," obořil se na ni. "Stačí, že se nám pořád pletou pod nohy kněží."
"Umím se postarat o nemocné a zraněné," odsekla Wynn a snažila se mu vytrhnout. "Můžu pomoct. Pokud je to tak vážné, jak myslíte, budete potřebovat každou pomocnou ruku."
"Vás ne!" zopakoval. "Už žádné nesmysly o cizincích."
"Nechte ji být… pane," ozval se mladý kapitán.
Wynn se obrátila a zjistila, že stojí těsně za ní a hledí na nadřízeného se sotva potlačovanou nechutí. V jedné ruce držel tasenou šavli, v druhé kulatý bílý štít s příčným modrým pruhem. Měl dlouhou tvář a byl v kožešinovém plášti tak vysoký, že mu Wynn nesahala ani po ramena. Z naleštěné přilby se zlatým bodcem nad chráničem nosu mu na záda padaly dlouhé blond vlasy. Vypadal jako ozbrojený strom na podzim, možná jasan z Wynniny domoviny, a čekal, až plukovník jeho sotva zdvořilou žádost uposlechne.
Starý plukovník obrátil pozornost k podřízenému. "Už tak se máte zač zodpovídat…"
"To vy také, pane," přerušil ho kapitán. "Pokud je cizinka, pak nemáme právo ji tady držet."
"Pokud neohrožuje bezpečí našich lidí."
"Nikoho neohrožuji," zakřičela Wynn. "Musím najít přátele a můžu pomoct s těmi, kdo prchají do bezpečí. Teď mě pusťte!"
Plukovník se zadíval Wynn do očí. "Vaši přátelé už na jeden den způsobili potíží dost."
"Ona za to nemůže," obořil se na něj kapitán. "Pusťte ji, pane, jinak nebudu jediný, kdo bude čelit tribunálu, až bude po všem."
Jediné, co Wynn na okamžik slyšela, bylo tiché zavrzání kapitánovy rukavice, jak sevřel pevněji jílec šavle. Zíral na nadřízeného tak upřeně, až Wynn nedokázala odtrhnout oči, aby zjistila, jak plukovník zareaguje.
Plukovník Wynn pustil a strčil do ní. Zavrávorala ke kapitánovi, který udělal jeden napjatý krok kupředu, než se jí podařilo narovnat se a získat ztracenou rovnováhu.
Plukovník hleděl ledovým pohledem na kapitána. Pak se zprudka otočil ke zbylým mužům kolem brány. "Lučištníci na svah!"
"Jestli chcete jít," řekl kapitán a Wynn se k němu zprudka obrátila, "pak byste si měla pospíšit. Ale vy, děvče, zůstaňte za liniemi."
Vyrazil k bráně a Wynn si pospíšila, aby se k němu připojila. "Děkuji… kapitáne. Jmenuji se Wynn."
Kapitán povytáhl obočí. Rty se mu začaly kroutit do úsměvu, který se nikdy tak docela neobjevil.
"St?siuo," odvětil. "Ale sestry mi říkají Stasi. Teď udělejte, co jsem vám řekl… Wynn."

Magiera vyrazila doleva za dívkou, která začala slepě prchat. Chap s jezdcem ji už v šikmém úhlu doháněli. Voják se ohnal palcátem, ale Chap byl daleko mimo dosah. Pes se v nejvyšší rychlosti vrhl koni na hlavu.
Chap chňapl po uzdě pod čelistí koně a hlavou narazil z boku do koňské. Zvíře sebou trhlo a ostře před ránou ucuklo. Náhlý pohyb strhl Chapa pod krk koně jako kyvadlo.
Jeho tělo se v oblouku prohnulo na opačnou stranu. Kůň vyděšeně zařičel a trhl sebou na druhou stranu. Setrvačnost a Chapova tíha uzdu přetrhly a pes vylétl do vzduchu.
Magiera viděla, jak se Chap zazmítal, aby se narovnal. Přesto ale dopadl na záda a vyjeknul. Když se kůň od psa náhle osvobodil, ztratil rovnováhu a podlomily se mu nohy. Jezdec seskočil a kůň spadl a sklouzl po zmrzlé trávě.
Magiera se přiblížila ke staršímu chlapci, který zůstal stát a hleděl za prchající dívkou. Když to vypadalo, že se rozběhne za ní, popadla ho Magiera za kabát, obrátila ho a smýkla s ním k řece. Zakopl o hromadu sněhu a zapotácel se.
"Běž, idiote!" zakřičela a ani nepočkala, aby se přesvědčila, jestli poslechl.
Voják, kterého Chap vyhodil ze sedla, vyskočil na nohy a rozběhl se za děvčetem. Zpoza Magiery se ozvaly výkřiky a další lomoz úprku a paniky, ale Magiera se rozběhla za dívkou a jejím pronásledovatelem. Dunění kopyt za ní sílilo.
Dívka běžela k hraniční říčce v dálce a voják zatím vytrhl z pochvy u opasku trojúhelníkový bojový nůž. Ve druhé ruce ještě pořád svíral palcát. Magiera se nechala ovládnout hladem a uslyšela známé zavytí. Chap se prohnal kolem ní zpátky směrem, odkud běžela. Za Magierou se ozvalo zaržání koně, ale ona nezpomalila a klapot kopyt najednou ztratil rytmus. Ohlédla se a uviděla, jak Chap visí koni na krku a snaží se ho strhnout k zemi. Neměla čas pomoct mu nebo sledovat, jak zápas dopadne, a tak utíkala dál.
Voják dívku dohnal, ale když si všiml Magiery, zpomalil a obrátil se k ní.
Zvedl nůž příliš vysoko a zamířil jí na obličej. Máchnul palcátem a Magiera ho zachytila mečem těsně u chrániče. Zaútočil nožem, ale ona ho volnou rukou srazila stranou, pak ji sevřela v pěst a uhodila.
Když ho zasáhla do obličeje, ozvalo se prasknutí tak hlasité, až ji to překvapilo. Síla rány ho zvedla ze země a obrátila ve vzduchu, takže dopadl znovu na záda. Skočila na něho a přiklekla mu paže koleny, než se stačil odkulit stranou. Magiera sevřela oběma rukama meč, zvedla ho a zamířila vojákovi na hruď. A ztuhla.
Byl mladý - tak mladý. Sotva o rok nebo dva starší než Geoffry, který jí pomáhal v hospodě. Tvář měl rozseknutou, jak ho zasáhla pěstí, a dolů po čelisti mu stékala krev. V jeho očích neviděla ani vztek, ani strach, a dokonce ani smíření se smrtí. Ležel pod ní ochable, jako by byl rád, že už konečně nemusí dál bojovat.
Kroužková vesta a vycpávky na jeho hubené postavě visely a pravděpodobně byly vyrobené pro někoho mnohem statnějšího. Žádnou jinou zbroj na sobě neměl a jeho kalhoty byly mnohokrát vyspravené. Mladé oči rámovaly temné kruhy únavy a tváře měl z hladu žluté a propadlé.
A přesto byl tady a zabíjel ženy a děti.
Magiera ho praštila pěstí do čelisti.
Jeho tělo sebou trhlo, obrátil hlavu na stranu, protočil oči a zůstal ochable ležet. Neměla čas přemýšlet, co ji přimělo nechat ho žít. Magiera vyskočila na nohy, sebrala palcát a odkopla nůž z dosahu.
Dívka utíkala dál k hranici a chlapec se k ní připojil. Před prchajícími dětmi hnali jezdci další uprchlíky. Z jejich středu se nad pole vznášelo Chapovo vzteklé vytí.
Magiera se odvrátila, rozhlédla se po travnaté pasece a pátrala po Leesilovi.

Wynn přešlápla z nohy na nohu. Stála na svahu za řadou šesti lučištníků. Pod nimi se asi krok od břehu rozestavil stejný počet kopiníků. Kapitán Stasi za nimi přecházel sem a tam, s každým prohodil pár slov, poplácal ho po rameni nebo na něj kývl, ale mluvil příliš tiše, než aby ho Wynn slyšela. Taky by ocenila pár slov na povzbuzení.
Nalevo od lučištníků stáli kněží, Sluzhobnék Sútzits. Dva si shodili kapuce z hlavy, žena ve středním věku a mladý muž. Mladík přešlapoval nervózně z nohy na nohu jako Wynn, zatímco jeho společnice stála bez

hnutí tak jako třetí kněz před nimi, který měl kápi stále na hlavě. Když se žena otočila k Wynn, muž v kápi si toho všiml a udělal totéž.
Nebylo snadné zahlédnout jeho rysy, ale Wynn rozeznala chomáče šedobílých vlasů nad hladce oholenou tváří. Ačkoli byl vysoký a vzpřímený, pohyboval se opatrně jako stařec, když na ni zdvořile kývl a zvedl ruku na pozdrav. Wynn gesto opětovala, ale tváří v tvář tomu, co je čekalo, zůstávala její přirozená zvědavost na nové věci, a hlavně lidi v této zemi spát. Vzdálený výkřik přilákal její pozornost zpátky k poli za řekou.
"Držte se zpátky, dokud neřeknu," zakřičel kapitán Stasi na muže.
Ke svahu, který klesal k řece, se hnala roztroušená skupina žen a dětí. V patách měly jezdce, kteří se divoce ohánělí palcáty. Lučištníci Wynn překvapili, protože najednou napnuli tětivy a vložili do nich šípy. Vyschlo jí v ústech.
Cestovala s Leesilem a Magierou už několik měsíců, ale šarvátky, kterých se stala svědkem, se tomuhle v ničem nepodobaly. Čekání a nemohoucnost byly horší než úprk vlhkým lesem před mrtvými příšerami. Na opačné straně oceánu, v Malourné, války skoro neznali. Cítila se mezi vojáky sama, dokud první dítě nezakoplo a neskutálelo se dolů ze svahu a do řeky.
Druhý uprchlík skočil do vody, tentokrát žena, a žadonil o pomoc.
Jeden z kopiníků obrátil kopí a posunul se dopředu. Pod nohou mu zapraskal led, takže se ponořil špičkou boty do vody.
"Pojďte!" zakřičel.
Naklonil se dopředu a natáhl ruku v rukavici k hubené holčičce, které mohlo být tak deset, jedenáct let. Brodila se jenom ztěžka, protože její zalátaná sukně nasákla studenou vodou.
Nejstarší kněz odkulhal dolů ze svahu. Jeho dva společníci si pospíšili za ním právě v okamžiku, kdy se nad vrcholkem svahu objevili jezdci. Do řeky vstoupila druhá žena s dítětem zabaleným v pokrývce a následovali ji dva malí chlapci. Když se za nimi ozvalo dunění podkov, uhnuli doprava.
Wynn se nedokázala pohnout. Dech se jí zadrhl v suchém hrdle.
"Držte řadu," zařval Stasi, ale sám běžel podél břehu k ženě s dítětem.
Wynn se zadívala na ženu, která nemohla být starší než ona sama. Měla ústa dokořán, jak lapala po vzduchu, a brodila se ke středu řeky. Jeden z chlapců se zastavil na břehu, příliš vyděšený, než aby vstoupil do vody. Druhý se pevně chytil matčiny sukně, protože mu voda vystoupala k hrudi a proud ho strhl na stranu.
Záblesk sekery letící vzduchem upoutal Wynninu pozornost. Neviděla, odkud přiletěla, ale zakřičela: "Kapitáne… za ní!"
Kapitán Stasi skočil do řeky mezi ženu a jezdce a zvedl štít. Ale sekyru hodili odněkud shora ze svahu, takže proletěla nad okrajem štítu a zasáhla ženu přímo do zad.
Mladá matka zavrávorala, prohnula se, ale stále tiskla novorozeně k hrudi. Oba chlapci vykřikli, když spadla do vody a dítě zůstalo pod ní. Z rány v horní části hrudníku, kde se jí do těla zasekla sekyra, se vyvalila krev a zbarvila vodu doruda.
Stasiho hlas zazněl nad výkřiky mužů: "Palte!" Wynn se přikrčila. Vzduch naplnilo bzučení tětiv a svištění šípů.

Magiera se rozběhla k hradbě lesa, v jedné ruce meč, ve druhé palcát. Minula dalšího padlého koně, který ještě kopal nohama. Hluboká rána mu ochromila přední nohu. Sedlový popruh byl rozseknutý a dlouhá rána po straně odhalovala žebra. Jak sebou zvíře zmítalo, barvilo břicho a trávu pod sebou tmavě rudou krví, ze které se ve studeném vzduchu kouřilo.
Ten pohled v ní vzbudil zvrácenou naději. Leesil ještě pořád žil - někde.
Nedaleko ležel tváří k zemi jezdec umírajícího koně. Nehýbal se a Magiera si pospíšila dál.
V dálce se nízko při zemi krčili dva vojáci v nesourodém oblečení a zbroji. Přes vysokou, neslehlou trávu pod stromy neviděla, co dělají, a znovu ji sevřel strach. Rozběhla se k nim.
Postavili se a vytáhli na nohy dva svázané uprchlíky. Oba zajatci byli dospělí muži, které jenom srazili k zemi a nezabili je.
Vpravo vyrazil z lesa další jezdec. Na rozdíl od ostatních byl oblečený jako důstojník, a to do šedé

prošívané zbroje a černé uniformy. Záblesk bílé přitáhl Magieřinu pozornost zpátky ke dvěma vojákům. Leesil vyrazil s tasenými čepelemi z trávy.
Přední část čepelí vypadala jako špičatá plochá lopata s dlouhými boky a naostřenými hranami. V základně měly oválný otvor, za který se daly chytit a použít k bodání. Vnější část se v dlouhém oblouku táhla podél celého předloktí a končila u lokte.
Běžel k vojákům se zajatci.
"Za vámi!" zakřičel důstojník a kopl koně do slabin, ale varování přišlo pro muže příliš pozdě.
Leesil ani nezpomalil. Prvnímu vojákovi zarazil čepel do břicha, a jak kolem něj běžel, trhl jí zpátky. Muž zařval, protože mu rozerval břicho. Chytil se za ránu, ale po rukou mu ihned začala stékat krev. Klesl k zemi a k nebi se vznášel jeho jekot, ale Magiera viděla jen škubání a trhání trávy v místech, kam spadl.
Druhý voják odstrčil zajatce stranou a ohnal se palcátem.
Leesil zachytil násadu zvednutou levou čepelí. Křídlo čepele se mu zarylo do předloktí, ale palcát sklouzl po oblouku. Pravou čepelí pak bodl vzhůru pod mužovu bradu.
Rozsekl vojákovi hrdlo a obličej. Čepel pronikla čelistí a kolem se rozprskla krev. Muž padl bez hlesu k zemi jen kousek od umírajícího společníka.
Důstojník na koni už byl skoro u Leesila.
Magiera si přehodila meč do levé a palcát do pravé ruky. Mrštila palcátem právě ve chvíli, kdy Leesil odhodil čepel a v ruce se mu objevila dlouhá, tenká dýka. Zahnul se, aby ji hodil, ale Magieřin palcát zasáhl cíl jako první.
Násada palcátu trefila důstojníka do paže a muž obrátil koně. Když Leesil hodil dýku, muž byl připraven. Zvedl krátký meč, od kterého se nůž se zazvoněním odrazil a dopadl do trávy.
V Leesilově ruce se objevila druhá dýka. Magiera se přihnala s mečem blíž.
Důstojník těkal pohledem od jednoho k druhému, pak se zadíval přes pole na řeku v dáli. Zamračil se, zprudka se nadechl a trhl uzdou. Kůň se obrátil, muž ho kopl do slabin, cvalem vyrazil k lesu a opustil zbývající muže.
Magiera přiklusala k Leesilovi a cítila, jak jí v hrudi buší srdce. Ruce a paže měl umazané od krve. Zbroj na hrudi a pravou stranu tváře měl od ní taky postříkanou. A ulpěla mu dokonce i ve vlasech, takže vypadal, jako by proběhl rudým deštěm.
Leesil rozřezal zajatcům pouta a muži se ihned rozběhli k hraniční řece. Schoval dýku do pochvy, zvedl čepel a dřepl si, aby sebral palcát. Prohlédl si ho přimhouřenýma očima, pak sevřel násadu tak pevně, až mu zbělely klouby.
Mlčel a Magiera potlačila chlad, který ji při pohledu na něj sevřel. Natáhla se, aby mu prohlédla rány, ale on ucouvl, aniž by krvi věnoval víc než letmý pohled.
"Není moje," řekl, obrátil se a rozběhl se přes pole k říčce.
Magiera ho mlčky v těsné blízkosti následovala.

Wynn v podřepu zvedla hlavu. Kněžka se rychle brodila řekou k mrtvému tělu matky, které se vznášelo na hladině. Jeden z chlapců se pořád držel matčiny sukně a odmítal se pustit. Tělo ho táhlo pryč a on kvílel a voda mu šplouchala do úst, jeho malý bratr zatím stál na opačném břehu, neschopen se pohnout.
Kněžka tělo zachytila a obrátila ho, právě když dolů ze svahu vyrazil jezdec. Kapitán Stasi se přebrodil na opačný břeh a postavil se mu přímo do cesty.
Wynn seběhla ze svahu.
Stravinský kopiník vběhl do řeky spolu s ní. Chodidla a lýtka jí okamžitě ztuhla a do kostí se jí zabodla ostrá bolest. Kopiník vyrazil za kapitánem a ona sebrala chlapce, který se pořád držel matčina těla.
"Îndurare'a Iulian!" zavrčela kněžka a začala se zoufale rozhlížet kolem a něco hledat.
Wynn ten jazyk nikdy neslyšela, ale když se podívala na převrácené tělo, pochopila. Matčiny mrtvé oči hleděly vzhůru na šedé nebe. Ruce se jí ve vodě vznášely podél boků a v jedné držela prázdnou vlněnou přikrývku. Dítě bylo pryč.
Wynn zvedla chlapce do náruče a s námahou se přebrodila na stravinský břeh. Postrčila ho na pevninu. Zpoza ní se ozvalo vyděšené koňské zaržání a Wynn se obrátila. Zahlédla kněžku, jak se brodí ke břehu

a svírá něco v náruči. Wynn z celého srdce doufala, že je to novorozeně.
Kopiník řízl koně kopím do krku, když se snažil zasáhnout jezdce. Oštěp sklouzl po štítu a jezdec máchl dolů palcátem. Kůň se vrhl vpřed a kopí se zlomilo. Kapitán Stasi stál jezdci pořád v cestě a přímo pod ním se na břehu řeky choulil druhý chlapec a hleděl na matčino tělo, které odnášela řeka.
Kapitán se ohnal štítem a hranou tvrdě praštil koně do dlouhé hlavy. Kůň uskočil stranou a na prudkém svahu, stále ještě mokrém po ranním dešti, mu podjela kopyta. Zadek mu sklouzl na stranu, srazil kopiníka na zem a zvíře se převrátilo. Jezdec přelétl dopředu, přímo na kapitána. Srazili se a oba spadli po zádech do vody. Plácali sebou a zmítali se, až Wynn ztratila přehled o tom, kdo je kdo.
A malý chlapec tam jenom stál.
Wynn k němu vyrazila vodou. Uprostřed proudu ji dusot kopyt přiměl na okamžik vzhlédnout. Na vrcholku svahu se objevil další jezdec. Z ramene mu trčel šíp, ale on přesto hnal koně dolů. Wynn se soustředila na chlapce.
Každý krok vodou trval příliš dlouho bez ohledu na to, jak namáhala prokřehlé nohy. Natáhla se po chlapci, ale ten se na ni ani nepodíval. V očích měl stejně prázdný pohled jako jeho mrtvá matka. Wynn ho popadla za ruku a v tu chvíli uslyšela nad hlavou hlasité zasvištění. Vzhlédla.
Wynn uviděla palcát a svět se zpomalil a ztichl, jak jí zbraň začala v oblouku padat na hlavu. Ale všechno se zase vrátilo do původní rychlosti, když jí něco narazilo do pasu.
Vyrazila si dech a vidění se jí rozmazalo, jak ji to něco odhodilo dozadu. Voda zašplouchala kolem ní a nad ní a hlavou a rameny narazila na holou mokrou zem.
Wynn viděla jenom prázdné nebe. Ležela napůl na stravinském břehu, od pasu dolů ponořená v řece. Zalapala po dechu a prohmatala si hlavu a obličej, ale nenašla žádnou ránu, jenom tupou bolest po dopadu. Palcát ji minul.
Vedle ní ležel chlapec a hleděl na řeku. Najednou vytřeštil oči hrůzou. Začal se plazit pryč a křičet, jako by ho něco v řece vyděsilo víc než matčina smrt.
Wynn se převrátila na bok, aby se podívala. Tvor se vyšplhal z vody a smrtící oči mu jiskřily jako dva krystaly.
Chap se otřásl a na Wynn dopadla studená sprška. Byl to on, kdo ji srazil stranou. Rychle k ní přiklusal, naklonil hlavu ze strany na stranu a pečlivě si ji prohlédl. Byl špinavý a mokrý, ale čenich měl ještě pořád od krve. Stáhl pysky a odhalil pootevřené čelisti, zuby a tesáky a očichal ji.
Wynn ztuhla.
Chap vypadal jako vlk krátce po úspěšném lovu. Obrátil se a skočil zpátky do řeky mezi blýskající se ocel a zmítající se muže a koně.
Jeden z jezdců se pokusil utéct vzhůru po svahu, ale šíp ho zasáhl do nohy. Zapotácel se, popadl trčící šíp a v tu chvíli se na něho vrhl Chap. Muž padl k zemi a pes se mu zakousl do hrdla. Jeho výkřik najednou utichl a ztratil se ve hřmotu bitvy.
Wynn se přikrčila, ucouvla a odvrátila se. Chlapec šplhal po čtyřech vzhůru po svahu. Vyškrábala se na nohy a za pás ho zvedla ze země.
Obrázek Chapova potřísněného čenichu a zubů se jí v otupělé mysli proplétal se vzpomínkou na jediný šustící list a bzučící hmyz. Rozběhla se k městské bráně, aniž by se ohlédla.

Leesil se zastavil a zadíval se dolů na hraniční řeku. Těsně za sebou slyšel Magieru.
Oba břehy byly poseté těly koní a mužů, ale rány utržili jen tři stravinští kopiníci. Jednoho rozdrtil padající kůň, který už konečně taky zdechl. Vedle mrtvého muže poklekl mladý kněz, aby mu zatlačil oči. Další dva zraněné pohraniční strážce postavili jejich kamarádi na nohy a pomohli jim k městské bráně. Vysoký kapitán dohlížel na návrat svých mužů. Bílou uniformu měl mokrou a špinavou, ale jinak se zdál být nezraněn.
O kus dál odnášela řeka pryč tělo mladé ženy, obrácené ochablou tváří k zamračenému nebi.
Na Leesila dolehla tíha let, které uběhly od chvíle, kdy utekl od prvního života - syn a otrok, špeh a nájemný vrah. Zadusil bolest, až uvnitř cítil jen chladnou otupělost. Byl to starý zvyk, který mu dovoloval přežít a který teď znovu oživil.
Jeho pozornost přitáhlo odfrknutí koně.

Jezdec se zchromlou nohou se vyškrábal na klečícího koně, škubl uzdou a přiměl ho postavit se. Koni znovu a znovu podklouzávala kopyta, až je konečně zabořil do mokrého břehu. Zvíře se se skrčeným jezdcem v sedle namáhavě vyšplhalo nahoru na svah.
Leesil popadl čepele a udělal dva rychlé kroky. Magiera mu zastoupila cestu, položila mu ruku na hruď a zastavila ho.
"Už dost!" zašeptala drsně. "To stačí."
Zahleděl se na její zpocenou bledou tvář a černé vlasy. Dvakrát se zhluboka nadechl, než se skrz potřebu dokončit poslední úkol probojovalo skutečné poznání.
Udělej, co musíš, a nezanechej žádné svědky - to bylo první pravidlo, které ho otec s matkou naučili. Aby zachránili život jeden druhému, zmrazili své nitro… za každou cenu se snažili zůstat v utajení a v bezpečí.
"Jak se mám o tebe postarat…" začala Magiera a nakrčila hladké čelo ve vzteku, který by dokázal před každým kromě něj ukrýt její strach. "Jak… když se vrháš pod nohy každému, kdo by tě chtěl zabít? Už dost. Neopovažuj se mě ještě někdy opustit!"
Zvedla ruku z jeho hrudi a zaváhala. Leesil uviděl, že jí na bílé dlani a prstech ulpěla krev, která mu potřísnila zbroj.
Stáhl se mu žaludek. Ušpinila se od krve… on ji pošpinil.
"Leesile?" zašeptala Magiera a zamračené čelo se jí vyhladilo.
Ustaraně se na něho zadívala tmavýma očima, jako by byl v nebezpečí a vůbec to nepochopil. Cítil, jak mu krev, která se smíchala s potem, začíná schnout na kůži a ve vlasech.
A on ji tou krví pošpinil.
Magiera udělala pomalý krok k němu.
Leesil ucouvl. Rozběhl se rychle dolů ze svahu, vstoupil do vody a přebrodil se na stravinskou stranu.
Slyšel, jak Magiera šplouchá říčkou těsně za ním.
Jak ji sem mohl přivést po tom všem, čím v minulosti prošla?
Toužil se zastavit ve studeném proudu, který se mu točil kolem nohou, ponořit se do něj a nechat se pohltit ledovou vodou. Ať v něm rozdrtí náhlou úzkost. Ale nepomohlo by to. Mohl by na sebe vylít všechnu vodu světa a snažit se umrtvit noční můry vínem, ale pořád na sobě bude mít krev. Tam ji snést dokáže.
Ale ne na Magieře.
Leesil zrychlil krok a pospíšil si vzhůru svahem k městu. Tohle byl jeho návrat domů a jiný ani nebude.

KAPITOLA 2

Chane přitáhl koni uzdu, zastavil se na stromy porostlém kopci a z hlubokého stínu kápě se zadíval na sněhem pokryté pole pod sebou. Slunce zašlo za zamračený horizont. Stromy a silný plášť ho chránily před světlem soumraku, ale on pořád cítil, jak ho štípe na kůži. Zostřil smysly a studený vítr k němu zanesl pach krve.
Na stravinské hranici uviděl pozůstatky malé bitvy. Leesil, Magiera a Chap se jimi proplétali k městu. A v otevřené bráně čekala na společníky Wynn.
Chanova úzkost a strach při pohledu na ni zmizely; brány se za soumraku zavřely.
Welstiel zastavil koně vedle Chanova. "Co se tady stalo?"
Chane mlčky zavrtěl hlavou.
Když se poprvé setkali, pečoval Welstiel bedlivě o svůj zevnějšek. Vypadal asi na čtyřicet let, byl střední postavy a měl tmavě hnědé vlasy s výraznými bílými prameny na spáncích. Teď mu z kapuce visely přes čelo neučesané mastné lokny. Jemný vlněný plášť měl zašlý a potrhaný po příliš mnoha dnech strávených venku v narychlo postaveném stanu zakrytém podrostem. Welstiel se za poslední měsíce hodně změnil, ale to i Chane.
Rudohnědé vlasy mu visely splihle podél tváře na ramena. Zatahal za vlněný šál kolem krku. I když už dlouho neviděl, jak vypadá, cítil, co se pod ním ukrývá, a promnul si jizvu, která se mu táhla kolem celého krku. Ani ne před měsícem mu Magiera usekla hlavu. Pořád ho pronásledovala vzpomínka na tu

bolest. Bez ohledu na to, kolik krve vypil a jak moc se soustředil, jizva zůstávala vypálená do jeho bledé nemrtvé kůže.
Welstiel ho přivedl zpátky i po druhé smrti.
Chanův tajemný společník mu ještě pořád neřekl jak. Byla to tajná nauka Welstielova zaklínání? Magie spirituální stránky bytí? Nebo šlo o málo známou schopnost Vznešených mrtvých, kterou odhalil jenom Welstiel?
Welstielova hnědá kobylka zahrabala ve studeném zimním vzduchu do země. Před několika nocemi si koupili nové koně. Oba Chanovi připadali příliš mladí a sotva ochočení, ale aspoň byli rychlí.
"Co teď?" zeptal se a ihned se zamračil nad zvukem svého hlasu. Musel skoro křičet, aby ho bylo slyšet, takže mu teď z úst uniklo jenom zachrastění vzduchu. Na krku mu zůstala pouze jizva, ale hlas se mu navždy změnil.
"Magiera zamíří na Bojiště," odvětil Welstiel. "Měli bychom zjistit, jaké má plány na příštích několik dní. Pošli nového zvířecího společníka, ať ji najde a zjistí, co se dá."
Od okamžiku, kdy se Chane probudil jako Vznešený mrtvý, zdokonalil své zaklínací schopnosti. Stal se mistrem ve vytváření a ovládání zvířecích společníků. Prožíval svět jejich smysly a do jisté míry je dokázal ovládat.
Na zadku koně měl pod jelení kůží schovaný čtvercový balík vysoký a široký asi jako předloktí. Strhl z něj kůži a odhalil malou dřevěnou klec přivázanou k sedlu. Uvnitř seděl drozd s červenou hrudí. Chane klec otevřel, dovolil ptákovi, aby mu vyskočil na zápěstí a otočil se. Ze zvyku sevřel ve volné ruce malinkou mosaznou nádobku, která mu visela na krku.
Chane zavřel oči a soustředil se, až mu v mysli vytanul drozdův obrázek. Pták naklonil hlavu na stranu a zadíval se na něj jedním černým okem. Chane mu vyslal do mozečku rozkazy spojené s obrazy.
Napůl mrtvá a poloviční elf - černé vlasy s rudými prameny a bílé, třpytivé vlasy dvou postav vedle sebe.
Najdi v kameni a pokáceném dřevě - město pod nimi, skrz stromy a přes otevřené pole.
Tiše sleduj a poslouchej - záblesk bledé tváře ženy vedle muže s tmavou kůží a jantarovýma očima.
Drozd zamával křídly a vznesl se do vzduchu.
Chane lpěl myslí na drozdově, a tak cítil, jak mu vítr nadouvá křídla a zem mizí v hloubce. Dříve ho takové vjemy mátly, pak vzrušovaly. Teď už při nich nic necítil.
Drozd přelétl říčku a vznesl se nad město. Stráže na hradbách zapalovaly pochodně. Olejové lampy visící na křižovatkách pod ním sotva osvětlovaly domy a dávaly tvar střechám. Nejblíže městským hradbám stála vysoká budova s osvětleným otvorem na jednom konci, ke kterému se blížil zástup lidí.
Drozd klesl níž a Chane sledoval unavené stravinské pohraniční strážce ploužící se boční cestou. Někteří pomáhali za chůze zraněným kamarádům. Mezi lidmi bylo i několik venkovanů v rozedraných, mokrých šatech a také několik postav v róbách s kápí a v modrých kytlicích. Všichni mířili k vysokým dřevěným kasárnám, jejichž dolní část a základy tvořil omítnutý čedič. Z otevřených dveří na vzdáleném pravém konci budovy pronikalo ven oranžově žluté světlo, ale po Wynn nebo jejích společnících nebyla nikde ani stopa.
Nalevo od hlavních dveří se za oknem zablýsklo něco bílého. Chane přinutil drozda, aby se vrátil ke světlu v přízemí a přistál na okenní římse. Zahleděl se dovnitř oknem a uviděl nalevo dřevěný obloukový průchod. Někdo v kovem pobité kožené zbroji jím zmizel tak rychle, že Chane nedokázal rozeznat, kdo to byl. Drozd zamával křídly a usadil se na římse okna nejdále ode dveří.
Chane nahlédl očima zvířecího společníka přes špinavé sklo dovnitř.
Uviděl dlouhou místnost s patrovými postelemi, mezi kterými se od jednoho konce k druhému táhla úzká ulička. Byli tam jen dva pohraniční strážci, kteří se usadili na horních postelích naproti sobě přes uličku a začali si odkládat zbraně a svlékat zbroj. Na levém konci místnosti se nacházel otevřený prostor s rozviklaným stolem a třemi židlemi. Na té nejbližší seděl Leesil s vlasy a pažemi ušpiněnými od krve. Na stole ležely potřísněné čepele a palcát.
Leesilova úzká tvář byla prázdná a otupělá, jak namáčel ruce do škopku, který mu stál mezi nohama, a snažil se smýt ze sebe krev. Magiera seděla na dolním lůžku poslední patrové postele na konci místnosti a obezřetně ho sledovala.
Při pohledu na ni bodlo Chana ledově v krku a drozd se v odpověď otřásl. Kdysi dávno mu její černé

vlasy a porcelánová pleť připadaly vzrušující. Rád si představoval, jak s ní bude bojovat. Ale bolest v Chanově hrdle nepramenila ze vzteku nebo z touhy. Čistou nenávist a hlad otrávil strach. Už nechtěl, aby trpěla - toužil jí rozervat hrdlo dřív, než stačí zalapat po dechu.
Na jedné z postelí se choulila malá postava. Drozd neviděl ve tmě tak dobře jako Chane, a tak ho přiměl přisunout se blíž k oknu, až se zobákem dotýkal skla.
Wynn seděla zády ke stěně - jak nejblíže k ní to vůbec bylo možné. Její boty ležely v kalužích na podlaze a kalhoty a lem pláště měla nasáklé vodou. Kolena si tiskla k hrudi a třásla se.
Chane se zahleděl na Wynninu kulatou olivovou tvář a hnědé oči v kápi pláště z ovčího rouna. Sledovala své společníky.
"Sundej si zbroj," řekla Magiera Leesilovi.
Magiera vstala a Chane neochotně odvrátil pozornost od Wynn.

Magiera odložila plášť, zbroj a meč do kouta. Postavila se před Leesila a vykasala si rukávy. Stačilo by, kdyby v jeho tváři zahlédla bolest nebo vztek - nebo dokonce i náznak šílenství - které ho vyhnalo ten den do pole. Aspoň by tak možná zjistila, co ho to popadlo. Ale Leesilův výraz se nezměnil, ani když se podíval dolů na sebe. S prázdnýma očima si po stranách rozepnul potřísněnou zbroj a přetáhl si ji přes hlavu. Ušpinil si i rukávy rezavé košile, ale než mohla Magiera něco říct, svlékl si ji.
Seděl před ní do půl pasu nahý. Na okamžik si vzpomněla na to, jak blízko si jsou v noci, na teplo jeho bronzové kůže a na jeho dech. Při pohledu na krví slepené vlasy ji naplnila podivná osamělost.
Magiera si mlčky klekla, zvedla košili a ponořila rukávy do džberu, aby z nich vyždímala krev. Pak sebrala kus hadru, který ležel vedle vědra, a namočila ho do vody. Když natáhla ruku k jeho tváři, aby ho umyla, odstrčil ji. Vnější stranu předloktí mu hyzdila dlouhá tenká modřina. Magiera ho popadla za zápěstí, aby ji prohlédla, ale Leesil se jí vytrhl.
"Řekneš mi, co se tam venku stalo?" zeptala se, i když odpověď neočekávala. "Zatáhl jsi nás do něčeho, co nebyla naše věc. A udělal jsi to tím nejhorším možným způsobem."
Leesil jí vzal hadr a utřel si tvář, ale do očí se jí nepodíval.
Ozvaly se kroky a Magiera si povzdechla. Ať už Leesil ukrýval cokoli, bylo by dost těžké dostat to z něj, i kdyby byli o samotě. Tady v kasárnách neměli žádné soukromí. Zvedla se najedno koleno a otočila se k uličce ve středu místnosti a Wynn se také přesunula ze svého úkrytu do nohou postele.
Malá učenka vypadala vyčerpaně, ale Magiera v sobě nedokázala nalézt soucit. Neměla se k nim vůbec připojit. Často se s Leesilem v noci šeptem dohadovali, protože Magiera trvala na tom, že ji pošle zpátky Učenému bratrstvu v Bele.
Uličkou mezi patrovými postelemi k nim zamířil vysoký štíhlý muž ve zbroji s vycpávkami, v zabahněných chráničích předloktí a se špinavými dlouhými blond vlasy. Byl to mladý kapitán, který Magieru pustil ven z městské brány. Oběma rukama svíral prohnuté držadlo železné nádoby ve tvaru velkého kotlíku se třemi nožkami. Pod každou paží nesl přikrývku. Z kotlíku vycházela tlumená záře a osvětlovala kapitánovy dlouhé rysy. Uvnitř kotlíku ležela na štěrku hromádka horkých uhlíků. Kapitán ho ale nepostavil do otevřeného prostoru u stolu, nýbrž mezi postele a co nejblíže k Wynn.
Magiera se zamračila. Proč ta pošetilá holka, která je zradila, vzbuzovala u každého mužského, se kterým se cestou setkali, takový soucit?
"Wynn?" řekl kapitán a podal jí přikrývku.
Mladá učenka ji roztáhla a rychle se do ní zabalila. "Děkuji."
Wynn se začala pod přikrývkou svíjet, pak přestala a zahanbeně se rozhlédla po ostatních. Kapitán si odkašlal. Obrátil se napřed k vojákovi na posteli nad ní, pak k muži na opačné straně uličky.
"Bôsko, Stevane," řekl. "Trochu soukromí, prosím."
Vojáci kývli a odešli.
"Děkuji, Stasi," řekla Wynn a zase se odsunula ke stěně, aby si pod přikrývkou svlékla mokré šaty.
Kapitán hodil zbývající přikrývku na Magieřinu postel a ona mu za to krátkým kývnutím poděkovala.
Pak si založil ruce na hrudi, obrátil se zády k Wynnině posteli a stál tam jako strážce její cudnosti.
Magiera polkla znechucené zasyčení.
Pohled kapitána Stasiho zalétl k Leesilovi. Jeho dlouhá, jakoby koní tvář se podezřívavě nakrčila.

"A co k nám přivádí jednoho z vás tentokrát?" zavrčel.
Leesil se postavil tak rychle, že Magiera sotva stačila ucouvnout. Po předloktích mu stékala voda a kapala na podlahu ze vztekle sevřených prstů. Z vlasů, které mu v pocuchaných, slepených chuchvalcích visely podél tváře, vykoukly tupé špičky uší a jantarové oči se upřeně zahleděly na kapitána. Pořád byl plný bojechtivosti a nezajímalo ho, s kým bude bojovat a proč.
Magiera si uvědomila, co kapitána podráždilo, a postavila se. Bez pláště a kápě byl Leesilův původ očividný. Nebylo to poprvé, co si ho spletli s lidem jeho matky.
Natáhla se, aby Leesila chytila, ale pak se zarazila, protože ho nechtěla ještě víc rozčílit. Postavila se mu do cesty a obrátila zlý pohled ke kapitánovi. Ještě než Magiera stačila promluvit, vysoukala se Wynn z postele a zápasila přitom s přikrývkou.
"Leesil je elf jenom z půlky," řekla kapitánovi.
"Míšenec… s elfí krví?" Kapitán se nevěřícně zamračil, ale pak se uvolnil. "To se podívejme! Jednají s námi s tak chladným odporem, až se divím, že by to s nima nějaký člověk vydržel."
Magiera slyšela, jak se Leesil za ní pohnul. Ucouvla a natáhla k němu dozadu paži, aby ho udržela na místě. Než mohla kapitánovi něco odseknout, znovu se ozvala Wynn.
"Nikdo z nás si původ nevybírá, Stasi." Střelila pohledem po Magieře, pak sklopila oči. "A nikdo za něj nemůže. Leesilova matka žila mezi lidmi. O jejím lidu nic neví."
"Dobrá," odvětil Stasi, odkašlal si a odvrátil oči. "Nikdy jsem neslyšel, že by elf riskoval život kvůli lidem, natož pak kvůli tlupě bezbranných venkovanů."
"Co víte o elfech?" obořila se na něho Magiera. Od doby, co opustili Miisku, se setkala jen s jedním a toho poslali, aby Leesila zabil.
"Není toho moc, protože je tady vídáme jenom zřídka," odpověděl Stasi. "Ale v poslední době se jich objevilo víc než za celý otcův život. Přinášejí smůlu." Zadíval se na Leesila a povzdychl si. "Ale dneska se přes hranici dostalo víc uprchlíků než kdy dřív. Za to vám všem děkuju… a taky za to, že jsme se konečně mohli pomstít a prolít krev Bojišťáků."
Wynn při kapitánových posledních slovech zkroutila olivovou tvář do grimasy.
"A o co vlastně šlo?" zeptala se znovu Magiera. "Proč vojáci zmasakrovali ženy a děti, ale muže zajali?"
"Verbují do armády," odvětil Stasi. "Potřebujou jenom muže. Od konce podzimu je to čím dál horší. Darmouthova provincie leží hned za hranicemi, takže uprchlíky obyčejně pronásledují jeho muži, a ne vojáci ostatních vládců. Ale pořád nechápu, proč dává dohromady armádu tak zoufalým způsobem."
"Neverbuje," řekl Leesil. "Loví dezertéry."
Jeho nečekaná poznámka Magieru překvapila. Obrátila se a ramenem přitom lehce zavadila o jeho hruď. Leesil rychle ucouvl, obrátil se a světlé vlasy mu zakryly tvář.
"Odkud to víš?" zeptala se. Leesil uprchl už před mnoha lety.
"Chce zpátky svoje muže," odvětil Leesil. "Ale za neposlušnost se platí."
Jeho tichý, ostrý tón naznačoval, že považuje její otázku za hloupou - bolelo to. Nikdy s ní takovým způsobem nemluvil. Příliš ji to šokovalo, než aby něco odsekla.
"To by odpovídalo tomu, co víme o…" začal Stasi; pak se mu vrátila podezřívavost. "Vy jste tam byl - ve vojevůdcově provincii! Tam žila vaše matka… elfka mezi lidmi?"
Magiera toužila po tom, aby kapitán odešel. Nevěděla, z čeho Leesilova krutá slova pramení, ale jeho matka to nebyla. Nebo snad ano? Nein'a byla… je Anmaglâhk. Sloužila dovednostmi Darmouthovi - a vycvičila v nich taky syna.
"Wynn, sežeň nám nějaké čisté oblečení," řekla s pohledem upřeným na Leesila.
"Za minutku," odvětila Wynn. "Leesile, co jsi myslel…"
"Hned!" přikázala Magiera a významně se na učenku zamračila.
Wynn ztuhla a zadívala se na ni. Pak se pomalu otočila a zamířila pryč uličkou ve středu místnosti.
"Stasi, tak, jak jsem, k vozu nemůžu," řekla Wynn. "Mohl byste mi, prosím, pomoct?"
Kapitán ji zmateně následoval, ale napřed vrhl přes rameno ostražitý pohled. Když Wynn s kapitánem vyšli obloukem z místnosti, obrátila se Magiera k Leesilovi.
"O co jde?" zasyčela na něho. "Jak zaplatí za neposlušnost?"
Leesil se na ni podíval a ve tváři měl zvláštní směsici emocí. Napřed se zatvářil překvapeně, jako by

plácla další hloupost. Pak podrážděně přimhouřil oči. Hlas mu zněl stále ostře.
"Zapomněla jsi, co jsem… byl?" řekl. "A i kdyby ne, myslíš, že toho víš dost, abys něco z toho pochopila? Ti dva muži se pokusili dezertovat. Za to popraví jejich rodiny. Tak to za řekou chodí."
Magieřin zmatek živil její vztek. Odpověď byla příliš jednoduchá a nevysvětlovala nic, co už by nepochopila.
"Jezdci v zalátaných šatech a nepadnoucí zbroji… jsou stejní jako ti, kteří utekli? Odvedenci? Ale loví vlastní lidi a masakrují je?"
"Ano," řekl Leesil tak tiše, že ho Magiera sotva slyšela. "A pokud zklamou, zaplatí za to jejich rodiny."
"Ale jsou stejní," naléhala Magiera. "A kvůli tomu jeden druhého zabíjejí? A ty… zavraždil jsi ty muže v lese."
"Ano."
Magiera otevřela ústa, ale nic neřekla. V jedné věci měl pravdu. Nechápala a on jí to odmítal vysvětlit.
Leesil klesl na stoličku. Lokty se opřel o kolena a hlavu složil do dlaní, takže znovu vystavil na odiv modřinu na předloktí.
Magiera si klekla a vzala ho za zápěstí.
"Moje vlastní čepel," zamumlal Leesil. "Praštila mě do ruky, když na ni dopadl palcát a nesklouzl po ní. Na to jsem nepomyslel, když jsem je vymýšlel."
"Není to tak strašné," řekla, ale nebyla si tím jistá. Popadla hadr, vyždímala ho a přiložila Leesilovi na paži jako obklad. "Než dorazíme do hor, bude to nějakou dobu trvat a ty se ode mě nehneš ani na krok. Pokus se zase do něčeho vrhnout a já tě praštím po hlavě dřív, než uděláš dva kroky!"
"Nezamíříme do hor," odvětil Leesil. "Půjdu do Venj?tzu."
Magiera potlačila odmítavý výkřik. Při pátrání po vlastní minulosti ho zatáhla do Droevinky. To, co našla, si na obou vybralo daň a teď jí bylo v patách něco starého a temného. Leesil potlačil pocit viny vůči matce - a otci - a celou dobu s ní zůstal. Tentokrát se postará ona o něj.
Ale všechno to bylo šílené a strach ji hnal k sobeckosti. Jak ho mohla udržet naživu, když se chtěl vydat do hradu vojevůdce, který ho zabije, ať už jeho rodiče žijí, nebo ne?
"Víc než jednou jsi přísahal, že mi neumřeš."
"Neumřu," odvětil unaveně. "Není tak snadné mě zabít."
"Lháři!" Magieřin hlas se zlomil. "Zabijou tě. Najdeme tvoji matku, a tak se dozvíme, co se stalo s tvým otcem."
"A co když to neví?" opáčil Leesil. "Opravdu si myslíš, že by její lid dovolil, aby ji na území elfů doprovodil člověk? Co když je ještě pořád tady, někde za řekou? A i kdyby byl mrtvý, musím to vědět."
"A co artefakt, po kterém pátrá Welstiel?" nadhodila Magiera. Byla připravena říct cokoli, jenom aby zvrátila jeho rozhodnutí. "Až najdeme tvoji matku, musíme ještě vypátrat věc, která dělá takové starosti učencům."
"Welstiel ji bez tebe nedostane," odvětil Leesil chladně. "A já souhlasil s tvými důvody, proč napřed musíme zamířit do Droevinky - než se vydáme hledat matku."
Pocit viny umlčel Magieru na tak dlouho, aby Leesil mohl pokračovat.
"Musíme zjistit, kdo jsme," řekl. "Proč kouzelná stvoření, tihle fayové, svedli dohromady dhampira a elfího míšence a vraha. Artefakt bude v bezpečí, dokud se pro něj nevydáme, a na to budeme připravení, až získáme odpovědi na otázky… nebo aspoň víc odpovědí, než máme teď. Takže musím zjistit, co se stalo s otcem, a existuje jenom jedno místo, kde se to můžu dozvědět."
Magiera vstala a ucouvla, až ramenem narazila na sloupek patrové postele. Tolik se o Leesila bála, až jeho slova pro ni ztrácela smysl.
"Neměl jsem tě sem přivést," řekl Leesil, jako by mluvil sám k sobě. "Nepromýšlel jsem si to. Možná bychom měli poslat Wynn domů - a tebe taky. Pokud se vydám na cestu sám, budeš v bezpečí, dokud se nevrátím."
Magiera sevřela sloupek v ruce tak pevně, až se jí ostrá hrana zakousla do dlaně.
"Myslíš, že bych ti to dovolila?" vybuchla. "A čekala na opačné straně kontinentu na zprávu o tom, jak jsi umřel? S Wynn jsem měla pravdu. Dovolila, aby nás ta zrůda Chane pronásledoval. Aniž by někomu z nás cokoli řekla! Poradíme si s lidem tvojí matky i bez jazykových znalostí učenky."

"Dost." Leesil si povzdychl. "Nemusíš mi připomínat, jak se spletla. Ale viděla jsi, jak se nad Chanovým tělem zhroutila. Uvnitř se zlomila. Dokážeš si představit, jaký je to pocit?"
Ano, dokázala. Magiera viděla Leesila na Bojištích, jak umírá v rukou Darmoutha. Pomalu potřásla hlavou a ucouvla uličkou mezi postelemi.
"Slíbila jsem ti, že ti pomůžu najít odpovědi, stejně jako jsi pomohl ty mně. Takto děláme… ty a já. Ale budeš mi snahu udržet tě naživu pořád ztěžovat?"
Odvrátila se a zamířila k dřevěnému oblouku na opačném konci místnosti.
Leesil za ní zavolal.
"Usmiř se s Wynn," řekl. "Už si toho prožila dost, bez ohledu na chyby, které udělala. A nikdo z nás není tak dokonalý, aby ji mohl soudit… jako jsi to udělala ty."
Magiera zrychlila krok, protože se zoufale toužila dostat ven. Proběhla další ložnicí s patrovými postelemi a ignorovala vojáky, kteří tam leželi nebo si mezi sebou povídali. Než na ni mohl někdo promluvit, proběhla dalším obloukem do jídelny kasáren.
Seděli tam dva muži, které Stasi požádal, aby odešli, ale většinu stolů a židlí zabrali uprchlíci a kněží. Místnost byla tak přeplněná, že Magiera musela zpomalit, aby se s někým nesrazila. Dívka, kterou zachránila, se krčila na podlaze před krbem v zadní stěně. Její přítel dřepěl za ní, objímal ji kolem ramen a oba hleděli do ohně.
Wynn seděla na opačné straně krbu. Tváří byla obrácená do místnosti a zdálo se, jako by si mladičkého páru vůbec nevšímala. Místo toho hleděla na stříbřitě modrošedé zvíře ležící pod stolem, u kterého kněžka držela v náruči do přikrývky zabalené malé dítě. Magiera zoufale toužila být sama, ale na okamžik ji napadlo, proč se Wynn drží od Chapa tak daleko.
Pes ležel tiše stranou, protože asi nechtěl, aby na něho v přeplněné místnosti někdo šlápl. Wynnina upřeného pohledu si nevšiml, ale k Magieře vzhlédl s nastraženýma ušima.
Magieře připadalo divné, že je Chap pořád ještě špinavý. Čenich měl od krve. Mladá učenka psa pořád obskakovala a kárala ho při každé zastávce cestou na sever. Ne že by na tom Chapovi záleželo. Další den se během cesty zase vrhl do křoví a vypadal úplně stejně.
Ale Wynn teď seděla u krbu, daleko od Chapa.
Magiera se tu noc už nedokázala s dalšími hádankami vyrovnat. Trhla dveřmi kasáren příliš silně, takže narazily do rozviklaného stolu. Ozvalo se zalapání po dechu a výkřiky, ale Magiera už byla venku a poslepu mířila pryč ulicí, takže si ani nevšimla, koho to překvapila.
"Magiero?"
Vysoký, tichý hlas ji přiměl zastavit. V otevřených dveřích stála Wynn a přidržovala si kolem těla přikrývku, kterou se chránila proti chladu.
"Kapitán se brzy vrátí s našimi věcmi," řekla Wynn. "Kam jdeš?"
"Do toho ti nic…" začala Magiera výhružným tónem.
Ale zarazila se, protože jí nedala pokoj Leesilova slova. V matném světle, které vycházelo z otevřených dveří, se Wynnina tvář stáhla do znechuceného výrazu. Magiera začala znovu a přinutila se ke klidnému tónu.
"Prosím, požádej jednoho z kněží, ať se podívá na Leesilovu ruku, až skončí s ostatními. Brzo se vrátím."
S roztřeseným nadechnutím se zprudka otočila.
"Ale… nemáš ani plášť," zavolala za ní Wynn.
Magiera minula půlku kasáren, než uslyšela, jak se dveře zavírají.
Rána ve tmě ji přiměla ustoupit od budovy a instinktivně sáhnout po meči. Uvědomila si, že zbraň nechala u pláště. Zostřila smysly dhampira a zahlédla, jak do noci odlétá vyděšený pták.
Magiera se rozhlédla a uviděla, jak se cizí město kolem ní ukládá k zimnímu spánku. Toužila zůstat o samotě, ale i když jí tma nevadila, nechtěla riskovat, že se na neznámém místě ztratí. Obešla roh kasáren. Opřela se o hrubou omítku a sklouzla po ní do dřepu.
Celý život byla sama, i když jí občas někdo dělal společnost, a vždycky jí to tak vyhovovalo. Možná i na počátku, když s Leesilem cestovali přes zapadákovy v divočině a využívali pověrčivosti venkovanů. Ale teď se ocitli na hranici jeho minulosti, jeho prvního života, a čím víc se s ním hádala, tím hlouběji se stahoval do sebe na místo, kam nedosáhla.

Ale hloupá, nevysvětlitelná rozhodnutí, která teď dělal, by ho mohla zabít - vzít jí ho způsobem, se kterým by nic nenadělala.
Cítila se osamělá a opuštěná. A to nebylo stejné jako být sama.
Magiera se v nočním vzduchu chvěla, ale dál dřepěla ztuhle a bez hnutí a opírala se o chladné kamenné základy budovy. Nikdo kolem neprošel a nevyděsil se, když uviděl její bílou nehybnou tvář s úplně černýma očima. Ale kdyby se někdo přece jen objevil, dal by se na útěk a ani by si nevšiml páry, která stoupala ze stop po slzách na jejích tvářích.

Chane ztratil kontakt se zvířecím společníkem v okamžiku, kdy drozda vyděsil Magieřin příchod. Nezáleželo na tom, protože pták se sám od sebe vrátí. Poté co Leesil Magiera tvrdě napomenul za její chování v temném lese nedaleko Apudâlsatu, skoro přestal vnímat, o čem spolu hovoří.
Chanovy myšlenky na mnoho nocí zatemnily posedlost, nenávist, a dokonce i strach - ale všechny pocity obrátil proti Magieře. Vůbec nepřemýšlel, jak se cítí Wynn. Viděla, jak umřel, a zhroutila se na jeho dvakrát mrtvé tělo.
Plakala… pro něj?
Chane měl pořád zavřené oči. Seděl tak ztuhle a nehybně, že si jeho společník uvědomil, že průzkum skončil, až když drozd přistál na hrušce Chanova sedla.
"No?" zeptal se Welstiel a do hlubokého hlasu se mu vkradlo podráždění. "Co ses dozvěděl?"
Chane neodpověděl, jen sevřel pevněji hřívu koně, kterou měl propletenou mezi prsty.
"Chane!" vybuchl Welstiel. "Co jsi slyšel?"
Na počátku cesty Welstiel nikdy neztrácel sebeovládání. To se také změnilo.
Chane se přinutil ke klidu a soustředil myšlenky jen na tento okamžik. To mu umožnilo pokračovat, každou noc se probouzet a nasedat na koně.
"Venj?tz," zachraptěl. "Půjdou hledat Leesilova otce a pak se vydají na území elfů pátrat po jeho matce."
Welstielova tvář se vyprázdnila. Pootevřel rty a pak vybuchl: "Venj?tz? Do jakých hloupostí zatahuje míšenec Magieru teď?"
Chane zvedl ruku a sesedl. Welstiel ho netrpělivě následoval. Než ho mohl společník začít znovu otravovat, zopakoval mu Chane všechno, co si z rozhovoru mezi Leesilem a Magierou pamatoval.
Welstiel si dřepl, přejel si rukou po tváři a přemítal nad tím, co mu Chane řekl.
"Území elfů leží příliš daleko na severu," zašeptal nakonec. "Daleko od věci, kterou hledám… nebo si to aspoň myslím."
Welstiel pomalu vzhlédl, jako by za jeho zašmodrchané plány nějakým způsobem mohl Chane.
"Pospíšíme si do Venj?tzu," řekl. "Pokud Leesil zjistí, že jsou oba rodiče mrtví, možná odsud Magiera odjede. Nebude existovat žádný důvod, aby se vydali na území elfů. Žádnou jinou možnost nevidím. Ale ještě nevím, jak to zařídit."
Chana nezajímalo, co udělají nebo kam půjdou. Prostě neměl kam jinam jít. A i kdyby ano, přišel o vůli, která by ho přenesla přes další den. Welstiel nasedl na koně a Chane mezitím vložil drozda do klece a zakryl ji kůží. Pak zasunul nohu do třmenu a vyhoupl se do sedla.
Nedokázal dělat víc než jeden jednoduchý krok za druhým.

KAPITOLA 3

Po čtyřech dnech cesty zalesněnými kopci Bojišť se Leesil cítil unavený. Tolik věcí bylo stejných, jako když před osmi lety utekl. Už to ho vyčerpalo, ale podle toho, co zatím viděli a slyšeli, se od té doby situace ještě zhoršila. Čím dál častěji přenechával otěže Magieře a Wynn a sedával sám vzadu na voze. Zapomněl, jak krásná je tahle země i na začátku zimy. Cestu obklopovaly smrky se silnými kmeny a jedle. Často projížděli údolími a hnědožlutými poli poprášenými sněhem a také místy, kde se baldachýn stromů rozestoupil a odhalil nebe. Skoro takovou změnu po vlhkých lesích Droevinky uvítal, ale jakákoli úleva se rychle vytratila. Byl to jenom další klam, prázdný a opuštěný jako vesnice, kterými projížděli.
"Vypadá všechno stejně jako dřív?" zašeptala Wynn.
"Ano," odpověděl. "Ne… hůř."

Když při cestě na sever do Straviny poprvé překročili hranici Droevinky, Leesil věděl, že bude muset Wynn o své minulosti něco říct. Váhal, ale ne tolik, jako když se svěřil Magieře při lovu v Bele. V době, kdy řekl Magieře pravdu, ji už miloval a bál se, že ho opustí, když se dozví i jen část pravdy. Ale Magiera s ním zůstala a ještě víc se sblížili.
Byli už na půl cesty do Soladranu, když Wynn řekl něco o své minulosti. Mluvil a ona mlčela. Napřed váhala, ale nakonec přiznala, že už dávno měla určité podezření, vlastně od chvíle, kdy jim s Magierou pomohla v Bele. Všimla si, že bojuje zvláštním způsobem, zbraně má ukryté a v ploché skříňce s sebou nosí další nástroje. Ale Leesil jí neřekl všechno. Mladá učenka by se nedokázala vyrovnat se vším. Magieře toho řekl mnohem víc, ale ani ona jeho svět nechápala.
Když vůz projel prvním opuštěným údolím v Darmouthově provincii, Wynnina nenasytná zvědavost se projevila znovu v plné míře. Ptala se na lidi a zem a Leesil odpovídal, aniž by zacházel do podrobností. Důstojníci lorda Darmoutha měli své příkazy, aby za každou cenu udržovali stálý počet vojáků v armádě. Nemohli si dovolit platit větší množství žoldáků. Daně, které uvalili na vyčerpaný lid, pokladny nenaplnily a každá provincie získávala bohatství tím, že kradla sousedům. Verbování nebylo pro lorda, který si hrál na krále, tak nákladné.
Každý podzim po sklizni byli všichni schopní muži starší patnácti let násilím odvlečeni. Obyčejně takový úkol dostali vojáci naverbovaní minulou zimu a bystrým okem na ně při tom dohlížel důstojník. Do některé vesnice nezavítali celé roky, ale to se moc často nestávalo, takže… příliš mnoho žen a dětí sledovalo, jak jejich otce a syny zotročují jejich známí, sousedé, nebo dokonce příbuzní.
Darmouth ovládal velké území v jihovýchodní části Bojišť, ale na severu a na západě vládli jiní vojevůdci. Podél hranic často docházelo k šarvátkám a Darmouthova provincie nebyla výjimkou. Vládci Bojišť se neustále napadali a útočili na sebe, aby zjistili, kdo slábne.
Na Darmouthově území dostávali branci šaty, jídlo a sotva dost peněz na to, aby dokázali uživit ty, kdo zůstali doma. A to, co dostali, často záviselo na kořisti nebo na zásobách, které získali při nájezdech. Díky těmto praktikám se dali snadno svést vysokými důstojníky nebo Darmouthovými "šlechtici" do soukromých armád, které připravovaly vzpouru. Většina rebelií končila náhlou smrtí zrádce, který často umřel dřív, než vůbec uvedl věci do pohybu.
Podvod a zrada v téhle zemi kvetly a všichni žili s hrozbou a slibem, že další den za úsvitu může vypuknout válka. Tak vypadal Leesilův první život a mládí.
Vůz se kodrcal dál po silnici a skrz další opuštěnou vesnici. Lidé umírali hlady a jejich počet se snižoval. Magiera po něm jen občas střelila pohledem. Nebylo to poprvé, co během cest něco takového dělala, ale tentokrát měla ve tváři místo zamračení něco jiného. Leesil se schoulil na voze a hleděl dozadu. Tvář měl bez výrazu a nijak nereagoval, ale její pohled ho bolel.
Opravdu se na něho dívala se strachem ve tváři?
V noci se tak ochladilo, že pokud to bylo jenom trochu možné, spali uvnitř. Chvíli před soumrakem čtvrtého dne za řekou dorazili do malé vesnice s docela dobře zastřešenými domy. Bylo to první místo za celý den, které nebylo opuštěné.
Malý chlapec s ušpiněnou tváří se potácel po vedlejší cestě na ubohých berlích. Chyběla mu levá noha od kolene dolů. Při pohledu na vůz ztuhl a v obličeji se mu objevilo zděšení jako malému králíkovi, který se bezhlavě zatoulal na otevřené prostranství a teď čelil lišce.
Magiera schovala meč dozadu do vozu. Na sobě měla kalhoty, vlněnou halenu, která se přetahovala přes hlavu, a těžký plášť, ale zbroj ne. Wynn shodila kapuci z hlavy a usmála se na chlapce. Světle hnědé vlasy jí volně visely podél tváře. Ale chlapcovu pozornost nejvíce upoutali Leesil s Chapem.
Darmouthovi vymahači občas používali psy, aby uštvali uprchlíky nebo je vyčenichali v úkrytech pod vesnicí. Leesil si sundal kápi a odhalil šedý šál, který si uvázal kolem hlavy, aby zakryl vlasy a uši, a shodil Chapa z vozu. Nechtělo se mu usmívat, ale v případě potřeby dokázal nasadit jakýkoli výraz.
"Ahoj," zavolal. "Mohli bychom tady někde přespat? Zaplatíme penězi nebo jídlem."
Chlapec dvakrát mrkl. Nakrčil podezřívavě hladké čelo, ale začal pomalu kulhat k vozu.
"Willeme!"
Ze dveří nejbližší chatrče vyrazila žena v zalátané vlněné sukni a otrhané pláštěnce. Popadla chlapce kolem ramen a couvla zpátky k úkrytu. Vlasy měla tak špinavé, až Leesilovi připadaly tmavě hnědé.

Zamračila se na něho, ale Leesil dával přednost vzteku před strachem.
"Jenom chtěj přespat vevnitř, mami," řekl chlapec. Na levé straně úst mu chybělo několik zubů. "Říkali, že zaplatěj jídlem."
Magiera se neklidně zavrtěla na kozlíku vozu. "Míříme do Venj?tzu, ale noci jsou příliš studené. Dáme vám za nocleh sušené jídlo."
Při zmínce o jídle a férové směně ženina nedůvěra trochu polevila. Zadívala se na Valibuka se Skřítkem a zamyšleně našpulila rty. Koně byli zdraví s jasnýma očima a silnou, šedou srstí.
"Mužem je schovat," řekl Willem.
Willemova matka zvedla bradu k Magieře. Podle pohybu a držení těla vypadala, jako by jí ještě nebylo třicet, ale mastné vlasy měla prokvetlé stříbrem. Oči a okoralé rty jí rámovaly měkké rýhy. "Vezmem vás k sobě, ale uděláte, co vám syn řekne, jinak zítra ráno nemusíte najít svoje koně."
Magiera seskočila z kozlíku. Leesil slezl zezadu z vozu a vzal Valibuka se Skřítkem za ohlávky. Vedl koně vesnicí, ale žádná jiná zvířata cestou neviděl. Kolem se netoulala žádná kuřata, prasata nebo krávy, a dokonce ani kozy nebo ovce, které byly pro severské krajiny typičtější.
Žena na něj pohlédla a uhádla, na co myslí. "Vzali je vojáci. A pokud se objevěj, seberou vám koně."
"To můžou zkusit," odvětila Magiera a povytáhla obočí.
Bylo obtížné říct, kolik je jí let.
Z úkrytů vyšlo ven ještě několik vesničanů, ale při pohledu na cizince našlapovali opatrně. Všechno to byly ženy a mladší děti a jen jeden starý, vyzáblý a kostnatý muž. Podle krátce zastřižených bílých vlasů a vousu byl asi jedním z mála, který se dožil konce služby a propuštění domů. Na sobě měl vestu z kožešiny a dolů po pravé ruce až k jejímu hřbetu se mu táhla stará jizva.
"Koho to tu máš, Helen?" zeptal se chraplavě.
"Nocležníky, kteří můžou zaplatit."
"Radši schovej koně," pronesl s klidným pohledem. "A vůz."
Helen neodpověděla. Možná se jí nelíbilo, že jí připomíná něco, co už sama ví.
Vesnicí vedla široká cesta, na kterou navazovaly čtyři další, sotva větší než bahnité stezky. Leesil zahlédl společnou udírnu, ale teď v zimě ji nikdo nevyužíval. Jediná chalupa, která žila, byla ubohá chatrč s otepmi jasanových větví naskládanými před dveřmi, zakrytými jelení kůží. Tři staré ženy seděly na lavici před ní a škubaly a stříhaly peří.
"Vyrábíte šípy?" zeptal se Leesil.
"Hroty už dělat nemůžeme," řekla Helen. "Otec byl kovář, takže ho vojáci nechali doma, když jsem byla malá. Naučil mě, jak správně dělat šípy. A já to zase naučila ostatní. Za pár dní přijede kapitán Kévoc, jako to dělá každý měsíc. Platí férově… nebo aspoň víc než ostatní."
Leesil se ohlédl po Wynn s Chapem, kteří se vezli na voze. Učenka se rozhlížela po vesnici. Když se obrátila k Leesilovi, zahleděla se za něj do dálky. Zvedla ruku a ukázala a Leesil se znovu zadíval dopředu.
Zpoza zatáčky na cestě k vesnici vyšlo pět - ne, šest - mužů. Většina na sobě měla nepadnoucí koženou zbroj a muž v čele pak kroužkovou vestu. Byli ozbrojení krátkými meči a dlouhými noži v pochvách u pasu, standardní výzbrojí vojáků. Leesil si napřed myslel, že vesnický dobrodinec dorazil dřív, ale pak takovou myšlenku odmítl. Pěšáci byli jedna věc, ale důstojníci nikdy nechodili pěšky. A všichni ti muži pěšky šli.
"Zapomětliví bohové," zašeptala Helen.
Magiera na ni překvapivě pohlédla, když zaklela, jak to obyčejně dělával Leesil. "To jsou vojáci?" zeptala se.
Chap seskočil z vozu. Pes se zastavil vedle Leesila, který si všiml, že se Wynn přehrabuje jejich majetkem.
"Magiero," zavolala Wynn tiše. Opatrně jim podala meč a čepele přes okraj vozu.
Magiera k ní couvla, ale Leesil dál upíral oči na muže.
"To nejsou vojáci," řekla Helen. "Ale dezertéři. Přišli nám sebrat všechno, co máme."
Magiera se přiblížila k Leesilovi a jednou rukou mu vklouzla za záda. Vložila mu do ruky čepele. Pevně je sevřel.

"Helen, děvče," zavolal vůdce, když prošel mezi prvními chatrčemi. "Máš společnost."
Vesničané ucouvli a jeho muži se rozestoupili a za chůze nahlíželi do a mezi chatrče. Za vůdcem kráčel nervózní chlapec, který v rukou svíral zbytek palcátu, ulomeného kus od hlavice. Muž po vůdcově pravici vykopl dřevěné dveře chatrče a naklonil se dovnitř. Když se narovnal, Leesil viděl, že si kolem hlavy omotal rozedraný šál, jehož koncem si zakryl spodní část tváře. Obličejem se mu táhla od levého obočí přes nos hluboká, zvrásněná jizva a mizela pod látkou. Zabručel na vůdce, který si ho nevšímal.
Vůdce byl vysoký a štíhlý a pod kroužkovou vestou měl na sobě potrhanou a zalátanou zbroj. Černé vlasy měl zastřižené skoro u hlavy a hranatou čelist porostlou strništěm. Kráčel klidně a napjatě, ale opatrně. Na předloktí, na rukou ani na tváři neměl žádné zjevné jizvy, a to přimělo Leesila zostražitět.
Leesil už se s takovými muži několikrát setkal. Ale v dobách jeho mládí byly nájezdy tlup dezertérů méně časté. To, že se pohybovali tak bezstarostně, napovídalo, že v téhle části země už vojáci tak často nehlídkují. Leesil si všiml, jak se chlapec krčí v blízkosti vůdce, a zaváhal. Muž v kroužkové vestě nebyl dost starý na to, aby byl chlapcův otec, ani se sobě nijak nepodobali, takže příbuzní asi nebyli. Jak je sledoval, vynořila se v Leesilově mysli otcova slova a jedna jeho část chápala a akceptovala jejich způsoby v tak beznadějné zemi.
Udělej, co je nutné. Postarej se o nejbližší. A na důsledcích nezáleží, dokud k nim nedojde.
Chap začal vrčet.
Leesil očekával, že dezertéři zamíří hned ke koním, ale vůdce se zastavil poblíž chatrče šípařek. Stařeny, které škubaly peří, zmizely.
"Připravili jste novou zásobu šípů," řekl muž.
Helen se napnula, postrčila Willema do strany a za sebe.
Leesil se nehýbal. Muži věděli, kdy si vojáci přijedou pro šípy. Přišli ukrást násady, než je vesničané budou moct vyměnit za zásoby na zimu. Muž se šálem na hlavě odhrnul kůži ve dveřích chatrče.
"To bych nedělal," varoval ho Leesil.
Vůdce se na něj zadíval, ale nijak nezareagoval. Pohled na mužovu bezvýraznou tvář přiměl Leesila přenést váhu z nohy na nohu a vyzkoušet pevnost země. Dokonce i nemrtví jako Krysařík dávali najevo vztek nebo nenávist nebo vášeň, ale oči tohoto muže byly prázdné. Už dávno byl mrtvý, jenom to nevěděl nebo ho nic nezajímalo.
Leesil si vzpomínal, jaké to bylo, i teď se tak cítil.
"Drž jazyk za zuby, mladíku," řekl vůdce, "a přiveď sem koně."
Chap zavrčel a Leesil ustoupil doprava, aby Magiera mohla postoupit vpřed s taseným mečem.
"Obraťte se a jděte pryč," řekla Magiera.
Chapovo tiché vrčení zesílilo. Leesil zvedl čepele před sebe, takže vypadaly jako jediná zbraň. Uslyšel za sebou cvaknuti a poznal, že se Wynn podařilo nabít jednu z kuší.
Vůdce mrknul. To byla jediná reakce, kterou Leesil zaznamenal. Možná se tenhle muž přece jenom zajímal o to, co se stane s ním nebo s jeho podřízenými.
"Šest na tři," pronesl vůdce. "To zrovna nemluví ve váš prospěch."
Starý muž s krátce zastřiženými bílými vlasy vyšel z chaty několik kroků od vůdce. Leesil si ani nevšiml, kdy zmizel. Jeden z nájezdníků od něj rychle uskočil a tasil meč. Vůdce pootočil hlavu jenom natolik, aby viděl, co se děje.
Starý voják držel v ruce kus dřeva bez kůry, dlouhý asi jako jeho paže a silný jako zápěstí. Hladký povrch vypadal naleštěný. Možná ho ohladil kusem kravské kosti, až bylo dřevo tvrdé a silné. Stál tiše, hleděl na vůdce a tvářil se stejně bezvýrazně.
Leesil mezi nimi neviděl velký rozdíl až na to, o co se každý z nich rozhodl starat a co chránit. Ostatní vesničané mlčeli a krčili se stranou. Dokonce i lidé v Magieřině vesnici se spojili ve své pověrčivosti a postavili se cizincům, které považovali za "nepřirozené". Tady to bylo jiné, protože vesničané byli utiskování generaci za generací a odpor jim přinášel jen další tresty.
Vůdce se podíval zpátky na Leesila a Helen si zvedla sukni a vytrhla z obnošené boty dlouhý železný nůž.
Uběhl další okamžik a zpoza jedné z chatrčí vyšla stará žena se sekyrou v ruce. Žádný jiný vesničan se nepohnul a jedna z žen přitáhla dvě malé dívky blíž ke stěně. Chlapec se zlomeným palcátem se připlížil ještě blíž k vůdci a vyděšeně vytřeštil oči.

"Zdá se, že se naše šance na vítězství právě zvýšily," opáčil Leesil a oddělil od sebe čepele, aby bylo jasné, že má dvě zbraně. "Takové už je štěstí."
Dezertér se šálem na obličeji udělal krok ke starému vojákovi, ale vůdce zvedl ruku, jako by viděl, co dělá, aniž by se musel otáčet. Muž se okamžitě zastavil.
Vůdce začal ustupovat stejně pomalými a opatrnými kroky, jakými přišel. Dorazil na kraj vesnice a muži ho následovali. Těsně předtím, než se otočil, vrhnul poslední pohled na Helen. Všichni zůstali nehybně a napjatě stát, dokud dezertéři nezmizeli, pak si Helen povzdychla.
"Právě jste nám zachránil měsíční práci," prohlásila nakonec a zmateně se zadívala na Leesila s Magierou. "Za nic dneska nemusíte platit. Schovejme koně, než vesnici obejdou lesem a vrátí se po setmění. Zavřeme je do udírny."
"Co když se ti muži vrátí, až odejdeme?" zavolala Wynn.
Leesil se otočil a uviděl, že stojí na voze, bledá a rozrušená. Přistoupil blíž a hodil čepele na vůz. Wynn na cestách viděla spoustu věcí, se kterými se skoro nedokázala vyrovnat. Vzal jí z rukou kuš a položil ji vedle čepelí.
"Uděláme, co je v tuhle chvíli nutné," řekl Leesil. "Nic víc se dělat nedá."
"To nestačí," zašeptala.
Neodpověděl, ale když se otočil, zjistil, že ho Magiera už zase pozoruje.

Spáč se převrátil, ztracený ve snu o třpytivých hvězdách všude kolem. A tma mezi nimi se začala vlnit. Pomalu na pohyb zaostřil zrak a hvězdy se proměnily v odlesky na obrovských černých šupinách plaza. Závitky těla byly větší než muž a obklopovaly ho ze všech stran, svíjely se bez začátku a konce a bez mezer mezi nimi.
"Kde?" zeptal se spáč. "Ukaž mi kde."
Tentokrát se neozvala žádná tajemná slova. Černý had zmizel.
Zjistil, že stojí na zasněženém svahu nad údolím, ve kterém panovala věčná zima. Všude kolem trčely do zamračeného nebe jako zuby vysoké hory. A v údolí stál zámek se šesti věžemi, pokrytý ledem. Byl obrovský, ale ve srovnání s horami kolem pouhý trpaslik.
"Tam?" zeptal se.
Podívej se hlouběji. Prstenec je blízko.
Slova pronikla spáči do myšlenek jako šepot. Seběhl dolů ze svahu po sněhu tak starém, že se mu lámal pod nohama, a s každým krokem zapadal až po kolena. Když dorazil do údolí, uviděl ve vysoké vnější zdi vrata.
Dvě křídla brány z kovaného železa se spojovala v nejvyšším bodě oblouku. Za nimi se na vrcholku širokého schodiště nacházely železné dveře stejného tvaru. Brána byla rezavá, ale pořád pevně zavřená a nepropustně oddělovala zámek od okolí. Na vrcholku každé věže seděla kuželovitá střecha, lemovaná závojem ledu, který visel z jejího okraje.
Jak se blížil, levé křídlo se samo od sebe otevřelo ven na pantech velkých jako noha. Na vrcholku zdi seděli tři havrani a hleděli na něj pichlavými očky. Jeden rozčileně zakrákal. Nádvoří za bránou bylo posypané sněhem, který za léta mrazu ztuhl. Až na chodníček a schody.
Ledové kameny byly odklizené od brány až k obrovským železným dveřím nad schody. Někdo… něco tady ještě pořád žilo.
Překročil práh brány.
Welstiel otevřel oči. Zámek zmizel z dosahu.
"Ne! Ukaž mi víc!"
Welstiel se převrátil, postavil se a otočil, jak se snažil vzchopit. Vzpomněl si na minulé svítání.
Našli s Chanem opuštěnou chatrč, ustlali si na zemi a prospali den přikrytí jen plášti. Rozbité nádobí bylo jedinou známkou toho, že tady někdo někdy žil. Nezůstal tu žádný stůl, židle ani kotlík na vaření.
Welstielův snový ochránce mu poprvé odhalil místo, kde se ukrývá to, co hledá - neznámý poklad, který by mohl změnit jeho odpornou existenci. Byl si tím jistý, i když cítil úžas a větší podráždění než kdy dřív.
Během několika poslední měsíců mu jeho snový ochránce začal šeptat o pokladu, který nazýval "prstenec". Welstiel doufal, že mu poví víc.

Ale tenhle sen se žádnému předchozímu nepodobal. Ochránce mu toho sice moc neřekl, ale seslal mu vidinu. Welstiel viděl starou a zapomenutou pevnost, a pokud ji najde, určitě ji pozná. Ale proč mu vidinu sebral dřív, než prošel bránou? Čekání a narážky si na něm vybíraly daň.
Přistoupil k otvoru bez dveří ve stěně chatrče a vyhlédl ven. Chana nikde nezahlédl, asi vyrazil na lov. Welstiel neměl dost sil, aby se ho vydal hledat, a tak se posadil. Od okamžiku, kdy opustil Droevinku, probouzel se skoro se stejnou vzpomínkou.
V lese u Apudâlsatu potají sledoval, jak Magiera s Chapem krouží kolem Ubâda, starého přisluhovače a důvěrníka jeho otce. Šílený nekromancer zakřičel: "Il'Samar! Pomoz svému sluhovi!"
A pak se objevily závitky jakoby z mlhavé, lesklé černé hlíny a začaly kroužit kolem mýtiny. Welstiel nepoznával jméno, které Ubâd vzýval, ale černé hadí tělo znal stejně dobře jako vlastní odraz v zrcadle. Znal šeptavý hlas ve tmě - svého snového ochránce. A když Chap rozerval vyschlému pleticháři hrdlo, ochránce Ubâda opustil.
Jak se zámotky objevily vně Welstielova snu, už byla dostatečná záhada, ale co měl vyvolávač mrtvých společného s Welstielovým ochráncem? A nejvíce starostí mu dělala skutečnost, že ochránce Ubâda opustil v okamžiku největší nouze.
"Ale mě neopustil," zašeptal si Welstiel pro sebe.
Věřil, že mu hlas ve snech pomáhá, že ho vede. Brzo se už nebude muset krmit - snižovat se k pití krve. Moc prstence ho nějak udrží naživu. Touha po svobodě byla jako nevyléčitelná bolest.
Ale pořád nemohl zapomenout na zrazeného Ubâda na mýtině. Welstiel se snažil na něj nemyslet. Ochránce nazval Magieru "sestrou mrtvého". Welstiel s ní celé roky manipuloval, aby sloužila jeho plánům, a byl si čím dál jistější rolí, kterou měla sehrát. Na cestě k zámku byl odklizený sníh, jako by uvnitř pořád něco žilo. Něco, proti čemu bude potřebovat zabijáka mrtvých.
Welstiel se postavil, zapnul si plášť, pokusil si urovnat vlasy a vyšel ven. Soumrakem padaly k zemi malinké vločky. Byl čas najít ztraceného společníka.
Minulou noc minuli mezi stromy podél cesty několik chatrčí. Chane se k nim asi vrátil.
Welstielovi už nedělal starosti jen Magieřin odklon od jeho plánů, ale také to, jak se Chane v poslední době změnil. Od druhého zmrtvýchvstání se Chane krmil čím dál brutálněji. Vybíral si ženy s vlasy černými jako uhel a tou nejsvětlejší pletí. Bylo očividné, že slouží jako náhrada za Magieru. Jinak Chane mlčel a stáhl se do sebe. Už nemluvil o bratrstvu učenců a nezapisoval si nic do deníků, ale ani nedával po vraždě najevo uspokojení nebo tiché nadšení. Chane se stával při krmení neopatrný a ztratil duchaplnost, které si Welstiel kdysi tak vážil.
A Chane se pořád divil, jak vstal podruhé z mrtvých.
Jenom ať se diví.
Chanův závistivý obdiv dovoloval Welstielovi nemrtvého do jisté míry ovládat. A probuzení byla koneckonců jednoduchá věc, i když si Welstiel nebyl jistý, jestli bude fungovat, dokud to nezkusil.
Všechno začalo drobnou poznámkou, kterou před lety objevil v zemi, z níž pocházela Chanova malá učenka a kde bylo založeno Učené bratrstvo. Welstiel v počátcích nemrtvého bytí hodně cestoval. Jak by jinak mohl Chanovi slíbit doporučující dopis pro tamní bratrstvo?
Získat tuto poznámku a další znalosti o povaze upírů bylo nebezpečné a Welstiel za ně málem zaplatil existencí. Starý upír, který žil potají v Tichově, královském městě Malourné, nebyl právě nadšený, když se na jeho území objevil další Vznešený mrtvý.
Pawl a'Seatt - dokonce i jméno starého nemrtvého bylo hádankou. Jen drobným odkazem na Calm Seatt, jak Tichovu v tamní zemi říkali. Welstiel se od něj dozvěděl pár drobností a pořád si pamatoval jedno prohlášení.
Krev není život; život je život.
Napřed mu nedávalo smysl, ale Welstiel se opatrnými otázkami dostal k dalším informacím, nad kterými mohl během následujících let přemýšlet. Krev byla součástí živých, prostředkem, nesoucím v sobě životní energii, kterou se živili nemrtví. Byl pohodlný a rychlý a nic víc. Nemrtvý k sobě přitahoval energii života už pouhou přítomností, jen pomalejšími a ne tak výraznými způsoby.
Pokud taková energie udržovala při životě vyššího nemrtvého, Vznešeného mrtvého…
Pokud se touhle energií dalo léčit fyzické tělo…

Nedostal příležitost svoji teorii vyzkoušet, dokud se Chane hloupě nepostavil Magieře a nenechal si useknout hlavu.
Živí měli spoustu bajek a pověr a to, že useknutí hlavy je jedním ze způsobů, jak se navždycky zbavit upíra, byla jedna z nich. Tak těžké zranění upíra jenom ochromilo a on upadl do hlubokého spánku, dokud nenasál dost života, aby se uzdravil, nebo dokud jeho oddělené části neshnily a nedaly už se uzdravit.
Chane se k Welstielovi a jeho znalostem stavěl podezřívavě, obezřetně, ale i s úžasem. A tohle tajemství bylo jedním z mnoha, které si Welstiel rozhodl nechat pro sebe.
Welstiel koně uvázal u stromu a vyrazil pěšky. Prodíral se větvemi a běžel lesem směrem, kde, jak si pamatoval, stálo šest chatrčí, z jejichž komínů se kouřilo. Welstiel zahlédl skrz stromy roh doškové střechy, zpomalil a zaposlouchal se.
Chane už se naučil, jak lákat oběti ven z příbytků. Welstiel netušil jak nebo proč. Od chvíle, kdy opustili Droevinku, jen málokdy nachytal Chana, jak se krmí uvnitř.
Welstiel zavřel oči, zaposlouchal se a vyslal smysly do tmy. Kdyby si Chane dal víc práce s ukrytím těl, Welstiel by prostě počkal, až se vrátí, ale už Chanovi nevěřil. Jednou v noci zmasakroval na jih od Soladranu mladou černovlasou ženu a její dvě malé dcery přímo za jejich domem a nechal těla ležet na místě. Welstiel po společníkovi znovu uklidil.
Zaslechl tiché zvuky, ale nezpůsobily je foukající vítr nebo veverky ve větvích. Tiše obešel shluk obydlí, šel dál lesem a zvuky sílily. Těžký dech a hluk zápasu.
Welstiel obešel silný kmen smrku a uviděl Chana z profilu.
Tiskl ke stromu mladou ženu a zakrýval jí ústa rukou. Oči měla divoce vytřeštěné, ale její krk byl zatím docela v pořádku, i když se jí do něho Chane zakousl a pomalu z ní vysával krev. Byla bledá a čistší než většina venkovanů a také měla dlouhé černé vlasy, což ho nijak nepřekvapilo. Koutkem oka zahlédla Welstiela.
Ochablá tvář se naplnila nadějí. Zesílila snahu odstrčit Chana stranou a vyrazila ze sebe tlumený výkřik. Chane jí přitiskl ruku silněji na ústa. Tlumené prasknutí kosti ji utišilo. Ztuhla a prsty jí ve vzduchu zacukaly.
Welstiel otupil smysly, až tma zakryla to, co se před ním odehrávalo. Stál tiše a znechuceně a čekal, až skončí.
Chane si musel něčeho všimnout, protože zvedl hlavu od ženina hrdla. Dokonce i normálním zrakem v něm Welstiel viděl divokou bestii. Plášť a košile mu odhalovaly rameno a tvář měl umazanou od krve. Ke krví potřísněným rtům se mu přilepily prameny vlasů.
Welstiel už měl dost Chanovy nezodpovědnosti. Chystal se zasáhnout a ukončit vraždění, ale pak se najednou zarazil a zadíval se Chanovi do očí.
Nenašel v nich žádnou inteligenci nebo poznání, ale ani divoké potěšení, které Chana naplnilo na konci lovu. Vypadal ztraceně, jako by ani nevěděl, co dělá. Byl to prostě zvyk, na kterém bezmyšlenkovitě lpěl.
"Skonči to," řekl Welstiel.
Musel jeho slova pochopit. Chane se zakousl ženě až do půlky hrdla a trhnul. V zubech mu zůstal kus masa a kolem se rozstříkla krev. Ani se nepokusil dívku zachytil, když spadla na zem a převrátila se, jak narazila na odhalený kořen.
Chane maso vyplivl a opřel se o strom. Utřel si rty hřbetem ruky a s námahou polkl.
Welstiel se zadíval na dívku, která ležela pokroucená na zemi. Hnusila se mu Chanova potřeba dotknout se ubohé venkovanky, přitisknout k ní ústa, ale pořád přemýšlel, proč Chane necítil žádné potěšení.
"Chtěl ses zbavit jejího těla?" zeptal se Welstiel.
Chane neodpověděl.
Welstiel přistoupil blíž, aby tělo zvedl, ale pak se najednou rozhodl. "Už mě unavuješ. Vím, že spolu máme dohodu, ale buď se vzchopíš, nebo si jdi po svých. Ukliď to sám."
Chane k němu nevzhlédl, ale po chvíli kývl.
Welstiel se odvrátil a cítil se ještě víc zmatený.

Wynn překvapilo, že ji Helen zavedla do kovárny. Leesil, Magiera a Chap je následovali a zmateně se rozhlíželi. Kolem hrubé pece stály malé stoly, stolky a jedna stará židle opravená provazem. Stání, kde dříve stájili koně, byla prázdná, dokonce v nich nebyla ani sláma. V některých ale byly naskládány ubohé zásoby beden a plátěných pytlů.
"Už nemáme žádné železo nebo jiný kov, se kterým bychom mohli pracovat," řekla Helen a hodila rozseknuté poleno do pece, která teď sloužila jako krb. "A tak jsme si z kovárny udělali obecní dům. Můžete tady přespat."
Wynn se zadívala na zašlé stoly a uvědomila si, že tihle lidé se ještě nevzdali. Semkli se, jak nejlépe uměli. Začaly přicházet další ženy s dětmi. Návštěvníky tady často nemívali, a i když byli obezřetní, nedokázali se ubránit zvědavosti.
Magiera vybalila čisté oblečení a ignorovala rozrůstající se dav v kovárně. Leesil se usadil vzadu v místnosti a zdálo se, že by se nerad dal s vesničany do řeči. Od bitvy na hranicích byl podivně tichý. Jenom Chap uvítal novou společnost a dovolil dětem, aby ho škrábaly za ušima a na zádech.
Wynn se zachvěla, když uviděla, jak Chap olízal malé dívence umouněnou tvář. Dítě zapištělo a zachichotalo se, že mu velký stříbřitý pes, který je přišel navštívit, věnuje mokrou pozornost. Ale Wynn si místo toho vzpomněla na bzučení, které se jí tehdy rozlehlo hlavou, a obrátila se zpátky k Helen.
"Můžu vám pomoct připravit večeři?" zeptala se, když se oheň rozhořel.
Helen zaváhala. "Až směníme násady šípů, budem mít víc jídla. Teď máme jenom ovesnou kaši a jáhly a už jsme dneska jednou jedli."
Wynn se zastyděla, že se vůbec zeptala. V Droevince měla většina vesničanů aspoň jídlo. Dvě malé, asi čtyřleté dívenky si prohlížely lem jejího kabátu z ovčího rouna.
"Když vaše muže naverbovali… odvedli," řekla, "vrací se domů, když mají volno?"
"Volno?" Helen zamrkala a pak pochopila. "Ne. Už od doby, kdy jsem byla malá holka, tady nemáme žádného dospělého muže mladšího čtyřiceti let. Otci nějaký čas dovolili, aby tu zůstal a vyráběl hroty šípů, ale pak odvedli i jeho."
Wynn se zamračila a ukázala na Willema. "Ale ty děti…"
Zmlkla, protože jí došlo, že by asi nebylo zdvořilé se ptát. Helen si prostě zasunula pramen špinavých vlasů za ucho.
"Vojáci si berou víc než dobytek a obilí. A nechávají nám tady další krky na krmení."
Wynn došlo, co tím Helen myslí, a rozhlédla se po dětech. Jejich vyzáblé, špinavé tváře a potrhané oblečení ji naplnilo touhou něco udělat. Ruce jedné dívenky byly tak tenké, až Wynn připomněly násady šípů, které ženy s takovou námahou vyráběly.
Pospíšila si k zadním dveřím kovárny a zavolala: "Za chvilku se vrátím."
Zašla k vozu a vyšplhala na něj. Helen schovala Valibuka se Skřítkem dál v udírně. Wynn odtáhla stranou plachtu, ze které si na jedné straně vozu stavěli stan, a začala se přehrabovat v zásobách.
V Soladranu ji Leesil poslal obstarat zásoby. Suchary a sušené maso ji už unavily, obzvláště proto, že neměla ráda maso, a tak nakoupila čočku, ječmen, cibuli, mrkev a taky pozdní hrušky a uzenou sušenou rybu. Pořídila taky hrnec s poklicí, malý kotlík a železnou tyč s hákem pro vaření nad ohněm. A našla i zrní a olej ze semínek, ze kterých mohla upéct chleba.
Magiera napřed zuřila, že utratila tolik peněz. Ale příští večer pověsila Wynn kotlík na hák a uvařila na večeři čočkovou polévku s bylinkami. Leesil si pro sebe po prvním soustu začal pochvalně mručet.
Magiera neřekla nic, ale už se o vyhozených penězích nezmínila. Tenhle způsob vaření ale zabíral hodně času a Wynn toho obyčejně uvařila najednou víc. V hliněném hrnci skladovali zbytky, ale po posledním jídle, které připravila, byl ještě z poloviny plný.
Teď se přehrabovala zásobami z jiného důvodu a odnesla do kovárny všechno, co dokázala unést.
"Ať někdo přinese největší hrnec, jaký máte," řekla Heleně.
"Co to děláte?" zeptala se Helen.
"Vařím večeři. Máme čočku, cibuli a mrkev. A taky petržel a majoránku. Musíme dát vařit vodu, protože bude nějakou chvíli trvat, než uděláme dost pro všechny."
Helen zírala na zásoby, které Wynn vytahovala z pytlů, jako by to byly poklady. Zavrtěla hlavou.
"To musí být všechny vaše zásoby. Přece nemyslíte…"

"A taky nemyslí," řekla Magiera a zamířila k ní rozhodným krokem. "Wynn, co to děláš? Chceme tady zůstat přes noc, ne až do jara."
Wynn chodila kolem Magiery celou dobu jako po špičkách, ale teď už toho měla dost. Už ji unavilo chovat se zdvořile nebo se pouštět do hořkých hádek, po kterých se cítila malicherně. V tuhle chvíli ji nezajímala zrazená důvěra nebo slušné chování.
"Ale ano, myslím!" vybuchla. "Potřebujeme jenom tolik zásob, abychom se dostali do Venj?tzu a všechno můžeme nahradit. Podívej se na tu malou holku. Dneska večer se dobře nají a myjí uvaříme."
Wynn čekala, že se na ni Magiera oboří, ale ona se jenom podívala na Leesila a zmlkla. Chap přiklusal k Wynn a jednou na Magieru štěkl na souhlas. Wynn sebou trhla a skoro se od psa odtáhla, než se ovládla.
"Je na mojí straně," řekla Magieře.
Helen a ostatní ženy přihlížely v tichém napětí.
Leesil vstal ze židle, přistoupil k Wynn a zašeptal jí do ucha: "V další vesnici to bude stejné a v další a v další…"
Tvářil se bezvýrazně, ale smutek v jeho očích odplavil Wynnin vztek.
"To mě nezajímá," řekla mu. "Řekl jsi, že musíme udělat, co je potřeba právě v tuhle chvíli."
"Tak jo." Ustoupil. "Magiero?"
"Proč se ptáš mě? Už jste se rozhodli."
I když byla Magiera podrážděná, Wynn věděla, že jim pomůže a už nikdy se o tom nezmíní.
Wynn se obrátila zpátky k Helen. "Potřebujeme hrnec a nože na krájení."
Vesničanky se vydaly pro potřebné věci. Neusmívaly se ani neděkovaly, ale pospíchaly, jako by celý zázrak zmizel, kdyby nebyly dost rychlé. Leesil sebral vědro a vydal se hledat pramen nebo sud s dešťovou vodou. Wynn ho následovala, a když zůstali venku o samotě, popadla ho za paži.
"Proč je pro tebe tak těžké těm lidem pomoct?"
"Protože mám svůj podíl na tom, jak dopadli." Odvrátil se a Wynn viděla ve světle soumraku jen jeho profil. "A to, co tady děláme, nic nezmění."
Vyprostil se z jejího sevření a obrátil se k ní zády. Wynn sledovala, jak pomalým, klidným krokem kráčí silnicí uprostřed vesnice. Mlčela jen proto, že nevěděla, co říct.
* * *
Příprava jídla byla v plném proudu a Chap se prosmýkl ven zadními dveřmi kovárny. Wynn se vrátila, aby na všechno dohlédla, ale Leesil s ní nepřišel. Smutné podráždění ve tváři mladé učenky vzbudilo v Chapovi zvědavost, co se mezi nimi venku asi stalo.
Obešel vůz a roh kovárny, až uviděl Leesila, který se pomalu vracel vesnickou cestou. Letmo se dotkl Leesilovy mysli a zjistil, že je prázdná.
Chap nedokázal číst myšlenky, jen vzpomínky, které vyplouvaly na povrch mysli, ale v té Leesilově nic takového nenašel. Většině rozumných stvoření neustále probíhaly těsně pod povrchem mysli útržky vzpomínek. Ale v Leesilově nebyly ani ty. Potlačil je a uzavřel.
Co bylo horší? Zablokovat všechny vzpomínky, až vyrazí na povrch a pohltí ho, nebo se do nich vrhnout po hlavě a utopit se? Leesil začínal být nebezpečný sám sobě a Chap nevěděl, jak se o svého chráněnce postarat.
Vítr k němu nesl šustění trávy a listí a klepání větví.
Chap zvedl hlavu, nastražil uši a zadíval se přes hlavní cestu do lesů za vesnicí. Zase je cítil. Jeho lid, fayové, ho volal a dožadoval se jeho přítomnosti.
Ohrnul pysky.
Dost bylo mluvení. Možná mu fyzické tělo zatemnilo rozum, jak tvrdili. Jak ho mohlo nepošpinit, když v něm musel žít a vypořádat se s jeho možnostmi, které byly tak omezené v porovnání s tím, čím dřív býval? Ale možná získal náhled, který oni postrádali. Ať tak či tak, teď nebyl čas na další výčitky.
Ještě než se mohla jejich přítomnost dotknout jeho duše, zachytil se Chap světa kolem sebe. Naplnil smysly zvukem větru ve stromech, hrubou hlínou pod tlapami a zápachem ohně v kovárně. A tak se mu podařilo nepustit si faye k tělu.
Jejich přítomnost se začala vytrácet, až zmizela úplně.

Chap se znovu zadíval na hlavní cestu. Leesil byl pryč. Možná zamířil některou boční cestou ke společnému prameni. Úzkostná starost o Leesilovo brouzdání vzpomínkami přivolala jeho vlastní. Vzpomněl si, jaké to bylo "narodit" se v těle.
Majay-h? byli starou rasou, která žila v elfských lesích. Byli mnohem inteligentnější než ostatní zvířata a měli také mnohem citlivější intuici a typická pro ně byla dlouhá stříbřitá srst různých odstínů a křišťálově modré oči. Dokázali vycítit život a jeho rovnováhu nebo nerovnováhu, a tedy i jeho přirozený protiklad - nemrtvé. Ale majay-h?, jako byl Chap, se nenarodil už tak dlouho, že si ho nepamatovali ani elfové. Už od dob Zapomenutých dějin a války mezi živými a Nepřítelem.
V posledních letech války se několik fayů rozhodlo bránit svět, který stvořili, tím, že na sebe vezmou fyzickou podobu. Ale zároveň si přáli, aby si jejich přítomnosti všimlo co nejméně lidí. Někteří vstoupili do nenarozených mláďat zvířat, aby se mohli narodit z masa a krve. Mezi jinými si vybrali i vlky z lesů. Válku vyhráli, ale svět byl zničen a narození fayové zůstali připoutaní v tělech. Někteří se pro útěchu obrátili jeden k druhému.
Celá desetiletí se toulali kolem lesních obydlí a nakonec se postupně přesunuli do zemí elfů. Občas se malá skupinka zdržela delší dobu poblíž elfského kmene. Jednou v noci se samice těsně před slehnutím zatoulala do vesnice a oni ji přijali. Její potomci nebyli fayové, ale ani vlci. První vrh se narodil se srstí v různých odstínech stříbrošedé a s křišťálovýma očima a v ničem se nepodobal vlčím tělům narozených fayů.
A tito první se spářili a narodila se druhá generace.
A z nich pocházeli majay-h?. Wynn toto staré elfské slovo přeložila jako "vílí pes", ale mohlo znamenat i "fayí vlk". Původní zrozená kouzelná stvoření žila sice dlouho, ale jejich smrtelná těla nakonec zemřela. Jejich potomci dál žili v ústraní a prohánělí se lesy elfů jako jejich přirození ochránci. Majay-h? byli sice víc než zvířata, ale přesto pouhým stínem a šepotem původních narozených fayů.
Od Zapomenutých dějin se žádné kouzelné stvoření nerozhodlo vzít na sebe fyzickou podobu - až Chap. V jednu chvíli - nebo v jednu věčnost - byl mezi svým lidem, individuum a celek zároveň. A o okamžik později, první okamžik v jeho novém vnímání času, byl mokrým, zmítajícím se štěnětem, které se sourozenci bojovalo o matčino mléko. Tento zrod byl jeho vlastní volbou, protože fayové znovu potřebovali, aby jeden z nich kráčel mezi smrtelníky.
Na rozdíl od bratrů a sester věděl přesně, kdo je a co je. První, co cítil, byla osamělost. Poté strach z opuštěnosti.
I když se narodil jako jeden z vrhu, od ostatních ho oddělovalo vědomí. A tělo, které pro něj bylo vězením, ho oddělovalo i od ostatních kouzelných stvoření.
Přišel o "cit" pro podstatu věci, kterými mohl být a znát je v jejich přirozené podstatě. Teď měl jen toto tělo. A také přišel o vědomí věčnosti a žil jen "okamžiky", jedním za druhým. Dokonce i vzpomínka na žití mezi kouzelnými stvořeními potemněla a zamlžila se, protože živá "mysl" nedokázala podchytit a udržet v sobě vše, čím fayové byli.
Malinké tělo mu napřed připadalo tak neschopné. Trvalo mu mnoho dní a nocí, než pochopil, jak všechno funguje a k čemu jsou mu nohy. Pak začal běhat, zatímco jeho sourozenci ještě padali na čenichy. Byla to první odměna za žal a hrůzu z toho, čeho se vzdal.
Zjistil, jaké potěšení mu přináší tráva, ohýbající se ve větru, jakou radost matčin jazyk na bříšku a jakou útěchu spánek a jídlo. A taky tady bylo zápasení se sestrami a bratry. Naučil se být milosrdný a nevyužívat lepšího vnímání, aby nevyhrával příliš často.
Vzpomínky patřily živým, protože byly omezené a křehké. V ničem se nepodobaly vnímání mezi fayi, na které si Chap sotva… pamatoval. Bylo jako vzpomínky na dávné doby.
A Leesil teď ty své před ním schovával.
Chap stál sám před kovárnou a sílilo v něm podráždění. Jeden z důvodů, proč přijal fyzické tělo, byl, aby přivedl Leesila k Magieře a zachránil ji před Nepřítelem. Ale jak měl zachránit Leesila?
Spojovalo je tělesné i duševní pouto, ale to teď bylo čím dál křehčí, jak se Leesil ponořoval hlouběji a hlouběji do své minulosti. Magiera byla možná to jediné, co ho chránilo, aby se neztratil v minulosti, proti které tolik bojoval. Chap nevěděl, co dělat. A jak se Magiera dokáže vyrovnat s tím, co se o Leesilovi dozví na místě, kterému lidé říkají Bojiště?

Něco zatahalo Chapa za ocas a on překvapeně vyskočil.
Za vrtící chvost ho popadla holčička s rukama jako tyčky, umazanou tváří a se širokým úsměvem. Chap se obrátil a strčil do ní čenichem. Pod plátěnými šaty cítil její malinká žebra a nafouklé břicho. Dlouhé hladovění ji začalo deformovat.
Chap se znovu ohlédl na cestu, ale Leesil se nevracel. A tak do holčičky šťouchl hlavou a odstrkal ji k předním dveřím kovárny a k horečným přípravám horkého jídla.

KAPITOLA 4

Magiera zastavila Valibuka se Skřítkem před branami Venj?tzu a přála si, aby je Leesil varoval před tím, co tady věší na hradby.
Vysoko na zdech byly na pravidelně rozmístěných železných tyčích nabodány hlavy v různých stádiích rozkladu. Z hradeb visela na řetězu železná klec a tělo uvnitř bylo shnilé a ozobané až na kost. Kývající se klec ji zneklidnila víc než ostatní varovná znamení. Hlava mrtvého muže na tyči znamenala, že muž byl mrtvý. Ale člověk v kleci žil, když ho do ní zavřeli. Aspoň ještě nějakou dobu.
Leesil seděl mlčky na kozlíku vedle Magiery, jako by hlavy na hradbách nestály ani za povšimnutí. Odvrátila oči od klece, jen aby zjistila, že se dívá na holou lebku s černými dírami místo očí a povislou čelistí.
V tomhle světě se Leesil narodil.
Wynn se zalkla a odvrátila se. Magiera nemínila učenku nijak opečovávat, ale přesto se natáhla dozadu a stáhla jí kapuci přes oči.
"Nedívej se," řekla. "Za chvíli budeme uvnitř."
"Zrádci," řekl Leesil a sledoval, jak se klec otáčí v mírném vánku. "Nebo ti, které ze zrady obvinil. Ve studeném počasí se tolik nešíří zápach. V létě je cítíš, ještě než se ocitneš hradbám na dohled."
Magiera věděla, že Leesil mluví o Darmouthovi. Ačkoli se tvářila klidně, dělalo jí starosti, že se Leesil po překročení hranic stáhl do sebe.
"Nasaď si kápi a schovej obličej!" řekla mu. "Vesničané na tvoje oči nic neřekli, ale možná ještě žijí jeden nebo dva strážci, kteří si na elfího míšence vzpomínají."
Chap zakňučel a položil hlavu na kozlík mezi Magieru a Leesila.
"Dolů," rozkázala. "Přitahuješ skoro tolik pozornosti jako on."
Chap seskočil dolů na vůz, obešel malý kruh a stočil se do kouta pod kozlíkem. Zvedl hlavu, nastražil uši a zadíval se na Wynn, ale mladá učenka seděla dál se skloněnou hlavou. Když znovu zakňučel, podívala se na něj. Napřed podivně zaváhala, ale pak se připlazila blíž, přitulila se k němu a zabořila ruce do srsti na jeho zádech.
Magiera se obrnila a připravila se vjet do vojevůdcova sídelního města. Zamlaskala na Valibuka se Skřítkem a objela zatáčkou městské hradby k místu, kde v řadě čekalo dalších šest vozů a kár na povolení ke vstupu. Zařadila se a všimla si, že uvnitř zase čeká řada vozů na povolení město opustit. Kára na dvou kolech před nimi byla plná pytlů s obilím.
"Venj?tz je střediskem obchodu v téhle provincii," řekl Leesil, tvář schovanou v kápi. "Dá se tady koupit nebo prodat cokoli, ale musíš prokázat, že máš důvod vstoupit. Aby ses tady mohla usídlit, potřebuješ písemné svolení armády. Řemeslníci, kováři, tesaři - kdokoli s nástroji a dovednostmi - je vítán. Ale venkovany dovnitř pustí, jenom když přijedou směnit úrodu. Mají na to dva dny a pak musí pryč."
"A proč?" zašeptala Wynn.
"Asi proto, že by město jinak zaplnili uprchlíci, teď víc než kdy dřív. Nemají tady dost prostředků, aby uživili tisíce lidí bez jakýchkoli dovedností. Když dokážeš přiložit ruku k dílu, přijmou tě. Jinak musíš pryč… ať tak nebo onak."
Zmlkl, protože Magiera zajela s vozem ke strážnímu domku. Zamířil k nim mladý strážce v kožené zbroji bez znaku nebo pláště. Na okamžik se zadíval na Valibuka se Skřítkem a prohrábl Valibukovi rukou hustou srst.
"Krásní koně," řekl. "Co tady chcete?"
Hovořil krátce, ale ne hrubě a Magiera zvedla prázdný plátěný pytel. "Projíždíme. Potřebujeme na trhu

koupit zásoby."
Leesil jí řekl, co dělat. Otevřela váček s penězi a ukázala strážci obsah. Leesil před příjezdem většinu peněz schoval, hlavně těch pár zlatých mincí, které jim zůstaly. Lidé, kteří do města přijeli nakupovat, byli vítaní, ale příliš těžký váček by vzbudil podezření.
Strážce nahlédl do váčku, kývl a mávnutím jí dovolil projet. A tak vstoupili do města, kde Leesil vyrostl. Magiera ho toužila vzít za ruku, ale prozatím ho nechala být. Posledních několik nocí se jí sotva dotkl, když si šli lehnout. Myšlenkami se ztrácel v minulosti. Mohla ho doprovodit na tohle místo, ale nedokázala najít, kam se uvnitř sebe schoval - schoval před ní.
Nalevo minuli velkou stáj. Přímo před nimi stála řada hostinců, hospod a taveren. Všechny byly umístěny tak, aby je poutníci snadno našli. Většina přišla pěšky nebo přijela na voze. Strážci ve strakatém oblečení hlídkovali ve skupinkách po dvou nebo po třech v ulicích a jen ti lépe oblečení seděli na koních.
Venj?tz se během mnoha desetiletí rozrostl po náhorní plošině mezi horami. Na severovýchod od města se nad střechami tyčil Darmouthův velký hrad. Většina hustě osídlených měst, jako byla Bela, vyrostla na kamenitých svazích a zámek s pozemky stál přímo v jeho středu a tyčil se nad vším ostatním.
Darmouthův hrad stál v obrovském jezeře a s pobřežím byl spojen jen opevněným kamenným mostem. Takové místo se dalo jenom těžko oblehnout.
Magiera se ohlédla, když Wynn zvedla hlavu, aby se rozhlédla kolem. Učenka byla pořád bledá, ale připlazila se blíž a posadila se za kozlík.
"Jak postavili hrad v jezeře?"
"Nestavěli ho ve vodě," odvětil Leesil. "Před více než sto lety ho samozvaný král Timeron postavil na souši. Pak v horách obrátil tok několika potoků a malé řeky. A tak sem svedl vodu, která ho obklopila."
"Aha," odpověděla Wynn a rozhlédla se po omšelém městě. "Kde začneme?"
Leesil na chvíli zmlkl. "V mém starém domě na břehu jezera."
Magiera na něj s pochybami pohlédla. "Už je to osm let. Bude tam bydlet někdo jiný, pokud dům ještě vůbec stojí."
"Bude tam a já se uvnitř zdržím jenom chvíli."
Magiera našpulila rty a doufala, že se neplánuje vloupat do cizího domu. Chap zakňučel a zaškrábal na Wynninu brašnu.
"Počkejte, prosím, zastavte," řekla Wynn. "Chce nám něco říct."
Magiera si znechuceně odfrkla a nepřitáhla otěže. "Určitě má zase hlad."
Wynn vytáhla "mluvící kůži" a roztáhla ji na podlahu vozu. Byla to velká, do čtverce oříznutá kůže, na kterou namalovala řady a sloupce elfských symbolů. Chap se společníky "mluvil" tak, že ukázal na správný symbol a Wynn přeložila.
"To nemusí být pravda," odvětila Wynn. "Možná chce něco poznamenat k Leesilovým plánům."
Magiera se ohlédla přes rameno. Chap škrábal na symboly a Wynn ho sledovala očima.
"Ach, Chape!" vybuchla a sebrala kůži. "Před chvílí cítil klobásy a chce, abychom zastavili."
"Neříkala jsem to?" poznamenala Magiera.
"Proč myslíš na jídlo v těch nejhorších chvílích?" obořila se Wynn na psa.
Chap odpověděl kňučivým zavrčením a olízl si čenich.
Wynn opět zvážněla a naklonila se k Leesilovi. "Bude tady víc takových… věcí jako tam venku?"
"Jenom na hradbách hradu," odvětil Leesil, "pokud v poslední době odsoudili a popravili někoho důležitého."
"Soud?" zeptala se Magiera.
"Tak tomu tady říkají," odpověděl Leesil. "Mrtvoly uvnitř města by mohly ohrozit zdraví lidí. Darmouth příchozí rád varuje, ale ani on by neriskoval, že sem zavleče nějakou nemoc. I tak buďte opatrní, protože armáda má ve Venj?tzu volnou ruku. Nikdo nebude o jejím rozhodnutí pochybovat, i kdyby při tom někoho zabili."
Wynn se přikrčila. I v půlce odpoledne byl vzduch tak studený, že se jim kouřilo od úst a ona dýchala rychle a mělce.
"Zamiř k hradu a ke břehu jezera," řekl Leesil a ukázal dopředu. "Pak dolů Uličkou přízně. Tam Darmouth ubytovává oblíbence, to znamená ty, které má pod pečlivým dohledem."

Magiera zamlaskala na koně, stočila je do boční uličky a přitom se opatrně vyhýbala procházejícím měšťanům. Nikdy ji nenapadlo, že by Leesil mohl vyrůst ve stínu hradu jako ona v Chemestúku. Z nějakého důvodu si představovala, že žil na kraji lesa, i když se ho na to nikdy nezeptala. Dávalo smysl, že zůstával v dosahu pána a vládce.
Minuli domky a obchody a propletli se malým trhem, na kterém ochraptělí pouliční prodavači nabízeli zboží a kde se vzduchem vznášela teplá vůně masových koláčů a klobás. Chap nešťastně zasténal, ale nikdo si ho nevšímal a vůz pokračoval v cestě.
Když vjeli na širokou dlážděnou cestu, která vedla kolem jezera, zalapala Wynn po dechu. Magiera se zamračila.
Před nimi stál patrový strážní domek, který střežil zděný most vedoucí do jezera. Most se dvěma obloukovými průchody vedl k hradu se čtyřmi věžemi, který se z vody tyčil do výšky čtyř nebo pěti pater. Nebyl to zámek v Bele ani pevnost korunního prince Droevinky, ale dělal dojem. Most byl natolik široký, že po něm dokázal přejet vůz a ještě zbylo místo. Zdálo se, že v místě, kde se stýkal s bránou hradu, byl spuštěný padací most, který spojoval pevnost se zděným mostem.
Po mostě procházely stráže a další stály na střeše strážního domku a taky na dvou obloucích po cestě k hradu. Pár jich hlídkovalo i na dlážděné cestě, ale nikdo nevěnoval jejich vozu příliš velkou pozornost.
"Zahni doleva," poradil Leesil a ukázal prstem. "Je to pátý domek, ale nezastavuj, dokud ti neřeknu."
Magiera s tichým švihnutím zatáhla za levou otěž a stočila koně na dlážděnou cestu.
Na vzdálenost hodu kamenem od strážního domku nestály žádné budovy, ale dál už byly podél břehu nalepené jedna na druhou. Břeh obklopovaly domy různé velikosti a tvaru, z kamene i ze dřeva. S příbytky boháčů v Bele se sice nemohly srovnávat, ale byly mnohem přepychovější než chatrč, ve které žila Magiera s tetou Biejou. A pátý z nich nebyl žádnou výjimkou.
Čisté základy ze šedého kamene dosahovaly až k římsám oken v přízemí. Dřevo na stěnách bylo čistě ohoblované a ne jen rychle pořezané jako to, které použili k opravě Lvouna. Vybělené okenice chránily okna se skleněnými tabulkami. Na konci dlážděného chodníčku vedoucího k domu rostly kolem velkých dubových dveří růžové keře.
Magiera zírala.
Leesilův hlas zněl tiše a prázdně. "To jsi nečekala, co?"
Neodpověděla; ani nezastavila vůz a jela dál. Ne, něco takového od Leesilova domu na místě, kterému říkali Bojiště, opravdu nečekala.
"Co teď?" zeptala se.
"Zahni do další boční ulice." Leesil se obrátil a naklonil se k Wynn. "Vezmi pár hrušek a jdi k předním dveřím. Zaklepej a zjisti, jestli je někdo doma."
"Ale…" Wynn nervózně koukla na dům. "Co když někdo otevře?"
"Proto s sebou budeš mít hrušky," řekl. "Nabídni je za stříbrnou penci, a pokud přijmou, tak je prodej. Ale spíš ti zabouchnou dveře před nosem."
Učenka vystrašeně pokývala hlavou. Dorazili k boční ulici a Magiera do ní s koňmi zajela. Vůz se mezi domy sotva vešel a Magiera zastavila, sotva zmizel konec vozu z dohledu z hlavní ulice.
"Nejsem si tím jistá," řekla Wynn. "Tady Darmouth ubytovává lidi, jako… tebe a tvé rodiče?"
"Když jsme projížděli kolem, podíval jsem se do předních oken. Nad krbem visí štít. Asi tady bydlí nějaký Darmouthův důstojník. Jediné, co od tebe potřebuju, je, abys zjistila, jestli je někdo doma. Jestli chceš, vezmi si s sebou Chapa."
Wynn váhavě kývla a sebrala hrušky do plátěného vaku. Sklouzla z vozu, Chap ji následoval a spolu pak zmizeli za rohem.
Leesil tiše přelezl kozlík dozadu na vůz a Magiera udělala totéž. Ze svého místa na dům sotva viděli.
Wynn si pospíšila k předním dveřím, zaklepala a čekala, přitom si oběma rukama tiskla vak k hrudi.
Chap se procházel za ní a s nastraženýma ušima sledoval ulici.
Wynn zvedla ruku, aby znovu zaklepala, ale pak si to rozmyslela. Místo toho pomalu obešla holý růžový keř a nahlédla dovnitř oknem. To Chapa rozrušilo. Vrhl se ke kraji silnice a rozhlédl se na obě strany. Pak se rozběhl zpátky a popadl do zubů lem Wynnina kabátu.
"Co to dělá?" zašeptala Magiera.

Leesil chtěl seskočit z vozu, ale Magiera ho popadla za rameno a zadržela ho.
Wynn se obrátila a vytrhla plášť Chapovi ze zubů. Když pár kroků odběhl a ohlédl se po ní, následovala ho. Vrátili se a vyšplhali na vůz.
"Vypadá to, že nikdo není doma," vydechla. Tvář jí ve studeném vzduchu zrůžověla. "Myslím, že už tam delší dobu nikdo nebyl. Na podlaze leží přílba, na které se už usadil prach."
Leesil pohlédl na dům, pak se v dřepu obrátil, aby odvázal cestovní truhlu, kterou přivázali k vozu. Prohrabal ji a vytáhl z ní dlouhou, plochou skříňku.
"Tak to ne." Magiera zavrtěla hlavou. "Nevloupeš se do domu ani ne sto kroků od Darmouthova hradu."
Ignoroval ji a otevřel skříňku. Nevytáhl z víka tenké háčky, ale nehtem vypáčil polstrování a vyndal zpod něj malý předmět.
"Nemusím se dovnitř vloupat," řekl. "Mám klíč." Schoval skříňku pod plášť, seskočil z vozu a tiše přistál na zemi.
Magiera slezla dolů a přemýšlela, proč si Leesil celé roky klíč schovával. "Wynn, počkej tady s Chapem."
Na ulici nikoho neviděla, ale přesto se po dlážděné silnici rozhlédla, než Leesila následovala k domu. Proplížil se úzkým prostorem mezi budovami, a když se vynořil v zadní části domu, Magiera mu byla v patách.
Leesil zasunul klíč do zámku zadních dveří a Magiera se zadívala na jezero, které bylo vzdálené sotva deset kroků - a na hrad, který se tyčil nad vodou. Výhled nezakrývala žádná kůlna ani stromy. Byli všem přímo na očích.
Magiera se přikrčila. Než stačila Leesila popadnout a odtáhnout ho úzkým průchodem zpátky, zámek cvakl a on vklouzl do domu. Magiera ho následovala a zavřela za sebou dveře, ale zamračila se nad Leesilovou nezodpovědností.
V krbu v kuchyni nezůstaly žádné zbytky po ohni, ale přesto bylo uvnitř tepleji než venku na studeném větru. Magieřina zvědavost byla silnější než podráždění, a tak se rozhlédla po domě, ve kterém Leesil strávil dětství.
Na jedné straně stála zdobená železná pec, kterou asi přidali až poté, co dům postavili s původním krbem. Nalevo od dveří se v zadním koutě nacházel v podlaze poklop. To bylo vše, čeho si stačila všimnout, než Leesil zamířil dál do domu.
V další místnosti stál stůl a židle s vysokými opěradly z pevného ořechového dřeva. Pod vrstvou prachu byl nábytek asi vyhlazený a naleštěný. U opačné stěny stál kredenc ze stejného dřeva, který sahal od podlahy až ke stropu. Široký obloukový průchod vedoucí k předním dveřím byl také zdobený dřevem s vyřezávanými spirálovými vzory. Žádný jiný nábytek v jídelně nebyl.
Nábytku nebylo moc, ale i když ho pokrýval prach, bylo vidět, že je drahý. Magiera přemýšlela, co se asi stalo s obyvateli domu.
"Takhle to tady vypadalo, když jsi tu bydlel?" zeptala se Magiera šeptem.
Leesil si stáhl kapuci z hlavy a prošel pod obloukem. "Dům je stejný, nic víc."
Znělo to příliš klidně. Magiera si představovala, že většinu času v tomto městě strávil schovaný v plášti nebo v jiném hávu. Se světlými vlasy ukrytými pod šátkem vypadal divně, ale jeho úzká tvář a jantarové oči se zdály netečné.
Na dřevěné podlaze v hale ležel pletený koberec. Pod předním oknem stála pohovka. Tmavé kožené polstrování bylo ke konstrukci z ořechového dřeva pečlivě přibité řadou naleštěných mosazných hřebíků. Poblíž ležela přílba, o které se zmínila Wynn. Kromě těchto věcí v místnosti nic nezůstalo, ale ten, kdo dům před časem opustil, si s sebou nevzal všechny věci.
Leesil zamířil k menšímu obloukovému průchodu a Magiera za ním uviděla těžké přední dveře. V průchodu se obrátil, zmizel za rohem a vydal se pryč od hlavních dveří. Pospíšila si za ním a našla schody do patra. Leesil už byl skoro na prvním odpočívadle. Následovala ho a snažila se tiše našlapovat. Schodiště pokračovalo dál do vyššího patra, ale Leesil se zastavil v chodbě a zadíval se otevřenými dveřmi do jednoho z pokojů.
V dlouhé místnosti za nimi stála obrovská postel se sloupky, zakrytá silným přehozem. Zdálo se, že ostatní nábytek, od skříně a naleštěného stříbrného zrcadla po velkou truhlu v nohách postele, zůstal

neporušený a na místě. Poslední obyvatelé odešli ve spěchu.
Magiera si všimla, že se Leesil nerozhlíží po místnosti. Hleděl na zadní stěnu, a tak se na ni také zadívala. Uviděla okno se sedátkem s měkkým, tmavě rudým polstrováním a těžkými krémovými závěsy, které zůstaly roztažené. Za oknem Magiera viděla jenom vzdálený les na opačné straně jezera. Netušila, proč Leesil zůstal stát, jako by na něco čekal. Pak si zhluboka povzdychl, sklopil oči a obrátil se zpátky ke schodišti.
Ale místo aby obešel sloupek zábradlí a zamířil dál vzhůru, vylezl na něho, přehodil nohu přes zábradlí a natáhl se po lampě u stropu chodby.
"Co to děláš?" zašeptala.
Ze stropu ve středu chodby visela olejová lampa, která se dala snížit pomocí provazu, přivázaného ke stěně. Leesil se natáhl po výstupku u stropu, kde provaz procházel železným kruhem. Zatáhl za něj. Když mu zůstal v ruce, podal ho i s lampou Magieře, pak sáhl do díry ve stropě.
Ve tváři se mu najednou objevila úleva, pak zklamání. Magiera položila lampu na zem, stoupla si pod něj a podívala se nahoru, ale i když vytáhl z díry ruku, dovnitř neviděla.
"Žádná zpráva ani vzkaz," řekl, "ale schovaný váček je pryč. Nezdá se, že by to tu někdo prohledal nebo lampu porušil."
"Cože?" zeptala se Magiera. "Nerozumím."
Leesil sundal nohu ze schodištního zábradlí a seskočil dolů. "Otec tady schovával peníze pro nutné případy… jako byl útěk před Darmouthem. Matka i já jsme o tom věděli."
"Tak to je dobré. Tví rodiče je vzali a utekli."
"Ale taky jsme tady měli nechat vzkaz pro toho, koho bychom nevzali s sebou. Myslel jsem, že možná najdu…"
"Dopis z minulosti?" doplnila za něj. "Leesile, věděli, že jsi pryč. Pokud utekli spolu, neměli důvod ti nějaký vzkaz nechávat."
To ho moc neutěšilo. Svěsil hlavu a zavřel oči. I když se v posledních dnech choval odtažitě, Magiera přesto přistoupila blíž, pohladila ho po rameni, pak po paži a vzala ho za ruku.
"Vzpomínáš si, do kolika slepých uliček jsme se dostali, když jsme pátrali po mojí minulosti? Aspoň víš, že vzali peníze a pokusili se utéct… spolu."
Podíval se na ni a po dlouhé chvíli jí stiskl ruku.
"Musíme jít," řekla. "I když to vypadá, že tohle místo dávno opustili, nechceme, aby hlídky nabyly podezření, že tady někdo je."
Její slova ho uvedla do pohybu, ale k odchodu se ještě neměl. Tentokrát obešel sloupek schodiště a vydal se do dalšího patra. Magieřino varování se stalo skutečností, když se na ulici před domem ozvaly hlasy.
"Musíme jít - hned!" zašeptala ostře.
Když udělal další krok vzhůru, popadla ho za plášť.
Leesil se obrátil a pevně ji popadl za zápěstí. Už se netvářil netečně, ale chladně a napjatě. Jeho pohled ji zabolel, protože vypadal jako hrozba. Málem ho pustila.
V Magieře se vzmohl vztek, ale potlačila ho. Nebylo pro něj snadné odejít s prázdnýma rukama, ale Magiera pochybovala, že po osmi letech ještě něco najde.
"Prosím. Musíme jít," zašeptala, jak nejklidněji uměla. "Hned!"
Leesil ji pustil a Magiera ucouvla dolů po schodech, ale sledovala ho, dokud si nebyla jistá, že ji následuje. Když procházeli halou, držela se při stěně a oči upírala na okno, pak proběhli jídelnou, kuchyní a ven zadními dveřmi.
Na konci úzkého průchodu mezi domy se rozhlédla oběma směry. Ulicí se ke strážnímu domku loudali dva strážci. Když byli dost daleko, přeběhla s Leesilem v patách ulici a oba pak vylezli na vůz a na kozlík.
"Zjistili jste něco?" zeptala se Wynn.
"Jenom to, že se možná pokusili utéct," odpověděla Magiera. "Ale netušíme kdy nebo kam."
Leesil se usadil na kozlíku vedle ní. Přitáhl si plášť blíž k tělu a už se k domu neotočil.
"Co takhle promluvit si s jejich přáteli?" nadhodila Wynn.

"S přáteli?" zopakoval Leesil. Zamračil se, jako by takový nápad byl naivní.
"Ano, někdo tady přece musel tvoje rodiče znát. Možná něco slyšeli."
"Nájemní vrazi nemají přátele," obořil se na ni Leesil. Ale pak se ztracen v myšlenkách odmlčel a zašeptal jedno slovo: "Byrd."
"Kdože?" zeptala se Magiera.
"Jeden muž," zamumlal Leesil. "Jmenuje se Byrd a vlastní hostinec v zadní části obchodní čtvrti. Otec o něm někdy mluvil jako o příteli. Já ho taky znal."
Magierou probleskl krátký pocit úlevy. Byla vděčná za každou stopu, která by Leesilovi mohla poskytnout odpovědi. Ale rychle se dostavila nervózní obezřetnost.
"Můžeme mu věřit?" zeptala se.
"Jistým způsobem," odvětil.
Tentokrát Magieru přemohl vztek. "Co to má znamenat?"
Leesil se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. "Je to Darmouthův špeh."

Hořící koše z těžkého železa lemovaly hradní poradní síň, v níž lady Hedí Progae seděla u stolu naproti baronovi Em?lu Mileovi. Mezi nimi byl na konci stolu jejich hostitel, lord Darmouth. Hedí tiše počítala okamžiky do chvíle, kdy napjatý večer skončí.
Na naleštěných dřevěných tácech jim přinášeli nadívané bažanty, sušené broskve, zimní ořechové koláče a bochníky čerstvě upečeného chleba. Hosté jedli stříbrnými příbory z jemně glazurovaných talířů. Hedí neměla na předstíraný přepych trpělivost, i když si všimla, že se počet ministrů, kterým Darmouth věřil, během let zmenšil. Tuto noc zde byl jediný, a to její Em?l. Zdvořile si pohrávala s jídlem, jedla po malých soustech a přitom sledovala hostitele.
Lord Darmouth měl krátce zastřižené hnědé vlasy, ale vpředu a na spáncích mu už šedivěly. Hranatou tvář pokryly vrásky a pod levým okem se mu táhla stará jizva. I k formální večeři se oblékl do krunýře z ocelí vyztužené kůže a do pochev u opasku si zasunul dlouhé dýky. Dříve nosil plnovous, ale teď se každý den holil. Možná věřil, že tak vypadá mladší. Bylo to zbytečné, protože nebyl nic jiného než stárnoucí divoch.
Hedí se zadívala přes stůl na Em?la. Bylo mu něco přes čtyřicet, rusé vlasy mu už řídly, ale byl jediný, kdo tady dnes v noci rozuměl jejímu falešnému podřízenému úsměvu. Naučil ji, jak přežít a udržet všechno v sobě. Em?l pořád žil, zatímco mnoho Darmouthových šlechticů a důstojníků končilo nabodnutých na železných bodcích na hradbách hradu. Houpali se tam, dokud jejich těla neshnila natolik, že spadla do jezera a zmizela z očí, i když ne z paměti.
Pokaždé, když se Darmouth na židli z ořechového dřeva s vysokým opěradlem pohnul, ucítila Hedí pižmo a zatuchlý pot. Natáhl se pro láhev s vínem a přitom se předloktím dotkl hřbetu její ruky. Trhla sebou. Jeho šlachovitá paže vypadala jako zauzlované lano obtočené kolem kusu dřeva a pokryté stříbrem prokvetlými chlupy. Ztuhla, jinak by mu do zápěstí zabodla příborový nůž.
Hedí se jako vždy zdrženlivě usmála.
Darmouth úsměv neopětoval. Místo toho se zadíval na její rudé saténové šaty a černé, po ramena zastřižené kudrny. Když si Em?l všiml, kam se Darmouthovi zatoulaly oči, přestal žvýkat.
To Em?l jí navrhl, aby si oblékla tyto šaty, a Hedí teď litovala, že souhlasila. Darmoutha potěšilo, jak vypadá, což bylo vždycky dobře, ale na večeři ve společnosti vraždícího zvrhlíka měly příliš hluboký výstřih. Potěšit takového muže bylo stejně nebezpečné jako mu odporovat.
U stolu sedělo sedm důstojníků včetně poručíka Omasty, velitele Darmouthovy osobní stráže. Omasta se mezi sousty neklidně tahal za blonďatý vous a vidličku svíral nešikovně jako lopatu. Muži obyčejně jedli z jednoho velkého talíře nebo přímo z hrnců v jídelně na opačné straně chodby a hovořili přitom o vojenských záležitostech. Vypadalo to, že se celá tahle večeře s podnosy a vínem v tepaných stříbrných pohárech pořádá jenom kvůli Hedí.
Lord Darmouth ukázal na pečeného bažanta, obklopeného houbami.
"Prosím, má paní," řekl hlubokým, drsným hlasem. "Vezmi si ještě kousek."
Možná by se měla cítit poctěna. Na prstech jedné ruky by spočítala, kolikrát použil slovo "prosím". Obava překonala odpor.

"Za okamžik," odvětila. "Napřed bych se ráda trochu napila vína."
Nešikovně se snažil konverzovat. "Kde s Em?lem bydlíte?"
"V Bronzovém zvonu."
"Ano… hezký hostinec."
Plané tlachání. V Bronzovém zvonu bydleli pokaždé, když Em?la povolal do Venj?tzu. Žádný ze šlechticů, který přijel na návštěvu, nepřespával na hradě - a ani si to nepřál. Darmouth jí nalil víno do poháru. Hedí doufala, že se jí podaří polknout, protože Darmouth mezitím kousl do bažantího stehýnka a mluvil s plnou pusou.
"Em?le, chci, aby ses do zimní oslavy zbavil Tarôvliho. Chci jeho hlavu a důstojníci, kteří budou s ním, ať nakrmí vrány."
Pronesl slova tak věcným tónem, že Hedí napřed nedošlo, o čem to mluví. Ztuhla, ale rychle se zase uvolnila, aby neprozradila, co cítí.
"Samozřejmě, můj pane," pronesl Em?l příliš pomalu. "Vyslal jsem jednotky a povolal kapitána Altaniho ze severu. Do měsíce bude po všem."
Darmouth souhlasně zabručel. "Mám dost potíží s tou čarodějnicí L?kinou na západní hranici."
"Ano, pane," odvětil Em?l rychleji. "Podřídil jsem většinu mužů vašim důstojníkům, aby pomohli hlídkám."
Tak více hlídek, co? Hedí věděla, že stále častější nájezdy, které sousedé podnikali přes Darmouthovy hranice, nejsou obvyklými šarvátkami mezi provinciemi. Ostatní tyrani na Bojištích sledovali, jak se smyčka kolem Darmouthova hrdla rok po roku utahuje. Ztrácel kontrolu nad vlastní provincií, protože počet obyvatel klesal a on neměl kde verbovat vojáky.
L?kina Vallo nebyla jedinou hrozbou. Šeptalo se, že Dusan Abosi shromažďuje za severní hranicí muže. A ubohý úspěch Tarôvliho zrady byl dalším znamením úpadku. Darmouthovi šlechtici se jeden po druhém proměňovali v hladovějící psy, kteří se obraceli proti sobě v zoufalé touze přežít. Darmouthovo území se rozkládalo zevnitř a kolem kroužili vlci Bojišť.
Hedí se o Mikhailu Tarôvlim, stejně jako o dalších intrikách uvnitř provincie, dozvěděla od Em?la. Mladému hraběti Tarôvlimu se podařilo odlákat dostatečný počet branců, aby přepadl pluk Darmouthovy zmenšující se armády. Nikdo tehdy nevěděl, že to bylo jeho dílo. Důstojníci pořád pletichařili, ale Tarôvli byl výjimečný nebo měl štěstí. Sbíral muže a zbraně skoro tři měsíce, než jeho zradu odhalili. Většině zrádců se nepodařilo podniknout ani první útok.
Ale i když byl Tarôvli prohnaný, měl smůlu, protože neumře tiše a rychle pod rouškou tmy. Hedí ho nelitovala.
Šlechtici a důstojníci se někdy likvidovali navzájem a přebírali si plány. Hedí toho o intrikách moc nevěděla, ale v poslední době se zdokonalila v získávání informací. Její dovednosti a nenávist rostly kamínek po kamínku jako ledem pokrytá hora.
Před mnoha lety, když Hedí bylo teprve patnáct, pozvala ji, její matku a sestry strýcova nevlastní sestra na "dámský večer". Byl to dlouhý a podivně napjatý večer, který strávily prázdným tlacháním a hrou v karty, ale zdržely se tak dlouho, že musely zůstat přes noc. Když se příští ráno vrátily, sluhové jim oznámili, že jejich otec ještě pořád spí. Všichni si mysleli, že si vzal večer volno a zůstal dlouho vzhůru. Nikdo ho nerušil, i když na dveře začali bušit vojáci, ještě než si stačily svléknout pláště.
Andrey Progae, Hedíin otec, zemřel sám v posteli na ránu čepelí do lebky těsně pod týlem.
Rozkaz přišel přímo od Darmoutha.
Na Hedíina strýce a jeho nevlastní sestru nikdy nepadlo podezření a neztratili ani místo v provincii. Pro příbuzné nehnuli prstem. Je nikdy nezavrhli coby zrádce jako Hedíinu matku a sestry, které umřely hlady na ulici.
Hedí měla štěstí, nebo se to aspoň říkalo. Darovali ji jako milenku Em?lovi za věrnou službu Darmouthovi.
Em?l byl hodný a jednal s ní soucitně, a později dokonce s láskou. Oblíbila si ho, a dokonce ho možná také litovala. Oženili ho s o deset let starší, chladnokrevnou šlechtičnou a on a jeho žena V?ldyisl?va k sobě nikdy necítili lásku. Když už Hedí někdo věnoval pozornost, říkal jí "čtvrtá milenka", i když byla vlastně jediná. Její předchůdkyně všechny zemřely pochybným způsobem a nebylo potřeba velké inteligence, aby člověk z jejich úmrtí podezříval V?ldyisl?vu. A tak Em?l ukryl Hedí daleko od svého

sídla v západní části provincie. Přes něj Hedí zjistila a dala si dohromady všechno, co teď věděla.
Em?l slíbil, že se s ní ožení, jakmile bude volný. Šlechtic si mohl vydržovat tolik milenek, kolik si jen mohl dovolit, ale manželku měl jenom jednu.
Hedí nechápala, proč Darmouth trval na tom, aby ji dnes večer Em?l s sebou přivedl. Em?la zavolali do Venj?tzu před šesti dny. Několikrát s ním navštívila hrad, ale nikdy ne v noci. Nebyla tady žádná jiná žena, tak co tady dělala v době, kdy by se měl Darmouth starat o své hranice?
Darmouth k ní znovu obrátil studené oči. Vypadalo to, že ho fascinují její vlasy. Když se Hedí dozvěděla o smrti matky a sester, uřízla si je v žalu ve výšce brady. Když jí znovu dorostly po ramena, byly změtí černých vln, které dělaly Em?lovi radost, tak si je v takové délce stříhala pořád. Některé dámy považovaly její účes za nemoderní, ale to Hedí nevadilo. Em?l byl její jediný přítel.
Její kůže měla barvu smetany a Darmouth sklopil oči k jejím rukám. Hleděla na talíř a předstírala, že si jeho pohledu nevšimla. Bylo nemožné, aby se o ni skutečně zajímal. Za posledních sedm let neměl Darmouth žádnou milenku. Všichni věděli, že všude vidí špehy a zrádce, proto by si do ložnice žádnou ženu nepustil. Ale přesto slyšela, že navštěvuje bordely.
Darmouth si odkašlal a do sálu vstoupily tiše dvě štíhlé postavy. Při pohledu na Hedí zaváhaly. Už je v minulosti viděla, ale nikdy se s nimi osobně nesetkala, protože ji Em?l před nimi varoval.
Faris a Ventina pocházeli ze severního klanu Móndyalítků. Faris byl vysoký a štíhlý, měl tmavou pleť, divoké černé vlasy a stejně černé oči. Ačkoli nosil vlasy dlouhé, nedokázal tak docela zakrýt jizvu na levé straně hlavy, kde mu uřízli ucho - Hedí nevěděla, jak k tomu došlo. Hovořil hlubokým, tichým hlasem a zbývající ucho si zdobil stříbrnými kroužky. Ventina se mu tak podobala, že mohla být spíše jeho sestra nebo sestřenice než manželka. Plížila se za manželem a těkala očima z místa na místo. Když se pohledem dotkla Darmoutha, skoro nedokázala zakrýt nenávist. S manželem se ukrývali ve stínu svého pána a bez odmlouvání plnili jeho rozkazy.
Darmouth se nad jejich přítomností zamračil.
"Můj pane," zašeptal Faris. "Prosím o slovo."
"Večeříme," zabručel Darmouth. "A vy jste vstoupili bez ohlášení."
Hedí očekávala, že Faris ustoupí, ale on se místo toho přiblížil.
"Můj pane, na stravinské hranici došlo k bitce kvůli několika dezertérům a jejich rodinám. Jeden muž překročil hranice a pustil se do boje s vašimi jednotkami."
"Straviňané… porušili příměří?" Darmouth se napřímil a zavrčel. "Co mají tyhle koňské chcanky znamenat? Kdo ti to řekl?"
Faris zaváhal, pak přistoupil blíž a pošeptal něco lordovi do ucha. Darmouth celou dobu vypadal, že by sluhu nejraději praštil. Ale čím déle poslouchal, tím pozorněji se tvářil.
Hedí nezaslechla víc než zmínku o bílých vlasech a podivných očích. Viděla, jak poplašeně se Darmouth na okamžik zatvářil, než se mu na obličeji usadil stejně podlý výraz, jaký měl, když nachytal nějakého podřízeného při malém přečinu. Postavil se.
"Omasto!" vybuchl. "Zesil stráže na hradě a posádku na městských hradbách. Klidně zdvojnásob délku služby, pokud budeš muset. Ať zajmou, nebo pokud to nebude možné, ať zabijou každého muže s bílými vlasy, tmavou pletí a žlutohnědýma očima. V každém případě ho dopravte ke mně."
Hedí se málem zastavilo srdce. Podívala se na Em?la. Jednou varovně zavrtěl hlavou. Pak odvrátil pohled.
"Odpusťte mi, Hedí, musím vás opustit," řekl Darmouth, ale když procházel obloukovým východem ze sálu, zastavil se. "Em?le, musíme si spolu promluvit mezi čtyřma očima. Odveď dámu zpátky do hostince a pak se ke mně připoj v Síni zrádců."
Hedí praštila vidličkou hlasitě o talíř a Em?l zbledl.

Leesil přečetl nápis na patrovém hostinci, který hlásil U Byrda. Moc se nezměnil. Stěny vypadaly víc ošlehané větrem a okenice na zasklených oknech zašly. Převislá došková střecha byla rozeklaná a zasněžená, ale celé místo vypadalo mnohem přívětivěji než jakékoli jiné od chvíle, kdy vstoupili do Venj?tzu.
Jenom škoda, že zapomněl na kočky.

Leesil položil Chapovi ruku na záda. "Nehýbej se!"
Chap zavrčel, pak zakňučel a Leesil cítil, jak se mu napjaté svaly pod naježenou srstí zachvěly.
"Jsi fay," pronesl Leesil tichým, výhružným tónem. "Nebo jsi nám to aspoň nakukal, takže žádné psí pitomosti. Slyšíš?"
Chapovi se zrychlil dech, a tak ho Leesil popadl za kůži na krku.
Všude byly kočky. Seděly na okenních římsách, obcházely kolem rohů nebo se prosmýkaly dovnitř a ven pootevřenými hlavními dveřmi. Velké i malé. Jednobarevné, žíhané nebo mourovaté, toulaly se kolem hostince, jako by byly obvyklými hosty.
Magiera se vedle něj postavila. "Leesile?"
"Říkal jsem, že Byrd je… trochu divný," odvětil.
Leesil si potáhl kápi dopředu, aby mu zakrývala obličej. Dohodli se, že mluvit budou Magiera s Wynn, dokud se Leesil nerozhodne, jestli odhalit svoji totožnost, nebo ne. I když byl Byrd součástí Darmouthovy sítě špehů a informátorů, byl jediný, komu Gavril projevil kromě Leesilovy matky důvěru. Někdy spolu mluvili celou noc nebo hráli karty.
"Podívejte se na ně," prohlásila užasle Wynn a přistoupila ke dveřím, aby podrbala za ušima štíhlou šedou kočku. "Odkud se tu vzaly?"
"Odevšad, slečinko," ozval se baryton zevnitř. "A předávají dál zprávu, že tu kočky najdou domov."
Wynn se zprudka narovnala a ustoupila a narazila tak do Leesila, který se k ní zezadu přiblížil. Nahlédl dovnitř pootevřenými dveřmi a uviděl další kočky, ale jeho pozornost upoutal muž stojící vedle po pás vysokého baru bez židlí.
Jeho jasně rudá košile podivně kontrastovala s brunátnou pletí. Kolem hlavy měl uvázaný vybledlý žlutý šátek, takže se dalo jen těžko říct, jakou má barvu vlasů. Mohlo mu být kolem pětačtyřiceti, byl prostřední výšky a podsadité postavy. Vypadal přesně tak, jak si ho Leesil pamatoval. No, možná byl trochu víc při těle.
"Vítejte," řekl a otevřeně se na Wynn usmál. "Potřebujete pokoje? Máme jich spoustu, protože obchody poslední dobou moc nekvetou."
Leesil postrčil Wynn dovnitř před sebou. Kočky byly ten večer opravdu jedinými hosty. Tlumeně osvětlená, malá výčepní místnost byla až na stoly a židle prázdná. Magiera je následovala a teď to byla ona, kdo držel Chapa za kůži na krku. Pes se celý třásl, jak se snažil ovládnout, a srst na těle měl naježenou.
Byrd se při pohledu na Chapa zamračil. "Opravdu ho chcete vzít dovnitř?"
"Bude se chovat slušně," odvětila Magiera.
"O něj strach nemám," dodal Byrd. "Stojí proti velké přesile."
Leesil se podíval dolů a uviděl dvě malá koťata, jak se batolí mezi nohami rozviklané židle. Vůdcem byl štíhlý oranžový mourek, kterého následoval hnědý cvalík s poněkud přihlouplým výrazem na kulaté, chlupaté tvářičce. Bez jediné známky strachu očichali celého Chapa nebo aspoň tu část, na kterou dosáhli čumáčky. Pak mu začali tančit mezi tlapami a otírat se o něj.
Chap vyrazil zvuk, jako by spolknul štěknutí, a Wynn se sklonila tak, aby mu viděla do očí.
"Nedotýkej se jich!" rozkázala. "Jsou to děti a neví, že se to nedělá."
Byrd se zeširoka usmál, sebral mourka a podal ho Wynn. "Tohle je Rajče, chytračka a drzounka. A její bráška je Brambor, přítulný, ale ne zrovna nejchytřejší."
Wynn si přitáhla Rajče k hrudi a Brambor začal bušit hlavou do Chapovy tlapy a dožadovat se pozornosti. Magiera psa pomalu pustila. Chap zafuněl, ale neudělal nic, jen ucouvl a snažil se vyhnout Bramborově pozornosti.
Zpoza baru se ozvalo syčení a prskání a Chap ztuhnul a přitiskl uši k hlavě.
Z kuchyně se do výčepu se přiloudala největší kočka, jakou kdy Leesil viděl. Krémovou srst měla špinavou, a na zádech dokonce zelené fleky a břicho tak velké, že ho málem tahala po zemi. Levé ucho měla roztržené a chybělo jí několik zubů, a jak se blížila k Byrdovi, škrábala drápy o podlahu.
Chap zavrčel a neklidně se zadíval na protivníka, který byl připravený se prát.
"Nech toho. To jsou hosti," napomenul Byrd kočku a omluvně pokrčil rameny. "To je Jetelový váleček, můj partner. Nechá vás být, dokud se pes bude chovat slušně."

"Jetelový váleček?" zopakovala Wynn.
"Podívejte se mu na záda," řekl Byrd. "Nikdy ho neomrzí válet se v trávě."
"Má tak velké břicho," řekla Magiera a otevřeně dala najevo, že ji rozhovor o Byrdových mazlíčcích nudí, "až se divím, že se vůbec dokáže válet. Kolik chcete za pokoje a kde můžeme ustájit koně?"
Leesil sledoval Byrdův výraz a vzpomínal na těch pár nocí, kdy ho otec vzal s sebou na večer u čaje, dušeného masa a partičky karet. Gavril mu jednou řekl, že Byrd vždycky udělá správnou věc. V té době to pro Leesila moc neznamenalo, protože se naučil nevěřit nikomu kromě rodičů. Teď se mu stáhl žaludek nad vzpomínkami, které se po dlouhých letech vynořily ze zapomnění. Z úkrytu kápě se zadíval Byrdovi do očí a starší muž ztuhnul a udělal krok blíž.
"Znám vás?" zeptal se Byrd.
Nezměnil se. Pořád byl otevřený a šel přímo k věci, nebo to tak aspoň vypadalo. Přinejmenším dobráka připomínal. Otcův přítel byl jedinou stopou, která Leesilovi zůstala, i když pořád netušil, proč Gavril věřil jinému služebníkovi Darmoutha.
Leesil si stáhl kapuci z hlavy.
Magiera ztuhla a zadívala se temnýma očima na Byrda. Leesil si všiml, jak pohnula pláštěm, což znamenalo, že položila ruku na jílec meče. Stál tiše a čekal.
Byrdova tvář se na okamžik vyprázdnila nevírou. Uplynula už dlouhá doba a Leesil měl vlasy pořád schované pod šátkem.
"Chlapče?" řekl Byrd. "To není možné…"
"Ano, jsem to já."
Byrd ho nepopadl do náruče ani ho nezačal halasně vítat. Místo toho se opřel rukou o bar. Magiera tasila meč z pochvy.
"Zavolejte vojáky nebo se pokuste utéct a nedoběhnete ani ke dveřím."
Jetelový váleček začal syčet. Chap odpověděl ještě hlasitějším vrčením.
"Magiero, schovej meč," řekl Leesil. Neočekával, že by ho Byrd přivítal s radostí. "Byrde, vím, že už je to dávno, ale prosím, vyslechni mě."
Z Byrdovy tváře nevyčetl ani vztek, ani obvinění. Vypadal, jako by ho někdo praštil do žaludku. "Ach ne, chlapče. Nemusíš… Máš hlad? Už jsi jedl?"
Leesil ucouvl a klesl na židli. Magiera se odmítla pohnout, proto se natáhl a odstrčil ji stranou. Obešla ho, konečně schovala meč a ochranitelsky mu položila ruku na rameno.
"Přišli jsme se vás zeptat na jeho rodiče," řekla Magiera a v hlase jí ještě pořád zaznínal varovný tón. "Víte, co se s nimi stalo… když Leesil odešel?"
Byrd si prohlédl Magieru od hlavy až k patě, na okamžik se zastavil u černých vlasů a pak znovu u kvalitně ušitých bot. Ignoroval její hrozivé zamračení a obrátil se zpátky k Leesilovi.
"Tohle je tvoje ženská? Jasně že sis vybral divokou." Naklonil hlavu a zadíval se na Wynn. "S touhle by se asi žilo snadněji, ale tvůj táta měl taky radši ty divoké."
Magiera stiskla Leesilovi rameno. Wynn se podívala na Byrda, jako by si nebyla jistá, jestli se má cítit poctěná nebo uražená.
Slova se Leesilovi zadrhla v hrdle. Otci by se Magiera určitě líbila, ale nevěděl, co by na ni řekla matka, kdyby… až ji najdou. Pomalu se nadechl.
"Co se stalo s Gavrilem? A s matkou?"
Do Byrdova hlasu se poprvé vkradl vztek. "Je trochu pozdě se ptát, nemyslíš?"
Leesil se zprudka postavil, obrátil se ke dveřím a nasadil si na hlavu kapuci, aby zakryl stud. Neměl sem chodit. Byrd byl možná přítel, ale nezasloužil si, aby Leesil svými hříchy otvíral staré rány.
"Ne, počkej! Zatraceně!" zavolal Byrd, pak si něco zabručel pod vousy. "Neměl jsi na výběr. Na otcův život jsi nebyl stavěný a nikdo to nechápal líp než on. Tak se posaď."
Leesil se zastavil. "Kde jsou? Jsou mrtví?"
"Sedni si - a tvoje ženská taky," řekl Byrd a mávl i na Wynn. "Pojď, děvče."
Když se hosté usadili, zašel do kuchyně a rychle se vrátil s konvicí horké vody, sušenkami a čtyřmi hrnky. Vhodil do konvice čajové lístky, posadil se ke stolu a zadíval se na Leesila.
"Vypadáš jako ona, ale chováš se jako on." Sklopil oči ke stolu. "Nevím, co se s nima stalo. Když jsem

slyšel, že jsi utekl, poslal jsem zprávu Gavrilovi. Zašel bych za ním sám, ale bál jsem se, že mě uvidí. Myslel jsem, že se s Nein'ou nějak dostanou z města." Byrd se odmlčel, opřel se o stůl a propletl si prsty. "Jen bohové ví proč, ale rozběhli se k hradu. Bylo to šílenství! Viděli je uvnitř, jak běží dolů do podzemí. Snažil jsem se zjistit víc, ale… Celý rok jsem se snažil najít odpovědi, věř mi."
Leesilova mysl i žaludek se obrátily. On se každou noc opíjel a tenhle muž se mezitím snažil zjistit, co se stalo s jeho rodiči.
"Proč běželi k hradu?" zeptala se Wynn, která ještě pořád držela předoucí Rajče na klíně. "Museli pro to mít důvod. Leesile?"
Leesil se pokusil soustředit. "Nic mě nenapadá. Chodil jsem tam, jenom když mi to přikázali. Otec na hradě podával hlášení a matka se někdy účastnila večerních hostin, které pořádal Darmouth."
"Tvoje matka byla ta nejkrásnější bytost, jakou jsem kdy viděl," řekl Byrd. "Ale i ty ses vyvedl." Postavil se a ignoroval Magieřino mračení. "Uvařím nějaké jídlo a promluvíme si, ale musíte se schovat. Darmouth má oči všude a dneska stačí ještě míň peněz a menší hrozby než dřív, aby někomu rozvázal jazyk."
Byrd toho o osudu rodičů moc nevěděl, ale Leesil stejně přemýšlel, odkud se dozvěděl o útěků do hradu. Sledoval, jak otcův jediný přítel obchází bar a mizí za závěsem v kuchyni. Darmouthovi špehové se dali opravdu najít na nejpříjemnějších místech.

Darmouth stál ve středu hrobky svých prapředků hluboko v nitru hradu. Po obou stranách stály po pás vysoké rakve. Po smrti jeho otce pojmenovali vyděšení lidé hrobku Síň zrádců, i když to nemělo nic společného s těmi, kdo v ní teď leželi.
Na sloupech po stranách visely na železných držácích čtyři ohňové koše. Kdysi tady bývaly tři od sebe oddělené komory, ale nechal do stěn probourat obloukové průchody, takže se ze tří místností stala jedna. V zadní stěně byla do kamene vytesána od podlahy ke stropu řada kulatých otvorů. Světlo ohňových košů nedosáhlo tak daleko, aby je ozářilo, takže zůstávaly černými kapsami tmy.
Darmouth položil ruku na rakev vlevo. Prsty přejel po vytesané tváři, která se mu podobala, ale měla dlouhý vous a silný knír. Tady odpočíval jeho otec, kterého po smrti uložili do kamenné rakve. Do druhé rakve uložil ostatky děda, které nechal vykopat. Litoval, že nedokáže najít tělo praděda, který dobyl provincii před více než sto lety od Timerona.
Králové věřili v rodokmen a ve ctěnou hrobku, ve které by odpočívali všichni předkové. Pokrevní linie přinášela nesmrtelnost, protože člověk předával část sebe synovi, který ji naopak předal svému dědici. V mládí Darmouth nad takovými věcmi nikdy nepřemýšlel. Ale během let mu šediny ve vlasech a těžknoucí meč začaly dělat čím dál větší starosti.
Neudržel si tuhle zem, jen aby ji ztratil kvůli nějakému zrádci nebo soupeři z jiné provincie. Nikdo nebyl tak silný, aby sebral, co mu patří. Pokud by k tomu někdy nešťastnou náhodou došlo, celou provincii i všechny kolem by zachvátil zmatek. Ne, lidé Darmoutha potřebovali, protože byl jediný, kdo dokázal udržet pořádek tváří v tvář ubohým šarvátkám v jiných provinciích.
Z haly k němu otevřenými dveřmi dolehl zvuk kroků. Darmouth vzhlédl a uviděl Em?la, který stál mezi dvěma Omastovými ozbrojenými muži. Tělesná stráž se podívala na Darmoutha a čekala na jeho pokyn. Kývl a vojáci ustoupili stranou.
Em?lovi scházela silná vůle, takže se nedokázal zbavit ani nechtěné manželky. Domluvený sňatek mu měl přinést dědice ze staré krve, ale jemu se nepodařilo ho zplodit. Ale Em?l byl přesto spolehlivý, jeden z Darmouthových starých dobrých přátel a poslední z ministrů. Zasloužil si spravedlivé zacházení, ale nikdo, kdo Darmouthovi sloužil, nesměl zapomenout, komu je věrný. A proto takové schůzky svolával v hrobce předků a vynášel zde rozsudky nad věrnými i zrádci.
Bledý Em?l zůstal mlčky stát ve dveřích. V prostých hnědých kalhotách, bílé košili a černé tunice vypadal štíhle. Na toto místo musel každý návštěvník vstoupit neozbrojen. Darmouth věděl, že Em?l je nejlepším šermířem, jakého kdy viděl. Nikdo se mu s šavlí nemohl rovnat.
"Vstup," rozkázal Darmouth.
Připsal Em?lovi ke cti, že nezaváhal. Šeptalo se, že zde Darmouth někdy vlastnoručně popravuje zrádce. Byla to pravda, čehož se Em?l stal dvakrát svědkem.
"Můj pane," řekl Em?l. Znělo to klidně, ale v zelených očích mu probleskl strach.

"Dám ti Tarôvliho majetek. Znáš dobře jeho část provincie a příjmy z ní ti naplní kufry."
"Můj pane?"
"Zasloužil sis to," pokračoval Darmouth. "A já vím, že se na svých statcích v poslední době zrovna často nezdržuješ. Druhý dům by se ti hodil a aspoň se budeš mít čím chlubit."
Viděl, jak Em?lovi víří hlavou myšlenky a jak čeká na to, kde se objeví háček.
"Taky jsi první, kdo se dozví, že jsem se rozhodl oženit," řekl Darmouth a zadíval se na dědovu rakev. "Jednoho dne tady budu ležet i já, a tak potřebuju silného syna, který by se chopil téhle země a pokračoval v mém plánu na sjednocení Bojišť pod jednou vládou. Tebe jsem si zvolil za zástupce a svědka na svatbě."
Odmlčel se. Em?l se musí cítit poctěn, že se mu vladař svěřuje s nejniternějšími myšlenkami a že mu bude stát na svatbě po boku.
"Potřebuju legitimního dědice," pokračoval Darmouth. "Možná je na to už trochu pozdě, ale zaměstnávala mě snaha udržet provincii pohromadě. A teď je mojí povinností zplodit syna, který by byl stejně silný."
Em?l přistoupil blíž a jeho tenké rty se usmívaly. "To jsou dobré zprávy, můj pane. A kterou dámu jste si vybral?"
"Hedí Progae samozřejmě."
Em?lovi přelétl přes tvář výraz prázdného zmatku.
"Je nezadaná a má titul, který jsem její rodině sám udělil," řekl Darmouth. "Je sice malá, ale silná a zdravá, aby mi porodila syny."
Em?lův úsměv povadl. "Nechci vás urazit, můj pane, ale je dcerou zrádce."
"Během let po Progaeově smrti se z ní stala uctivá žena, která zná svoje místo," odvětil Darmouth.
Líbily se mu její černé vlnité vlasy a doufal, že jeho syn - nebo synové - je zdědí. Bude lepší, když zplodí víc synů a uvidí, který se ukáže nejsilnější. Bude to také nejlepší pro jeho lid, jeho provincii… pro národ, jejž stvoří v oblasti, které cizinci říkali Bojiště.
"Ale… můj pane," vykoktal Em?l, "Je už se mnou celé roky a neporodila mi dítě. Pokud vám jde o dědice, tak by jiná žena možná byla lepší volbou."
Darmouthovi ztvrdl hlas. "To ty jsi nezplodil žádné dědice, příteli. Ani se svojí ženou, ani se žádnou z milenek."
Em?l zmlkl a na tváři se mu usadil nečitelný výraz, ale Darmouth ho dobře znal.
"Samozřejmě, můj pane," souhlasil nakonec.
"Můžeš jí předat dobré zprávy," řekl Darmouth. "Svatební obřad proběhne ještě před zimní slavností, až zničíme Tarôvliho. Oslavíme konec zrádce a budoucnost mé linie pro dobro země, kterou tady vytvořím. Můžeš jít."
Em?l sklopil oči od Darmouthovy tváře ke dvěma rakvím. Uklonil se a vycouval z hrobky.
Darmouth se obrátil do místnosti. I když ho neustále zaměstnávala jeho pokrevní linie, minulá i budoucí, začala ho trápit další nevítaná hrozba. Farisovy zprávy při večeři ho zneklidnily, a obzvláště proto, že přišly zrovna v tuto chvíli. Přemýšlel, jestli je to další plán L?kiny na východě nebo Dusana na západě. Nebo toho dlouho ztraceného zrádce poslala do Venj?tzu některá ze vzdálenějších provincií?
Darmouth vytáhl ohňový koš z držáku na stěně a postavil ho na zem před zadní stěnu. Jeho světlo ozářilo nespočetné množství děr ve stěně.
V každé ležela lebka, uvařená nebo sežehnutá a tak zbavená zapomenutého masa. Odpočívaly tady jako zotročení strážci Darmouthových předků. Ve středu stěny se dali najít nejvýznamnější zrádci. Odtud pocházel název hrobky - Síň zrádců - a to byl také důvod, proč některá těla visela na hradbách bez hlavy.
Darmouth vzal jednu z lebek do velké ruky. Kost byla hladká a lesklá a dolní čelist přišpendlená kovovými sponkami.
"Jaké to je, příteli, když víš, že mi budeš dál sloužit prostřednictvím své dcery?"
Přejel palcem po lícní kosti a s úsměvem ho zasunul do prázdného očního důlku Andreye Progae. Vrátil lebku zpátky do stěny a pohled mu zalétl k dvojnásobně velké díře vpravo.
Ležely tam dvě lebky jako pár. Jediné dvě, které umístil pohromadě. Darmouthův úsměv zmizel.

Jedna byla velká a kulatá, očividně patřila lidskému muži, ale ta druhá vypadala jinak a lišila se od všech ostatních. Byla trochu menší, což naznačovalo, že jde o ženu, měla obrovské oční důlky a obličej se zužoval k bradě. Za života měla její tvář trojúhelníkový tvar a velké, zkosené oči pod klenutým obočím. Byla… bývala zvláštní, ale mnohem svůdnější než jakákoli lidská žena.
Na tento pár - lidského muže a elfí ženu - Darmouth myslel, když mu Faris šeptal do ucha zprávy.
Muž s bílými vlasy, tmavou kůží a žlutohnědýma… ne, s jantarovýma očima.
Darmouth popadl lebku, která ležela přímo pod párem, odhodil ji stranou a uvolnil místo pro toho, kdo se jistě brzy objeví.

KAPITOLA 5

Wynn seděla v pokoji Leesila a Magiery na posteli a na jejím klíně spolu zápasili Rajče a Brambor a drápky a zoubky se snažili lépe zachytit. Rajče vyhrávala, což nebylo žádné překvapení, i když její tělnatý bráška byl těžší.
Wynn se přecpala Byrdovy tuřínové polévky a skořicového mléka. Doznívající chuť v ústech v ní probudila vzpomínky na společná jídla s učenci na ubytovně v Bele. Možná proto toho spořádala tolik.
Postel byla měkká s přehozem z ovčího rouna přes silnou vlněnou přikrývku. Matrace trochu páchla zatuchlou slámou. Prkny v podlaze stoupalo teplo z krbu ve výčepu a z kuchyně. Nepamatovala si, kdy se naposledy cítila tak spokojená. Byrd dal hostům dva pokoje v patře na tak dlouho, jak budou potřebovat, a odmítl za ně vzít peníze. To Magieře vadilo, což Wynn nijak nepřekvapilo. Na jedné straně byla strašná držgrešle - Leesilova slova - ale na druhou stranu z celé duše nesnášela milodary.
Leesil sebral z malého stolku hubené skvrnité kotě, nesl ho ke dveřím a nohou přitom postrkoval statnou šedou kočku. Když se Chap zvedl, aby mu pomohl, Wynn na něj beze slova ukázala prstem. Se zabručením s sebou plácl o podlahu.
"Tihle dva můžou zůstat," řekla a pohladila Rajče po uších. "Chapovi nebudou vadit."
Chap zakňučel, naklonil hlavu na stranu a pak se po břichu připlazil k její brašně s mluvící kůží.
Wynn ho ignorovala a škrábala Brambora na bříšku. "Promluvíme si později."
Chap zavrčel a položil si hlavu na přední tlapy.
"S Byrdem máš pravdu," řekla Magiera, která seděla na podlaze. "Je to opravdu podivín, ale neřekl jsi nám, že umí vařit."
"Nenech se oklamat," varoval Leesil. "Umí ošálit lidi, stejně jako to uměl otec."
"A ty," dodala Wynn.
Leesil na ni pohlédl. Měl mnoho tváří a Wynn nezapomněla, jak vypadal s vlasy slepenými krví a prázdnýma očima, když se vrátil z bitky na stravinských hranicích.
Jedním z Wynniných úkolů jako členky Učeného bratrstva bylo zaznamenávat všechno, co se dozví o Magieře, jediném známém dhampirovi. Wynn úkol pečlivě plnila a zapsala i to, co se dozvěděli o Magieřině krvavém původu ve tvrzi nad Chemestúkem hluboko v nitru Droevinky. Zašla dokonce tak daleko, že ukradla kosti pěti Úirishgů, jež tam našli. Přidala je k poslednímu balíčku, který poslala mistru Tilswithovi jako důkaz, že další tři národy vedle trpaslíků a elfů jsou víc než jen mýtus. Nějak našli jednu bytost z každého národa a obětovali ji, aby se Magiera mohla narodit. Wynn netušila, co to znamená, a Magiera o pečlivých záznamech nic nevěděla. A Wynn jí to ani nemínila říct.
Ale Leesil? Wynn sledovala, jak se posadil na zem vedle Magiery a položil jí ruku na stehno.
Leesil byl na téhle dlouhé cestě jejím přítelem. Během nocí po Chanově smrti jí nosil čaj, přikrýval ji a ujišťoval ji, že jednou jí bude svět připadat zase jasnější. Wynn na jeho drobné laskavosti nikdy nezapomene - i přes to, co viděla u hraniční řeky.
Byl jediný elfí míšenec, o kterém kdy slyšela. V její domovině se elfové pářili jen mezi sebou. Leesil byl tajnůstkář a styděl se za svůj život a chtěl, aby si všechno, co jí o sobě a rodičích řekl, nechala pro sebe. Někdy ji napadlo, že by si mohla vést záznamy i o něm, nejen o Magieře, ale pak to neudělala. Považovala by to za zradu.
Magiera Wynn nikdy dobrovolně nic neřekla a jenom s přemáháním jí dovolila, aby je na cestě doprovodila.

"Už jste přemýšleli, co zítra ráno uděláme?" zeptala se Wynn.
"A co Byrdova poznámka?" odpověděla Magiera jako první, ale pak zaváhala a podívala se na Leesila. "Proč by tví rodiče utíkali k hradu?"
Leesil zavrtěl hlavou a promnul si prstem spánek.
"Nebyli to žádní hlupáci, takže k tomu museli mít dobrý důvod, ale nedává to žádný smysl." Podíval se na Chapa, pak zvedl oči k Wynn. "Přelož pro Chapa. Žil se mnou a s rodiči tak dlouho, že možná něco ví."
Wynn položila Rajče s Bramborem na postel, vytáhla mluvící kůži, klekla si na zem a roztáhla ji.
"Víš, o co mi jde," řekl Leesil Chapovi.
Chap se postavil a začal škrábat na slova na kůži.
"Všiml sis, jak se od Droevinky změnil?" řekla Magiera a kývla bradou na Chapa. "Prakticky se nám vrhl před vůz, aby nám zabránil zjistit cokoli o mojí minulosti."
Leesil kývl, ale neodpověděl.
Wynn se zamračila, ale soustředila se na elfská slova, kterých se Chap dotýkal. Skončil a Wynn na okamžik našpulila rty.
"Neví, proč se tvoji rodiče vydali do hradu, ale vzpomíná si na slovo ‚podzemí', které…"
"Jo," přerušil ji Leesil. "Viděli je, jak utíkají dolů do podzemí."
"Chap si myslí, že možná věděli o něčem ve sklepeních, co by jim pomohlo utéct." Wynn se snažila, aby její hlas nezněl váhavě. "Takže prohledáme další hrad?"
Leesil zvedl oči k Wynn a nesouhlasně se na ni zamračil. "To si nemyslím! Neexistuje žádný zadní vchod, a kdybychom to zkusili přes most, zabili by nás dřív, než bychom ho stačili překročit. A i kdyby to bylo možné, žádná z vás se k Darmouthovi ani nepřiblíží."
"A co Byrd?" navrhla Magiera. "Nemohl by požádat o audienci a rozhlédnout se trochu po hradu, aniž by se dostal do nebezpečí?"
"Lidé, jako je Byrd, s Darmouthem přímo nemluví," odpověděl Leesil. "Byrd je jenom jedním párem očí z mnoha. Ani on, ani Darmouth nechtějí, aby se to někdo bezdůvodně dozvěděl. A kromě toho neví Byrd nic důležitého, takže pátráním na vlastní pěst by nic nezískal."
"Pokud nám řekl všechno, co slyšel," dodala Magiera.
"Jo, to je pravda," souhlasil Leesil.
Tentokrát Wynn souhlasila s Magieřinou přirozenou podezřívavostí, i když jen nerada. "Tak začneme s městskými záznamy, ke kterým se dostaneme. Možná vojenskými záznamy o rozsudcích smrti…" Kousla se do rtu, protože sebou Leesil trhl. "Nemyslela jsem… musíme se aspoň podívat, abychom se přesvědčili, že tvoje rodiče legálně nepopravili, než se pustíme do dalšího pátrání."
"Vojevůdci jako Darmouth se záznamy neztrácejí čas," řekl Leesil a vstal. "Do jisté míry sice předstírá, že dodržuje protokol, protože potřebuje ospravedlnění - nebo tomu tak aspoň bylo. S tím by nám Byrd možná mohl pomoct, ale jsem teď příliš unavený. Necháme to na zítřejší ráno."
To byla skrytá narážka, aby Wynn odešla. Byl to pro Leesila dlouhý den plný beznaděje.
Smotala kůži, přehodila si brašnu přes rameno a chystala se zavolat na Chapa, když si všimla, jak má zacuchanou srst. Vypadal příšerně. Nevyčesala ho už od noci před šarvátkou na hranicích. Když se na něho podívala, pořád ve vzpomínkách slyšela bzučení a viděla jeho zakrvácený čenich, jak ležel pod stolem ve stravinských kasárnách.
"Pojď, Chape," řekla chabě a popadla Rajče a Brambora. "Můžou spát s námi."
Chap zasténal a následoval ji ven.
V chodbě položila Wynn koťata na zem. Brambor se posadil na zadeček a s očima dokořán na ni zmateně hleděl. K Chapově znechucení se Rajče vydala za Wynn a nakonec se k nim připojil i Brambor.
Wynn otevřela dveře do pokoje a koťata vběhla dovnitř. V tu chvíli uslyšela dole pod schody hlasy. Jeden byl Byrdův baryton a druhý, cizí, jí rytmičností připadal podivně známý.
Jeho přízvuk se k belaskijštině, kterou se hovořilo na většině míst tady v severní části kontinentu, nehodil. Muž slova a slabiky usekával a nechával mezi nimi zvláštní pomlky. Jeho řeč byla lyrická a hrdelní zároveň.
Špehování není zrovna slušné, ale všichni už si šli lehnout a kromě nich do hostince nikdo nevešel. Kdo by si přišel tak pozdě večer popovídat?

Wynn zavřela dveře, aby Rajče s Bramborem nemohli vyběhnout z pokoje, a připlížila se k vrcholku schodiště. Dřepla si a vyhlédla skrz sloupky zábradlí. Chap ji překvapil a prostrčil jí hlavu pod rukou.
Byrd stál zase u baru, ale nechoval se uvolněně jako u večeře. Ramena měl napřímená a ztuhlá. V přítomnosti návštěvníka se choval napjatě.
Nově příchozí byl tak vysoký, že se hlavou v kápi dotýkal nízkých trámů na stropě výčepu. Statnou postavu měl oblečenou do šedozeleného pláště, který mu zakrýval tělo i rysy. Viditelné byly jen ruce, tmavé a úzké.
K Wynniným uším se znovu donesl návštěvníkův lyrický přízvuk.
"Můj zdroj říká, že si dáma naléhavě přeje se s tebou setkat. Počkej na ni za hostincem Bronzový zvon. Brzy se objeví, tak se nezdržuj."
Wynn tvrdě polkla.
Podivný přízvuk slyšela ve své vzdálené domovině, v Malourné.
Byrdův noční návštěvník byl elf.

Při pohledu na elfa dole ve výčepu Chap ztuhl. Ale nešlo tady jen o samotného elfa.
Už nejednou viděl dlouhý šedozelený plášť s kápí. Naposledy v Bele. Elf Sgäilsheilleache - Sgäile - pronikl do ubytovny učenců a chtěl zavraždit Leesila. Dole ve výčepu stál další z nich.
Anmaglâhk. Do hostince, ve kterém se ubytoval Leesil, přišel elfí nájemný vrah.
"Chce se se mnou setkat v noci venku?" zeptal se Byrd návštěvníka. "Sama?"
"Dává na ni pozor jeden z mých," odvětil vysoký elf, "i když to neví."
Po Byrdově brunátném obličeji přelétl překvapený výraz. "Máš rozkazy ji střežit?"
Při zmínce o "rozkazech" se v elfově mysli objevil obraz. Chap se na vzpomínku soustředil a prozkoumal ji.
Aoishenis-Ahâre.
Chap věděl, že to není ani tak elfí jméno jako titul. Během krátké doby mezi elfy viděl tu tvář, slyšel ta slova - ve vzpomínkách ostatních. Wynn by je přeložila asi jako "Nejstarší otec". Tvář v návštěvníkově vzpomínce byla stará a vyschlá s propadlými tvářemi a ostrým, trojúhelníkovým tvarem, ve kterém vystupovaly lícní kosti. Ale jeho kůže byla na elfa bledá, jako by už celá desetiletí nevyšel na slunce. Bělma kolem zastřených jantarových duhovek měl mírně zažloutlá a dlouhé vlasy tak bílé, až vypadaly jako průsvitné.
Nejstarší otec byl patriarcha elfů na tomto kontinentu a také vůdce Anmaglâhků. Při vzpomínce vycítil Chap v elfovi, který stál před Byrdem, ustaraný rozpor. Dokonce strach. Něco před Aoishenis-Ahâre, svým nadřízeným, ukrýval.
"Brot'ane, no tak," řekl Byrd, když návštěvník mlčel. "Takhle nepracuju."
Chapovi připadalo elfovo jméno známé, i když si nedokázal vzpomenout, kde nebo kdy ho slyšel. Zadíval se na Byrda a zachytil přelétavou vzpomínku na mnohem mladšího Leesila, která se Byrdovi vynořila ve vzpomínkách.
Byrd se se zmateným zamračením otočil a zvedl oči ke schodům.
Wynn Chapa rychle odstrčila a přikrčila se.
Chap ztratil muže z dohledu a obrázky vzpomínek zmizely. Slyšel zašustění látky a rychlé kroky. Když s Wynn znovu vyhlédli skrz zábradlí, zavíraly se právě dveře hostince. Byrd a jeho společník byli pryč.
Přítomnost Anmaglâhka ve Venj?tzu byla komplikací s neznámými důsledky. A to, že se objevil na doslech od Leesila, Chapa zneklidnilo ještě víc.
Od chvíle, kdy ho jako štěně darovali Leesilovi, se setkal jen s málo elfy. A většina takových setkání byla nejistá, až nebezpečná. Nein'a, Leesilova matka, byla tajnůstkářská a dobře si své myšlenky hlídala, ale Chap v nich přesto občas zahlédl tvář Nejstaršího otce - a vycítil z ní stejný rozpor jako dnes z Brot'ana.
Ať už se Byrd zapletl s elfy z jakéhokoli důvodu, Leesil by se od nich měl držet dál. Což bude přinejlepším obtížné, protože by se měl dozvědět o jejich přítomnosti - ale ještě ne. Existovala malá naděje, že si dnes v noci užijí s Magierou trochu klidu a míru.
Wynn se vyškrábala nahoru po schodech a rozběhla se chodbou. Dorazila ke dveřím Magiery a Leesila, ještě než si Chap stačil uvědomit, co chce udělat.

Vyrazil za ní a točil se jí kolem nohou, aby jí zatarasil cestu. Než Wynn stačil odstrčit tělem a tlapami, natáhla se a rozrazila dveře.
"Vstávejte! Musíme to tu hned prohledat!"
Wynn vytřeštila oči a Chap zasténal, když se podíval do potemnělého pokoje.
Ta trocha světla, kterou vydávala jediná svíčka, odhalila nahá ramena a záda s dokonalou bílou pletí a pružnými svaly. Magiera seděla nahá na Leesilově klíně na posteli a objímala ho nohama i pažemi. Obrátila se jenom natolik, aby tmavým okem podrážděně loupla po dveřích.
Chap tvrdě polkl a ucouvl a Wynn se rychle odvrátila, zavřela pevně oči a přikrčila se u zdi venku na chodbě.
"Zatraceně, Wynn," zavrčela Magiera. "Už zase!"

Chane vylezl z vany a usušil se županem, který mu nechala služebná. Welstiel zaplatil pokoje v hostinci Bronzový zvon, který prý byl tím nejlepším, co Venj?tz mohl nabídnout. Těm v Bele se sice nemohl rovnat, ale postel zakrýval zelený přehoz a starý nábytek byl dobře udržovaný. V pokoji měl dvě porcelánové olejové lampy, malý stolek a židli.
Welstiel požádal o koupel a sluhové přinesli do obou pokojů plechové vany a naplnili je kýbly horké vody. Později zase vany namáhavě vyprázdní a odnesou.
Chane si vzpomněl na pokoje, které Welstiel najal v Kéonsku, na přepych, kdy mohl spát v posteli a za svitu tlustých svící celou noc psát. Když se teď rozhlédl kolem, připadalo mu, že by měl cítit něco podobného, ale necítil vůbec nic.
Sčesal si rudohnědé vlasy za uši a oblékl se do náhradních kalhot a hnědé košile. Ostatní šaty si odnesla služebná, aby je vyprala a vyžehlila. Pláště se ale nevzdal a vykartáčoval si ho sám. Připnul si k boku meč, přes ramena si přehodil plášť, vyšel na chodbu a zaklepal na Welstielovy dveře naproti.
"To jsem já," zachraptěl.
"Pojď dovnitř," zavolal Welstiel.
Chane našel Welstiela, jak sedí na podlaze s mosazným talířem před sebou a nožem v ruce. Welstiel pomocí těchto nástrojů zjišťoval, kde se Magiera nachází. Oba s Chanem vynikali v různých druzích magie. Welstiel vytvářel předměty, aby mohl čarovat. Chane se spoléhal spíše na rituál, ale v nutných případech používal i zaklínadla.
Vešel dovnitř a zavřel dveře. "Chceš ji dneska večer najít?"
Jeho společník vypadal mnohem lépe. Vykoupal se, upravil a slušně oblékl, takže vypadal velmi působivě. Také si sčesal vlasy dozadu, takže mu na spáncích vystoupily bílé prameny. Sundal si kožené rukavice a Chanovi zalétl pohled k chybějícímu konci levého malíku. Z čerstvé rány vytékala černá tekutina a Chane si všiml jedné kapky na prohnuté spodní straně talíře.
"Jen zhruba," odvětil Welstiel.
Pro Chana bylo obtížné mluvit o Magieře. Od noci, kdy drozd vyslechl rozhovor v kasárnách v Soladranu, smíchaly se jeho vzpomínky na Magieru s těmi na… Wynn.
"Jdu ven," zašeptal.
"Ven?"
"Před svítáním se vrátím."
"Buď opatrný," řekl Welstiel a nesouhlasně se zamračil. "Vypadá to, že tady si vojáci můžou dělat, co chtějí."
Chane odešel, aniž by odpověděl. Banda smrtelníků, kteří si mysleli, že ovládají ostatní lidský dobytek, byla to poslední, co by mu dělalo starosti. Přiblížil se k přepychovému schodišti a dole v hale upoutal jeho pozornost pohyb.
Štíhlá žena v rudých šatech si přes ramena přehodila černý plášť a zapnula si ho stříbrnou sponou. Na ramena a kolem bledého hrdla a tváře jí padaly černé kudrny. Její rysy byly drobné a hezké, včetně malinkých rudých úst. Tvářila se klidně, ale Chane z jejích očí a pohybů vycítil naléhavost.
Přepadl ho hlad. Sevřel v ruce zábradlí, až mu pod prsty zapraskalo.
V poslední vesnici vylákal ven ženu, která se této hodně podobala. Ve srovnání s tou, kterou teď sledoval, to byla ubohá venkovanka, ale v rysech obou viděl kořist, po které nejvíc toužil. Než ho

Welstiel za chatrčí mezi zasněženými stromy vyrušil, snažil se najít útěchu v trhání teplého masa. Ale i když mu mezi sevřenými zuby protékala krev, chybějící vzpomínka v něm probouzela bolest, kterou nedokázal utišit.
Nevzpomínal si, jak se ho Wynn dotýkala v temném lese Apudâlsatu poté… co mu Magiera usekla hlavu.
Musel okamžitě padnout k zemi a jeho hlava se odkutálela stranou. Ale určitě se to nemohlo stát tak rychle, aby zapomněl, jak na něj Wynn klesla, přemožená žalem. Aspoň dotyk, tlak… a pocit, že pro ni nedokáže nic udělat.
Vzpomínal si jen na krátkou bolest, když mu Magieřina čepel pronikla krkem, a pak na probuzení v krvi mezi mrtvolami a s Welstielem sedícím netrpělivě poblíž.
V lese za chatrčí se zakousl venkovance do krku, jako by hledal vzpomínku, ztracenou mezi těmi dvěma okamžiky. Přitlačil ženě ruku na ústa, až mu pod prsty praskla její čelist. Naplnil ho život a vzdálené potěšení, které doprovázelo každý lov - ale nic víc.
A pořád tady byla Wynnina bolest… kterou způsobila nenávist mezi ním a Magierou.
Chane se přinutil zůstat stát na vrcholku schodiště a následovat ženu v plášti až poté, co za ní zapadly dveře hostince. Čekal, že venku zamíří dolů ulicí k jednomu z míst, které ještě i teď v noci bylo plné lidí. Možná do nějaké jídelny, která by se víc hodila k jejímu očividně vysokému postavení.
Ale nikde ji neviděl. Zostřil smysly.
Kroky. Vlevo. Na zmrzlé zemi.
Chane uviděl průchod mezi budovami za levým rohem hostince. Vklouzl do něj, tiše našlapoval a nakonec se zadíval kolem rohu na zadní část hostince.
Jeho kořist stála v uličce zády k němu a nebyla sama.
Čekal na ni muž, který napůl seděl, napůl se opíral o prázdný sud od piva. Stáhl si kapuci a odhalil žlutý šátek uvázaný kolem hlavy.
Chane zůstal v úkrytu a pozoroval, jak spolu ve stínech hovoří dva lidé, kteří zjevně patřili k naprosto rozdílným společenským vrstvám.

"Wynn!" zařval Leesil hrozivěji, než zamýšlel, a popadl okraj přikrývky. Magiera se v jeho náruči zavrtěla, ale on ji pevně držel a přitáhl přikrývku tak, aby je přikryl oba.
"A dost!" zakřičela Magiera. "S první karavanou odjedeš domů! I kdybych musela prodat koně, abych to zaplatila."
Wynn zdráhavě vyhlédla zpoza dveří a uviděla, jak se Magiera zazmítala a zvedla se z Leesilova klína do slušnější - a lépe zakryté - pozice. Wynn neucouvla, i když se jí hanbou třásl hlas.
"Byrd dole mluvil s elfem," řekla.
Leesil se na ni zahleděl. Krátký únik ze světa, který učenka přerušila, byl ten tam. Dokonce i Magiera zarazila snahu sebrat kalhoty z podlahy.
"Odešli spolu," dodala Wynn tiše. "A vypadalo to, že se dobře znají. Šli na setkání s nějakou ženou a Byrd se choval, jako by došlo ke změně plánů."
"Elf?" zeptala se Magiera. "Určitě?"
Než mohla Wynn odpovědět, objevil se znovu Chap a vrazil do místnost tak prudce, až Wynn málem porazil. V zubech nesl mluvící kůži.
"Wynn, otoč se," řekl Leesil a zvedl z podlahy Magieřiny i své šaty.
Když se s Magierou dooblékali, Chap už kůži tlapami a čenichem roztáhl. Sotva Leesil ohlásil, že jsou oblečení, a Wynn se otočila, aby znovu nahlédla dovnitř, začal Chap škrábat po elfských symbolech.
Wynn se rychle připlazila blíž, aby sledovala psovy pohyby.
"Anmaglâhk," zašeptala Wynn. "Odkud to víš, Chape?"
Leesil seděl na posteli a rukama se pevně zapřel o její okraj. Ve městě byl člen matčiny elfí kasty nájemných vrahů? A jak to mohl Chap vědět, tedy pokud tenhle nebyl oblečený stejně jako…
"Byl to Sgäile?" ozvala se Magiera a dřepla si před psa. "Byl to ten řezník, kterého poslali do Bely, aby zavraždil Leesila?"
Chap dvakrát odmítavě štěkl.

Magiera vzhlédla k Leesilovi. "Říkal jsi, že můžeme Byrdovi věřit. Co dělá s jedním z nich?"
"Byrd byl přítel mého otce, ne můj," opáčil Leesil. "A nikdy jsem netvrdil, že mu můžeme věřit víc než kterémukoli jinému člověku tady ve městě."
Leesilovy myšlenky zatemnila podezřívavost. Proč musel na členy matčiny kasty a její lid narazit zrovna u Byrda? Obrátil pozornost zpátky k Chapovi.
"Byl to Anmaglâhk?" zeptal se Leesil. "Určitě?"
Chap štěkl na souhlas.
Leesil si vzpomněl na Wynnin první výbuch, když vrazila dovnitř. Byrd už nekráčel jen po ostří nože v Darmoutbových službách. Museli to tu prohledat.
"Začni dole," řekl Wynn. "Pátrej po dopisech, poznámkách nebo po čemkoli jiném, co se k hostinskému nehodí. Po všem, co sem nepatří. Pokud by se Byrd vrátil, řekni, žes dostala hlad a šla jsi do kuchyně. Řekni to tak nahlas, abychom tě slyšeli."
Wynn kývla a zamířila ke dveřím, kde se na okamžik zastavila. "A s žádnou karavanou neodjedu, Magiero."
Leesil mávl na Chapa a pes odešel s mladou učenkou.
Podle Magieřina úzkostného výrazu poznal, že odsud touží odejít, odtáhnout ho z města a nikdy se nevrátit. Leesil pomalu zavrtěl hlavou a ona si povzdychla.
"Najděme Byrdův pokoj," řekla.
Vlasy jí visely podél slonovinových tváří a Leesil se odvrátil, aby ovládl city. Byl to Sgäile, kdo naznačil, že by Nein'a mohla ještě žít. Pokud někdo věděl, co se stalo s ní a s Gavrilem, pak to byli Anmaglâhkové. Jeden byl přímo tady v hostinci a on svoji šanci propásl.
"Najdeme odpovědi," řekla Magiera, položila mu ruku na rameno a naklonila se blíž. "Ale ať tě ani nenapadne jít za tím elfem."
Políbila ho na ústa. Leesil se pomalu odtáhl. Tohle místo - město, ve kterém prožil první život - byla propast, do které je všechny strhl. Už si nemohl dovolit další rozptýlení, i když si Magiera myslela, že bude lepší na chvíli zapomenout. Leesil vytáhl z truhly nástroje.
Vyzkoušeli všechny dveře v patře a Leesila nepřekvapilo, když jedny našli zamčené.
"Odemkneš je, nebo je vykopneme?" zeptala se Magiera.
Leesil se zamračil.
Bylo nepravděpodobné, že by Byrd nastražil pasti na špehy. Riziko, že by do nějaké spadl nevinný host, bylo příliš veliké. Ale když začal prozkoumávat dveře místo zámku, ucouvla Magiera do strany, protože chápala jeho opatrnost.
Leesil začal s panty a pak prohlédl celé veřeje, než opatrně prozkoumal zámek. Nakonec dospěl k názoru, že se jedná jenom o zamčené dveře, a tak vytáhl ze skříňky tenký drát s háčkem a vsunul ho do klíčové dírky. Odměnou za námahu mu bylo tiché cvaknutí.
Byrdův pokoj vypadal na první pohled docela obyčejně. Ničím se nelišil od ostatních pokojů v hostinci, ve kterých se někdo usadil na delší dobu. Moc věcí neměl, ale pak si Leesil vzpomněl, jak málo jich měl on sám, když ještě žil s rodiči. Při útěku by si s sebou mohl vzít jenom velkou truhlici, nic víc. Takovým způsobem žili i jeho rodiče, i když myšlenka na útěk byla jen zbožným přáním.
Postel byla ustlaná a oblečení pečlivě složené v truhlici. Malý stůl a židle byly pevné a bez dutin, do kterých by se dalo něco ukrýt. Ani ve zdech a v okně s okenicí nenašel Leesil žádné otvory nebo konstrukce. Magiera listovala papíry, svázanými v kůži, které ležely na stole, a Leesil se pustil do prozkoumávání podlahy. Ale nenašel žádné skrýše ani otvory, a dokonce ani uvolněné prkno. Ale u lidí, jako byl Byrd nebo jeho rodiče, to nic neznamenalo. Leesil prohledal postel a matraci, i když věděl, že Byrd by na tak očividném místě nic neukryl.
"Nic," řekla Magiera. "Účetní knihy a seznamy zboží."
A v místnosti už nebylo co prozkoumat.
Leesil si dřepl před truhlu a podruhé se na ni zadíval. Úplně ji vyprázdnil, složil oblečení na podlahu a vytáhl i jednotlivá patra, která ležela na zářezech ve stěnách. Prohmatal vnitřek stěn a také dno, které se prohnulo, když silněji zatlačil. Látkou potažené dřevo vonělo po cedru. Látka byla složená a přilepená do koutů i k rohům, takže žádná část nemohla být vytažena nebo zvednuta, aniž by se látka protrhla. A

žádná trhlina v ní nebyla.
Opřel se o bok truhly a zahleděl se do ní.
"Nic tady není," řekla Magiera. "A nedokážu si představit, že by něco schoval v jiných pokojích, když se v nich můžou kdykoli ubytovat hosté. Měli bychom pomoct Wynn dole."
Leesil schoval věci zpátky do truhly, vstal a zamířil za Magierou ke dveřím. Pořád cítil, jak se mu pod prsty prohýbalo látkou pokryté dřevo. Magiera zmizela v chodbě, ale on se zastavil a ohlédl.
Prohýbající se dřevo v masivní truhlici?
Vrátil se k truhle a potřetí z ní všechno vytáhl.
"Leesile?" zavolala Magiera z chodby.
Byl v půlce truhlice, když za sebou uslyšel její kroky.
"Už jsi ji dvakrát prohledal," naléhala. "Nic v ní není."
Leesil odkryl dno a pevně na něho přitlačil dlaň. Dřevo se pod látkou pohnulo. Stěny truhly byly silné a pevné, tak proč tenké dno? Druhou ruku přiložil zvenčí k podlaze. Dno truhlice mělo k podlaze rozhodně dál.
Falešné dno. Ale jak se otvíralo, když polstrování bylo z jednoho kusu látky?
"Leesile!" Magieřin hlas začínal znít podrážděně.
Ignoroval ji a překlopil truhlici dozadu. Víko praštilo o podlahu a truhla se převrátila. Zadíval se na dno, pevné a spojené s bočními stěnami. Za nohy sloužilo šest mosazných knoflíků, čtyři v rozích a dva uprostřed delších stran. Na místě je přidržovaly malé mosazené hřebíky.
Škubl za jeden nehtem. Uvolnil se. Magiera si dřepla vedle Leesila a ten vysunul z pochvy na předloktí tenkou dýku a začal mosazné hřebíky vytahovat. Sundat se daly jen knoflíky na přední straně a dno truhly odpadlo.
Leesil zjistil, že hledí na svazek složených pergamenů. Na prvním byl uhlem v hrubých liniích načrtnut půdorys hradu se čtyřmi věžemi. Na archu pod ním byla mapa vnitřní části stejné budovy. Dotkl se jí. Uhel se trochu rozmazal, ale jinak držel pevně a čistě. Plán ještě nebyl dokončený a některá místa uvnitř hradu byla pořád prázdná.
"Nakreslili to nedávno," řekl. "Nebo aspoň část."
"To je Darmouthův hrad?" zeptala se Magiera. "Proč by měl Byrd u sebe plán hradu?"
Leesil prolistoval pergameny. Bylo jich osm a každý znázorňoval jinou část nebo patro. Všechny byly nedokončené a aspoň na třech zatím byly jen obvodové zdi. Dva představovaly vnitřek věží s inkoustem nakreslenými značkami a čárami, které asi znázorňovaly trasu hlídek.
"Mám lepší otázku…" řekl Leesil spíše pro sebe. "Proč má u sebe plány hradu a schází se s Anmaglâhkem?"
Magiera neodpověděla, ale natáhla se po jeho zápěstí. "Co uděláš?"
"Zeptám se ho na to. Počkám dole, dokud se nevrátí."
"Zůstanu s tebou," řekla a nebyl to návrh.
"Pokud nebudu sám, nepromluví. Vezmi Wynn a Chapa a jděte do postele. Povím ti všechno, co se dozvím."
Magiera mu trhla zápěstím a obrátila ho k sobě. I když měla v obličeji zuřivý výraz, Leesil cítil, jak se chvěje. Leesil neměl trpělivost se s ní o tom dohadovat.
"Prostě to udělej, Magiero!" vybuchl Leesil. "Vím, co dělám - ty ne."
Rozhostilo se mezi nimi dlouhé ticho. Zahleděla se na něj, pak se beze slova otočila. Leesil nákresy sroloval, zasunul si je za košili a následoval ji dolů.
Wynn šokovalo, když odvolali pátrání. Samozřejmě odmítla, dokud Leesil nevysvětlil, že si radši s Byrdem promluví, než mu převrátí hostinec vzhůru nohama. Musela z jeho hlasu nebo výrazu něco vyčíst, protože kývla a bez dalšího protestování udělala, oč ji požádal. Nákresy jí neukázal, protože by se jí nikdy nezbavil. Magiera odvedla Wynn s Chapem nahoru do pokojů, ale po Leesilovi se neohlédla.
Stáhl knoty lamp a posadil se ke stolu v přední části hostince, odkud dobře viděl na dveře. Uvolnil pochvy na zápěstích.
I přes přátelství s Byrdem ho rodiče naučili o městě spoustu věcí. Kromě příbuzných - a někdy se nedalo počítat ani s nimi - tady neměl žádné přátele. Byli tady jen ti, kteří tě ještě nezradili, a ti, které jsi ještě

nezradil ty.

Rajče s Bramborem spali na posteli, takže Wynn zůstala s Chapem v pokoji sama. Seděla se zkříženýma nohama na pleteném koberci a dlouhými pohyby mu ze srsti vyčesávala uzlíky a chomáče. Nedokázala pokaždé z Chapova výrazu vyčíst, na co myslí, ale vypadalo to, že se mu ulevilo, že mu opět věnuje pozornost. Zabořila mu ruce do stříbřité srsti a znovu si vzpomněla na podivné bzučení hmyzu-listí, které slyšela, když ho sledovala při bitvě na stravinských hranicích.
Jedna její část se cítila provinile, že se psovi… kouzelnému stvoření… fayovi… majay-h?… nebo co vlastně je, vyhýbá. Byl všechno najednou, ale to ji ještě víc mátlo. A taky byl jejím společníkem na cestách. Pro jednu její část byla jeho přítomnost útěchou, ale další část děsila tajemství, která ho obklopovala. O jeho plánech toho věděla příliš málo, stejně jako o tom, proč opustil faye.
Co to slyšela v mysli, když se Chap před bitvou rozčílil a zdivočel? A jak nebo proč se jí to vlastně stalo?
Chap zakňučel a strčil jí hlavou do zkřížených nohou. Wynn ho objala pažemi.
Ve chvílích, jako byla tato, se zdál být jenom čtyřnohým společníkem na cestách. Zaklonil hlavu a znovu zakňučel, pak nastražil uši v otázce.
Wynn zaváhala. A někdy jí připadalo, že psí podoba je pouhou zástěrkou jeho skutečného bytí - fay z masa a kostí.
A všechno před Wynninýma očima zbělelo a zmodralo.
Převrátil se jí žaludek a večeře jí stoupla do krku. Pokoj se proměnil ve stín své skutečné existence. A nad vším se vznášela namodralá mlha. Její zář prostupovala všechno jako druhý pohled, který měnil barvu toho, co normálně viděla. Na stěnách se zář vytrácela a zanechávala za sebou tmavou prázdnotu desek. V tělíčcích Rajčete a Brambora, kteří spali v jednom chumlu na konci postele, zář zesílila.
Wynn se odtáhla od Chapa a náhlý pohyb umocnil její závrať. Vyděšeně se na něj zadívala.
Na rozdíl od všeho ostatního, co viděla, jím jediným modrobílé úponky mlhy nepronikaly. Chap byl obrázkem, jasně zářícím, uzavřeným tvarem. Jeho srst se leskla jako milión rozmazaných vláken hedvábí a oči jiskřily jako krystaly ve slunci.
Wynn se přikrčila a zamrkala.
Pokoj znovu potemněl. Chap už byl zase stříbřitě šedý a chlupatý. Naklonil hlavu na stranu a zadíval se na ni.
Wynn se tak vyděsila, až se roztřásla. Tohle se jí stalo jen jednou.
V tmavém lese Droevinky se nešikovně pokusila využít divotvorství a očarovat si zrak. Byl to hloupý čin a nakonec ji před divokou magií, kterou neuměla ovládnout. dokázal zachránit jen Chap. Otevřela zrak duchovní sféře života, aby našla nemrtvého čaroděje Vordanu a Magiera s Leesilem mohli zachránit město před jeho strašlivým vlivem.
Proč se to stalo znovu? Proč slyšela bzučení v hlavě, když sledovala Chapa u stravinských hranic? A hlavně co jí bylo odhaleno, a ona to nechápala?
Wynn zhluboka dýchala a hleděla Chapovi do zvědavých očí, dokud chvění nepominulo.
Musela zapomenout na to, jak ho před chvílí viděla, a promluvit si s ním, ale váhala. Jak by se ho mohla zeptat na bzučení, které slyšela v mysli, nebo mu říct, jaký odpor v ní vzbudil jeho krví potřísněný čenich?
Odložila kartáč stranou, přitáhla si mluvící kůži blíž a s dobrým úmyslem ji rozvinula.
"Chape," začala. "Než jsi se u hranic rozběhl zachránit uprchlíky, co jsi to u městské brány dělal? Stalo se něco, co jsme neviděli."
Chap na okamžik nakrčil pysky. Rychle ji očichal, jako by si chtěl něco ověřit, pak dvakrát rychle a odmítavě štěkl. Znělo to příliš tiše a zadýchaně, jako by šeptal, a taky zaštěkal příliš přezíravě.
Možná ho po čase, který spolu strávili, už dobře znala. Anebo nebyl Chap právě dobrý lhář, když mu někdo kladl přímé otázky.
"Viděla jsem tě," řekla, "a něco slyšela… cítila. Udělalo se mi zle a všechno se se mnou točilo, jako když jsi mi v Droevince olízl oči a zbavil mě očarovaného vidění. Když jsem se na tebe dívala, slyšela jsem šeptání. Co jsi to dělal?"
Doufala, že pochopí - a bude jí natolik důvěřovat, že jí pomůže porozumět.

Chap se postavil, sklonil hlavu, pak se naklonil dopředu a zase hlavu zvedl. Zadíval se jí do očí a hluboce hrdelně zavrčel. Nakrčil pysk na jedné straně tlamy, odhalil ostré zuby a přimhouřil přitom křišťálově modré oči.
Wynn ztuhla a odtáhla se.
Nehýbal se a sledoval ji tiše tak dlouho, až Wynn začaly z napjatých svalů bolet ramena a záda.
Nemyslela si, že by jí Chap ublížil, ale její otázky ho rozrušily víc, než předpokládala.
Chap sklonil hlavu ke kůži a teprve až v posledním okamžiku od ní odtrhl oči. Zaškrábal na znaky a Wynn si je v duchu překládala.
Co jsi slyšela?
Pomalu se napřímila. "Žádná slova… ne ušima, protože ostatní nic neslyšeli. Bylo to šustění listí ve větru a bzučení hmyzu v mojí mysli."
Chap neodpověděl ani pohybem, ani výrazem.
"A když to utichlo," dodala, "jeden lístek jim odpověděl… Co jsi to dělal?"
Chap se posadil. Znovu naklonil hlavu na stranu a přimhouřenýma očima ji z toho podivného úhlu sledoval.
Wynn se pod jeho upřeným pohledem cítila nahá. Vynášel nad ní soud?
Chap dlouze vydechl, jako by bezhlesně zavrčel. Wynn to připadalo jako unavené odevzdání. Znovu zaškrábal na kůži a opatrně volil symboly. To, co jí chtěl říct, se dalo špatně vyjádřit slovy.
Spiord… ar?n… cheang'a.
"Duch… jako jeden nebo dohromady… řeč - ne, dorozumět se?" zašeptala Wynn.
Frustrujícím problémem nebyly jen různé dialekty elfstiny, které používali, ale také to, že Chap neuvažoval jako smrtelníci. Aspoň podle toho, co Wynn zjistila. Někdy ho dráždilo, že se nedokáže vyjádřit, jindy mu prostě nebylo do řeči.
Elfština byla jazykem "kořenů", které se přetvářely v podstatná jména, slovesa, přídavná jména a příslovce a také v jiné prvky jazyka. Chap používal tyto "kořeny", ale jejich přetvořením nemuselo dojít k odhalení plného významu.
"Duše… jeden z pěti živlů?" zeptala se.
Chap dvakrát odmítavě zafuněl.
"Tak duch jako spirituální sféra? Jako protiklad k fyzické a psychické rovině bytí?"
Zafuněl jednou "ano", pak rychle dvakrát "ne". Trójí štěknutí znamenalo možná.
"Duch… dohromady… dorozumívání…" Wynn slova převracela v mysli, pak se nadechla. "Rozmlouvat? Mluvil jsi s fayi?"
Na nic přesnějšího nedokázala přijít. Chap místo štěknutí kývl a zaškrábal na dvě elfská slova - ano a ne.
Wynnin překlad byl blízko, ale nevyjadřoval přesně to, co chtěl říct nebo co "slyšela" v mysli. Wynn začaly docházet i další věci.
Aby ji Chap v droevinském lese zbavil očarovaného zraku, dotkl se jí, teprve až se všechny volné, modrobílé úponky spojily v jeho těle. Až se s ním spojil jeho lid v ještě hlubším smyslu než na stravinských hranicích. V tu chvíli se stalo něco, s čím ani Chap nepočítal.
Obličej se mu vyprázdnil a ucouvl.
"Očarované vidění… pořád ho mám," zašeptala. "Před okamžikem jsem tě viděla tak jako tu noc v Droevince."
Chap neodpověděl, ale jeho průsvitné oči se na ni zadívaly s náznakem smutku. Wynn si uvědomila, že ať už se s ní děje cokoli, něco je špatně, a to mu dělá starosti. Ale přesto jí spadl kámen ze srdce.
Věděla, co tehdy na hranicích slyšela. Napřáhla k němu paže.
"Nechtěla jsem… nevěděla jsem. Pokud chceš, nikomu o tom neřeknu. Slibuji."
Chap přistoupil blíž. Naklonil se k ní a začichal, jako by kontroloval její pach.
Olízl jí tvář a Wynn ho sevřela do náruče.

KAPITOLA 6

Magiera vešla do pokoje, který sdílela s Leesilem, a práskla za sebou dveřmi. Chap s Wynn se schovali

do bezpečí svého pokoje. Byla tak podrážděná, že prostě zůstala stát ve tmě.
"Vím, co dělám," zamumlala Leesilova poslední slova. "Jo, nemá to vůbec nic společného s tím, že se propadáš do minulosti… ty pitomý osle!"
To, co se o Byrdovi dozvěděla, vyvolalo jen další otázky, další podezření a žádnou odpověď. A všechno se vracelo zpátky k Leesilovi, k jeho rodičům a Darmouthovu hradu. Všechno se točilo kolem Byrda. A Leesil teď seděl sám ve výčepu a čekal na někoho, koho skoro nezná.
Přistoupila ke stolku, škrtla o spodní stranu desky sírovým dřívkem a zapálila svíčku v lucerně. Zavřela ji a usadila se na posteli.
První reakcí bylo postavit se Leesilovi přímo, a to byla chyba. Nechtěla být jen další přítěží, která ho zbaví zdravého rozumu.
Magiera tasila meč z pochvy a položila si ho na kolena. Přes okraj postele sáhla do truhly a vytáhla z ní kus měkké kůže, napuštěný olejem. Z jeho záhybů vytáhla hladký kousek čediče a pustila se do čištění a ostření meče.
Přejela prstem po oceli od širokého zahnutého hrotu k chrániči a pohledem sklouzla po jílci o délce jedné a půl dlaně k zvláštnímu vlysu v jeho hrušce. Pořád nevěděla, co znamená, ale podle toho, jak na meč reagovali nemrtví, asi hodně.
Magiera ustala v čištění, sevřela jílec a zvedla zbraň.
Vyrobil ji její nevlastní bratr Welstiel Massing a použily ji už tři ženy stejné krve. Napřed se s ní její matka Magelie pokusila ubránit Magieřině otci, Bryenu Massingovi. Teta Bieja jí bránila novorozeně proti staršímu vesnice, který chtěl parchanta vykázat do divočiny. A teď ji u sebe nosila Magiera pro vlastní ochranu… a ochranu těch, které si zvolila.
Nebylo to nijak zvláštní dědictví, protože ho poskvrnilo krveprolití a utrpení, ale bylo její. Hleděla na čepel a ta získala nový význam. Byla víc než kouzelným prostředkem, který ji měl vést osudem, po němž netoužila ani ho nechápala.
Její vlastní "rodič", výbušná teta Bieja, se ji snažila touhle zbraní ochránit.
Magiera položila meč na kolena.
Neexistoval způsob, jak mohli Leesil a jeho rodiče spolu utéct. Přemýšlela, jestli to Gavrila a Nein'u vůbec někdy napadlo. Vychovali Leesila podle matčiných zvyků. Magieře to připadalo horší, než čím si prošla v dětství ona, a v mysli jí vytanula otázka.
Proč Nein'a provedla něco takového vlastnímu synovi?
Byla elfka, ale žila mezi lidmi a nakonec se za jednoho z nich provdala. Podle toho, co se Magiera o tajemných, nebezpečných elfech dozvěděla, bylo už to samo o sobě neobvyklé. Nein'a Leesilovi neřekla nic o svém lidu ani kastě a nenaučila ho ani elfský jazyk. Nedávalo to smysl. Byla to hádanka a Magiera nikdy neslyšela, že by se o ní Leesil zmínil.
Magiera se zadívala na meč, který pozvedly tři ženy, a přemýšlela, proč by kterákoli matka provedla něco takového vlastnímu dítěti. Ale Leesil se teď musel vypořádat s tolika věcmi, že se o tom před ním radši nezmíní.
Ještě ne. Dokud nenajdou Nein'u. Pokud se toho Leesil dožije.
Magiera seděla tiše a nehybně, hleděla na dveře a poslouchala. Hostinec byl tichý a k jejím uším se nedonesl žádný zvuk. A v tlumeně osvětleném výčepu dole seděl Leesil a slepě čekal, až si pro něj přijde zlomek jeho minulosti.
Vrátila meč do pochvy, přistoupila k oknu, rozhrnula těžké závěsy a otevřela okenice. Nebylo těžké vyskočit z okna do uličky za hostincem. Magiera odmítala pustit Leesila z dohledu, ať už o tom věděl, nebo ne.

Hedí zabočila k zadní části hostince a uviděla, jak se v uličce opírá o prázdný sud od piva statný muž. Dokonce i ve tmě uviděla žlutý šátek, který si uvázal kolem hlavy, a poznala, že je to Byrd. Ustaraně se mračil, i když se jeho příjemná brunátná tvář usmívala. Žila ve světě falešných úsměvů, takže Byrdův pro ni nic neznamenal.
"Má paní," oslovil ji jako obvykle zahořkle. "Takováhle ulička a v noci pro vás není tím nejlepším místem… a ani pro mě, jestli mě někdo uvidí."

Od chvíle, kdy Hedí poprvé navštívil jeden z Byrdových méně příjemných důvěrníků, uplynuly už tři roky. Nedlouho poté začala špehovat pro Vonkayshi, rádoby rebely, jejichž prostředníkem byl Byrd. Už dlouhou dobu snila o Darmouthově smrti a zjistila, že ve své touze není sama. Stala se svědkem mnoha útoků na jeho život. Ti, kdo se o to pokusili, zklamali a zemřeli jako zrádci. Nemohla Byrdovi věřit, protože se staral jen o vlastní bezpečí a plány. Měl srdce z ledu, ale byl první, kdo Hedí přesvědčil, že by se Darmoutha mohli zbavit.
A tak kdykoli se vydala v Em?lově doprovodu do Darmouthovy pevnosti, pečlivě se rozhlížela kolem nebo si dělala poznámky na kousky papíru. Jako malý mrchožrout se schovávala ve stínech a kousek po kousku předávala podrobnosti Byrdovi. Věděla, že riskuje život - svůj i Em?lův - ale pokud by Darmouth umřel, pak to stálo za to.
"Buď zticha a poslouchej," řekla. "Dneska večer přerušil Faris Darmouthovu malou večerní hostinu naléhavými zprávami. Darmouth okamžitě rozkázal, aby zesílili stráže na hradě a na hradbách kolem města… a aby zatkli nebo na místě zabili každého muže se světlými vlasy a tmavou pletí."
Z Byrdovy tváře se okamžitě vytratil samolibý výraz a naklonil se vpřed, ale když promluvil, ovládal se. "Proč? Co Faris říkal?"
"Slyšela jsem jenom útržky," odvětila Hedí a zavrtěla hlavou. "Došlo k menší bitvě na hranicích se Stravinou. Jeden muž přebrodil řeku a zaútočil na Darmouthovu jednotku, která pronásledovala dezertéry a jejich rodiny." Do hlasu se jí vloudila panika. "Pokud vojáci zatknou kohokoli, kdo by se podobal elfům, jsme zničeni! Co tam tvůj pitomý společník dělal?"
Byrdovi přelétl přes tvář zmatený výraz, ale ten rychle nahradilo pochopení. Zavrtěl hlavou. "Kde je baron Milea?"
"Spí uvnitř," řekla.
Nelíbilo se jí, že se Byrd vyptává na Em?la, a neriskovala tolik touhle schůzkou, jenom aby se vyhnul jejím otázkám. Hleděla na něho a mlčky čekala.
Opětoval jí vyrovnaný pohled. "Vzpomínáte si na manželský pár, který pracoval pro Darmoutha, než váš otec umřel? Žena byla elfka."
Další absurdní změna tématu. Úmyslně se vyhýbal odpovědi nebo si neuvědomoval, jak dalekosáhlý dopad budou Darmouthovy nové příkazy mít? Na ženu si pamatovala. Kdo by si nevšiml elfky, která žije mezi lidmi, a ještě na tomhle proklatém místě?
"Ano. Několikrát jsem ji viděla."
"Měli syna."
Na toho si nevzpomínala, ale nežila s rodinou ve Venj?tzu a ve městě se zúčastňovali jen zimních oslav.
"Na něj si nevzpomínám. Teď mi, prosím, řekni…"
Byrd zvedl ruku. "Na hranicích to byl on, ne moji společníci."
"Takže to on nám zkřížil plány?"
"V jistém smyslu. Bydlí u mě v hostinci." Byrd zamyšleně sklopil oči. "Ale přemýšlel jsem, komu by se podařilo vyšplhat nahoru po hradbách, aniž by ho viděli. Mí elfští společníci byli naší jedinou možností… až doteď."
"Nerozumím." řekla Hedí. "Co se změnilo?"
"Elfí žena a její manžel museli před lety utéct, ale místo aby se snažili uniknout přes hradby nebo ven bránou, rozběhli se přímo do hradu. Netuším proč a je to hádanka, kterou jsem nikdy nevyřešil ani na ni nedokázal zapomenout. A jejich ztracený syn teď hledá odpověď, a pokud ji najde…"
"Takže si pořád myslíš, že naše plány…"
"Počkám a uvidím. Možná budeme muset plány změnit, ale nezavrhneme je. Buďte trpělivá. Dostaneme jednoho z elfů do hradu. Darmouth umře ještě před zimní oslavou."
Hedí si ulehčené oddechla, ale nebyla tak docela spokojená. Byrd měl mnoho tváří a byl ochotný obětovat kohokoli - včetně jí - aby dosáhl cíle. Touha po ujištění jí dodala odvahu.
"Proč nám elfové pomáhají?" zeptala se. "Co z toho budou mít?"
"To nevím a oni mi to odmítají říct," odvětil Byrd a ostražitě se rozhlédl kolem. "A i když mi to dělá starosti, nikoho jiného nemáme. A už nikdy mě takhle nevolejte. Ozvu se vám, až budu vědět víc."
Hedí kývla a zašeptala: "Pro naše lidi."

"Pro naše lidi," zopakoval Byrd a zmizel v ústí uličky.
Hedí si přitáhla plášť blíž k tělu, aby se ochránila před nočním chladem. Zadní dveře hostince měla na dosah, ale rozhodla se, že bude lepší vejít předním vchodem a přitáhnout co nejmenší pozornost. Zamířila k rohu budovy a k průchodu, který vedl k přední části hostince.
Ale ze stínů se vynořila vysoká postava a zastoupila jí cestu.

Po Chanově odchodu zůstal Welstiel sedět na podlaze pokoje a pokračoval v pátrání po Magieře. Jeden z amuletů, který nosila, vyrobil z kosti svého malíčku. Odložil nůž stranou, soustředil se, aby zahojil ránu na pahýlu prstu, a zadíval se na kapku tekutiny ve středu mosazného talíře. Kapka se zachvěla a přesunula se mírně na jih. Byla ve městě.
Utřel talíř a schoval ho do zavazadla. Vstal a na okamžik se zadíval na obraz v úzkém oválném zrcadle vedle dveří. Nedávno ho přepadly pochyby, jestli dokáže Magieru ovládat, ale ty teď zmizely.
Vykoupal se, upravil a oblékl do čistého oblečení, takže byl zase sám sebou. Pokud Magieře zabrání následovat Leesila na území elfů, bude mít všechno pod kontrolou. Musí je přesvědčit, že Leesilovi rodiče zemřeli, nebojím zabránit pokračovat v cestě.
Jižní část města nebyla moc velká a žili v ní převážně obchodníci. Welstiel prozatím plánoval Magieru najít a sledovat ji. Snad bude Chane při lovu opatrný. Po Welstielově posledním varování si začal dávat větší pozor.
Než Welstiel opustil pokoj, vytáhl malou nefritovou skříňku a vyňal z ní mosazný prsten s řadou malinkých symbolů, vyrytých do vnější strany. V poslední době ho zřídkakdy svlékal, jenom když se koupal jako dnes večer. Nasadil si ho na první prst pravé ruky.
Pokoj kolem něj se na okamžik zatetelil jako obzor v poledne nad horkou pouští. Pak se všechno vrátilo do původního stavu.
I když ho lidé kolem viděli a slyšeli, jeho povaha a podstata budou nadpřirozenými způsoby nebo smysly nevypátratelné, jako by na místě, kde stojí, nic nebylo. Magieřin amulet s topazem, který Welstiel vyrobil, ani její pes ho neodhalí jako Vzneseného mrtvého.
Tiše vyšel na chodbu, zavřel za sebou dveře a sešel po schodišti dolů. Už se připozdilo a ve vstupní hale nikdo nebyl, takže proklouzl ven dveřmi nepozorován.
Nocí se rozlehl ženský výkřik.
Welstiel se rozhlédl po ulici, zostřil smysly, ale nic nevycítil. Uslyšel náraz něčeho těžkého na dřevo.
Otočil se, zadíval se na hostinec a pak si všiml úzkého průchodu vedle něj. Zamířil k němu a nahlédl do něj. Ve Welstielovi začala sílit obava.
Chane by přece… ne tak blízko místa, kde se ubytovali!
Pospíšil si průchodem a nahlédl do uličky za hostincem. Uviděl Chana, který k zadní stěně hotelu tiskl malou, dobře oblečenou ženu. Jednou rukou ji chytil za zápěstí a zvedl jí paže nad hlavu, druhou jí zakryl ústa. Zaklonil jí hlavu a odhalil hrdlo.
Welstiela přepadl vztek. Copak Chane zešílel natolik, aby někoho zabil přímo za jejich hostincem? A ještě k tomu šlechtičnu?
Chane otevřel ústa s prodlouženými zuby, ale ještě se nezakousl. Vypadalo to, že si užívá jejího strachu. Přiblížil obličej k ženině hrdlu a ještě víc odhalil zuby. Vytřeštila oči, ale Chanova ruka výkřik utišila.
Chane se ženě zakousl do hrdla a vypadal přitom spíše ztraceně a nespokojeně než vítězoslavně.
Welstiel nerozhodně ztuhl. Kdyby Chane opustil hostinec a žena už ho nikdy nespatřila, možná by se mu podařilo zatemnit jí mysl. Udělal krok vpřed, připravený popadnout Chana za vlasy jako psa.
Z výšky se snesl šedý stín a Chana zakryl.
Welstiel se přitiskl ke stěně hostince a podíval se vzhůru na převis střechy. Stín povalil Chana na zem a ten strhl ženu v sevření s sebou. Ta se mu ale vysmekla, vyškrábala se na nohy a rozběhla se k zadním dveřím hostince. Chane ze sebe útočníka shodil, překulil se na nohy a tasil meč.
"Pomoc!" zakřičela žena hystericky. "Stráže! Pomoc!"
Než mohl Chane pozvednout meč, vylétly jeho směrem dva stříbrné záblesky. První srazil k zemi, ale druhý se mu zabodl přímo do hrudi. Zadíval se na dýku, která mu trčela z těla.
V uličce stál muž trochu vyšší než Chane. Jeho kalhoty, košile a tunika měly prostou šedou nebo možná

zelenou barvu. Po lýtka vysoké boty a plášť byly ještě o odstín tmavší. Cípy pláště si uvázal kolem pasu, aby se mu nepletly do cesty. Ve stínu kápě ukrýval jeho rysy šátek.
Welstiel zostřil smysly a uviděl, že se mužovy velké oči žlutooranžově lesknou. Štíhlé ruce měl tmavé. Ani žena, ani tajemný ochránce si Welstiela nevšimli. Volala stráže, takže poblíž museli hlídkovat nějací vojáci. Welstiel ustoupil do průchodu, protože se nechtěl zaplést do Chanova šílenství.
Chanův štíhlý protivník sáhl do svázaného pláště. Žena škubala za zadní dveře, ale ty se odmítaly otevřít.
"Em?le!" vykřikla.
Rozběhla se uličkou za Chanovým protivníkem, ale pak se zastavila a ohlédla se.
Chane si vytrhl dýku z hrudi a vrhl se vpřed. Protivník vyškubl něco tenkého a lesklého ze svázaného pláště a rozběhl se mu naproti. Chane máchl mečem, pak plynule přešel v bodnutí. Ale zasáhl jen vzduch. Muž v šedém plášti v plné rychlosti skočil na stěnu uličky.
Úzká chodidla udělala jeden, dva, tři kroky po stěně naproti hostinci. Útočník pak švihl rukama po obou stranách Chanovy hlavy a znovu dopadl na zem.
Za Chanem se muž otočil a trhl rukama a Welstiel uviděl, jak se ve tmě zablýskla garota.
Místo aby Chane zalapal po dechu, odrazil se a vrhl se dozadu. Šedě oblečený muž se zapřel koleny o Chanova záda.
Útočník dopadl na záda na zem, ale setrvačností přehodil Chana přes sebe. Chane dopadl obličejem na zem a meč mu se zařinčením vypadl z ruky. Útočník mu zabořil kolena do zad a utáhl drát.
Chane se zvedl na všechny čtyři. Jeho protivník zatáhl za garotu silněji. Kolem drátu na Chanově hrdle začala prosakovat černá tekutina. Nemrtvý hmátl dozadu, aby popadl ruce, které garotu držely.
Welstiel tasil vlastní meč, protože věci zašly příliš daleko.
Náhle se zadní dveře hostince zprudka otevřely dovnitř a ven vyrazili dva muži v kroužkové zbroji pod žlutými uniformami. V rukou drželi šavle se širokými čepelemi. Welstiel zase ustoupil.
"Hej, vy tam!" zakřičel jeden ze strážců na Chana. "Stát!"
Další dva muži se objevili na opačném konci uličky a zastavili se vedle šlechtičny.
Chanův protivník pustil jednu rukojeť garoty, trhl za druhou a strčil do něj koleny. Chane sklouzl po obličeji uličkou a drát mu přitom pořezal krk. Šedě oblečený muž se obrátil a prchl opačným směrem.
Jeden strážce přiběhl blíž a pokusil se Chana přišlápnout botou. Chane se odkulil k protější zdi uličky a kopl muže do břicha. Zvedl ho ze země a mrštil jím po jeho společníkovi. Oba muži vrazili do pootevřených dveří hostince, vyrvali je z pantů a spadli na podlahu chodby.
Chane na ně zavrčel. Když uviděl, že šlechtičnu obklopili další dva, uprchl za protivníkem. Jeden ze strážců, který stál se šlechtičnou, ho začal pronásledovat.
"Ne!" rozkázala a on se okamžitě zastavil. "Dostaňte mě dovnitř a vzbuďte barona."
Welstiel čekal a sledoval, jak odvádějí ženu do Bronzového zvonu. Za chvíli se ulička vyprázdnila. Ženu střežil neznámý ochránce. Welstiel s tím nechtěl mít nic společného. Jeho jediným cílem bylo udržet Magieru pod kontrolou. Chanovo nevypočitatelné chování k nim přitáhlo nevítanou pozornost. Proklouzl uličkou, aby pomateného společníka našel.

Leesil seděl u stolu v Byrdově výčepu, odkud mohl sledovat přední dveře hostince.
Ve Venj?tzu, v domově jeho mládí, se objevil Anmaglâhk zrovna ve chvíli, kdy se vrátil pátrat po své minulosti. A přišel právě k Byrdovi, a to v noc, kdy dorazil.
Byla to příliš velká shoda okolností v zemi, kde náhody nutily moudré muže zostražitět.
Kolem se toulalo jen pár koček. Tito tvorové - a jiní - se v noci vydávali na lov. Když vstupní dveře tiše zaskřípaly, studoval zrovna nákresy a přemýšlel, co znamenají prázdná místa.
Dovnitř vstoupil Byrd. Při pohledu na Leesila ztuhl a rychle zavřel dveře.
"Taky's nemohl spát, co?" řekl a ledabyle hodil plášť na bar.
Leesil postrčil plány doprostřed stolu. "K čemu je máš?"
Byrd zůstal uvolněný. Možná přemýšlel nad odpovědí. Leesil sledoval jeho ruce stejně jako oči. Měl dvakrát zahnuté rukávy, které odhalovaly silná, holá zápěstí.
"Hrabal ses mi ve věcech," poznamenal, aniž by odpověděl na otázku. "Každý by je nenašel."
Leesil v Byrdovi neviděl žádný náznak toho, že by prošel stejným výcvikem jako on, ale ze způsobu,

jakým se postavil před stůl, něco přece jen vyčetl. Leesilovi připadalo, jako by se vrátil do doby před osmi lety.
Nikdy tuhle zemi neopustil, stejně jako Byrd. Oba byli součástí světa, který vytvořil Darmouth se svým otcem. Na opačné straně stolu stál prohnaný přítel, nebo zrádný nepřítel, nebo nejpravděpodobněji obojí. Jenom oni dva chápali, že na tom vlastně nezáleží. Ne pokud nastane chvíle, kdy bude muset Byrda zabít.
"Proč jsi mluvil s Anmaglâhkem?" pokračoval Leesil. "Sledovali mě? Předávali ti zprávy?"
Byrd váhal příliš dlouho. Dost dlouho na to, aby Leesil poznal, že pochopil, co řekl, a na co se ptá. Byrd věděl víc, než oč se podělil, a možná Leesila využíval k vlastním cílům od chvíle, kdy se objevil.
"Přeceňuješ se," odpověděl Byrd. "Myslíš, že je zajímáš jenom ty?"
Leesil si uvědomil, že udělal chybu. Druhou otázkou prozradil, že má s elfy nevyřízené účty. Ale Byrdova odpověď mu taky hodně prozradila.
Byrda nezarazil podivný elfský výraz, který Leesil použil, takže moc dobře věděl, co elfové jsou. A to ho přivedlo na další otázku. Jak se s nimi Byrd seznámil a získal jejich pomoc při… tom… co dělal, když elfové nenávidí lidi?
I když udržovali zdvořilý rozhovor, rozhostilo se mezi nimi napětí.
"Co si mám myslet?" zeptal se Leesil. "Proč by tady jinak byli?"
Byrd naklonil hlavu mírně na stranu. Pomalu sáhl rukou dozadu za záda, aby Leesil pohyb viděl. Když ji zase vytáhl, držel v sevřené pěsti dýku velkou jako lopatka.
Leesil se uvolnil.
Většina lidí se tváří v tvář nebezpečí napne, ale napnuté svaly nedokáží v případě potřeby reagovat dostatečně rychle. Leesil strávil celé mládí tím, že měnil své instinkty a dával jim novou podobu. Líně pod stolem sklonil ruku mezi stehna, až mu do dlaně vklouzla dýka.
Byrd přistoupil ke stolu, ale držel se mimo dosah. Zatlačil špičkou nože pomalu do desky stolu. Když rukojeť pustil, zůstala dýka zabodnutá ve stolu a mírně se přitom nakláněla jeho směrem. Přitáhl si židli a sedl si naproti Leesilovi.
"Takže o co ti jde, chlapče?" zeptal se jako ustaraný otec, který věnuje veškerou pozornost rozzlobenému synovi.
Leesil zůstával stále uvolněný a díval se na čepel.
Byla široká a dlouhá jako dlaň, takže se podobala noži na vydělávání kůží. Neměla žádný chránič, jen krátký "jílec" s hranatým koncem. Dala se sevřít v pěsti a dobře se s ní bodalo, sekalo nebo řezalo. Naivní lidé by si mysleli, že když ji otevřeně ukázal, bylo to, jako by zvedl prázdné ruce nebo se v dobré víře vzdal zbraně.
Leesil ale moc dobře věděl, co to znamená. Byrd měl výcvik v boji zblízka.
Leesil používal tenké dýky pro moment překvapení nebo smrtící lstivost, nebo bojoval beze zbraní, jak ho to učila matka. Byrd by se na něho vrhl vší rychlostí, vahou a svaly, vycvičenými právě pro boj zblízka. Nezajímalo by ho, jaké rány utrží, jen když udolá nepřítele. Brutální výkonnost místo prohnané přesnosti.
Ať už Byrd udělá cokoli, provede to s odhodláním, které v sobě dokáže najít jen málo lidí a většina by jí nerada čelila. Nezaútočil; místo toho si povzdychl.
"Nevěděl jsem, že se objevíš," řekl, "a nákresy s tebou nemají nic společného. Nic z toho nemá, chlapče."
"V Bele jsem jednoho z těch elfů potkal," řekl Leesil. "Jmenoval se Sgäile a naznačil, že matka ještě žije a vězní ji její lidé. Řekli ti tví přátelé…"
"Nein'a žije?" zeptal se Byrd rychle a vypadal upřímně překvapeně. "To ti řekl jeden z nich?"
"Ne tak docela." Leesil přemýšlel, jestli by mohl nějak využít toho, kdyby Byrd začal pochybovat o svých spojencích, ale spíše mu připadalo, že riskuje zradu. "Ale Sgäile to dost jasně naznačil, a pokud říkal pravdu, musím zjistit, jestli přežil i Gavril. Proto jsem přišel sem. Věděl jsi, že možná ještě žije?"
Byrd zavrtěl hlavou a zavrčel. "Nevěděl! Kdybych to věděl, určitě bych…"
"Možná jsi měl spoustu práce," opáčil Leesil a střelil pohledem po nákresech. Nechtěl Byrdovi dovolit nabýt zpět rovnováhu. "S příliš mnoha chybějícími kousky."

Do Byrdova hlasu se vkradlo tvrdé ostří. "Všiml sis vůbec cestou sem, v jakém stavuje tahle země? Tihle lidé?"
"Ano."
"Pomohl bys jim, kdybys mohl?"
"To je zbytečná otázka."
"Pomohl?"
Leesil si najednou připadal jako hlupák. A ještě druhořadý, protože mu začalo docházet, co Byrd plánuje.
Ať už Byrdovi sháněl podrobnosti o hradu kdokoli, dělal to zmateně a kousek po kousku. Jako by nevěděl, kdy, jak nebo kde se dozví něco dalšího. Byrdův informátor nebyl pravidelný návštěvník hradu nebo Darmouthův důvěrník, nýbrž někdo, kdo do hradu získával jen občasný a omezený přístup. Tak nespolehlivý zdroj znamenal, že Byrd nemá jinou možnost nebo že se Darmouth stal tak paranoidní, že Byrd nemohl podplatit nikoho z jeho blízkosti. A taky to znamenalo, že ta osoba je zoufalá, možná šlo dokonce o fanatika, který podlehl klamu revoluce - Byrdovu klamu.
Leesil takové lidi znal. Mnoho jich v mládí zradil. A i když jen hádal, byla tady ještě další věc, o které už mluvili - Anmaglâhkové.
"Za jak dlouho budete připravení Darmoutha zabít?" zeptal se Leesil.
Ne že by ho to zajímalo, protože mu to nijak nepomůže. Každá otázka, na kterou Byrd neodpověděl, jen posílila jeho přesvědčení i počáteční podezření. Byrd využije každého, aby dostal, co chce. I syna starého přítele.
"O tvých rodičích už nic jiného nevím," prohlásil Byrd rozhodně, jako by se Leesil na Darmoutha nikdy nezeptal. "Nic víc, než co už jsem ti řekl."
"Opravdu si myslíš, že když se zbavíte Darmoutha, něco se změní?" pokračoval Leesil a nabídl otcovu starému příteli ještě jednu šanci promluvit. "Kolik důstojníků a takzvaných šlechticů čeká, až bude moct zaujmout jeho místo? Takhle se dostal k moci Darmouthův dědeček."
Byrd pokračoval v monologu a dál ignoroval Leesilovy otázky. "Ale nepřestaň je hledat jenom proto, že jsem to řekl. Můžu jen hádat, co se s Nein'ou a Gavrilem stalo. Znám sotva zlomek pravdy. Ale možná ti ty plány k něčemu budou."
Vstal.
Leesil se napřímil, položil chodidla na podlahu a obrátil dýku v ruce. Zvedl ji tak, že se hrot nacházel sotva pod deskou stolu. Kdyby se Byrd po dýce natáhl, jedním pohybem ruky by ji připlácí ke stolu. A tak by získal volný přístup ke zranitelnému místu pod Byrdovou bradou… a vrazil mu dýku podél páteře do lebky.
Byrd se odvrátil, opatrně sebral plášť z baru a loudavým krokem se vydal ke schodům.
"Jdu do postele. Měl bys udělat to samé. Až budu potřebovat nákresy zpátky, dám ti vědět, ale radši je nenechávej povalovat kolem."
Leesil hleděl na muže, kterého se chystal zabít. To, co zjistil, ho neuklidnilo, ale přesto v posledním okamžiku zaváhal.
Možná by měl sebrat Magieru, Wynn a Chapa, vyrazit přímo do hor a najít cestu do země elfů. Ale co když Sgäile lhal? Zavedl by společníky na neznámé území, kde lidé nejsou vítaní, a všechno pro nic. Co když jeho otec nějak přežil a je zavřený v podzemí hradu?
Byrd zmizel na vrcholku schodiště.
Pravá chvíle minula a Leesil se zadíval na čepel zabodnutou do desky stolu a na nedokončené náčrtky Darmouthova hradu. Nerozhodnost v něm začala přerůstat v zoufalství. Pak znovu zaskřípala závora na dveřích.
Leesil přetočil dýku v ruce, popadl ji za čepel a zeširoka se rozmáchl, připravený hodit. Dveře se otevřely, tlumené světlo ve výčepu proniklo ven a ozářilo bledou tvář ve tmě.
"Dej to pryč," řekla Magiera.
Vstoupila dovnitř a zavřela dveře. Dlouhé vlasy jí volně visely kolem ramen ve zbroji, kterou měla zapnutou a připravenou k boji. V ruce držela obnažený meč.
Leesila při pohledu na ni nevysvětlitelně zamrazilo. "Cos tam dělala?"

"Nevěřím mu," řekla. Při pohledu na nůž zabodnutý do stolují potemněly duhovky. "Co se tady stalo a já to neviděla?"
"Poslouchala jsi?" odvětil Leesil. "Řekl jsem ti, ať se držíš zpátky. O Byrda se postarám…"
"Tvoje soudnost je…" vybuchla Magiera, ale nedokončila. "Řekla jsem ti, že se ode mě nehneš ani na krok. A nehádej se se mnou o tom."
Leesil se odvrátil. Magiera si hrála na ochránce, a přitom neviděla, že sama potřebuje ochranu. Nechápala tento svět. Leesil zasunul roztřesenou rukou dýku do pochvy.
"Jdi do postele," řekl jí a snažil se, aby to znělo klidně. Když se zase chtěla začít hádat, dodal: "Přijdu hned, jenom musím sebrat nákresy a zhasnout lampy."
Obrátila ostrý pohled k jeho zápěstí, kam zasunul dýku do pochvy. Schovala meč a zamířila vzhůru po schodech.
Leesil se opřel a ruce se mu chvěly.
Magiera byla celou dobu venku.
Přišel sem zabít starého známého. Tak to prostě chodilo a nevzbudilo to v něm žádné emoce. Až by k tomu došlo… pokud by k tomu došlo… a rozpoutala se rvačka, Magiera by vrazila dovnitř, aby ho ochránila.
A uviděla by, jak někoho zavraždil.

"Ty pitomče!"
Welstiel Chana bez problému sledoval a počkal, až si byl jistý, že je na ulici sám, než se k němu přiblížil. Chane se zprudka otočil a Welstiel ho popadl a praštil s ním o zeď.
Chane se nevzpíral. Na krku mu z rány po garotě nad jizvou, která mu zůstala po useknutí hlavy, pořád vytékala černá tekutina. V očích měl prázdný, zničený výraz, jako by nevěděl, kde je, a ani ho to nezajímalo.
Welstiel ho pustil a ustoupil. Zdravý rozum mu říkal, že nastal čas se Chana nějakým způsobem zbavit, ale on to nechtěl udělat. Ještě ne.
"Teď se opravdu potřebuješ nakrmit," řekl. "Půjdeme do východní části města, daleko od hostince a městských bran. Na nějaké tržiště, kde se schovávají uprchlíci."
Chane se zadíval na černou skvrnu na košili v místech, kam mu útočník zabodl dýku. "Chtějí zavraždit Darmoutha. Zaútočil na mě elf."
Welstiel přistoupil blíž. "Cože? Kdo to plánuje?"
Chane mu přerušovaným, chraplavým hlasem pověděl, co slyšel z rozhovoru mezi šlechtičnou a mužem jménem Byrd. A hlavně to, že v mužově hostinci bydlí elfí míšenec, který se vrátil domů, což znamenalo, že tam s ním je i Magiera.
Welstiel pečlivě naslouchal a jeho vztek pomalu mizel. "V Bronzovém zvonu to už pro tebe není bezpečné. Stráže nebo žena by tě mohly poznat. Ale já se musím rychle vrátit, než se povyk zklidní. U brány jsme minuli hostinec Břečťanový šlahoun. Vzpomínáš si?"
Chane se vzchopil a zakryl si zraněný hrudník pláštěm. "Ano, viděl jsem ho."
"Jdi a nakrm se, ale buď opatrný. Pak se ubytuj v Břečťanovém šlahounu a nikde se neukazuj."
"Co chceš dělat?"
"Jdi! Sbalím nám věci a za chvíli se k tobě připojím."
Welstiel se rozběhl pryč ulicí a ani se nepodíval, kterým směrem Chane půjde. Pospíchal zpátky klikatými bočními uličkami, ale poblíž Bronzového zvonu se vrátil na hlavní ulici. Uhladil si vlasy, oprášil plášť a natáhl černé kožené rukavice a teprve pak vstoupil předními dveřmi jako každý jiný bohatý host, který má naspěch.
Když uviděl, že se hostinec ještě pořád hemží strážemi, ulevilo se mu. Vzadu v hale seděla na kraji lavice s trochu příliš ošoupaným rudým polstrováním šlechtična. K hrdlu si tiskla bílý kapesník. Vedle ní seděl ochranitelsky štíhlý muž s rusými vlasy, možná tak o deset, patnáct let starší než ona, a vztekle vyštěkával na strážce kolem otázky.
"Co tím myslíte, ‚prostě utekl'? Proč jste neběželi za ním?"
Welstiel se protlačil mezi strážci a postavil se přímo před šlechtický pár.

"Odpusťte mi. Je dáma v pořádku? Sám jsem se pokusil toho darebáka pronásledovat, ale ztratil jsem ho v uličkách."
Jeho náhlý vpád muže i ženu mírně překvapil. Jeden ze strážců dokonce udělal krok vpřed, aby ho odstrčil. Welstiel zvedl prázdné ruce a krátkou, ale uctivou poklonou pár pozdravil.
"Omlouvám se. Jsem vikomt Andraso. Právě jsem se vracel do pokoje, když jsem slyšel dámu vykřiknout. Když jsem vešel do uličky, vaši muži už byli po jejím boku a ten tvor se dal na útěk."
"Tvor?" Rusovlasý šlechtic se postavil a pozdravil krátkým kývnutím vyššího šlechtice k nižšímu nebo neznámému velmožovi. "Jsem baron Em?l Milea. Toto je lady Hedí Progae. Řekl jste, že na ni zaútočil nějaký ‚tvor'?"
"Byl to muž," prohlásila lady Progae klidně a posunula si kapesník na krku. "Nějaký šílenec."
Černé, po ramena dlouhé vlasy se lady Progae kroutily kolem obličeje jako černé hedvábí. Měla tak malý a úzký nosík, až Welstiel přemýšlel, jak vůbec dokáže dýchat. Ztratila se v myšlenkách a čím déle se v nich potácela, tím větší pochyby naplňovaly její tvář.
"Byl… jeho zuby…" začala. "Byl tak silný."
Další strážce, příliš mladý a očividně zneklidněný, na barona kývl. "Říká pravdu. Viděl jsem ho těsně předtím, než nakopl Tolku. Něco s ním nebylo v pořádku. Měl zuby jako zvíře, nějako člověk."
Podsaditý, hrubý strážce si odfrkl a odstrčil mladíka dozadu.
"Nezačínej zase, Alexi, nebo vyděsíš lady Progae," varoval, pak si pečlivě prohlédl Welstiela. "Ceníme si vaší snahy pomoct, pane, ale zvládneme to."
"To si nemyslím," odvětil Welstiel a všiml si, že lady Progae nevypadá vůbec vyděšeně. "A já lituji muže, kteří toho tvora dohoní. Lovili jste někdy nemrtvé… upíry?"
"Cože?" vykoktal podsaditý strážce vztekle.
"Co to plácáte za nesmysly?" přerušil ho baron Milea. Sklonil hlavu k dámě, ale nespouštěl z Welstiela oči.
"Víte, že mám pravdu," řekl Welstiel. "Viděla jste jeho tvář. Vojáci i dáma mohou dosvědčit, jak byl silný. A jak jinak byste vysvětlili rány na jejím hrdle? Povězte mi, lady Progae, jaký byl jeho dotyk? Studený?"
"Je zimní noc," trval na svém Tolka, ale mladý Alexi za ním vypadal čím dál neklidněji.
Hedí Progae zůstala na okamžik zticha. "Nechci dělat žádné ukvapené závěry, ale musím přiznat, že mi připadal nepřirozený."
"A co ten druhý?" zeptal se Tolka. "Vysoký muž, který s ním bojoval a utekl jako první?"
"Snažil se mi pomoct," prohlásila lady Progae rychle. "Prostě šel kolem a stráže ho vyděsily. Soustřeďte se na toho… šílence, než ublíží někomu jinému."
"Nenajdou ho," řekl Welstiel a pomalu potřásl hlavou. "To se podaří jenom dhampirovi, lovci mrtvých."
Rozhostilo se ticho. Lidové báje a pověry o upírech nebyly ničím neobvyklým. Někteří z posluchačů by mohli Welstielova slova zlehčit, pokud už o takovém lovci a dhampirovi slyšeli. Welstiel se odmlčel a nechal svá slova působit. Třetí strážce, který poslouchal v obloukovém průchodu, si povzdychl a přistoupil blíž.
"I když s tím štěnětem souhlasím nerad," řekl a kývl na mladého Alexiho, "já jeho zuby taky viděl. Nebyl to člověk."
Baron Em?l Milea se posadil vedle lady Hedí Progae, opatrně si od ní vzal kapesník a sundal jí ho z krku. Welstiel si všiml, že je jen trochu potřísněný krví. Chane se jí sotva zakousl do krku, když na něho shora zaútočili.
"Jsi…" začal baron a podíval se na Welstiela. "Víte, jak takového tvora ulovit?"
"Ne, ale někdo tady ve městě to ví," odvětil Welstiel. "Služby její a jejích společníků jsou drahé a musejí mít volnou ruku. Musejí si promluvit s pánem města, než budou souhlasit."
Baron se naklonil blíž k dámě. Prohodili spolu tiše pár slov, pak se obrátil zpět k Welstielovi a krátce kývl. "Pokusím se sjednat na zítřek audienci."
Welstiel se dvorně uklonil. "Až do soumraku budu velmi zaměstnaný. Ach, a obchody mě nutí změnit hostinec. Pošlete mi zprávu do Břečťanového šlahounu."
Zdvořile se rozloučili a Welstiel zamířil nahoru po schodech k pokoji. S informacemi, které mu poskytl

Chane, nebude těžké Magieru najít a brzo ji dostane zpátky pod kontrolu. Skoro se usmál.

Chap ležel na hustém koberci u Wynniny postele. Spala a koťata Rajče a Brambor ležela stočená na polštáři. Chap netušil, že ty malé protivné věcičky dokáží tak hlasitě příst. Ale i kdyby v pokoji panovalo ticho, nedokázal by usnout.
Když se v droevinském lese pokusil zbavit mladou učenku divoké magie, něco se pokazilo. Jenom její očarovaný zrak potlačil a ten se teď začal projevovat novými způsoby. Ale i když mu to dělalo velké starosti, nebyl to důvod, proč se cítil neklidný a nedokázal usnout.
Pokaždé, když Chap zavřel oči, viděl před sebou Nein'u a její matku Eillean. A vzpomněl si na jméno, kterým Byrd oslovil elfa, jenž se v noci objevil. Bylo zkrácené, proto ho Chap zpočátku nepoznal.
Brot'an. Brot'ân'duivé ácärâj Leavanalhpa Én'wire gan'Daraglas.
Jako ostatní elfská jména prozrazovalo identitu, původ a místo ve světě.
Pes ve tmě… zrozený z Ohnutého jilmu a Soutoku vod… z klanu Šedého dubu.
Chap si sotva vzpomínal na muže, který doprovodil Eillean, když si přišla pro malé štěně majay-h?, které chtěla dát jako dárek vnukovi, elfímu míšenci.
Chap jako štěně mezi bratry a sestrami z vrhu málem zapomněl, kým je. Dokud za ním nepřišel jeho lid. Pak se znovu naučil litovat života v lese, kterého se vzdal. Jeho lid k němu tiše hovořil prostřednictvím bzučení křídel vážky, zatímco žvýkal hlavičky divoké trávy u bublajícího potůčku.
Nastal čas… čas začít… jít k tomu, kdo je chycený mezi dvěma lidmi, mezi dvěma světy. Zůstaneš s ním… budeš ho vést… aby jednoho dne ukradl srdce sestry mrtvého.
Chap nechal trávu být, i když mu pár semínek ulpělo na čenichu. Snažil se "vzpomenout", co se ukrývá za slovy jeho lidu.
Tento úkol byl jedním z důvodů, proč na sebe vzal fyzickou podobu - aby ukradl sestru mrtvého Nepříteli - ale ostatní vzpomínky vybledly a ztratily se. Jeho nové tělo a mysl nedokázaly obsáhnout veškeré bytí, které sdílel s kouzelnými stvořeními. Tělo ho zbavilo většiny vědění, které sdíleli jako jeden. A protože si všechno nepamatoval, musel svému lidu důvěřovat.
Ale pochopil, že mu teď připomínají, proč se dobrovolně rozhodl narodit.
Chap se v mysli rozběhl zpátky do údolí, kde se jeho "matka" a sourozenci toulali kolem vesnice. Kolem se pohybovalo jen několik elfů. Většina vyrazila za prací nebo pro potravu do hlubokého lesa. Za skoro tři měsíce "života" se Chap naučil hodně z jejich jazyka. Podivné zvuky - slova - s každým pronesením vyvolávaly záblesky vzpomínek. Tak se naučil jazyk, i když slova byla tak omezený způsob, jak si předávat informace.
Příbytky byly změtí tvarovaných živých věcí. V mohutných stromech elfové pečlivě vytvářeli při růstu dutiny, až vytvořili teplá, suchá místa na spaní. Z nízko rostoucích větví visely šlahouny břečťanu nebo vřes a zakrývaly vnější části obydlí, kde rodina a přátelé v poledne odpočívali nebo se scházeli k jídlu. Půdu ve vesnici pokrýval žlutozelený mech, na kterém se Chap často rozvalil nebo se pral se sourozenci. Stulil se do klubíčka před obloukem z propletených petrklíčů, který tvořil vstup do cedru s vypěstovanou dutinou. Strom byl tak mohutný, že by ho nedokázalo obejmout roztaženými pažemi ani tucet mužů. Byl domovem jedné rodiny. Chap čekal a nevšímal si škádlení sourozenců, kteří chtěli, aby si s nimi šel hrát.
Za soumraku se objevila starší žena.
Plášť s kápí, halenu a kalhoty měla z měkké vlny barvy tmavé zeleně, která někdy vypadala černá jako stín. Tvářila se tvrdě a rozhodně. Jemné vrásky kolem velkých očí a malých úst naznačovaly, že je na svůj lid stará, ale pořád jí ještě není sto let. Chap se jí zadíval do očí a vycítil starost, rozhodnost, lítost a zjizvenou bolest.
Z dutiny cedru vykoukli mladý elfský chlapec a dívka s vlasy zastrčenými za úzkýma, špičatýma ušima.
"Eillean!" zašeptalo děvče s úctou a úžasem.
Žena se zadívala na děti s jemným úsměvem. Chap viděl, že je to jen zdvořilá odpověď, která ukrývá prázdnotu uvnitř.
V paměti mladé dívky vytanula vzpomínka a Chap viděl, jak si hrávala v lese, předstírala, že je Eillean, a zažívala její úžasná dobrodružství. Dívka si vybrala starý dub a předstírala, že se představuje Aoishemis-Ahâre, Nejstaršímu otci. Bude sloužit svému lidu jako velká Eillean.

Chapa mátlo, proč by se někdo chtěl stát někým jiným, než je, když je to nemožné. Zadíval se na starší elfku prostřednictvím dívčiných vzpomínek - které mu řekly víc, než by slova dokázala. Nejen kdo ta žena je, ale také co je.
Anmaglâhk.
Utajení válečníci, strážci a špehové Nejstaršího otce, kteří obětovali domov a opustili elfské útočiště, aby ho udrželi v bezpečí. Byli samostatnou kastou, oddělenou od klanové struktury, pracovali nepozorovaně v lidských zemích a starali se o to, aby nic neohrozilo jejich lid.
Než se Eillean zastavila na otevřeném prostranství vesnice, tichý zvuk jejích kroků na mechu předal Chapovi ještě další zprávu. Od fayů.
Odvede tě k chlapci.
Eillean, jejíž jméno znamenalo "Písečná píšťala", pozorovala, jak si Chapovi sourozenci hrají na koberci z mechu. Když se zadívala na Chapa, zachytil její vzpomínku.
Viděl malého elfího míšence se skoro bílými vlasy, jak se krčí za domem na břehu jezera. Eilleanin vnuk, Léshil, jehož jméno znamenalo "Zbarvený deštěm" nebo "Odstín slz světa" se s babičkou nikdy nesetkal. Když procházela zemí, kde žil, zastavila se a sledovala ho z opačné strany jezera. Z vody vyrůstala kamenná pevnost a chlapec po ní střelil rychlým, kradmým pohledem, pak vklouzl do domu.
Eillean se ještě jednou zadívala na Chapovy sourozence, pak si dřepla před něj.
Chap se posadil a zadíval se jí do velkých, jantarových očí.
Jeho přítomnost v ní vyvolala vzpomínku na vlastní minulost, kdy sledovala, jak lesem běhají štěňata majay-h?. Chap tu vzpomínku uchopil a opakoval ji pořád a pořád dokola spolu s obrázkem osamělého malého míšence. Vzpomínky se spojily.
Žádný elf by neodnesl majay-h? z lesa, protože to byla svobodná stvoření země. Chap věděl, že by ji k tomu dokázal přinutit, ovládnout jí mysl, ale neudělal to.
Eillean se zamračila a přimhouřenýma očima sledovala malé štěně před sebou. Čím déle na ně hleděla, tím víc v ní pohled na ně tvořil vzpomínku.
Chap viděl, jak v Eilleaniných myšlenkách vytanul jeho vlastní obraz. Chopil se ho a opakoval ho spolu s obrázkem chlapce jménem Léshil.
Eillean se zamračila a vypadala ustaraně, jako by to, nad čím přemýšlela, bylo nemorální.
Chap se v sedu zaklonil a jak před ním dřepěla, opřel se jí o koleno. Strčil jí čenich do hnědého, trojúhelníkového obličeje a štěkl.
Eillean povytáhla jedno jemné, klenuté obočí. Chap znovu štěkl a zopakoval jí v mysli vzpomínku. Zvedla ho štíhlýma, tmavýma rukama.
Měla chladný dotyk, který neprozrazoval lásku ani cit. Ale Chapova hra se vzpomínkami fungovala jen proto, že někde hluboko v ní byly pohřbené soucit a teplo. Potáhla za kus látky, který měla volně uvázaný kolem krku, a zakryla si jím dolní část obličeje. Když se otočila a zamířila s ním pryč z vesnice, zalil Chapa pocit ztráty a naplnila ho touha po dotyku matčina jazyka a společnosti sourozenců v noci.
Nešla sama. Zastavila se v lese a čekala. Někdo se k ní připojil.
Brot'an'duivé.
"Pes ve tmě" byl oblečený do stejných šatů jako Eillean a ze šátku mu vykukovaly jen oči a kořen nosu. V Eilleaniných vzpomínkách z něj Chap viděl víc a ústa s tenkými rty měl skoro vždy stisknutá do pevné linky. Podle stříbřitých vlasů byl starý, i když mladší než ona. Byl o půl hlavy vyšší než Eillean, takže byl i na elfa hodně vysoký a také statnější, než bylo obvyklé.
Chap vycítil ze staršího elfa vnitřní neklid, jako by i jej unavilo a znechutilo jeho místo ve světě. A proto se cítil mezi Anmaglâhky sám, no možná až na Eillean.
Měli před sebou dlouhou cestu elfím lesem do pustých, studených hor. Chapovi společníci spolu prohodili sotva pár slov. Buď si neměli co říct, nebo si tak chránili myšlenky, že slova byla zbytečná.
Chap přestal počítat dny a noci a chvěl se v Eilleanině náruči, protože sníh byl někdy na jeho krátké nožky příliš hluboký. Na opačné straně hor vstoupili do zalesněného úpatí a drželi se stranou cest, které se tu a tam objevily. Když pak jednou v noci dorazili k cíli, Chap ho ihned poznal.
Jezero a hrad z Eilleaniných vzpomínek.
Na čtyřech věžích v rozích pevnosti hořely oranžové ohně a Chap poprvé ucítil zápach hniloby a smrti.

Pálil ho z něj čenich i vnitřnosti.
Obešli půlku jezera, až měli hrad po levé ruce a městské domy za ním. Brot'an tiše čekal, zatímco Eillean vzala Chapa do jedné ruky a druhou vytáhla ze šatů stříbrné zrcátko. Vzhlédla a taky Chap se zadíval na měsíc na bezmračné noční obloze.
Eillean zachytila zrcátkem měsíční světlo, pak je naklonila ke břehu. Chapovi připadalo nemožné, že by měsíc poskytl dostatek světla, ale ona dál blýskala zrcátkem, až jí z horního okna jednoho z domů odpověděla tři zablesknutí. Dům, který viděl Chap ve vzpomínkách. Krátce poté se k nim z lesa přiblížily tiché kroky.
Objevila se mladá žena v tmavých kalhotách a košilí pod černým pláštěm. Chap si všiml, jak moc se podobá Eillean. Měla bíložluté vlasy a vysokou, štíhlou postavu. Její jantarové oči byly stejně tvrdé jako matčiny.
Eillean jí podala Chapa a řekla rodným jazykem: "Cuirin'n?n'o, dcero… pro chlapce."
Cuirin'n?n'a - "Srdce leknínu" - si Chapa vzala a on ucítil, že její dotyk je jiný než ten její matky. Opatrně si ho přitáhla k hrudi, aby ho zahřála. Skrytá něha v dotyku se v ničem nepodobala studenému pohledu a něha se ještě prohloubila, když Chap zachytil v dceřině mysli vzpomínku na syna. Měla pro něj ještě jiné jméno - Leesil.
"Děkuji," řekla. "Takový společník mu možná pomůže přečkat, co mu musíme provést."
"Má v životě úkol," odvětila Eillean ostře. "A aby ho splnil, nesmíme ho ovlivnit našimi způsoby. Štěně je malou náhradou, ale při výcviku Léshila nešetři. Pro soucit v něm nesmí být místo, pokud se má naučit zvykům svého otce a naší kasty."
Chap nastražil uši. Nerozuměl, co se za slovy ukrývá. Myslí Cuirin'n?n'y probleskly obrázky, ale potlačila je tak rychle, že Chap z nich viděl jen málo. Jen kosti, krev, potřísněné čepele a ticho ve tmě. Chap zůstal zticha a ani se nehýbal.
Byli to Anmaglâhkové, ale mluvili o plánu, který ostatní neznali. Intriky mu u kasty strážců elfů připadaly podivné a neznámé.
"Tím si nejsem tak jistý," dodal Brot'an tiše.
Eillean se k němu obrátila. "Zastala jsem se tě, když nastal čas, aby ses připojil… k našemu plánu. Musíme najít lepší cestu než tu, kterou Nejstarší otec ve strachu prosazuje. Pokud pochybuješ, měl jsi to říct dřív, než jsme tě vpustili mezi sebe."
"Matko, dost," řekla Cuirin'n?n'a. "Jen pronesl pochybnosti, které přepadnout čas od času každého z nás. A i když je to potřeba, mluvíme tady o mém synovi, kterého používáme jako nástroj. Nikdy mě pro něj nepřestane bolet srdce."
Eillean pomalu zavrtěla hlavou a neodpověděla.
"Nejstarší otec čekal celé roky," řekl Brot'an Cuirin'n?n'ě. "Předkládáme mu důvod za důvodem, proč jsi se ještě nevypořádala s Darmouthem, ale začíná mít podezření."
"Moje důvody se nezměnily," odpověděla. "Je pravda, že Darmouthova smrt by uvrhla tuto provincii do zmatku, ale ostatní vojevůdci se ještě pořád bojí postavit se jeden druhému v otevřené válce. A Nejstarší otec chce otevřenou válku, ne místní boj o provinční trůn."
"Může nastat chvíle, kdy se Nejstarší otec s touto odpovědí nespokojí," řekla Eillean.
"Tak ho rozptylte jinými plány a jinde," odvětila Cuirin'n?n'a. "Pokud máme vyprovokovat válku, pak Darmouth musí zemřít ve chvíli, kdy na celých Bojištích vypuknou vzpoury. Jinak ho rychle nahradí jeden z intrikujících šlechticů."
Brot'an zavrtěl hlavou. "Už jsme se o tom radili…"
"Pak to udělejte znovu," vybuchla Cuirin'n?n'a. "Ať si Nejstarší otec pořád myslí, že jedinou cestou je obrátit lidi proti sobě. Chce je ochromit, protože se bojí, že se stanou armádou a přisluhovači prastaré zrůdy, která se znovu objeví."
"Možná má pravdu," dodal Brot'an. "Jenom přemýšlím, jestli je nutné volit mezi jeho způsobem a naším. Možná by bylo tak jako tak moudré lidi oslabit."
"A tak budeme sekat do těla neznámé příšery, místo abychom jí usekli hlavu?" obořila se na něj Eillean. "Už mnohokrát jsme to probrali a často jsi byl u toho! Musíme Léshila vycvičit, aby jí usekl hlavu!"
"Příšeru vidíme v lidských armádách, které se roztahují po tomhle světě," odvětil Brot'an. "A hlava pořád

nikde. Nevíme nic o prastarém nepříteli, o kterém sní Nejstarší otec."
"Jenom proto, že nám to odmítá říct," dokončila Cuirin'n?n'a. "A zbytek kasty ho pořád slepě následuje."
Chap se začal třást. Tihle tři plánovali zabít neznámého nepřítele z hluboké minulosti, i když netušili, po čem vlastně pátrají. Věděli jen to, že se patriarcha bojí jeho návratu a že lidé vyvolají válku. Chap chápal, s čím si v nevědomosti pohrávají.
Byl to Nepřítel. Chap na sebe vzal fyzickou podobu, aby mu ukradl jeho stvoření, sestru mrtvého. Teď už bylo jasné, že není jediný, kdo chce Leesila využít. Možná jeho vlastní plán aspoň zachrání chlapce před beznadějným osudem v rukou matky. Chap se zavrtěl a zakňučel.
Cuirin'n?n'a se na něj podívala a pevně ho objala pažemi.
"Důvod, proč Darmouth ještě žije, zůstává stejný," řekla ostatním. "Ještě nenastal správný okamžik… a Nejstarší otec se musí obrnit trpělivostí a přijmout to."
Brot'an se pomalu nadechl a konečně kývl. Eillean natáhla ruku a na rozloučenou se dotkla dceřiny tváře.
Cuirin'n?n'a odnesla Chapa do zatuchlého města plného temných pachů a temných zákoutí. Zamířila s ním do domku na břehu pod hradem. Nakrmila ho kozím mlékem a kousky koroptve. Potom se jí schoulil na klíně u krbu v kuchyni a ona ho hladila po zádech. A Chap čekal.
Nastal úsvit a dolů do kuchyně sešel ospalý malý Leesil a uviděl Chapa na matčině klíně. Ve tváři se mu objevila taková radost, až celý ztuhl a zachvěl se, jako by tyto pocity byly tak vzácné, že ho samotného překvapily. Chap začal vší silou vrtět ocasem, aby si matka se synem nevšimli, že je něčím víc než jen kamarádem na hraní. Leesil se se štěnětem válel po kuchyňské podlaze a matka ho tiše a pozorně sledovala.
Chapovi spadl ze srdce malý kámen. Přece jen neztratil matku a sourozence. Získal bratra, kterého musí střežit - a vést. A během let, které uplynuly od chvíle, kdy Leesil uprchl z domova, tajil Chap těch pár podrobností, které se dozvěděl o Nein'iných plánech.
Ležel ve Wynnině pokoji, nemohl usnout a přemýšlel nad znovuobjevením Brot'ana. Leesil se s tím mužem nesmí nikdy setkat.
Ale Chap taky přemýšlel o osudu ženy, která se ho ujala.
Neměl by se o Nein'u tolik zajímat, když na něm a na tom, jak povede Magieru a Leesila, spočíval osud celého světa. Ale nemohl se k pátrání obrátit zády, protože Leesilovi na Nein'ě tolik záleželo.
A záleželo na ní i Chapovi.

KAPITOLA 7

Příštího dne dopoledne seděla Wynn na podlaze pokoje a prohlíželi si nákresy, které jí Leesil přinesl. Pořád byla rozzlobená, že jí je neukázal už v noci. A ukrývval před ní ještě něco, tím si byla jistá. Wynn nechápala, proč se Leesil najednou chová tak hloupě. Nebo možná věděl, co dělá, a nezajímalo ho to.
"Byrd ti je nechal?" zeptala se. "I když jsi mu bez dovolení prohledal věci? Prostě ti je dal a řekl ‚Tady, ukaž je přátelům'?"
"Wynn…"
"Kde je Magiera?"
Leesil si povzdychl. "Dole s Chapem a Byrdem. Myslím, že připravují snídani."
"Vezmi si plášť," řekla Wynn, postavila se a sebrala náčrtky. "Musíme si promluvit o samotě."
"Nemusíme jít ven. Zavolám Magieru a Chapa nahoru…"
"Ne! Nezůstanu na místě, kde žije jeden z Darmouthových špehů, který má očividně vlastní plány. Nikdo neví, co by mohl Byrd udělat s informacemi, které by zaslechl."
Leesil si založil paže na hrudi. Wynn stála a čekala, až si uvědomil, že neustoupí. Nakonec se otočil a otevřel dveře pokoje.
"Sejdeme se dole."
Wynn schovala nákresy pod postel. Oblékla si kabát z ovčího rouna a přes rameno přehodila brašnu. Cítila, jak se jí v kapse něco pohnulo, a tak do ní sáhla, protože si vzpomněla, že do ní schovala studený krystal. Vzala ho do ruky, zadívala se na něj a na okamžik se jí zastesklo po mistru Tilswithovi a Učeném bratrstvu. Krystaly vyráběli učení alchymisté, kteří praktikovali divotvorství. Když ho zahřály lidské ruce,

krystal se rozzářil. Povzdychla si a schovala ho zpátky do kapsy.
Sebrala Rajče a Brambora z postele a odnesla je dolů. Byrd postavil ke dveřím do kuchyně misku s mlékem a ona je k ní položila. Rajče se hned vrhla na misku, ale Brambor si sedl na hnědý zadeček a ospale mžoural. Všiml si, jak sestřička švihá jazýčkem, a začichal, až ho čenich dovedl ke snídani.
Magiera odsunula stranou závěs ve dveřích a vyšla z kuchyně. Přes rameno měla přehozený ošuntělý ručník. Dlouhé černé vlasy jí padaly přes bílou plátěnou košili dolů na záda. Wynn si všimla, že si Magiera v poslední době jen zřídkakdy svazuje vlasy.
"Podívala ses na nákresy?" zeptala se Magiera, aniž by jí popřála dobré ráno nebo se zeptala, jak se vyspala.
Wynn neodpověděla. Leesil sešel ze schodů s pláštěm kolem ramen a v ruce nesl Magieřin.
"Musíme jít nakoupit zásoby," řekla Wynn. "Všichni čtyři."
Magiera se podívala na Leesila, pak zase na Wynn. "Myslela jsem, že máme všechno, co potřebujeme."
Wynn popadla Magieru za předloktí. "Musíme jít nakupovat."
Magiera se na ni na okamžik zadívala, pak ztišila hlas. "Jak dlouho to bude trvat? Byrd připravuje pozdní snídani."
"Řekni mu, ať ji udržuje teplou," řekl Leesil.
Magiera obešla bar a zamířila do kuchyně.
Z kuchyně se ozval sykot a vzteklé zavrčení. Závěs ve dveřích sebou trhl a ohnul se nahoru, jak pod ním po podlaze něco proběhlo. Rajče se rychle propletla Wynn mezi nohama, ale zmatený malý Brambor zakopl a dopadl na čenich.
Kolem baru se prohnal jako bílá šmouha Jetelový váleček a v patách mu běžel Chap, který převrhl misku s mlékem a vylil ho na podlahu. Jetelový váleček vyskočil na vysoký stůl a Chap po něm s chňapajícími zuby skočil.
"Chape! Nech toho!" Wynn se k němu vrhla, než se Leesil stačil pohnout.
Objala ho pažemi kolem hrudi, ale byl mnohem silnější. Ruce jí sklouzly k jeho zadním tlapám. Při dalším skoku jí podtrhl nohy. Wynn přistála na zadku a Chap se opřel předními tlapami o stůl. Jetelový váleček prohnul záda skoro tak vysoko, jak nízko měl břicho.
Byrd vyběhl z kuchyně s miskou vajec v ruce. "Jeteli! Ty zablešená koule!"
Leesil popadl Chapa za krk, aby Wynn mohla vstát. Jetelový váleček syčel a prskal a břicho se mu kývalo. Wynn uviděla, že Chap pod okem krvácí.
"Není to chyba psa," řekl Byrd. "Jetel na něho zaútočil z kredence. Asi tam na příležitost čekal celé ráno. Spustil se dolů, zůstal viset za tlapu a sekl po vašem psovi dřív, než si ho všiml." Pohrozil Jetelovému válečku prstem. "Přestaň se chovat jako oběť. Zavinil jsi to ty. A pokud bude pes potřebovat léčitele, zaplatím to z tvých peněz za tenhle měsíc!"
Leesil stáhl Chapa na podlahu. Wynn prohrabala brašnu, vytáhla z ní krabičku s mastí a potřela troškou Chapův čenich. Ranka byla malá a rozhodně nepotřebovala léčitele.
"Musíme jít nakoupit nějaké osobní věci," řekla Byrdovi a nevšímala si Chapova tichého vrčení. "Za chvíli budeme zpátky."
Byrd naklonil zmateně hlavu na stranu a sebral Jetelový váleček ze stolu. "Teple se oblečte. Venku je příšerná zima. A ty si Leesile zakryj obličej a vlasy a nasaď si rukavice."
Wynn si pomyslela, že Leesil nepotřebuje, aby mu to někdo připomínal, ale pustila Chapa a natáhla si vlastní rukavice. Společníci opustili hostinec a zamířili boční uličkou k hlavní třídě obchodní čtvrti. Z nebe padaly malé vločky a ve vánku se točily kolem budov. Dokonce i Magiera, která obyčejně chlad necítila, se zachvěla.
"Řekne mi někdo, kam to jdeme?" zeptala se a zadívala se zpříma na Wynn.
"Ještě ne," odvětila Wynn.
Když se dostali pryč od koček, Chap se uklidnil. Vrtěl ocasem a zimy si vůbec nevšímal.
Wynn si všimla, že lidé ve Venj?tzu se náladou i zdravím naprosto liší od vesničanů. Obchody i hostince byly plné lidí, i když jich nebylo tolik jako v Bele nebo v temných uličkách Kéonsku, hlavního města Droevinky. Ale na rozdíl od vesnic v provincii si tady nikdo vyděšeně nehlídal koně a majetek. Všude kolem se procházeli vojáci. V ulicích hlídkovali po dvou nebo po třech ozbrojení strážci, ale žádný

obchodník se nebál o mladé syny, kteří mu pomáhali na tržišti. Uvnitř města možná nebylo verbování povoleno.
Ale nejvíce bila Wynn do očí ošuntělost města. Kromě Uličky přízně bylo jenom pár ulic vydlážděných, ale na rozdíl od hliněných ulic Kéonsku, které byly pečlivě vyrovnané a uklizené, tady Wynn šlapala pod zmrzlých hroudách a vyježdených kolejích, jako by se o ulice ve Venj?tzu už dlouhé roky nikdo nestaral. Některé obchody a stánky se skoro rozpadaly, ale přitom to vypadalo, že lidé horlivě pracují. Možná nezůstali žádní dřevorubci a kováři, kteří by vyráběli materiál potřebný na opravy, když sloužili tak dlouho v armádě. Nebo je možná v téhle zemi, která se neustále nacházela na prahu války, zaměstnávali jinde?
Jak se blížili k otevřenému tržišti, uslyšela Wynn volání obchodníků a ucítila vůni kořeněného masa. Chap žalostně zakňučel a Wynn ukázala na malý stánek s otevřenou přední částí. Z komína na sněhem poprášené střeše se kouřilo. Půlka obchůdku byla otevřená až k zadní stěně. Kolem malých stolů stály židle.
"Sem," řekla.
Posadili se ke stolu v zadním koutě místnosti. Leesil se posadil na stranu, stáhl si kápi do obličeje a sledoval ostatní hosty. Wynn se usadila ke stěně a po jejím druhém boku si sedla Magiera. Když sousední stůl hosté opustili, odsunul ho Leesil nohou o kus dál, aby získali víc soukromí. Hukot hlasů kolem pomůže zamaskovat jejich rozhovor. Leesil zavolal na chlapce, který s námahou odnášel tác plný prázdných misek, ať jim donese čaj a ovesnou kaši.
Wynn se k němu naklonila a upřeně se na něj zadívala. "Musíš nám říct, co se děje."
Magiera si stáhla kapuci a prohrábla si vlasy. "Co tím myslíš?"
"Viděli jste ty plány," zašeptala. "A víme, s kým včera večer Byrd mluvil. Takže co z toho vyplývá?"
Magiera zavřela oči a povzdychla si. Leesil si promnul obličej a odvrátil se.
"Co?" Wynn se podívala v úžasu z jednoho na druhého. "Vy víte, do čeho se zapletl, a neřekli jste mi to?"
Dokonce i šeptem se zdráhala pronést slova jako "Darmouth" nebo "vražda".
"A kdy jsme to měli udělat, když se kolem nás Byrd pořád točil?" odsekl Leesil podrážděně.
Magiera se na něho zamračila a otočila se k Wynn. "I obyčejní elfové se s lidmi neradi zaplétají a Anmaglâhkové na tom budou stejně, ne-li hůř. Tak jak se Byrdovi podařilo přimět je, aby mu pomohli zabít…" Ani ona nepronesla Darmouthovo jméno. "Vím, jak to vypadá, ale nutí mě to přemýšlet, jestli nemají nějaký vlastní plán, o kterém Byrd neví. Nějaký cíl, který nemá nic společného s tím jeho."
Leesil mlčel a jen tam seděl s hlavou sklopenou, ale Wynn z jeho zastíněné tváře nevyčetla žádný protest. Asi si něco odvodil z náčrtků a z rozhovoru s Byrdem. Jeho mlčení potvrzovalo, že má podezření, ale asi mu nedocházelo, jaké důsledky by měla Darmouthova náhlá smrt.
"Musíme je zastavit," zašeptala Wynn.
Leesil zvedl hlavu a na Magieřině bledé tváři se objevil užaslý výraz.
"Máme zachránit tyrana?" zavrčela Magiera příliš hlasitě, a tak ztišila hlas. "Nemá to s námi nic společného. Jakou šílenost jsi zase vymyslela?"
Chap pod stolem zavrčel na souhlas.
"Co se stane, až se zpráva o jeho smrti roznese?" zašeptala Wynn. "Každý šlechtic s armádou se pokusí…"
"Převzít kontrolu v provincii," dokončil Leesil. "Pořád to nemá nic společného s námi. Přišel jsem zjistit, co se stalo s mými rodiči, ale Byrd mi moc nepomohl."
Magiera nakrčila čelo a smutně zavřela oči. Wynn v téhle záležitosti nemohla šetřit ničí city.
"Nenecháme pátrání," řekla. "Ale uvědom si, kolik vesnic zničí občanská válka… kolik lidí zemře."
"Ať tak nebo tak, všechno zůstane při starém," vybuchl Leesil. "Verbování sílí. Lidé utíkají přes hranice, jako by služba v armádě znamenala jistou smrt. Proč Darmouth tak nevybíravým způsobem staví armádu? Buď zaútočí na jinou provincii, nebo staví armádu kvůli obraně. Možná tak jako tak dojde k povstání. Nezáleží na tom, jak se to stane - vypukne válka, ať už zevnitř nebo zvenčí. A pokud při tom umře, tím líp."
"Copak nechápete?" odpověděla Wynn tiše. "V Droevince vypukla občanská válka. Do Bely poslali

Anmaglâhka, aby tě zabil, Leesile. Teď elfové pomáhají lidem zavraždit vládce. Tady nejde jenom o nějakou místní válku. Neděje se to jenom na Bojištích. A Darmouth pořád drží provincii pohromadě, i když je krutý."
Leesil se pootočil k Wynn a ona uviděla jeho tvář - a výraz otevřeného opovržení na ní. Magiera se opřela a rozhlédla se kolem.
"Proč by se do toho Anmaglâhkové zapletli?" zeptala se.
"Nevím." Leesil se na okamžik odmlčel. "Možná to není jejich jediný cíl."
Číšnice ve špinavé zástěře a s tupým výrazem v očích se protlačila mezi hosty k jejich stolu. Praštila o stůl čtyřmi malými miskami, hrubými hliněnými hrnky a plechovou konvicí s hnědou vodou, která asi měla být čaj. Magiera naneštěstí zaplatila dřív, než se zadívala do misek a uviděla, co tady považují za ovesnou kaši. Když zase osaměli, zadívala se Magiera ustaraně na Leesila, pak se zhluboka nadechla.
"Myslíš, že má Wynn s Byrdovým plánem pravdu?"
"Ano," odpověděl Leesil a položil svoji misku pod stůl Chapovi. "Slyšela jsi, jak jsem se ho včera vyptával. Neodpověděl, a to mi řeklo všechno, co jsem potřeboval slyšet."
"A proč nám tak ochotně půjčil nákresy?" vložila se do hovoru Wynn.
Leesil zavrtěl hlavou. "Plácal nějaké nesmysly, že by mi mohly pomoct při pátrání."
"Pracuje pro Darmoutha, ale intrikuje proti němu," pokračovala. "Prý byl jediným přítelem Leesilova otce, ale spolupracuje s elfy, kteří uvěznili Nein'u. A dává kočce část výdělku… jasně! Jeho výstřední kousky jsou prostě jenom kousky."
Magiera zvedla bledé ruce. "Dobrá, posloucháme."
Chap pod stolem jedovatě zavrčel a Wynn na židli nadskočila.
Ostatní hosté se zadívali k jejich stolu, pak pod něj. Několik se jich rychle zvedlo a odešlo. O půl nadechnutí později trhl Leesil nohou, jako by ho někdo praštil.
Miska přeletěla po hliněné podlaze, poskakovala mezi stoly a židlemi a rozstřikovala kolem ovesnou kaši.
Leesil se rychle otočil a schoval tvář a Magiera se přikrčila a rozhlédla se po ostatních hostech, kteří na ně hleděli. Zamračila se pod stůl.
Wynn zradily pocuchané nervy a lehce vykopla botou. Narazila do něčeho měkkého, ale pevného a Chap na ni zavrčel.
"Viděla jsem tě žrát horší věci," zašeptala. "Nech toho!"
"Budeme někdy schopní pojíst na veřejnosti," zašeptala Magiera se skloněnou hlavou, "aniž bychom vyvolali povyk?"
Nikdo neodpověděl.
"Budeme dál pátrat po osudu Leesilových rodičů," pokračovala Magiera, "dokud toho o Byrdových plánech nezjistíme víc… a nepřijdeme na to, jak ho zastavit, aniž bychom skončili pověšení na hradbách."
"Ano, dobrá," řekla Wynn a ulevilo se jí, že pro jednou stojí Magiera jasně na její straně. "Leesile?"
Tentokrát zůstal zticha tak dlouho, až s ním Wynn málem ztratila trpělivost, ale nakonec prostě kývl.
"Zpátky k Byrdovi," řekla Magiera. "Ať už je jakýkoli, aspoň umí vařit."
Nikdo se jejímu vtipu nezasmál. Uchopila Leesila za ruku a on jí pomalu sevřel prsty.
"Měli bychom nakoupit zásoby," navrhla Wynn. "Bylo by divné, kdybychom se po naší výmluvě vrátili zpátky s prázdnýma rukama."
Opustili jídelnu, která se díky Chapovu výbuchu napůl vyprázdnila, a zamířili zpátky na otevřené tržiště. Wynn se ale nesoustředila na nakupování nebo na sledování Venj?tzu a lidí kolem. Přemýšlela, jak odhalit zbytek zamotané sítě, kterou se Byrd opředl.

Když se toho večera Chane probudil, mumlal Welstiel už zase ze spaní. Chane se posadil a přehodil nohy přes okraj postele. Jeho drozd pil z malého plechového pohárku na dně klece, která stála bezpečně na malém stolku v pokoji.
Břečťanový šlahoun se nemohl srovnávat s Bronzovým zvonem ani ve vybavení, ani ve službách, ale samotný Bronzový zvon, prý nejlepší hostinec ve Venj?tzu, zase nesahal ani po kotníky průměrným hostincům v Bele. A Welstiel najal poslední pokoj se dvěma lůžky. Byl sice čistý, ale omšelý, a na

naklánějícím se stolku stál otlučený džbán na vodu.
Chana to nezajímalo. Pořád to bylo lepší než trávit den v narychlo postaveném stanu, zakrytém listím a větvemi. Přemýšlel, kde je teď asi Wynn, co dělá a jestli je v bezpečí. Welstiel znovu zamumlal. Chane přistoupil blíž a na svého upjatého společníka se zadíval.
"Hluboko… v ledu," zašeptal Welstiel. "Prstenec… nikdy už… nepít krev."
Chanův odpor zakolísal. Poprvé od chvíle, kdy podruhé vstal z mrtvých, pocítil něco jiného než zuřivost, hlad nebo neutuchající strach - byla to zvědavost.
Během cest občas zaslechl pár slov, která Welstiel pronesl ve spánku. Ať už hledal cokoli, něco mu v tom pomáhalo. Nic víc Chane nevěděl, snad jen že Welstiel nutně potřebuje Magieru. Už nikdy nepít krev? Hledal snad Welstiel něco vyrobeného pro Vznešené mrtvé? "Prstenec", který by ho udržel naživu, aniž by musel lovit a krmit se?
Dřepl si na špičky a zadíval se do Welstielovy ochablé tváře. Toužil by po tom? Už nikdy nepít krev?
Wesltiel se obrátil a pootevřel oči.
Chane ucouvl k posteli a sebral vestu, kterou přehodil přes její čelo. Welstiel se posadil.
"Co teď?" zeptal se Chane, jako by se minulá noc vůbec nestala a tohle byl jen další monotónní večer na jejich pouti za Magierou.
"Prozatím nebudeš dělat nic," odpověděl Welstiel a promnul si tvář rukama. "Mám audienci u lorda Darmoutha. Pokud se všechno povede, dostaneš ve městě volnou ruku. Budeš moct řádit, jak jenom budeš chtít. To Magieru přinutí vystoupit na veřejnost a já tak možná dostanu příležitost ukončit tohle zbytečné pátrání po minulosti míšence." Podíval se na Chana a prohlédl si ho od hlavy k patě. "Budeme muset změnit tvůj vzhled, aby tě nikdo nedokázal přesně popsat. Ach, a myslel jsem, že bude lepší nepoužít vlastní jméno, tak jsem se představil tvým. Nezapomeň na to."
Chane ztuhl. "Ty jsi použil jméno Andraso jako svoje příjmení?"
"Ano, je to snad problém? Slyšela snad malá učenka tvoje příjmení?"
"Ne… nevím o tom."
Chane chápal potřebu skrývat se. Nevěděl, proč mu tolik vadí, že Welstiel použil jeho rodné příjmení.
Welstiel sáhl do brašny a vytáhl černou pletenou čapku. Když si ji nasadil, dokonale zakryl bílé prameny na spáncích. Přehodil si přes ramena plášť, zapnul si ho u krku, podíval se na Chana a znovu sáhl do brašny.
"Něco jsem ti přinesl," řekl a vytáhl čistý pergamen, kalamář a dva brky. "Možná bys chtěl sepsat něco o zdejších lidech a zemi, protože pochybuji, že o nich vůbec někdo něco napsal. Možná by se ti to v budoucnu mohlo hodit při vstupu do Učeného bratrstva. Pokud máš tedy pořád ještě zájem."
Chane se zadíval na pergamen ve Welstielově ruce. Nesáhl po něm. Překvapily ho dvě věci. Za prvé, že Welstiel udělal tak neobvyklé gesto, a za druhé, že nemá zájem napsat byť jen jediné slovo. Kdysi by mu takový intelektuální úkol připadal důležitý.
"Ne," řekl.
Welstielovi přelétl přes obličej zklamaný výraz. Položil předměty na Chanovu postel. "Vrátím se asi až za pár hodin. Neopouštěj pokoj."
Chane skoro nedokázal snést pomyšlení, že by měl několik hodin čekat a pochodovat sem a tam po ubohém pokojíku. Kývl, Welstiel si natáhl rukavice a odešel.
Chane zůstal stát o samotě ve středu pokoje. Kdysi přemýšlel o všem možném, ale teď nenáviděl každou chvíli, kdy musel uvažovat. Jeho myšlenky se vždy vrátily ke stejným okamžikům.
Bojoval s Magierou v droevinském lese, stál nad ní s mečem zvednutým v rukou, připravený probodnout ji. V tu chvíli se přihnala Wynn, vrhla se na Magieru, zakryla ji vlastním tělem a žadonila, aby toho Chane nechal. A on poslechl.
Magiera se zvedla. Její čepel se mu zahryzla do krku a rozpálila mu maso zevnitř. Svět kolem něj zčernal a tma s sebou přinesla hrůzu.
Když se probudil, ležel v mělkém, otevřeném hrobě, zakrytý mrtvolami. Měly podříznutý krk, ze kterého vytékala krev a vsakovala do něj, do šatů i do kůže. Uvnitř ho svíral strach. Bolest v hrdle byla pořád tak velká, až se mu křečovitě stáhl každý sval v těle.
A zblízka k němu dolehl Welstielův hlas: "Už jsi vzhůru?"

Welstiel přivedl Chana zpátky, ale on se nevrátil stejný. Příliš velká část z něj zůstala v hrobě. A nedokázal si ani vzpomenout na to, jak ho Wynn oplakávala.
Chane natáhl ruku a dotkl se nových per, která mu Welstiel přinesl, a přemýšlel, kde je Wynn a jestli je v bezpečí.
* * *
Darmouth vstoupil do poradní síně mezi dvěma Omastovými muži a s Farisem dva kroky za sebou. Darmouth měl příliš mnoho práce a příliš mnoho podezřelých, které musel sledovat, a teď ho Em?l požádal o audienci pro nějakého cizince. Baron byl posledním z důvěryhodných ministrů a skoro nikdy o nic nežádal. Bylo by kruté, kdyby žádost okamžitě odmítl. A kromě toho byla do celé záležitosti nějak zapletena Hedí. To stačilo, aby se Darmouth nechal přesvědčit.
Na stěnách hořely ohňové koše a na dlouhém stole plápolaly silné svíce. Na zadní stěně visely dvě těžké tapisérie. Jedna představovala rodinný erb, druhá osamělého jezdce bez tváře na vzpínajícím se koni před černým pozadím. Darmoutha umění moc nezajímalo, ale jezdec na něj zapůsobil.
Em?l na něj čekal s bledým mužem v pletené čapce. Darmouth si založil mocné paže na hrudi a prohlédl si cizince.
"Mohu vám představit vikomta Andrase?" zeptal se Em?l zdvořile.
Darmouth mu ani nepodal ruku, ani nekývl hlavou. Andraso vypadal asi na čtyřicet, byl prostřední výšky i postavy. Měl zvláštní oči, skoro bezbarvé jako bezcenný křemen, a kořen nosu mu rozšiřoval malý hrbolek. Oblečení zakrýval po kolena dlouhým pláštěm, ale to mu nedělalo starosti, protože Omastovi muži ho už určitě prohledali a vzali mu všechny zbraně.
"Co tady chcete?" zeptal se Darmouth drsně.
"Minulou noc někdo napadl lady Progae," řekl Em?l. "Byl to muž se zvláštními zuby. Kousl ji do krku, ale je v pořádku. Musíme toho tvora najít a vikomt Andraso věří, že by nám mohl pomoct."
"Co tím myslíš, že ji ‚kousl'?" obořil se na něho Darmouth. Nelíbilo se mu, že se cítí zmatený.
Vikomt Andraso zvedl ruku v rukavici. "Baron Milea je stále ještě rozrušený událostmi včerejšího večera. Ujišťuji vás, že se lady Progae daří dobře, rána byla malá a ošetřili ji. Baronovi muži zasáhli rychle, ale zaútočil na ni upír."
Andraso hovořil s výrazným přízvukem. Darmouth zapomněl na zmatek. Nevěřil ani vlastním šlechticům, natož cizincům. "Jste cizinec. Odkud jste a co tu chcete?"
"Pocházím z Droevinky," odvětil Andraso zdvořile. "A jenom tudy projíždím, protože hledám přítele."
Em?l si odhrnul z čela pramen řídnoucích vlasů a přistoupil blíž k Darmouthovi. "Můj pane, prosím, vyslechněte ho."
"Je šílený," řekl Darmouth. "Upíři? Nejsem žádný pomatený venkovan. Vyhoď ho odsud."
"Ne, prosím, můj pane," řekl Em?l. "Ten… tvor… který Hedí napadl, rozhodně nebyl obyčejný člověk. Ošetřil jsem jí ránu na krku. Rozhodně ji kousl. Vidělo ho několik z mých mužů - viděli jeho zuby."
Darmouth se zamračil. Em?l neměl žádnou představivost, což byl jeden z hlavních důvodů, proč byl důvěryhodný. Nepřeháněl ani neplácal nesmysly. Faris přistoupil blíž, aby lépe slyšel, a propletl si štíhlé prsty.
"O těchto tvorech něco vím," řekl Andraso, "protože je zahlédli v mé domovině. K jejich vystopování a ulovení je potřebný dhampir, lovec mrtvých."
Darmouth pohlédl na Farise, který hned ucouvl, pak se obrátil a zeptal se: "A vy jste takový lovec?"
Andraso zavrtěl hlavou. "Ne."
"Tak proč ztrácíte můj čas? Pokud taková potvora existuje, moji muži se s ní vypořádají."
I když si Darmouth dělal starosti o zdraví své budoucí nevěsty, cizincovo plácání ho unavovalo. Nějaký šílenec ve městě ho nezajímal, protože jeho muži dostihnou dřív nebo později každého darebáka.
Andraso přistoupil blíž, pohledem přeskočil z Darmouthovy tváře na jeho krunýř a zpátky. "Kolik šlechtičen žije v tuto chvíli ve městě?"
Darmouth se ještě víc zamračil. "Proč se ptáte?"
"Podle legend a lidových bajek si nemrtví vytváří jisté… návyky. Tento se pokusil zabít šlechtičnu za nejlepším hostincem ve městě. Jak zareagují vaši šlechtici, až se v ohrožení ocitnou jejich manželky? A jejich pán se nebude mít k činu?"

Darmouth cítil, jak mu při narážce rudne obličej. Kdo je tenhle cizinec, že se odvažuje ho zastrašovat? Em?l se postavil mezi ně. "Můj pane, tento muž říká, že ve městě je lovkyně jménem Magiera. Pokud použijete… oficiální cesty a vyhledáte ji, mohli bychom v tichosti využít jejích služeb. Pokud je aspoň z poloviny tak dobrá, jak tvrdí vikomt, mohla by tu příšeru zabít dřív, než se zpráva rozšíří, a celou tuhle záležitost bychom měli z krku."
Darmouth se zadíval do Em?lovy úzké tváře a jeho potlačovaný vztek se vypařil. Em?l byl možná slabý a neměl žádnou představivost, ale často mu dobře poradil. Darmouth pomalu kývl a obrátil se k jednomu ze strážců. "Hned sem přiveď Omastu!"
Strážce si pospíšil ven z místnosti. Darmouth se obrátil k Farisovi a nezajímalo ho, že jeho nechuť k němu je víc než očividná. I když to byl odporný tulák, měli Móndyalítko a jeho manželka své klady - a nadání. "Najděte lovkyni Magieru. Ještě dnes v noci."
Obloukem vstoupil do poradní haly Omasta. Ve vousech mu ulpěla omáčka. "Můj pane?"
"Vyrazte s malou jednotkou k Bronzovému zvonu," rozkázal Darmouth. "Přiveďte lady Progae na hrad, kde ji budeme moct lépe chránit." Při pohledu na Em?lův šokovaný výraz se zarazil. "Bude tady v bezpečí, než celou záležitost vyřídíme."
Em?l kývl a ustoupil, aby hosta vyprovodil. Na zlomek okamžiku přepadl Darmoutha zmatek. Přelétlo snad přes baronovy prosté rysy něco… výhružného?

KAPITOLA 8

Magiera se znovu napila čaje a zamíchala karty. Byrd s Leesilem seděli naproti ní u stolu ve výčepu. Byl to dlouhý den, který nepřinesl nic nového, ale i když už bylo pozdě, nikomu se ještě nechtělo do postele. Wynn seděla na podlaze a snažila se odvést Chapovu pozornost od zápasení Rajčete s Bramborem. Jetelový váleček dřepěl o samotě na stole v zadní části místnosti a na všechny se mračil.
Zvečera se objevilo několik hostů, kteří přišli na večeři. Magiera pomohla Byrdovi u baru, protože se jí stýskalo po nocích v hospodě Lvoun. Přemýšlela, jak se daří Calebovi a Rose v Miisce, a doufala, že má Leesil pravdu a teta Bieja vyrazila k pobřeží.
A taky to poskytlo Magieře výmluvu, aby mohla na Byrda dohlédnout. Myslela si stejně jako Wynn, že je přinejlepším zrádný a má s Leesilem vlastní plány, které mají co do činění s nedokončenými nákresy, které jim tak ochotně předal. Přála si, aby sem nikdy nepřišli, ale Byrd byl možná pořád ještě jediným vodítkem, které by mohlo Leesila dovést k potřebným odpovědím. Když hosté odešli, Magiera se posadila a pustila se do hry v karty. Vedla zdvořilý rozhovor, dávala pozor na Leesila a doufala, že Byrd nějak prozradí své plány.
Leesil nevložil do hry srdce. Dokud hosté neodešli, schovával se nahoře v pokojích, aby ho nikdo neviděl. Ale jak se připozdívalo, byl stále neklidnější. Magiera věděla, že se budou muset brzy rozhodnout, co dál.
"Ještě čaj?" zeptal se Byrd. "Nebo něco ostřejšího? Tvůj otec nikdy nepil, ale tvoje zvyky neznám."
Leesil zaváhal a Magiera zneklidněla. "Jenom čaj," řekl nakonec.
Byrd zamířil do kuchyně. Magiera si přála zůstat s ním o samotě. Kdyby Byrda opila, možná by z něj dostala víc než Leesil.
"Leesile, podívej," řekla Wynn. "Jako čtyři malé ruce!"
Magiera se podívala dolů. Rajče objala Wynninu ruku všemi čtyřmi tlapkami, jako by s ní bojovala na život a na smrt. Magiera nechápala, proč se učenka o koťata tolik stará, a její pokus vyvolat u Leesila úsměv zklamal. Chap se prostě nudil a ležel s hlavou na tlapách.
Jetelový váleček zavřeštěl.
Magiera se napnula a Chap okamžitě vyskočil na všechny čtyři. Kočka otevřela doširoka tlamu a v dlouhém zasyčení odhalila chybějící zuby. Když se Byrd vrátil z kuchyně a s klepnutím postavil konvici na stůl, prašivá potvora začala syčet ještě hlasitěji.
Jetelový váleček skočil ze stolu až na parapet předního okna a zatlačil na zavřené okenice.
"Co se děje?" zeptal se Byrd a připojil se k tlusté kočce, ale když pootevřel okenice, aby vyhlédl ven, zprudka se otočil a z obličeje mu zmizel výraz žoviálního hostinského. "Všichni do kuchyně, hned! Buďte

zticha a držte se z dohledu."
Leesil se postavil. "Byrde…"
"Hněte sebou!" zašeptal Byrd drsně, popadl Wynn za paži, vytáhl ji na nohy a všechny je vehnal do kuchyně, pak za nimi zatáhl závěs. "Ani muk."
Magiera se podívala tázavě na Leesila, ale ten jenom zavrtěl hlavou a světlé vlasy mu spadly dopředu přes rameno. Závěs se zachvěl, když pod ním loudavě prošel Jetelový váleček, propletl se jim mezi nohama a usadil se pod stolem daleko od Chapa.
Někdo zaklepal na dveře hostince. Magiera odhrnula prstem závěs a vykoukla škvírou ven.
Byrd otevřel vstupní dveře, za kterými stál štíhlý muž. Podle divokých černých vlasů, tmavé pleti a stříbrných náušnic to byl Móndyalítko. Když otočil hlavu, Magiera si všimla, že mu náušnice zdobí jen jedno ucho. O druhé totiž přišel a zůstala mu po něm hladká jizva.
Magieře se tihle tuláci s vozy moc nelíbili. S Leesilem se s jejich rodinami setkali během let na cestách. Nosili strakaté barevné oblečení, otevřeně se na cizince usmívali a smáli se příliš snadno, než aby se jim dalo věřit.
Muž ve dveřích byl jiný. Byl uzavřený a vážný, měl tvrdé oči a nebylo v něm nic z mazané veselosti jeho lidí. Na sobě měl prostou rudou košili, vysoké boty a tenký pásek. Vstoupil do výčepu a několik koček vyrazilo z úkrytů pod stoly. Dokonce i Rajče s Bramborem se v podivné panice prchli schovat za bar.
"Na návštěvu je trochu pozdě, nemyslíš, Farisi?" řekl Byrd.
"Jako bych sem přišel na společenskou návštěvu," odvětil muž.
"Tak co chceš?" Byrd zavřel dveře, ale nenásledoval návštěvníka do výčepu. Postavil se k jednomu konci baru poblíž předních dveří.
"Lord Darmouth si přeje najít ženu jménem Magiera. Dozvěděl se, že je tady ve městě."
Byrd jen pokrčil rameny. "A co já s tím?"
"Řekli nám, že je dhampir." Faris se posměšně pousmál. "Včera v noci napadli za Bronzovým zvonem šlechtičnu. Prý to udělal upír."
Faris čekal na Byrdovu reakci. Když se žádné nedočkal, pokračoval.
"Náš pán chce ochránit město, a tak si přeje najmout tuhle lovkyni… zaplatí cokoli. Rozhlas to a pospěš si. Chce ji najít ještě dneska v noci."
"Samozřejmě." Byrd se odmlčel. "Ale kterou šlechtičnu napadli?"
"Lady Hedí Progae. Je teď v bezpečí pod ochranou našeho pána."
Když Faris pronesl ženino jméno, uslyšela Magiera za sebou prudké nadechnutí. Něco zarinčelo o podlahu a ozvalo se zasyčení. Ohlédla se a zjistila, že Leesil ucouvl ke kuchyňskému stolu, z toho shodil porcovací nůž a vyděsil tak Jetelového válečka. Leesil upíral oči na závěs ve dveřích a ani nemrkal.
Hluk určitě přitáhl Farisovu pozornost a Magiera si položila ruku na bok. Neměla s sebou meč. Když večer roznášela pití, schovala ho za bar.
Jetelový váleček vyrazil zpod stolu. Proběhl pod závěsem a rozhrnul ho. Magiera ucouvla. Když se látka zase ustálila, vyhlédla ven. Kočka loudavě obešla bar a vstoupila do výčepu.
Byrd se na kočku zadíval a usmál se. "Ach jo, zapomněl jsem na partnerův noční zákusek. Určitě mi kvůli tomu převrátil kuchyň vzhůru nohama."
Faris si zhnuseně odfrkl. "Jen najdi lovkyni - ještě dneska." Protlačil se kolem Byrda k předním dveřím a odešel.
Magiera se otočila a přistoupila těsně k Leesilovi. Vůbec si jí nevšiml.
"Co se děje?" zeptala se. "Jméno té ženy…"
Magiera se zarazila. Leesil těkal očima po podlaze, jako by něco hledal. Podívala se dolů, ale nic neviděla. Leesil mlčel a Magieře se napřed zdálo, jako by jemně vrtěl hlavou. Pak si uvědomila, že se chvěje.
"Leesile? Co s tím má ta žena společného?"
Pořád se zdálo, jako by si neuvědomoval, že je tady. Právě se chystala ho popadnout a zatřást s ním, aby ho přivedla k rozumu, když závěsem prošel Byrd.
"Slyšeli jste?" zeptal se.
Než mohla Magiera odpovědět, ozval se Leesil.

"Past…"
Magiera se po něm pomalu natáhla, ale zarazila se.
"Pokud Darmouth ví o Magieře," pokračoval pro sebe, "pak taky ví, že je se mnou. Ví, že jsem tady, a tak mě chce vylákat ven."
"Nedělej ukvapené závěry," varoval Byrd.
"Co když je tady upír?" zeptala se Wynn a podívala se na Magieru.
Malá učenka stála stranou a na rozdíl od Magiery neviděla Leesilovi do tváře. Leesil zamrkal. Konečně se soustředil na Magieru, pak k Wynn naklonil hlavu, jako by si teprve, až promluvila, uvědomil, že tady je.
"Znám lepší města, kde by se mohl usadit," řekl. "Kde by měl víc kořisti."
Při Leesilově odpovědi se Byrd zamračil. Magiera litovala, že Leesil tak rychle prozradil, že v tato stvoření věří. Obyčejně by to neudělal.
Byrd se zadíval na Leesila, zavrtěl hlavou a zdráhavě odpověděl.
"Faris si myslí, že je to pitomost… ale věří, že Darmouth je přesvědčený, že si tvoje ženská dokáže poradit s tímhle… rádoby upírem. Je na tom něco pravdy?"
"Jo," vybuchla Magiera, která pomalu ztrácela sebeovládání. "A ještě jednou ze mě udělej ‚jeho ženskou' a já se postarám, abys už o žádnou neměl zájem."
Byrd na varování ani nezareagoval. "Už se tě někdy někdo pokusil takhle najít? Najmout tě?"
"Roky jsme strávili na cestách a pracovali jsme v zapadlých vesnicích jižní Straviny," odpověděla. Neviděla důvod, proč by měla Byrdovi prozradit, že až do minulého roku to byla všechno jenom lež.
"Tak daleko na severu jsme nikdy nepracovali," zašeptal Leesil. "Nikdo by tady o ní neměl vědět. Někdo jim řekl, že tady jsme… řekl jim o Magieře."
"A teď mě Darmouth pozval do hradu," řekla a okamžitě pochopila, že měla radši držet pusu.
Leesil k ní zvedl zrak, jako by ho její hlas překvapil. Vytřeštil oči a potřásl hlavou. Ne odmítavě, spíše jako by zesílilo chvění uvnitř něj.
"Je po všem!" pokusil se vykřiknout, ale vyrazil ze sebe spíše drsný, chraptivý zvuk než výkřik. "S Darmouthem se nesetkáš ani na hradě, ani jinde. Ještě dnes v noci odjedeme."
Než mohla Magiera vztekle vybuchnout, odstrčil ji Byrd stranou a postavil se Leesilovi tváří v tvář.
"Nebuď hlupák! Je divoká a chytrá a pozvali ji na místo, kde naposledy viděli tvé rodiče. Dokáže se s Darmouthem vypořádat. Nemyslel jsem si, že by Nein'in syn byl takový zbabělec."
Leesil se napnul a obličej mu ztuhnul, pak se upřeně zadíval na Byrda. Začal se naklánět dopředu, jako by se na něj chystal skočit.
Magiera odstrčila Byrda stranou. "Drž hubu a táhni od něj!"
Byrd se jí na vteřinu zadíval do očí a čekal. Ucouvl a opřel se o porcovací stůl u stěny kuchyně.
"Nemám pravdu?" zeptal se jí. "Rozmysli si to a přinuť ho, aby udělal to samé."
Magieřiny instinkty jí stouply jako hlad do hrdla. Ještě nikdy neviděla, že by se Leesil takhle přestal ovládat, a mělo to co do činění se ženou, o které se zmínil Faris. Kdyby se dostala do hradu, mohla by získat pro Leesila odpovědi, ale Byrd na ně až příliš tlačil. Proč se přestal ovládat v okamžiku, kdy Leesil rozhodl, že odjedou?
Wynn ustoupila od Byrda ke kuchyňskému stolu, ale sledovala Leesila stejně obezřetně jako hostinského. Leesil sklonil hlavu, popadl rukama kraj stolu a zavřel pevně oči.
"Jdu s tebou," řekla Wynn tiše Magieře. "A taky Chap. Možná uvidíme něco zajímavého, až budeš vyjednávat s Darmouthem."
"Ne," prohlásil Leesil chraptivě. "Wynn, ne…"
"Necháme Byrda, ať všechno prověří a zajistí nám audienci," přerušila ho Magiera. "Pokud to bude nějaké divné - nebo se nám nebudou líbit jeho způsoby - zmizíme. Dobře?"
"Proč se mě ptáš?" odsekl Leesil ledově. "Už jste se rozhodli."
Odstrčil se od stolu tak prudce, až sklouzl několik palců po podlaze. Wynn uskočila a Chap uhnul z cesty. Leesil rozhrnul prudkým pohybem závěs a Magiera ho sledovala v šokovaném tichu. A co bylo horší, nevěděla, jestli ho má nechat být, nebo jít za ním a přinutit ho, aby jí řekl, co ho tak vyprovokovalo.

Magiera se obrátila k Byrdovi. "Zařiď to. Jakmile něco uslyšíš, dej mi vědět."
Byrd hleděl na závěs, který se ještě chvěl po Leesilově odchodu. Pohlédl na ni, zamračeně kývl a odešel.
Teprve až se přední dveře hostince s bouchnutím zavřely, přistoupila k ní Wynn.
"Půjdeme s Chapem s tebou," trvala Wynn na svém a popadla Magieru za paži. "Budeš nás potřebovat."
Magiera se na ni podívala a konečně kývla. "Ano, Wynn, já vím."

Hedí seděla u mahagonového stolu v malém výčepu Bronzového zvonu. Byl to spíše široký výklenek těsně vedle vstupní haly a chodby, která vedla od předních dveří k zadním. Oblékla si sametové šaty barvy půlnoční modři a krk si ozdobila širokou stuhou stejné barvy, aby zakryla ránu. Vrtala se vidličkou v jablkovém koláči a čekala, až se vrátí Em?l.
Před hostincem se ozvalo klapání kopyt, a když utichlo, zavrzaly vstupní dveře. Hedí mírně překvapilo, když do haly vstoupil poručík Omasta. Em?l šel těsně za ním a podle toho, jak se mu mírně rozšířily oči a stiskl čelist, poznala, že něco není v pořádku.
"Co se stalo?" zeptala se.
Postavila se, hlavou sotva dosáhla vrcholku Omastovy kožené zbroje, obešla ho a zamířila k Em?lovi, který zůstal na chodbě. U předních dveří stáli čtyři Omastovi strážci a po Em?lových mužích nebyla nikde ani stopa.
"Přikázali mi, abych vás doprovodil na hrad, má paní," vysvětlil Omasta. "Lord Darmouth vám zajistí bezpečí, dokud se nevypořádáme s tou zrůdou ve městě."
"Tady jsem v dostatečném bezpečí," prohlásila Hedí vyrovnaně a snažila se potlačit sílící paniku. "Chrání mě muži barona Milea."
Em?l zavrtěl hlavou.
"Baron Milea zůstane tady," řekl Omasta. "Mám rozkazy, paní. Přivedl jsem vám koně."
"Bude potřebovat své věci," řekl Em?l. Vzal Hedí za ruku a odvedl ji k patě schodiště.
Omasta se k nim přidal. "Samozřejmě. Pomůžu vám se zavazadly."
Hedí vyšla s Em?lem nahoru po schodech. Bylo očividné, že ji Omasta nenechá s baronem o samotě. Muselo se stát něco víc, když ji chtěl Darmouth pro její vlastní "bezpečí" zavřít do hradu.
Em?l vypadal napjatě. Odvedl ji do pokoje a začal sbírat její šaty a majetek. Omasta zůstal stát na chodbě, ale nechal otevřené dveře. Nedostane příležitost prohodit s Em?lem jediné slovo v soukromí.
Když si Hedí zabalila, přepadla ji znovu panika. Snažila se přijít na něco, co by jí dovolilo odložit odjezd, aby mohla strávit chvíli o samotě s Em?lem. Nic ji nenapadlo, a tak jí nezbylo než využít nejčastější ženskou výmluvu.
Hedí se dotkla rukou hrdla, převrátila oči v sloup a zhroutila se na podlahu.
Slyšela, jak vedle ní Em?l poklekl, cítila, jak ji vzal za ruku, pak zakřičel na Omastu: "Přines studenou vodu a ručník… z kuchyně, člověče!"
Na okamžik se rozhostilo ticho, pak se dunivé kroky rozběhly pryč chodbou.
Hedí otevřela oči, s Em?lovou pomocí se posadila, naklonila se blíž a zašeptala: "Co se stalo?"
"Tiše," odvětil a jeho zelené oči byly stejně vyděšené jako ona. "Měl jsem ti to říct už včera večer. Darmouth se rozhodl, že se s tebou ožení. Chce legitimního dědice."
Hedí na něj zírala. Slyšela správně? Myslí jí letělo tolik myšlenek a Omasta bude za chvíli zpátky.
"Nedovol mu, aby mě zavřel!" požádala.
"Nemůžeme odmítnout," řekl Em?l rychle. "Já bych skončil jako hnijící mrtvola na hradbách a tebe by stejně zavřeli."
"Radši umřu," odpověděla příliš hlasitě a Em?l si přiložil prst k ústům, "než aby se ze mě stala chovná klisna toho starého divocha! Musí existovat…"
"Jdi s Omastou a počkej na mě," řekl. "Usmívej se na Darmoutha, lichoť mu, klidně si hraj na upejpavou nevěstu, ale neudělej nic, čím bys ho rozčílila. Najdu způsob, jak tě dostat ven, a zmizíme spolu, ale nesmí tě podezřívat."
Omasta vběhl do dveří. "Služebná už jde. Jste… v pořádku, paní?"
Viděl, jak jí Em?l svírá ruku a jak se ona k němu naklání, a z tváře se mu vytratila všechna starost. Přimhouřil oči. Těsně za ním běžela služka se džbánem a ručníky. Em?l se obrátil zády ke dveřím a

zadíval se Hedí do očí.
Jdi, pohnul rty, a zůstaň naživu.

Leesil se ocitl o samotě v potemnělém pokoji v patře a posadil se na okraj postele. Byl vzhůru, ale myslí mu zmítaly vize jako noční můry. Tolik obětí a tolik let strávených opíjením se do němoty, jen aby zapomněl. Někdy si nedokázal vzpomenout na všechna jejich jména. Jenom ta, která ho pronásledovala ve snech.
Lord baron Progae… lady Damilie… seržant Latätz… kovář z Koyvy… lady Kersten Pretzk?… starý učenec Josiah…
Leesil se rozhlédl po něčem, co by odvedlo jeho pozornost od vzpomínek. Brzy se objeví Magiera, ale jedna jeho část doufala, že nepřijde. Boj s duchy ho stál všechny síly, tak jak by před nimi dokázal uchránit ji?
Někdo se ospale pohnul pod přikrývkami za ním.
Leesil uskočil, obrátil se a ucouvl zády k protější stěně pokoje.
Přikrývky a přehoz z rouna byly pořád pěkně uhlazené, jak je ráno uklidil.
Postel byla prázdná. Prostě ho dráždily vzpomínky. Ale Leesil dál zíral na vyhlazené přikrývky, protože netušil, jestli může věřit tomu, co vidí. Sklouzl po zdi a dřepl si.
Měl by zapálit svíčku nebo se svléknout a jít do postele. Ale zůstal tam ve tmě, třásl se a nedokázal zapomenout…
Hedí Progae.
Viděl ji jen jednou. Ne, vlastně dvakrát. Jedna tvář mezi mnoha v jeho mysli. Už je to tak dávno.
To ráno, když mu bylo sedmnáct, mu matka dala dárek.
Dřevěná skříňka byla dlouhá jako jeho předloktí, široká asi jako půlka a ne silnější než sepnuté dlaně. Uvnitř našel dokonalé nástroje. Krátkou zahnutou dýku, která byla tak ostrá, že dokázala přeříznout i kost. Ve vyklápěcím panelu ve víku našel háčky, paklíče a dráty na otvírání zámků.
Takový dar by si k plnoletosti žádný chlapec nepřál.
Leesil si prohlížel nástroje a matka mezitím odešla. Když si všiml, že je pryč, přitiskl si skříňku k hrudi a vydal se ji hledat. V prvním patře se zastavil před pokojem rodičů a nahlédl dovnitř pootevřenými dveřmi.
Cuirin'n?n'a… Nein'a… Matka…
Seděla na sedátku pod oknem v zadní části místnosti a v dálce za oknem, daleko mimo dosah, se rozkládaly jezero, les a šedé nebe. Její dokonalá karamelová pleť, bíložluté vlasy a velké oči mandlového tvaru byly úchvatné. Vypadala jako nadpřirozená socha z vyhlazeného dřeva, tichá a nehybná, až na vlhké stopy po slzách na tvářích.
Leesil potichu odešel, protože už se nedokázal dál dívat.
Něco ho zatahalo za kalhoty a podíval se dolů. Chap ho pustil a zamířil ze schodů. Leesil následoval jediného přítele z dětství domem do kuchyně. Chap zaškrábal na poklop v podlaze v koutě a Leesil ho otevřel. Chap seskočil lehce do sklepa a čekal.
Leesil zapálil lucernu na podlaze. Sklep byl poloprázdný. Nebyl tu žádný nábytek, jen bedna se sušenými jídlem, sud s látkami a povlečením a pytlík se zeleninou, která se zrovna prodávala. Na stěnách, obložených kamenem, visela sbírka lehkých, krátkých čepelí a kulatý štít.
Leesil otevřel skříňku a přemýšlel, proč matka pláče, když sama trvala na tom, aby podstoupil výcvik. Lehce se dotkl tenké dýky na předloktí. V tu chvíli se poklop znovu otevřel.
Po žebříku slezl dolů jeho otec.
Gavril se vždy oblékal do nenápadných barev zemitých, tmavých odstínů. Hnědé vlasy mu visely na ramena a bradu mu porůstal měkký vous. Jeho jemné ruce vypadaly, jako by patřily hudebníkovi nebo stříbrotepci.
Leesil zvedl paklíč, který byl trochu silnější než ostatní. "Jaký zámek se otvírá tímhle?"
Otec zvedl obě ruce, aby ho utišil. "Náš pán má pro tebe úkol."
Leesil zamrkal. Lorda Darmoutha viděl jen jednou, a to když před čtyřmi lety vyjel z hradu a postavil se do čela pluku, který táhl z města. Gavrila tehdy povolali a Leesil čekal s otcem na cestě těsně za strážní

bránou na kamenném mostě.
Darmouth jel na černém hřebci se šedými skvrnami, který byl tak velký, až se Leesilovi zdálo, že cítí v nohou každé zadunění kopyt o most. Darmouth nesesedl ani Leesilovu otci nepokynul, ale zastavil koně v bráně.
Gavril položil Leesilovi ruku na rameno a řekl mu, ať počká, pak postoupil vpřed. Darmouth tichým hlasem promluvil s Leesilovým otcem přímo z koně. Skvrnitá bestie zahrabala kopytem a odfrkla si a její dech se vznesl do mrznoucího vzduchu jako oblak dýmu. Leesil se nikdy nedozvěděl, co si řekli, ale Gavril byl pryč celou noc a vrátil se až příští den po soumraku.
Leesil se posadil na bednu ve sklepě a zadíval se na otce. Poklop v kuchyňské podlaze nad Gavrilem zůstal otevřený a dovnitř jím pronikalo světlo, které prohloubilo stíny na jeho obličeji. Kůži na tvářích a na čelisti měl tak napnutou, jako by se nedokázal uvolnit.
"Co ode mě Darmouth chce?" zeptal se Leesil.
Napětí na Gavrilově tváři se zlomilo a zůstala po něm jen zvláštní únava. Z košile vytáhl srolovaný pergamen.
"Barona Progae obvinili ze zrady. Ale má takový vliv, že lord Darmouth nemůže riskovat zatčení a veřejný soud. Rozsudek smrti podepsala rada ministrů. Mám tady mapu Progaeova hradu a pozemků. Odjedeš ještě dnes v noci." Odmlčel se, ale na Leesila se nepodíval. "Vyšplhej po severní zdi na hradby a dostaň se dovnitř severovýchodní věží. Označil jsem Progaeovu komnatu. Bude sám. Ostatní členové rodiny jsou u příbuzných. Ujisti se, že spí. Rozumíš?"
Leesil poslouchal otcova slova, ale nechápal… nechtěl chápat.
"Proto jsme ještě naživu," řekl otec. "A tak žijeme. Přišel tvůj čas."
Leesil prošel mnohaletým výcvikem a mnoho nocí strávil právě v tomhle sklepě, kde se učil věci, na které přes den zapomněl. Ale na tento okamžik nebyl připravený.
"Zapamatuj si každý detail," pokračoval Gavril. "Lord Darmouth bude chtít, abys mu podal podrobnou zprávu, až se vrátíš. Zaručil jsem se za tvé dovednosti a… naše životy záleží jeden na druhém. Udělej, co je nezbytné. Na důsledcích nezáleží, dokud nenastanou. Nezapomeň na výcvik a nikdy nenastanou."
Leesil tu noc odešel se skříňkou, s krátkými, silnými dýkami pro šplhání a s lanem, omotaným kolem pasu. Oblékl se do tmavých šatů a kápě, takže ho nikdo neviděl, když vyšplhal po severní zdi a zůstal viset pod vrcholkem hradeb, dokud hlídky nezmizely z dohledu. Zbytek cesty od věže na nádvoří a k hlavní budově mu připadal až příliš snadný. Proklouzával kolem stěn, rohů a průchody a jedna jeho část čekala, kdy se něco pokazí - chtěla, aby se něco pokazilo.
Myslel si, že je sám, ale když procházel obloukem, všiml si, že na něj hledí tváře.
Leesil se napnul. Na jeden vyděšený okamžik zapomněl na výcvik. Ztuhl v podřepu a sklonil hlavu, takže mu kápě nad černou látkou, kterou si uvázal kolem spodní části obličeje, zakryla oči.
V obloukovém průchodu se ve zdi nacházelo okno, které vedlo do pokoje se židlemi z tvrdého dřeva, tmavým gaučem a rezavým kobercem, který pokrýval střed kamenné podlahy. Dlouhé závěsy na okně zůstaly roztažené. Měsíc vrhal do místnosti dostatek měkkého světla, aby Leesilovy elfské oči uviděly obrovský rodinný portrét, který visel na zdi. Trochu se uvolnil. Byl to jen obraz.
Všichni na portrétu měli tmavé vlasy, možná černé, od muže a ženy až po tři dcery, a byli oblečení do jednoduchých, ale elegantních šatů. Otec stál za sedící matkou a nejstarší dcerou a mladší dcery seděly na podlaze u matčiných nohou. Pozadí tvořil zvrásněný závěs.
Dlouhou tvář s výraznými lícními kostmi barona Progae zdobila bradka a řídký knír. Nad hnědýma očima se mu klenulo tenké obočí. Na sobě měl bílou košili pod prostým hnědým hávem, lemovaným černě.
Jeho žena vypadala v krémových šatech s vestou ze zlaté látky stroze, ale z očí jí zářilo teplo a hrdost. Jednou paží objímala nejstarší dceru, která seděla vedle ní.
Dcera vypadala tak na patnáct, nebo aspoň byla o trochu mladší než Leesil. Dolů na záda jí padala změť černých kudrn. Měla bledou kůži, ústa a nos velmi malé a jemné, takže její oči vypadaly hluboké a tmavé. Měla v sobě otcovu vznešenost i matčin půvab. Leesil se jen zřídkakdy setkal tváří v tvář s mladými ženami a ta na obraze byla moc pěkná.
Leesil cítil, jak pod kápí a šálem rudne, protože se nechal tak hloupě překvapit. Zpomalil dech a znovu vyrazil.

Obešel odpočívadlo schodiště ve druhém patře a ocitl se v prázdné chodbě. Stráže byly venku a sluhové spali. Uviděl třetí dveře vpravo. Bylo nepravděpodobné, že by byly zamčené, ale stejně si už radši zastrčil do úst pár drátěných paklíčů.
Leesil se tiše a rychle proplížil chodbou. Dveře našel nezamčené. Progae netušil, že jeho zradu odhalili. Leesil se zdržel se západkou, kterou pomalinku a v co největší tichosti otvíral, pak vklouzl dovnitř a dveře zavřel. Vytáhl z úst paklíče a zevnitř zamkl.
V ložnici stála postel se čtyřmi sloupky. Byla tak obrovská, že si na okamžik nebyl jistý, jestli v ní vůbec někdo spí. Ve tmě vypadal všechen nábytek od skříně a truhlice u okna, po křeslo a noční stolky velký. Leesil si dřepl a zaposlouchal se. Uslyšel dlouhý, hluboký dech spáče. Odplazil se po podlaze k posteli. Progae spal na zádech a ústa měl sotva pootevřená. Ke krku si přitáhl silnou péřovou přikrývku. Leesil zaváhal. Z hlavy se mu vypařily všechny myšlenky a nedokázal se pohnout - dokud v mysli neuslyšel otcův hlas.
Proto jsme ještě naživu… naše životy záleží jeden na druhém… udělej, co je nezbytné.
Leesil sledoval Progae ještě dvě nadechnutí.
Z pouzdra na zápěstí vytáhl stříbrnou dýku a naklonil se nad postel tak, že se levou rukou mohl dotknout Progaeovy tváře. V pravé ruce držel dýku. Vzpomněl si na jednu z matčiných lekcí.
Když se dotkneš spícího člověka, obrátí se ještě dřív, než se probudí.
Leesil se natáhl a jemně přejel dlaní po Progaeově tváři. Muž sebou ve spánku překvapeně trhl, odvrátil se a odhalil tak týl. Leesil ho v pohybu následoval a zakryl muži levou rukou ústa. Vše ostatní proběhlo během jediného mrknutí.
Zvedl se a vložil do stisku celou váhu. Mužova hlava se zabořila do měkkého polštáře, kde ji Leesil přitiskl předloktím. Vrazil dýku vzhůru a probodl měkkou kůži nahoře na krku. Hrot zaškrábal o první obratel a pronikl do mozku. Čepel se zastavila, když tenký chránič jílce narazil na kůži.
Progae se napjal a ochabl.
Kolem jílce začala vytékat krev. V tmavém pokoji vypadala černá.
Leesil stál a tlačil hlavu oběti do polštáře. Netušil, kolik času uběhlo, ale najednou se mu křečovitě stáhly svaly na levé paži a probraly ho z otupění. Vytrhl dýku z rány a převrátil tělo zpátky na záda. Zapomněl čepel utřít, než ji zasunul zpátky do pochvy.
Progaeovy hnědé oči hleděly do stropu a ústa měl doširoka otevřená. Leesil mu zavřel ústa i oči a urovnal přikrývku. Než odešel, zamkl zvenku dveře paklíčem, pak se vydal chodbou tiše ke schodům.
Během následujících let si nedokázal vzpomenout, jak pozemek opustil ani jestli byl opatrný nebo celou cestu domů běžel.
Dorazil před úsvitem a dech mu chrastil v hrdle a v hrudi. Rodiče už na něj čekali. Nein'a vyhlížela ven z kuchyňského okna, když vstoupil dovnitř zadními dveřmi. Beze slova ji minul, ale ve dveřích na chodbu stál Gavril, takže Leesilovi nezbylo než se zastavit.
Podal rodičům zprávu, aniž by jim pohlédl do obličeje. Když zmlkl a bylo jasné, že už nemá co říct, matka ho tiše propustila. Seděl sám na podlaze v pokoji za zavřenými dveřmi a sotva slyšel, jak na ně Chap zvenku škrábe.
S úsvitem ho Gavril vzal na hrad. Stráže ho odvedly do výklenku, aby mohl tajně podat hlášení. Lord Darmouth pokýval souhlasně hlavou.
"Nikdo nebude ani tušit, že je mrtvý, dokud moje jednotky neobsadí hrad. Odvedl jsi dobrou práci, chlapče. Progaeova zrada skončila ještě dřív, než stačil udělat první krok."
Leesil si znovu a znovu opakoval, že zavraždil zrádce. Úleva ze spravedlivého činu mu vydržela skoro měsíc.
Jeho matku zavolali na hrad na nějakou oslavu, a tak se otec rozhodl vzít Leesila večer ven. Cestou minuli několik šlechticů v přepychových šatech na koních, kteří mířili Uličkou přízně k mostu.
Leesil seděl sám u stolu v hostinci v zapadlé části města, žvýkal pečené skopové s bylinkami a Gavril zatím hovořil u baru s mužem jménem Byrd. Ostatní hosté dělali takový hluk, že skoro neslyšel, o čem se baví. Ale zaslechl, jak někdo za ním pronesl jméno.
"Taková ostuda," řekl jeden. "Myslím Progae."
Leesil sklonil vidličku.

Věděl, že by se neměl do hovoru plést. Otec mu řekl, aby si i v tomhle hostinci zakrýval tvář kápí. Jeho vlasy příliš vynikaly. Leesil seděl dál otočený zády k muži u stolu za ním a nevědomky si hrál s jídlem.
"Co je s Progaem?" zeptal se další. "Slyšel jsem, že to byl zrádce."
"Mluvím o jeho rodině," odpověděl první.
"A co je s ní?" zeptal se hlubokým hlasem třetí.
"Jeho žena a dvě mladší dcery zemřely hlady na ulici."
Leesil přestal píchat do skopového.
"Cože?" zeptal se druhý. "Nikdo jim nepomohl?"
"Byli to psanci," řekl první. "Krev zrádce a takové pitomosti a už asi nikomu k ničemu nebyly. Ani příbuzní se jich neujali. Asi se bojí, kdo přijde na řadu teď. Přežilo jenom nejstarší děvče. Pokud jsem slyšel správně, dal ji Darmouth jednomu ze svých loajálních ‚šlechticů' jako milenku."
"Zatracená škoda," řekl třetí. "Jednou jsem je viděl, když přijeli na zimní oslavu sklizně. Lady Progae byla fešanda a nejstarší dcera byla po ní. Myslím, že se jmenuje Hedí. Proč vyhodili na ulici ženu a děti? Zradil Progae, ne ony."
"Dávej si pozor na pusu!" zašeptal druhý. "Prostě buď rád, že nejsi příbuzný zrádce. Já se už nemůžu dočkat jara. Pak aspoň budu moct s karavanou a se zbožím na chvíli vypadnout."
Leesil pomalu vstal a upustil vidličku dřív, než se dokázal zastavit. Neohlédl se na muže za sebou a ani neřekl nic otci, prostě se protlačil ke dveřím hostince.
Kráčel rychle nočními ulicemi. Když vstoupil do Uličky přízně a zamířil k domu, už utíkal. Proklouzl dovnitř dveřmi v kuchyni a zadíval se na hrad.
"Léshile?" zašeptal za ním tichý hlas. "Co se děje?"
Leesil se zprudka obrátil. V kuchyňských dveřích stála matka s Chapem po boku.
Jenom Nein'a ho oslovovala tímto jménem. Jeho druhé jméno bylo prostší a ne tak zvláštní, aby si ho někdo zapamatoval, kdyby ho uslyšel. Její řeč ovlivnil rodný jazyk, takže všechno, co říkala, znělo zároveň zpěvně i hrdelně. Leesil uvažoval, jestli tak mluví jenom ona, nebo všichni elfové.
A taky přemýšlel, proč se ze služby na hradě vrátila tak brzy.
Oblékla se do tmavých šatů, které jí ladily s kůží, a vzor z listí a šlahounů se jí obtáčel kolem vysoké postavy. Měla na sobě půlnočně zelený plášť s lemem z hermelínu, jehož kápě jí ležela na ramenou.
Chap tiše zakňučel, nastražil uši a zadíval se na Leesila. Přestal vrtět ocasem.
Matka mu jen zřídkakdy dala najevo něhu, ale když přistoupila blíž, v šikmých očích měla ustaraný výraz.
"Co se děje?" zopakovala. "Kde je tvůj otec?"
Leesil ještě pořád nepromluvil, alejí se z obličeje vytratil strach.
Nein'iny jantarové oči se zadívaly do jeho. Stiskla pevně tenké rty a po tváři jí přelétl žal. Pomalu mrkla a cit zmizel. Znovu se ovládla a napjala.
"Něco jsi slyšel, že?" zeptala se.
Natáhla k němu měkkou ruku. Štíhlé prsty, které vypadaly až příliš křehce, pohladily Leesila po tváři. Pak mu přitiskla teplou dlaň k líci. Zdálo se, že ví, jaké myšlenky se mu honí hlavou.
"Nikdy se nesnaž zjistit, co se stalo s těmi, na které dopadly důsledky tvých činů. Sloužíme a přežíváme. Ty, tvůj otec a já žijeme jeden pro druhého. Mysli zatím jenom na nás a na sebe a plň rozkazy. Všechno ostatní nech být, protože ti to nijak nepomůže."
Odhrnula mu světlé vlasy z tváře, Leesil kývl na znamení, že chápe a přijímá její slova. Bylo to poprvé, kdy jí zalhal.
Dalších několik dní panovalo ticho a klid. Sledoval město z okna nebo ze stínů kápě při procházkách ulicemi. Když vyrážel ven, nechával Chapa doma, ačkoli pes vrčel a štěkal, když ho zamkl uvnitř. Leesil pátral po mužích na koních, po elegantních mužích ve zbroji nebo v hávech s doprovodem. Minulo několik dní a začal přemýšlet, jestli matka nemá nakonec pravdu. Ale pak se jednoho dne za soumraku vracel domů a minul přitom bránu na hradním mostě.
Na hnědém válečném koni po něm jel vysoký muž s rudými vlasy a lehce pihovatou kůží. Následovali ho vojáci v kožené zbroji a žluté uniformě na koních. Leesil si pospíšil kolem brány a zamířil domů, ale slyšel, jak koně zahnuli jeho směrem do Uličky přízně. Zabočil na cestičku k prvnímu domu, i když nebyl jeho. Nelíbilo se mu mít někoho v zádech, a tak se rozhodl počkat, až ho minou.

Rusovlasý šlechtic i jeho muži Leesila ignorovali. Na grošáku mezi muži však jela menší postava. Byla zabalená do kožešinou lemovaného pláště, takže jí nebyly vidět ani ruce, a uzdu koně držel šlechtic. Muž dívčina koně zcela ovládal. Každý by si myslel, že je to jeho dcera. Každý, kdo neviděl rodinný portrét barona Progae.
Prázdné, zapadlé oči Hedí Progae lemovaly tmavé kruhy, které prozrazovaly mnoho bezesných nocí. Popraskané rty měla ochablé a pootevřené. Zatímco vojáci vypouštěli do vzduchu s každým vydechnutím oblak páry, z jejích úst vycházel sotva tenký proužek. Život z ní prostě unikal do zimního vzduchu.
Šlechtic jel dál a táhl za sebou svůj majetek.
Leesil se zahleděl za Hedí Progae. Uvnitř celý ztuhl.
Byla jeho majetkem. Všichni byli jeho majetkem. Poslušní otroci, kteří dělali, co bylo nezbytné, aby přežili ještě jeden den.
Průvod zahnul za zatáčku a zmizel mu z dohledu.
Leesil si nepamatoval, jak se dopotácel domů, ale najednou stál v kuchyni. Matka za ním nepřišla, a dokonce ani otec. Slyšel jenom škrábání drápů po podlaze, jak Chap pádil do kuchyně uvítat toho, kdo se vrátil.
Leesil slyšel, jak se pes blíží, a horečně se rozhlédl kolem. Nechtěl nikoho vidět. Otevřel poklop v podlaze, skočil dolů dírou a zase poklop zavřel. Do sklepa neproniklo žádné světlo, takže ani oči elfa nic neviděly. Odplazil se do zadní části sklepa, co nejdál od poklopu, a schoulil se v koutě.
Chap škrábal na dveře a do sklepa pronikalo jeho tlumené kňučení. Přitiskl si ruce na uši, seděl ve tmě a zimě, chvěl se a čekal, až se mu tělem i myslí rozšíří otupělost.
Až nebude nic cítit a uvnitř otupí matčinou radou a bude moct pokračovat a…
Udělej, co je nezbytné.
Udělal to znovu a ještě jednou a zase. Zabíjel pro Darmoutha dalších šest let.
Obklopilo ho ticho.
Leesil si uvědomil, že sedí na posteli v pokoji, který sdílel s Magierou.
Začal se potit a všechno se mu popletlo. Je to Byrdův hostinec? Nebo je pořád ve sklepě?
Leesil nejistě ucouvl od postele. Nedávalo to smysl. Magiera v tmavém sklepě nebyla. Neslyšel Chapa škrábat na poklop v kuchyňské podlaze. Zvedl oči k dřevěnému stropu. Podlaha pod jeho nohama byla z dřevěných desek, ne hliněná.
Ale přesto by měl být ve sklepě, kde mohl zůstat otupělý. Bylo mu tak horko, a přitom toužil po chladu. Stáhl si košili, která se mu potem přilepila k hrudi, a obklopil ho studený vzduch.
Pokoj byl temný, ale elfské noční vidění zachytilo každý detail.
A všechno bylo špatně. Neviděl bednu, sud ani pytle se zeleninou. Neviděl úzké lůžko, na kterém spal s Magierou. Viděl pouze velkou tmavou postel se čtyřmi sloupky, na které tiše oddechoval spící muž.
Musel chránit životy matky a otce. Musel udělat, co je nezbytné. Dřepěl v koutě a přemýšlel. Pokoj byl na zrádcovu ložnici příliš malý, ale on přesto věděl, kde je. Věděl, proč se pořád ukrývá ve tmě a naslouchá něčímu poslednímu nadechnutí.
Nezáleželo na tom, co se stalo s Hedí Progae. Nezáleželo na tom, co se stalo s její matkou a dvěma mladšími sestrami. Vždycky udělá, co je nezbytné.
Leesil vytrhl z pochvy na zápěstí dýku.

Magiera stála na chodbě v horním patře hostince a v ruce držela malou lucernu. Škvírou pod dveřmi neviděla žádné světlo, takže Leesil nezapálil svíčky. Pokud už spal, nechtěla ho probudit. Leesilův spánek byl jen zřídkakdy klidný, ale přesto mu přinášel úlevu od všeho, čemu musel v posledních dnech čelit.
Zavřela dvířka lucerny, aby ztlumila světlo, pak se obrnila a tiše pootevřela dveře. Tlumená záře zavřené lucerny osvětlila v tmavém pokoji stínový obrys prázdné postele.
"Leesile?" zašeptala Magiera.
Zahlédla vlevo pohyb. Něco se rychle odplazilo po zemi k posteli.
Magieřin zrak se ihned zostřil, jak ji ovládly instinkty dhampira. Náhle zřetelně rozeznala postavu ve stínech.

Ve tmě se krčil Leesil, hruď měl odhalenou a v ruce držel dýku. Při zvuku jejího hlasu zprudka otočil hlavu. Magieřině nočnímu zraku připadaly jeho jantarové oči jasné jako jiskry. Zadíval se na ni, ale vůbec ji nepoznával, a kůže se mu leskla potem.
Magieře se stáhl žaludek.
Obrátil se v podřepu tváří k ní… jako dravec a sklonil hlavu.
"Nebyla jsi tam," zašeptal. "Musím to dokončit."
"Leesile!" Magiera otevřela lucernu a zvedla ji.
Zapotácel se, jako by ho udeřila do obličeje, a zvedl paži, aby si zakryl oči. Leesil ucouvl, až v koutě narazil rameny do stěny, a pozvedl dýku.
"Nebyla jsi tam… tady," zachraptěl. "Otec… Matka na mě čekají."
Magiera se na okamžik zadívala na tenkou čepel v jeho rukou, pak zvedla oči k jeho tváři. Sledovala, jak se mu hruď stahuje a nadouvá šíleným tempem, a s každým nadechnutím byla čím dál vyděšenější.
Střelil očima po posteli.
Co na ní viděl, a ona ne? V pokoji kromě nich dvou nikdo nebyl. Provedl mu snad někdo něco?
Rychle se rozhlédla, protože se bála odtrhnout od něj oči na příliš dlouho. Vzpomněla si na noc, kdy utekli do droevinského lesa. Nemrtvý čaroděj Vordana na ně zaútočil přes jejich strach a uvěznil je v přeludu, který odřízl jejich smysly od skutečného světa.
Ale Leesil ji viděl a věděl, kdo je, ale nevěřil, že stojí před ním.
"Ještě jednoho," zašeptal Leesil a bodnul dýkou do vzduchu Magieřiným směrem. "Vždycky ještě jednoho. Vždycky co je nezbytné!"
Leesil se zadíval na postel, jako by k ní musel jít, a pokud by to neudělal, přišel by o víc, než s čím by dokázal žít. Ale zůstával dál na místě a krčil se v koutě.
Za jeho stav nemohly čáry ani kouzla. Zešílel. To bylo mnohem horší a Magiera se k němu skoro vrhla.
Leesil se topil v minulosti a ona nevěděla, jak skočit za ním a vytáhnout ho z ní.
Magiera si uvědomila, že se chvěje, a tak radši postavila lucernu na podlahu, aby ji neupustila. Ústa měla tak suchá, až nedokázala polknout.
"Nebyla's tam a já to musím udělat," naléhal Leesil. Vlasy se mu potem přilepily k obličeji. Zavřel pevně oči a rysy se mu zkroutily do grimasy. "Vypadni!"
"Ne!" zavrčela Magiera. "Já jsem tady, Leesile… Podívej se na mě!"
Leesil zprudka otevřel oči a na obličeji se mu objevil vzteklý výraz. Najednou se Magieře rozmazal před očima a ona cítila, jak jí po tvářích kanou slzy. Pomalinku se k němu začala přesunovat.
"Neodejdu," řekla rozhodně. "Jsme sami. Jsme v pokoji v Byrdově hostinci."
Magiera po něm skočila a popadla ho za zápěstí.
Leesil se po ní dýkou neohnal, ale celé tělo se mu napjalo, když se ho pokusila přinutit, aby ji sklonil.
Začal se třást námahou a odstrkával ji volnou rukou. Magiera nedokázala s jeho silou bojovat.
Do krku jí stoupal hlad, až se mu silou vyrovnala. Ale zesílil i její strach z toho… co by mu mohla udělat.
Rozbolela ji čelist. Stiskla zuby a bojovala s proměnou. Povahu dhampira měla v těle i v očích, takže jí zář Leesilových vlasů a jantarových duhovek skoro spálila zrak.
Bolest, kterou Magiera cítila, když sledovala, jak Leesil trpí - když ho takhle ztrácela - se proměnila ve vztek. Toužila zničit a roztrhat na kousky každou vzpomínku, která ho takhle trápila.
"Neopouštěj mě!" podařilo se jí procedit. "Vrať se mi."
Leesilovy oči příliš zářily. Jeho šílenství na okamžik ustoupilo a zdálo se, že jak s ním zápasí, uvědomuje si, kdo je.
Magiera pustila jeho zápěstí, sevřela oběma rukama jeho tvář a naklonila se blíž. Přitiskla ústa k jeho a Leesil ztuhl.
Slyšela, jak dýka zarachotila o podlahu. Chytil ji za horní část paží, tlačil do ní a odstrkával ji, ale ona ho držela pevně. Magiera se neodtáhla, dokud se neuklidnil.
Leesil se na ni zadíval. Vypadal divoce a smutně zároveň, jako by se probudil z noční můry, ale ještě pořád nevěřil, že nebyla skutečná. Magiera mu zabořila prsty do propocených vlasů.
Otevřel ústa, aby promluvil, ale zase je zavřel a zadíval se na ni. A pak ji políbil, ale tvrději než kdy dřív. Přitáhl si ji blíž a klesli spolu na podlahu.

Slova v tu chvíli Leesilovi nestačila, a tak ho Magiera pevně objala. Zabořil jí tvář do krku a sevřel ji v pažích, až cítila, jak se mu na zádech napjaly svaly. Ústy jí sklouzl k rameni a Magiera z něj začala stahovat košili.
Nedovolí, aby ji znovu opustil.

Hedí jela na koni vedle poručíka Omasty, a jak se blížili po mostě hradu, vypadalo to, jako by pevnost rostla a naplňovala noc. Měla půdorys obrovského čtverce s velkým nádvořím uprostřed. Její rohy zesílily věže, které se tyčily nad hlavní budovou hradu. Na hladině se odrážela zář ohně z velkých košů na věžích. Projeli po spuštěném zvedacím mostě, pak velkou, dvojitou bránou a nakonec dlouhým tunelem na nádvoří ve středu hradu.
Omasta jí pomohl sesednout. Odvedl ji přes nádvoří a jeho muži se mezitím postarali o koně. Na opačné straně nádvoří prošli širokými dveřmi do hlavního podlaží hradu.
Hedí se snažila zůstat klidná. Zpomalila dýchání a přinutila se uvolnit tvář a zbavit ji jakéhokoli výrazu.
Uvnitř zavolal Omasta sluhu. Z jídelny nebo z obývací síně po Hedíině pravici přiběhla žena středního věku. Nalevo se nacházela Darmouthova poradní síň a přímo naproti ní obrovské schodiště, které vedlo do prvního patra. Po stranách schodiště běžely na jih a na sever dvě chodby.
"Vítejte, má paní," pozdravila ji žena s pokornou úklonou. "Jsem Julia. Ukážu vám váš pokoj."
Hedí si ženu pečlivě prohlédla. Vlasy měla schované pod mušelínovým čepcem a tváře kulatého obličeje zarudlé. Tvářila se přívětivě a mile, i když trochu prostě, ale dvěma prsty nervózně kroutila okraj zástěry. Neměla u sebe žádné klíče. Tohle Hedí neočekávala.
Poručík Omasta si ulehčené oddechl. "No, tak… vám přeju dobrou noc, paní."
Byl rád, že může břemeno předat někomu jinému. Obrátil se k poradní síni. Možná se mu nelíbilo unášet pro pána ženy a předstírat, že je jejich ochráncem.
"Pojďte, tudy," řekla Julia. "Máte hlad, paní? Potřebujete vodu na umytí?"
Hedí při jejím příjemném hlase znovu zaváhala. Co se to tady děje? Kdyby ji Omasta odtáhl do pokoje a zamkl ji tam, aspoň by věděla, že je zajatkyní.
Vyšly po schodech nahoru. Když dorazily do druhého patra, zahnula Julia doleva do chodby. Otevřela dveře uprostřed, ustoupila, zdvořile sklonila hlavu a nechala Hedí vstoupit.
Vpravo hořel v malém krbu vesele oheň, vlevo stály skříň a stolek z třešňového dřeva a u zadní stěny pak postel ze stejného dřeva se silnou matrací a tmavě modrým přehozem. Truhlice s jejími osobními věcmi dorazila před ní, asi díky Omastovým mužům. Darmouth jim asi pohrozil, aby s ní zacházeli opatrně.
"Doufám, že vám tenhle pokoj bude stačit, má paní," řekla Julia. "Připravila jsem ho sama podle příkazů pána."
Snaží se mě potěšit, uvědomila si. Vzpomněla si na Em?lova slova a usmála se. "Ano, je pěkný. Velice si cením tvé snahy."
Juliina nervozita poněkud ustoupila a její úsměv se rozšířil. "Můžu vám něco přinést nebo vám pomoct se svléknout?"
"Ne, to zvládnu sama. Ráda bych si vybalila. Můžeš jít."
Julia zaváhala, ale Hedí zůstala v očekávání stát. Dámy si samy nevybalovaly, ale služebné se na druhou stranu nemohly bránit propuštění. Julia kývla a Hedí sledovala, jak žena odchází. Celá napjatá poslouchala.
Dveře se zavřely, ale neozvalo se žádné cvaknutí ani zachřestění. Hedí chvíli počkala, pak sama přistoupila ke dveřím. Nebyly zamčené. Možná ji uvěznili na hradě, ale její pokoj asi celou nebude.
Pomalu, roztřeseně se nadechla a pročistila si myšlenky, aby mohla přemýšlet.
Dostala mimořádnou příležitost získat víc podrobností o hradu pro Byrda. Ale jak k němu informace dostane?
A chudák Em?l. Určitě v hostinci o samotě trpí a dělá si o ni starosti. Možná by se jí podařilo podplatit nějakého sluhu, aby mu odnesl zprávu. Ne. Jejich strach z Darmoutha byl větší než touha po penězích.
Připozdívalo se, proto Hedí otevřela truhlu a vytáhla z ní nejteplejší noční košili a župan. Právě je rozložila na posteli, když někdo zaklepal.

"Julie?" zavolala. "Už nic nepotřebuji. Můžeš jít spát."
Dveře se otevřely. Stál v nich lord Darmouth.
Hedí při pohledu na jeho vysokou, statnou postavu, která vyplňovala dveře, ztuhla. Jeho krátké vlasy vypadaly v tlumeném světle ohně spíše hnědé než šedé, ale pořád rozeznala jizvy pod levým okem.
Založil si svalnaté ruce na zbroji na hrudi.
"Chtěl jsem se ujistit, že vás pohodlně ubytovali," pronesl tichým hlasem.
Hedí pečlivě zvážila odpověď. "Pokoj je docela pohodlný, ale přemýšlela jsem, proč jste mě sem nechal odvést. V Bronzovém zvonu mě chránili baronovi muži a byla jsem napadena jen proto, že jsem jim pošetile utekla."
Darmouth udělal krok dovnitř. "Měli se o vás lépe starat.… jinak byste na krku nemusela nosit šátek."
Na to neměla žádnou odpověď, a tak se vděčně uklonila a snažila se tvářit co nejustaraněji.
"Mohu se po hradu volně pohybovat? Nebo bych měla vědět ještě o dalších bezpečnostních opatřeních?"
Hnědé oči mu změkly, ale ona spíše zostražitěla, než aby se jí ulevilo. Udělal další krok jejím směrem a ocitl se tak úplně v pokoji.
"Jste tady jako můj host a kvůli ochraně, lady Hedí. Přízemí a horní patra jsou vám k dispozici, ale nechoďte do podzemí. Tam dole jsou jenom vězení a sklady, které by dámu stejně nezajímaly."
Vedle jeho vysoké postavy si připadala malinká a znervóznilo ji, když se ještě přiblížil. Hleděl jí do tváře, ale jeho oči občas zabloudily i jinam. Hedí se bála, že kdyby se jí dotkl, popadla by bojový nůž u jeho opasku a zabořila mu ho do břicha. Ustoupila a začala se zabývat noční košilí a županem na posteli.
"Děkuji vám za starost, můj pane, ale byl to dlouhý den a noc. Jsem docela unavená. Možná se uvidíme u snídaně?"
Darmouth zaváhal.
Hedí věděla, že má proti němu jednu zbraň. Chtěl získat její svolení a vzbudit v ní lásku. Nevrhne se na ni, dokud existovala šance, že by se mu mohla dobrovolně odevzdat. Musela ho udržovat v roli nadějného nápadníka, jak nejdéle to půjde.
Darmouth ucouvl ke dveřím a krátce kývl. "Tak tedy dobrou noc."
"Dobrou noc."
Dveře se zavřely a Hedí počkala, až jeho kroky v chodbě utichnou. Rozběhla se ke dveřím, aby je zamkla, ale v zámku nenašla klíč. Ustoupila k posteli s pohledem stále upřeným na dveře.
Doufala, že si pro ni Em?l brzy přijde.

Welstiel se procházel nočními ulicemi Venj?tzu a mysl mu tak vířila myšlenkami, až přestal vnímat ošumělé budovy, které míjel. Snažil se soustředit na své plány.
Aby Magieru přinutil pohnout se, musel začít u Darmoutha. Welstiel kdysi jednal s několika vojevůdci. Většinou to byli ubozí tyrani mdlého rozumu. Darmouth si možná hrál na krále a neměl žádné vzdělání, ale nebyl to hlupák.
Welstiel mohl jen doufat, že se mu podaří oslabit obranu hradu a pomoct s jeho vraždou. Jakmile se dá takový plán do pohybuje to otázka dní nebo ještě kratší doby, než dojde k činu; s každým dalším dnem by se totiž zvětšovalo riziko odhalení. Welstiel prostě musel odvést Magieřinu pozornost jinam, dokud nezmizí důvod, kvůli kterému sem s Leesilem přijeli. A poté snad zavrhnou i nesmysl s výpravou na území elfů. Zase se vrátí k pátrání po prstenci, aby mu zabránila najít ho dřív. Aniž by to Magiera věděla, znovu se z ní stane jeho honící pes.
Welstiel potřásl hlavou nad tou ironií. Od chvíle, kdy Magiera odjela z Bely, ztratil tolik času. Když o tom Welstiel přemýšlel, jeho podráždění sílilo. Zastavil se, protože si uvědomil, že ztratil orientaci. Po tržišti před ním se ještě pořád pohybovali lidé, pili a bavili se i v tak velké zimě.
Welstiela překvapilo, kolik námahy ho stojí pohnout se. Měl hlad a byl vyčerpaný. Už to bylo dlouho, co naposledy nasál život. Ucouvl do boční uličky, kam nedosáhlo světlo pouličních lamp, a sledoval, jak kolem prochází hrstka lidí. Většina byla v tak pozdní hodinu opilá nebo aspoň unavená. Dva lidé se hádali, a jak se blížili, stávala se jejich slova zřetelnější.
"Víš, že jsou to dva měďáky, Deni. Vždycky to byly dva měďáky!" Žena skoro křičela.

"Dneska v noci ne," odpověděl muž. "Dneska dva měďáky nemám, ale příště ti doplatím zbytek."
Když procházeli kolem, přitiskl se Welstiel ke zdi.
Mladá žena s dlouhými, umaštěnými vlasy si přes ramena přehodila šál. Nezakryl tak docela hluboký výstřih, který ještě prohloubily dva rozepnuté horní knoflíky živůtku. Dvakrát zakašlala.
"Víš, že na dluh nedávám," řekla.
Muž, který ji pronásledoval, měl na sobě dlouhou koženou zbroj, na které ale chyběla většina našitých kovových kroužků. Natáhl se, aby ji zezadu popadl.
"Ale no tak, Alliss. Mám teplou postel. Je to lepší než mrznout tady venku a snažit se najít někoho s penězi."
Praštila ho loktem a vytrhla se mu. Muž rozhodil rukama, znechuceně zafuněl a šel dál bez ní. Dívka si odfrkla a zamířila zpátky k tržišti.
Welstiel vystoupil ze stínu. "Slečno?"
Obrátila se a zadívala se na něj. V obličeji měla ještě pořád záštiplný výraz.
Welstiel jí ukázal stříbrnou penci. "Můžu nabídnout víc než teplou postel."
Zamířila k němu plouživým krokem a s upejpavým úsměvem na rtech. Vybledlé levandulové šaty měla ušpiněné. Divil se, jak v nich a jen v šálu dokáže snášet chlad. Kůži měla nemocně žlutou.
"Hledáte společnost?" zeptala se.
Welstiel stál v ústí uličky a rozevřel plášť. "Pojď se ohřát."
Její úsměv se rozšířil. Možná byla šťastná, že si našla džentlmena, a pospíšila si přímo k němu. Ustoupil, protože byl rozhodnut dotýkat se jí co nejméně.
Šla za ním až do míst, kam nedosáhlo světlo lamp. Než mohla znovu promluvit, uhodil ji Welstiel pěstí v rukavici do obličeje. Žena trhla hlavou na stranu. Z nosu a z úst jí vystříkla krev a potřísnila zeď uličky. Welstiel poplašeně ztuhl.
Praštil ji příliš silně, protože ho ovládl vztek, který nedokázal potlačit. Kdyby ji zabil, veškerá námaha by byla zbytečná.
Žena se převrátila na stranu, sklouzla dolů po stěně a zůstala ležet tváří k zemi. Welstiel zostřil smysly a na okamžik ho zalila úleva, když uslyšel tlumený tlukot jejího srdce.
Vlasy se jí rozprostřely kolem hlavy. Z úst jí na zmrzlou zem vytékala stružka krve. Welstiel hleděl na zvětšující se rudou kaluž a odhalený krk.
Měl na Magieru takový vztek, že jednal neopatrně. Když si vzpomněl, jak Chane rozerval ženě hrdlo, sílila v něm touha nakrmit se.
Welstiel sebou trhl odporem nad vlastními divokými touhami. Nesmí dovolit, aby Magieřiny činy ještě někdy oslabily jeho sebekontrolu. Welstiel hleděl dolů na ženu a stál nehybně, dokud se mu sebeovládání nevrátilo.
Klekl si, z brašny vytáhl vyřezávanou skříňku z ořechového dřeva a otevřel ji. Uvnitř ležely na látkovém polstrování tři železné tyčky dlouhé asi jako dlaň, mosazná miska o velikosti čajového šálku a silná bílá keramická lahvička se zátkou z obsidiánu. Vytáhl tyčky, z nichž každá měla ve středu otvor, a propojil je do trnože. Vnitřek mosazné misky zdobila řada houstnoucích kruhů od středu až po okraj. Mezi kruhy byla vyryta zaklínací znamení. Opatrně položil šálek na trnož.
Bílá lahvička obsahovala třikrát čištěnou vodu, kterou připravoval v měděné nádobě a doplňoval ji, kdykoli měl čas. Vytáhl zátku a nalil do misky vodu, až ji z půlky naplnila.
Welstiel převrátil prostitutku na záda. Při pití krve se ztrácelo tolik života, že nemrtvý vypil sotva tolik, aby ho to udrželo naživu. Nešlo vlastně o krev, ale o život, který z těla unikal, když krvácelo. Jeho způsob byl mnohem účinnější. Vytáhl dýku, vložil ženě hrot mezi rty a nabral trochu krve na špičku. Pak naklonil nůž nad šálek a nechal stéct do vody jednu kapku.
Vybledla a rozředila se. Pustil se do zaklínání.
Vzduch se mu před očima zavlnil. Cítil, jak ovzduší kolem vlhne a teplá. Ženina kůže se začala scvrkávat. Jak z ní unikal život, její tělo pomalu schnulo a svraštělo. Když se jí zastavilo srdce, Welstiel zmlkl a vzduch kolem něj se znovu pročistil. Ze ženy zůstala jenom scvrklá skořápka s propadlými očními důlky.
Voda v šálku dosáhla okraje a byla tak tmavě rudá, až vypadala černá - černá s rudými záblesky jako Magieřiny vlasy. Welstiel zvedl šálek z trnože. Zaklonil hlavu a nalil si tekutinu do krku, aby jí ochutnal co

nejméně. Na jazyk mu dopadla poslední kapka a chutnala po drceném kovu a silné soli.
Položil šálek zpátky na místo a zapřel se rukama o zem. Tolik života v čisté formě přivodilo tělu šok. Vybuchlo v něm jako žhavé sluneční světlo a prosáklo mrtvým masem.
Welstiel počkal, až to nejhorší pomine.
Vzal šálek do ruky, aby ho uklidil. Byl čistý a suchý, jako by v něm nikdy nic nebylo. Sklidil i železné tyčky a bílou lahvičku. Opatrně se postavil, protože ho ještě pořád jímala závrať, ale ta rychle pominula, takže měl znovu jasnou mysl. Obyčejně by našel způsob, jak dívčino tělo ukrýt, ale pokud je najdou, vyvolá to ještě větší paniku. Jen to posílí touhu lorda Darmoutha najmout Magieru. Městem se plížily nestvůry.
Welstiel zamířil zpátky do Břečťanového šlahounu a přemýšlel, co asi Chane dělal, když zůstal uvězněný sám v pokoji. Když dorazil, vstupní hala byla prázdná. Zamířil po schodech nahoru do pokoje. Nezdržoval se klepáním, ale otevřel dveře a vešel dovnitř.
Chane seděl bos na podlaze a krmil drozda rozdrcenými ořechy a drobky chleba. Na sobě měl kalhoty a mušelínovou košili, takže vypadal jako kterýkoli jiný pohledný šlechtic.
Pergamen a pera ležely netknuté na posteli.
"Vidím, že ses nakrmil," zachraptěl Chane. "Vypadáš líp."
Welstiel neodpověděl. Místo toho prohrabal brašnu a vytáhl malý váček uhelného prachu a uzlík potrhaných šatů, které páchly močí.
"Lord Darmouth si najal Magieru," vysvětlil. "Ty ji zaměstnáš a nabídneš jí neobvykle zuřivou bestii, kterou bude muset ulovit."
Chane zamrkal a podíval se na hadry ve Welstielově ruce. "Co to je?"
"Koupil jsem je od sluhy na hradě. Kdyby tě při útoku někdo viděl a popsal tě jako vysokého šlechtice s rusými vlasy, mohlo by to Magieře dojít. Musíme stvořit nějakého jiného netvora, kterého by mohla lovit. Posaď se a já ti uříznu vlasy a obarvím ti je prachem na černo."
Welstiel vytáhl dýku a ukázal na židli. Chane zaváhal.
"Smyješ to," ujistil ho Welstiel.
"Ale vlasy mi zase dorostou, že?" zachraptěl Chane.
Otázka Welstiela překvapila. Ne ješitností, ale tím, že to bylo poprvé, co Chane projevil podobnou starost od okamžiku, kdy se vyškrábal z hrobu po druhé smrti.
"Viděl jsi někdy mrtvé tělo měsíce po pohřbu?" zeptal se Welstiel.
Chane zavrtěl hlavou.
"Má delší vlasy. A já ti jich zase tolik neuříznu."
Znovu ukázal na židli. Chane si povzdychl, ale poslechl.

Bylo už pozdě v noci, ale Leesil ještě pořád nespal. Magiera se stočila do klubíčka vedle něj a pomalu dýchala, ztracená v hlubokém spánku. Hleděl na její bledou tvář na polštáři. Přál si, aby se k ní mohl připojit v zapomenutí spánku, ale nemohl.
Noční můry mu to nedovolily.
Jméno Hedí Progae otevřelo v jeho mysli dveře k temným celám, které dlouhé roky udržoval zamčené. A teď už je nedokázal znovu zavřít.
Leesil se snažil soustředit na vzpomínku na Magieřina ústa, její tělo, měkké i tvrdé zároveň, a na ruce, které se ho dotýkaly. Ale kdykoli mu klesla víčka únavou, spatřil krvácející zátylek barona Progae. Progaeovy mrtvé oči se otevřely a Leesil mu urovnal přikrývku. Oči se obrátily k Leesilovi, zamračily se na něj a bledé, pootevřené rty promluvily Gavrilovým hlasem.
"Mysli jenom na svoji matku, na otce… na sebe… tak přežiješ."
Leesil zprudka otevřel oči.
Na okamžik se propadl do spánku, ale nedokázal tomu znovu čelit. Ne bez toho, aby noční můry zadusil, utopil je, až by byly mrtvé jako jeho oběti. Přísahal Magieře, že už to nikdy neudělá, ale jak ji sledoval, chvíle se protahovala. Když se mu znovu zavřely oči, rychle je otevřel.
Už nedokázal snášet tváře, které se mu zjevovaly ve spánku.
Leesil vyklouzl zpod přikrývky. Magiera se převrátila a on ztuhl, dokud znovu neznehybněla. Přikryl její

nahé tělo přikrývkou a ovčím rounem, pak tiše zamířil ke dveřím. Na chvíli se zastavil, zadíval se na spící Magieru, pak vyšel na chodbu a opatrně zavřel dveře.
Hostinec byl tichý a schody prázdné. Dokonce neviděl nikde ani kočky. Plížil se dolů ze schodů a dva mu pod nohama tiše zaskřípaly. Výčep byl také tichý, a tak Leesil obešel bar a našel sud rudého vína, který tam Byrd skladoval.
Leesil sud otevřel a vytáhl zpod baru cínový pohár. Naplnil ho do poloviny a zadíval se na rudou tekutinu. Ruka se mu mírně chvěla, a tak sevřel pohár oběma rukama.
Mohl by ho postavit a vrátit se nahoru k Magieře.
Věděl to, ale přesto ho zvedl k ústům, napil se vína a polkl.

KAPITOLA 9

Příštího rána probudilo Wynn z hlubokého spánku zaklepání. Otevřela oči, na okamžik celá zmatená, pak si vzpomněla, kde je. "Leesile?"
Posadila se, protřela si oči a dveře se otevřely. Dovnitř nahlédl Byrd. Kolem hlavy měl uvázaný žlutý šátek a vypadal, jako by už byl nějakou dobu vzhůru.
Wynn si odhodila pocuchané vlasy z tváře, pak si rychle přitáhla k bradě přehoz z rouna.
"Ano?" zeptala se.
Byrd se podíval na tlusté tělo Jetelového válečka, stočené v nohách postele, a usmál se. Rajče a Brambor leželi v jednom chumlu na pleteném koberci kousek od Chapa, který byl dokonale vzhůru, hlavu měl položenou na předních tlapách a mračil se na koťata.
"Poslal jsem zprávu Farisovi, že jsem našel Magieru," řekl Byrd. "Ale neprozradil jsem kde. Dneska ráno se objevil posel. Poručík Omasta se s ní sejde v poledne pod bránou na mostě. Do hradu bez doprovodu nikdo nesmí."
Wynn se zhluboka nadechla a snažila se úplně probudit. "Už jste to řekl Magieře?"
"Ne. Myslel jsem, že to nechám na tobě."
To Wynn připadalo divné, ale mlčela. Byrd ji znervózňoval, protože věděla, že jeho zdvořilý zevnějšek je jen maskou. Po rozhovoru v kuchyni včera v noci bylo očividné, že od Leesila něco chce.
"Samozřejmě," odvětila. "Zavřete dveře, abych se mohla obléknout?"
Jeho hlava už skoro zmizela za dveřmi, když se zarazil. Znovu se naklonil dovnitř a zvědavě se na Wynn zadíval.
"Omasta vás nespustí s očí," varoval, "takže si dobře prohlédněte chodby a komnaty, kterými půjdete. Nedívejte se jen kolem. Zapamatujte si rozmístění stráží a všechno, co zaslechnete."
Chap tiše zavrčel a Wynn se na něj zadívala. Hlavu měl pořád položenou na tlapách, ale průzračné oči upíral na Byrda.
"Děkuji," řekla Wynn. "Víme, po čem se s Chapem dívat."
Byrd se zamračil. "Je to jenom pes."
"A váš ‚partner' je jenom kočka," opáčila a střelila pohledem po Jetelovém válečku.
"Dobrá," odpověděl Byrd a pokrčil rameny. "Prostě buďte opatrní. Darmouth vás bez mrknutí oka zašlápne."
Zavřel dveře.
Wynn se vyškrábala z postele a přes košili si natáhla těžký kabát. Chap vstal, otřepal se a následoval ji rychle ze dveří a přes chodbu. Tentokrát napřed tiše zaklepala. Nikdo neodpověděl, a tak zaklepala ostřeji.
"Ano?" zavolala Magiera zevnitř.
"To jsem já. Můžu dovnitř?"
Po chvíli se dveře pootevřely a Magiera vyhlédla ven. Vypadala vyčerpaně, jako by celou noc nespala. I z chodby bylo cítit, jak je pokoj dusný, a Wynn ucítila nepříjemný zápach.
"Co je?" zeptala se Magiera.
"Právě u mě byl Byrd. Můžu dovnitř?"
Magiera zaváhala, pak ustoupila. Wynn vešla dovnitř a Chap ji následoval.

"Udělalo se někomu špatně?" zeptala se Wynn a nakrčila nosík.
"Ne," odvětila Magiera.
Leesil se v posteli převrátil, ale neposadil se. Měl zavřené oči a prameny zašmodrchaných vlasů mu zakrývaly půlku tváře. Wynn tiše zopakovala, co jí Byrd řekl. Jak Magiera poslouchala, v očích se jí objevil ostrý pohled.
"Takže budeme mít čas připravit se." Zadívala se dolů. "Chape, doprovodil jsi někdy Leesila do hradu? Měla bych něco vědět, než odejdeme?"
Pes jednou štěkl, že ano.
"Dobrá. Wynn, připrav mluvící kůži a já se zatím obleču. Za chvíli přijdu."
Wynn si myslela, že by se o tom měl dozvědět i Leesil, ale Magiera ji i s Chapem prakticky vytlačila ze dveří. Teprve na chodbě si Wynn uvědomila, že když se přiblížila k Magieře, nakyslý zápach nezesílil. Takže vycházel z Leesila.

Hedí probudilo zaškrábání. Posadila se na velké posteli.
U krbu klečela Julia a snažila se rozdělat oheň. Služka měla na sobě stejné šaty a zástěru jako minulý večer, ale vlasy měla svázané do rudohnědého copu. Když se Hedí pohnula, mírně nadskočila.
"Ach, omlouvám se, má paní. Snažila jsem se být potichu."
"Nedělej si starosti. Slunce už vyšlo?"
Julia se usmála. "Ano, a až budete připravená, čeká na vás dole v jídelně snídaně."
Hedí se zamyslela. Ano, měla hlad a očekávalo se od ní, že se objeví. Raději by měla rychle sejít dolů, než si pro ni Darmouth přijde a zůstanou v pokoji zase sami.
Slezla z postele a Julia otevřela skříň. Všechny šaty byly úhledně pověšeny. Zdálo se, že Hedí prospala i to, jak jí Julia vyklízela cestovní truhlici.
Hedí obvykle neměla ráda, když ji při oblékání někdo obskakoval, ale dovolila Julii, aby jí pomohla obléknout světle modré šaty. Služka jí stočila vlasy do drdolu, takže se jí jen na spáncích kroutilo několik loken. Stopy po zubech na hrdle zrudly a pokryly se strupy, ale uzdravovaly se. Julia jí zase kolem krku elegantně uvázala stuhu, aby je zakryla.
"Moc hezké, má paní," řekla Julia. "Vypadáte krásně."
Hedí si nebyla jistá drdolem, ale nehádala se. "Děkuji. Do jídelny už najdu cestu sama."
Když vyšla na chodbu, ulevilo se jí, jako by si potřebovála připomenout, že není v pokoji uvězněná. Sešla dolů po schodišti a našla cestu do přízemí a do jídelny. Doufala, že Darmouth už pojedl a odešel. Nahlédla do místnosti a uviděla několik dlouhých stolů a obrovský krb. Domácnost asi nepovažovala snídani za žádnou společenskou událost, protože se kolem potulovalo několik sloužících a čtyři prostí vojáci jedli chleba a usrkávali z hliněných hrnků. Lorda Darmoutha nikde neviděla.
Poručík Omasta stál s několika vojáky, v jedné ruce držel velkou skývu chleba s máslem a ve světlém plnovousu se mu zachytily drobky. Když vstoupila, podíval se na ni a ukázal na židli.
"Tady, má paní, pojďte a posaďte se."
Ačkoli byl Omasta Darmouthův poskok, Hedí ho měla pořád raději než jeho pána a vládce. Poručík se zjevně cítil nejlépe ve společnosti mužů. Byl prostý a nesnažil se předstírat, že je něčím víc než vojákem. Plnil své povinnosti a Hedí v něm vycitila jistou dávku slušnosti, a tak přemýšlela, proč je věrný muži, jako je Darmouth. Pokud věděla, neměl Omasta žádnou rodinu. Posadila se a nalila si čaj.
Právě si usrkla, když do síně vstoupil Darmouth, který v nablýskané a naolejované zbroji vypadal jako barbar, který sem ani nepatří. Muži se postavili do pozoru, ale on si jich nevšímal a zamířil přímo k ní. Ucítila ho ještě dřív, než k ní dorazil.
"Vyspala jste se dobře, paní?" zeptal se.
"Ano, velmi," odpověděla a přinutila se být zdvořilá. Položila šálek na stůl.
Vypadal roztržitě a střelil pohledem po Omastovi, jako by ho něco neustále rozptylovalo. Pak se jí zeptal: "Potřebujete ještě něco z hostince?"
Otázka ji zastihla nepřipravenou, ale ihned využila příležitosti.
"Všechny věci mám s sebou, ale nedokončila jsem jisté záležitosti. Musím dopsat několik dopisů a zařídit pár věcí pro baronovu rodinu. Kdybych si mohla promluvit s Em?lem, určitě by je za mě vyřídil. Mohl

byste mu poslat vzkaz?"
Darmouth se na ni zadíval a jí se rozbušilo srdce. Neřekl "ano", ale ani ji neodmítl. Místo toho zvedl oči k hloučku vojáků.
"Omasto! Půjdeš se mnou. V poledne se máš setkat u strážního domku s lovkyní." Zadíval se na stuhu na jejím hrdle. "Najdeme tu zrůdu, která vám to provedla."
Hedí se sladce usmála a stydlivě kývla. "Děkuji. To je mi velkou útěchou. Pak se budu moct bezpečně vrátit do Bronzového zvonu."
Zase neodpověděl, otočil se a vyrazil pryč ze síně. Hedí přemýšlela, kdo je ten lovec, "dhampir", o kterém se zmínil vikomt Andraso.
Omasta odložil chleba na stůl a následoval pána. Darmouth vstoupil do obloukového průchodu a zadíval se na Hedí. Omasta mu musel ustoupit z cesty.
"Dnes ráno se mi nelíbí váš účes," řekl Darmouth. "Už si tak vlasy nečesejte."
Hedí sklonila poslušně oči a Darmouth bez dalších slov odešel. Pod stolem sevřela v pěsti látku sukně. Možná by si měla hlavu oholit a zjistit, jak by zareagoval. Nenáviděla Darmoutha víc než kohokoli jiného - až na osobu, která ve spánku zavraždila jejího otce. Všichni v místnosti teď na ni hleděli a Hedí ztratila chuť k jídlu.
Vstala, zamířila do hlavní chodby a přemýšlela, co teď. Přímo naproti jídelny se nacházela poradní síň, ve které před dvěma dny večeřela se skutečnou zrůdou této země. Neměla v plánu jít dovnitř.
Po obou stranách schodiště se doprava a doleva táhly za síněmi chodby. Žádné jiné průchody nebo schody, které by vedly pod zem, nikde neviděla. Obešla hlavní schodiště a vstoupila do levé chodby, která mířila na sever. Dlouhou dobu byla rovná, pak zahnula doprava. Kráčela jí dál a zastavila se kousek od rohu, aby za něj nahlédla. Na konci další dlouhé chodby hlídali dva vojáci dveře. Vrátila se stejnou cestou zpátky do hlavní chodby.
Pravá chodba vedoucí na jih přinesla stejný výsledek - dva strážce před úplně stejnými dveřmi. Jedny nebo oboje dveře možná vedly do podzemí. Toužila prozkoumat vnitřek hradu, aby rozšířila Byrdovy plány.
Darmouth jí zakázal vstoupit do podzemí, ale pořád jí zůstala horní patra. Kdyby ji někdo zastavil, mohla by se vymluvit, že se ztratila cestou zpátky do pokoje.
Hedí vystoupila nahoru po hlavním schodišti. Cestou minula dva sluhy, ale žádného vojáka. Na odpočívadle v prvním patře zachytila koutkem oka pohyb. Z pokoje skoro na konci chodby vyšla Julia a v rukou nesla podnos s prázdným nádobím.
Měli snad na hradě ještě dalšího "hosta"?
Hedí spočítala, ze kterých dveří Julia vyšla, pak se vydala ke schodišti do dalšího patra. Čekala a držela se z dohledu, pak opatrně nahlédla kolem kamenného zábradlí do chodby. Julia byla na cestě dolů do přízemí.
Když se Hedí ujistila, že je služka pryč, zamířila zpátky. Jak se blížila ke dveřím, slyšela vysoký, tichý hlas. Znělo to, jako by zpívala malá holčička, ale Hedí si nedokázala představit, proč by na hradě bylo dítě. Pokud věděla, Darmouth neměl žádnou rodinu ani příbuzné, a už vůbec ne dceru nebo neteř.
Zaklepala tiše na dveře. "Haló?"
Zpěv utichl a o chvilku později se dveře otevřely. K Hedí vzhlédla malá tvářička.
Dívence nemohlo být víc než deset a byla malá a štíhlá. Na sobě měla prosté šaty krémové barvy a husté, čokoládově černé vlasy si svázala bílou stuhou, která ještě zdůraznila tmavý odstín její pleti. Na Hedí se zadívaly hluboké, hnědé oči. Dívka jí připadala nějak povědomá.
Hedí se usmála. "Ahoj, jsem tady hostem, ale nemám toho moc na práci. Nevadilo by ti, kdybych ti dělala společnost?"
Dívenka vypadala překvapeně, pak se usmála. "V mém pokoji? Chceš jít dovnitř?"
"Samozřejmě… nebo bys radši šla na procházku?"
Děvčátko zavrtělo hlavou a na tváři se mu usadilo tvrdohlavé zamračení. "Bez Julie nebo Devida nikam nesmím."
"Kdo je Devid?"
Zakroutila očima a ostře vydechla. "Má meč. Chrání mě před ošklivými věcmi."

Hedí přemýšlela, proč dívka potřebuje uvnitř hradu ochránce. Byla prvním dítětem, které tady kdy viděla. Děvčátko otevřelo malými ručkami dveře dokořán.
"Chceš vidět moje panenky?"
"Ano, to bych moc ráda."
Hedí vstoupila do příjemného malého pokojíku, který se k hradu tyrana moc nehodil.
Strohé kamenné stěny změkčovaly malé tapisérie, zobrazující fantastické bytosti od hadu podobného draka po podivné lidi s úzkými rty, porostlé prachovým peřím a s křídly, za kterými se ukrývali. Na jedné tapisérii seděla tmavě hnědá kočka na zádech stříbrošedého jelena, jehož srst ale byla mnohem delší, než kdy Hedí ve skutečnosti viděla. Parohy se mu nevětvily, ale ohýbaly v dlouhých obloucích. Většinu pokoje zabírala velká postel se sloupky, ale zůstalo tady dost místa na knihovnu plnou panenek a vycpaných zvířátek. V nohách postele stála velká truhlice s naducanými polštáři na víku.
"Jmenuji se Hedí. Jsem hostem lorda Darmoutha. Jsi tady taky hostem?"
"Nejsem host. Jsem Korey," odpověděla, jako by to přece bylo jasné. "Žiju tady s mámou a tátou."
Hedí se zadívala do dívčiných skřítkovských očí a najednou věděla, komu dítě patří - Farisovi a Ventině, Darmouthovým špehům. Nejenže Korey vypadala jako Móndyalítko, ale Hedí v její tváři spatřila rysy rodičů.
"Pojď se podívat na Selinu!" řekla Korey a popadla Hedí za ruku. "Je moje oblíbená. Má žluté vlasy a já vždycky chtěla mít žluté vlasy."
Hedí následovala Korey k posteli. O polštář seděla opřená krásná panenka s porcelánovou hlavičkou. Korey Hedí připomínala její malé sestry, které hostům vždy nadšeně ukazovaly hračky a panenky, jako by to byly exotické poklady, které otec přivezl ze vzdálených zemí. Hedí je nikdy nevyvedla z omylu a nezničila jim dětskou fantazii a představy o tom, že svět je obrovské a lákavé místo, které jenom čeká, až ho prozkoumají.
Hedí nedokázala potlačit žal, který ji sevřel. Krátce se nadechla a přiměla se znovu usmát.
"Jak často se vídáš s otcem a matkou?" zeptala se.
"Často?" Korey se mírně zamračila. Možná ještě pořád tak docela nechápala pojetí času. "Devid s Julií mě k nim vždycky odvedou. Tatínek mě někdy vezme ven na nádvoří, ale Julia musí s námi."
Takže Darmouth nikdy nepouštěl dítě z dohledu a pořád ho sledoval… i když bylo s rodiči? Znělo to, jako by ani nesměli do Koreyina pokoje a zůstat s ní o samotě.
Korey byla rukojmí. To Hedí nijak nepřekvapilo. V téhle zemi byl každý nějakým způsobem otrokem, spoutaným strachem a hrozbou smrti. Ale přesto ji to přimělo přemýšlet o Farisovi s Ventinou. Jak důležité služby Darmouthovi poskytovali, že považoval za nutné zajistit si jejich věrnost uvězněním dcery?
Malá Korey byla ze společnosti cizinky nadšená.
"Znáš nějaké hry?" zeptala se Hedí. "Mohly bychom si zahrát."
"Hry?" Koreyina tvář se rozzářila. "Můžeš zůstat a zahrát si se mnou? Mám karty. Tatínek slíbil, že mě naučí hrát, ale neudělal to. Víš, jak se s nimi hraje?"
"Vím," ujistila ji Hedí.
Koreyino nadšení Hedí ještě víc rozesmutnilo, ale dobře to před dívenkou ukryla. Posadila se na okraj postele, uhladila přehoz a začala vykládat karty obrázkem dolů do čtvercového vzoru.
"První hra se jmenuje Chyťte krále," zašeptala s úsměvem.
Korey se zachichotala. Strávily spolu den a Hedí si dala pozor, aby si Korey neuvědomila, že jsou obě zajatkyně.

Magiera čekala plná úzkosti s Wynn a Chapem u oblouku vedle strážního domku, hlídajícího vstup na most. Musela se připravit na to, co je čeká, ale její oči se neustále obracely k hradu.
Zblízka byl skličující, i když ne největší, jaký kdy viděla. Z rohů trčely do výše čtyři věže a jen zesilovaly dojem, že hrad jedné zapomenuté noci vystoupil z vody, aby se tyčil nad městem na břehu. Najednou jí už nepřipadalo tak chytré pokusit se oklamat Darmoutha a dostat se tak dovnitř. Neměla by brát Chapa ani Wynn do blízkosti toho místa. Snažila se obrnit před setkáním s tyranem, ale neustále musela myslet na Leesilovy ztracené oči a potem zbrocenou tvář, jak tam dřepěl u stěny a v ruce svíral dýku. A při pohledu na hrad jí vzpomínka vytanula v mysli ještě barvitěji.

Když se v noci probudila, zjistila, že je v posteli i v pokoji sama. Než stačila popadnout košili a vydat se Leesila hledat, málem propadl dveřmi. Zakopl o vlastní boty na podlaze a ona ho zachytila a odvedla k posteli. Páchl vínem. Stáhla ho dolů na postel, přikryla ho a tiše držela. Co mohla říct?
Magiera vzhlédla a zadívala se na hradní věže. Tato země "prvního života", jak mu Leesil říkal, ho pronásledovala tolika nočními můrami, o kterých nic nevěděla.
"Myslíš, že se brzy někdo objeví?" zeptala se Wynn, jež se celá chvěla. S každým slovem jí z malých rtů unikl ledově bílý obláček.
"Dřepněte si s Chapem u stěny," řekla Magiera. "Schovejte se pod plášť a podělte se o tělesné teplo."
Wynn poslechla a Chap se k učence přitulil. Wynn si na setkání úhledně spletla vlasy, ale její plášť z ovčího rouna, který si oblékla přes roztržený krátký háv, vypadal ošuměle. Její brašna vypadala ještě hůř, protože byla zašlá počasím a ušpiněná.
Magiera se neobtěžovala podívat na sebe. Oblékla si plátěnou košili, vlněnou halenu a přes ni koženou zbroj. Zpod lemu pláště s kápí vykukoval ošoupaný konec pochvy meče. Na rozdíl od snobských vyšších vrstev v Bele nebude Darmoutha zajímat, jak vypadá. Hledá lovkyni a bude chtít, aby dosáhla výsledků jakýmkoli způsobem. Čím hruběji bude vypadat, tím možná lépe.
Magieřinu pozornost upoutalo hlasité zaskřípání. Uviděla, jak se těžké brány hradu začínají pomalu otvírat.
"Někdo přichází?" zeptala se Wynn a postavila se, aby se podívala.
Středem dlouhého mostu k nim kráčela trojice mužů. V čele šel očividně důstojník. U pasu měl krátký meč v pochvě a na hrudi plát z tvrdé kůže. Tvář mu porůstal blonďatý plnovous, o odstín tmavší než jeho vlasy. Muži za ním nesli v rukou oštěpy, které byly větší než oni sami.
"Vy jste lovkyně?" zeptal se muž, aniž by se představil. "Ta, které říkají Magiera?"
"Ano," odvětila, ale důstojník se zadíval na Wynn a Chapa. "Moji společníci… pomocníci," dodala.
"Řekli mi, abych přivedl jenom vás," řekl.
"Bez nás neloví," ozvala se Wynn, než mohla Magiera odpovědět. "Každý tvor je jiný. Každý lov je nutno pečlivě naplánovat. Takže musíme znát všechny podrobnosti."
Vypadalo to, že Wynnino chování vysokého důstojníka zaskočilo. Magiera zkřížila paže na hrudi a čekala, čímž potvrdila Wynnina slova. Bylo zvláštní, že učenka převzala roli neoblomné nebo že vůbec hrála tuhle hru.
Důstojník pořád vypadal nerozhodně.
"Aby byl lov úspěšný, potřebuju jejich pomoc," dodala Magiera. "Možná nebyl lord Darmouth plně informován, než mě nechal vyhledat."
Důstojník si Magieru prohlédl od hlavy k patě a zastavil se u její tváře. "Jsem poručík Omasta. Půjdete se mnou dovnitř a počkáte na vnitřním nádvoří, než tohle všechno vysvětlím pánovi. On rozhodne, kdo zůstane a kdo odejde."
Magiera kývla. Vždy postupovala krok za krokem, aby nakonec dostala, co chtěla.
Dva strážci ustoupili do strany, Omasta vyrazil k hradu a Magiera ho následovala. Wynn s Chapem šli za nimi a strážci nakonec.
Okraje mostu byly tak vysoké, že přes ně Magiera během chůze neviděla na vodu. Soustředila se na statná záda Omasty, který je převedl přes padací most a otevřenou bránou dovnitř. Vstoupili do dlouhého tunelu, který vypadal jako chřtán hradu, a nakonec vyšli ven na vnitřním nádvoří.
Než odešli z Byrdova hostince, poradil Chap prostřednictvím Wynn Magieře, jak se chovat. Za žádnou cenu nesměla tasit meč, a pokud by jí rozkázali, aby ho odevzdala, měla poslechnout. Zaškrábal na "uposlechnout rozkaz" a "žádné hrozby". Magiera skřípala zuby, ale byla odhodlaná řídit se Chapovou radou.
Omasta tiše promluvil s dalšími dvěma strážci na vnitřním nádvoří, pak se otočil k Magieře. "Počkejte tady, dokud se nevrátím."
Magiera počkala, až zmizel, pak se rozhlédla po vysokých zdech, které vypadaly jako čtyři vysoké kamenné budovy mezi čtyřmi věžemi a zcela uzavíraly nádvoří. Neškodilo by trochu se tady projít a porozhlédnout se.
Než stačila udělat tři kroky, stráže se přesunuly. Obklopily Magieru, Wynn a Chapa ze všech čtyř stran

nádvoří a uvěznily je mezi sebou. Držely se dost daleko na to, aby Magiera zůstala mimo dosah oštěpu, ale bylo jasné, že k vnitřním stěnám se nedostane.
Bylo čím dál očividnější, že do Darmouthova hradu nemuseli ani chodit.
Wynn se znovu zachvěla a Magiera doufala, že Leesil ještě pořád spí v teplé posteli. Poprvé od chvíle, kdy opustili Belu, se opil a porušil tak slib, ale možná si aspoň trochu odpočine, aniž by ho neustále trápily noční můry. Wynn si dřepla vedle Chapa a pes se k ní přitulil.
Omasta se zanedlouho vrátil a zamával na Magieru, ať zamíří k otevřeným dveřím do hradu.
Předpokládala, že myslí všechny, a vytáhla Wynn na nohy. Když se přiblížili, poručík jim ustoupil z cesty.
Vstoupili do široké chodby a Magieru zasáhla do obličeje vlna tepla. Možná tady zase tak teplo nebylo, spíše mnohem méně zima než venku. Po obou stranách vedly obloukové průchody do velkých síní. Ta vpravo vypadala jako jídelna a Magiera slyšela, jak v ní někde vzadu praská oheň. Omasta je zavedl do síně nalevo.
Stěny mezi ohňovými koši zdobily zbraně a štíty a uprostřed místnosti stál dlouhý silný stůl s deseti masivními židlemi. Na zdi na opačné straně síně visely dvě tapisérie. Jedna znázorňovala vyzdobený erb - tři vrcholky hor, zelené kopce a na nebi nad nimi zlatou korunu, která vypadala jako slunce. Na druhé byl znázorněn jezdec na černém pozadí.
Podél jedné strany stolu se k nim blížili dva vlkodavi a větřili. Jeden nad Chapovou přítomností zavrčel. Chap na vrčení neodpověděl, ale postavil se před Wynn.
Magiera se zadívala na tři postavy v místnosti.
První z nich byl muž, který přišel včera večer k Byrdovi. Faris seděl na židli vpravo daleko od ostatních a pečlivě ji sledoval. Za ním stála štíhlá, tmavovlasá žena, která mu byla tak podobná, že by mohla být jeho sestra nebo blízká příbuzná.
Magieru napadlo, proč Móndyalítkové Darmouthovi slouží. Tihle horští kočovníci jí nepřipadali jako lidé, kteří by dobrovolně následovali vojevůdce.
Třetí postavou v místnosti byl muž, který obešel stůl a s pažemi zkříženými na hrudi se zastavil za vlkodavy. Nebyl tak vysoký jako Omasta, ale působivý. Magiera ucítila pach zatuchlého potu.
Do této chvíle byl Darmouth pro Magieru pouhým stínem, duchem bez tváře v Leesilově minulosti. Klidně a bez zájmu se zadívala muže, který ochromil Leesilovu mysl a ducha… a možná zavraždil jeho rodiče, aby potrestal Leesilův útěk.
Magiera uvolnila svou podstatu dhampira, zostřila smysly a pokusila se ho cítit. Jeho zápach jen zesílil. S každým krokem, který udělal, se k ní blížila hluboká zima. Kožený plát na hrudi byl dobře naolejovaný a výztuže naleštěné. Vlasy měl nakrátko ostříhané a tvář pečlivě oholenou - vůbec nevypadal tak, jak ho Leesil kdysi popsal. Jeho širokou tvář poznamenaly vrásky, ale paže měl pořád mocné a svalnaté.
"Ty jsi lovkyně?" zeptal se tichým, dutým hlasem.
Magiera si uvědomila, že tento muž by mohl ji, Wynn i Chapa odsoudit k smrti a hned s dalším nadechnutím na ně zapomenout. Nikdy by se jí nepodařilo přimět ho, aby s ní promluvil o něčem jiném než o tom, co po ní chtěl.
"Ano," odpověděla.
"Věříš na tyhle potvory? Na upíry?"
"Stejně jako vy… jinak byste pro mě neposlal."
Zastavil se na vzdálenost paže. "Slyšel jsem o šarlatánech, kteří předvádějí kousky pro venkovany. Jak chceš takovou zrůdu zabít, když už je mrtvá? Čarovné prášky? Možná neviditelné čáry?"
"Useknu jí hlavu," odvětila prostě. "A tělo spálím."
Darmouth zmlkl a Magiera přemýšlela, jestli její odpověď nebyla příliš jednoduchá. Nebo ho její přímost zbavila pochyb. Zadíval se na Wynn s Chapem.
"A co tihle dva?"
"On sleduje stopu. Ona najde lidi a místa, které by mohl prohledat. Pomohlo by, kdybyste měl kousek oblečení oběti a taky mi mohl říct všechno, co o nemrtvém víte."
Vypadalo to, že Darmoutha její tón podráždil, a hrubě odstrčil jednoho vlkodava stranou. "Je to nadpřirozený muž, který pije krev z krků šlechtičen. Najděte ho a pospěšte si!"
Magiera sebou netrhla. "Takže je to muž?"

Darmouthův obličej potemněl. Magiera si uvědomila, že ho podrobnosti nezajímají. Možná věřil, že se jedná o obyčejného šílence. Prostě si ji chtěl najmout a zbavit se odpovědnosti.
Omasta prošel obloukem. "Stalo se to za hostincem Bronzový zvon. Možná by se vašemu psovi mohlo podařit najít stopu tam. Když ten muž napadl lady Progae, několik strážců barona Milea si ho dobře prohlédlo. Mohli by vám říct víc."
Magiera pochopila. Omasta si začal dělat starosti, protože nálada jeho pána se zhoršovala, a tak chtěl audienci co nejrychleji ukončit. Když pro ni přišel ke strážnímu domku, znal její jméno, takže nebyl jen obyčejným vojákem, možná mu Darmouth dokonce důvěřoval. Mohlo mu být kolem pětadvaceti, takže tady ještě nesloužil, když zde práčovali Leesilovi rodiče. Ale mohl vědět jiné věci, jako například proč by se někdo, kdo by potřeboval prchnout z města, rozběhl k hradu, místo aby utíkal od něj.
A pak tady byla lady Progae, o které se zmínil Faris krátce předtím, než se Leesil přestal ovládat.
Magiera promluvila přímo k Darmouthovi. "Měli bychom si promluvit s lady Progae, protože je nejlepším svědkem."
"Ne," vybuchl Darmouth. "O všechno ostatní se postará Omasta. Pokud chcete, abych vám zaplatil, měli byste se pustit do práce. Zdvojnásobím vám odměnu, pokud všechno ukončíte dneska v noci a přinesete mi hlavu té zrůdy."
Magieřin odpor zesílil. "Jak jste se dozvěděl, že jsem ve městě?"
"Je to moje město," odpověděl. "Můžete jít."
Faris vstal a se štíhlou společnicí obešli stůl. Zastavili se za Darmouthem, každý po jednom boku.
Bylo hloupé myslet si, že by mohli prozkoumat hrad, ale Magiera si všimla, že si Wynn pečlivě prohlíží stěny, štíty, zbraně, tapisérie a taky všechny přítomné. Také Chap se rozhlížel, i když se držel blízko a stál mezi Wynn a Darmouthem a jeho lidmi.
Než mohla Magiera promluvit, vzal ji Omasta za paži a potáhl ji k průchodu. Vytrhla se mu, ale následovala ho a hnala Wynn s Chapem před sebou. Chap odběhl do chodby a rozhlédl se.
Magiera se snažila potlačit podráždění. Copak by tady mohli najít něco, co by jim pomohlo? Když dorazili ke dveřím, Magiera za sebou uslyšela kroky. Zastavila se a napůl se otočila.
Darmouth zamířil do boční chodby a jeho móndyalítkovští poskoci se mu drželi v patách.
"Měl byste se napřed zeptat, kolik peněz chci, než nabídnete dvojnásobek," zavolala za ním.
Ani se neotočil a zmizel v chodbě.

KAPITOLA 10

Leesil se plahočil nahoru po schodech hostince a nesl s sebou toulec se šípy, dvě čutory oleje a zmuchlanou starou utěrku, kterou našel v kuchyni. Otevřel dveře a našel své společníky, jak sedí na zemi kolem mluvící kůže.
Magieřin výraz nedokázal přečíst. Mohlo to být zklamání, vztek, starost nebo směsice všech tří, ale to Leesil nedokázal říct - a nechtěl ani hádat. I když se o tom, co v noci udělal, ani slovem nezmínila, nevzpomínal si, jak se dostal do postele. Ale na stud teď nebyl čas. Aspoň se prospal. Na chvíli ho neobtěžovala vzpomínka na Progae ani na mladou Hedí.
"Není tady žádný česnek," řekl a odložil šípy. "A je už zima, takže ho na trhu najdeme jenom těžko, ale můžeme vyzkoušet něco jiného."
"Posaď se," řekla Magiera a odsunula se kousek stranou z místa, kde seděla opřená o postel.
Oblékla se jako "lovkyně" a vlasy si stáhla kouskem kůže. Dvě lucerny a několik svíček ji ozařovaly teplým světlem, takže vynikaly rudé prameny v jejích vlasech. Vždycky se mu její vlasy líbily.
Ale tak moc se ovládala. Magiera se s problémy vypořádávala dvěma způsoby: Buď se do nich vrhala rozzuřeně a po hlavě, nebo je přecházela ledovým mlčením a předstírala, že se nic nestalo. Nevěděl, jak si vyložit její novou tichou pozornost.
Leesil se posadil vedle ní. Zvedl se mu žaludek, jako by se najednou obrátil vzhůru nohama. Už nebyl na víno zvyklý, natož aby se opíjel do němoty.
Po Magieřině návratu dokázali před Byrdem vést prázdný rozhovor a teď našli konečně soukromí. Leesil měl smíšené pocity. Pořád zoufale toužil po jakékoli zprávě o osudu rodičů, ale stejně byl rozzlobený na

Magieru, Wynn a Chapa, že neposlechli jeho varování, aby se k Darmouthovi nepřibližovali. A to, že se sám musel skrývat, taky nepomáhalo. Ostatní odváděli jeho práci a brali na sebe veškeré riziko.
"Daleko jsme se nedostali," řekla Wynn, "jenom na nádvoří, do chodby a do poradní síně. Naproti ní se nacházela jídelna a ve středu chodby pak hlavní schodiště nahoru. Po jeho stranách se v přízemí rozbíhaly za síněmi na obě strany chodby."
"Měl jsi pravdu," dodala Magiera a zadívala se na Leesila. "Od Darmoutha se nic nedozvíme. Ale jeho poručík - Omasta - by nám mohl pomoct."
"Ne!" prohlásil Leesil tak ostře, až mu z toho začalo bušit v hlavě. "Nevěřte nikomu v Darmouthově blízkosti. Na každého z nich něco má, jinak by si je nepustil k tělu. Tenhle Omasta udělá všechno, aby si zachránil život, a vy se to dozvíte, až když bude pozdě."
V Magieřině výrazu se objevila mírná podrážděnost. Než se mohla začít hádat, Chap štěknul a zabušil tlapou do kůže.
"Co?" zeptal se Leesil.
Wynn sledovala Chapovu tlapu a mumlala si pro sebe. "Říká ‚tři' a ‚úvaha' a ‚odhad'. Odhad čeho?"
"Proč moji rodiče běželi do hradu," odvětil Leesil.
Wynn pozorovala, jak Chap škrábe po kůži, a nakrčila nos. "To je těžké. V belaskijštině by to asi byl ‚předmět k nátlaku'. Možná tvoji rodiče hledali něco, čím by Darmoutha přinutili, aby je ušetřil?"
Leesil kývl a myšlenky se mu začaly pročišťovat. "Ale co? Darmouth páchal hrůzné činy celá desetiletí… a všichni ví, že je za ně zodpovědný, ať tak, či onak. Po čem mohli jít, co by měl strach odhalit?"
Chap znovu zaškrábal a Wynn čekala, až skončí. "Další možnost je ‚útěk' a…" Našpulila rty a podrážděně si povzdychla. "Nejlepší překlad je ‚cesta'. Úniková cesta?"
"Hrad obklopuje jezero," řekla Magiera. "Určitě jsi pochopila správně, co se snaží říct?"
"Samozřejmě," odsekla Wynn. "Prostě to nedává smysl. Chapův elfský dialekt se liší od toho mého a některé koncepty se prostě do cizích jazyků špatně překládají."
Leesil se přikrčil, z čehož ho znovu bodlo v hlavě, a čekal na Magieřinu podrážděnou odpověď. Ona však jen odevzdaně rozhodila rukama.
Wynn si povzdychla a dívala se, jak Chap znovu elfsky hláskuje, ale tentokrát se prudce napřímila a napnula. Když promluvila, odmítala se podívat na Leesila.
"Poslední možnost - pokusili se zabít Darmoutha. To asi dává smysl. Kdyby umřel, ostatní by možná zaváhali, protože by se osvobodili od jeho vlivu, a tvoji rodiče by se dostali z Venj?tzu."
Nikdo chvíli nepromluvil.
Když Leesil v mládí utekl, provincie byla stabilní. Za hranicemi se nic moc nedělo a on se dobře staral o to, aby vykořenil každý náznak vzpoury uvnitř. Tušil, že matku by tato třetí možnost napadla, ale otec by zvolil tu nejméně nebezpečnou. Rozhodl by se pro nátlak.
Leesil zavrtěl hlavou. "To si nemyslím. Rodiče se museli rozhodnout rychle a pokusit se někoho zavraždit bez přípravy je nebezpečnější než zbylé možnosti."
"Ach, počkejte," řekla Wynn, když Chap pokračoval. "Říká, že v chodbách v přízemí byli muži, kteří tam dříve nebývali…" Zastavila se a podezíravě se na psa zamračila. "Odkud to můžeš vědět? Nebyli jsme poblíž…"
Chap zakýval hlavou, začichal a hlasitě si odfrkl.
"Ne, to jsi nemohl," hádala se Wynn. "To místo páchlo muži, potem, jídlem a kouřem. Nemohl jsi cítit lidi v zadních chodbách."
"Myslím, že jeho nosu se dá věřit víc než tvému," řekla Magiera. "Co tím myslí ‚dřív'?"
Wynn nevypadala zrovna spokojeně, když sledovala Chapovu odpověď. "Říká, že na konci chodeb se nacházejí dveře, které vedou do nižších pater, ale tam bývali… Kdy jsi se podíval dolů?"
Chap dál škrábal po kůži.
"Byl tam jednou s Gavrilem," překládala Wynn. "Ale dneska stáli v chodbách muži, asi vojáci."
Leesil zavřel oči. Spekulování nikam nevedlo. Snažil se najít útěchu v tom, že se jeho společníci ze všech sil snaží klást otázky a zvažují možné odpovědi. Stejným způsobem odhalili tajemství Magieřiny minulosti, ale tady neměli dost informací.
Otevřel oči a zjistil, že ho Magiera pozoruje. Už po něm nevrhala kradmé pohledy, jen když si myslela,

že si toho nevšimne.
Vstala, sebrala lampu z podlahy a postavila ji na stůl. "Stmívá se. Pokud chceme být na hradě i dál vítaní, musíme se pustit do práce."
Leesilovi se tak ulevilo, že ho dokonce přestala bolet hlava z kocoviny. Rád na chvíli opustí Byrdův hostinec. Věděl, jak dostihnout nemrtvého, když už ne vlastní minulost.
"Začneme u Bronzového zvonu," navrhla Wynn. "Poručík Omasta říkal, že tam byli nějací svědci, a Chap by mohl zachytit stopu."
"Ty bys asi měla zůstat tady," řekla Magiera, ale nebyl to rozkaz, ani v jejím hlase nezaznívala zášť k Wynn. "Nejde o to, co jsi… co se stalo v Droevince. Nemáme česnek na šípy a ty se jinak bránit nedokážeš. Tohle je doslova hon, a pokud Chap najde stopu…" Magiera nedokázala najít správná slova, a tak hrubě dodala: "Nemůžeme se zdržovat tvojí ochranou."
Wynn vypadala šokovaně a Leesil zadržel dech v očekávání další hádky. Souhlasil s Magierou, ale věděl, že by to musel Wynn vysvětlit tak, aby pochopila. Chap jednou štěkl a dotkl se čenichem Wynnina krku. Vydechla a zadívala se na Magieru.
"Samozřejmě. Jenom bych se vám pletla pod nohy."
Leesil vytáhl několik šípů, natrhal utěrku na cáry a omotal hroty šípů úzkými proužky látky.
"Wynn," řekla Magiera a dřepla si vedle učenky. "Podívej se na Byrdovy náčrtky. Když jsi teď byla uvnitř hradu, možná tě něco napadne."
"Ano," odvětila Wynn se sklopenýma očima. "To zní jako úkol pro mě."
Leesil odzátkoval čutoru s olejem a namočil do ní šípy, až omotané hroty a látka nasákly.
"Co to děláš?" zeptala se Magiera.
"Vezmu čutoru a pár šípů," řekl. "Pokud se jednomu z nás podaří trefit ho hořícím šípem, druhý by ho mohl zasáhnout čutorou s olejem. Když mu nasáknou vlasy nebo šaty, celý chytne."
Magiera se zamračila. Nápad se jí očividně nezamlouval, ale na nic lepšího nepřišla. "Napřed ho musíme najít."
Zasunula šíp do kuše a opeřený konec přichytila tenkou kovovou sponou na vrcholu středové části. Přehodila si popruh kuše přes rameno a zbytek šípů si zasunula vzadu za opasek. Pak se ujistila, že může meč snadno tasit z pochvy.
Leesil si připnul čepele a připravil si vlastní toulec, olej a kuš. Přes hlavu si přetáhl kápi a nasadil si rukavice. Nakonec vytáhl zpoza límce zbroje amulet s topazem a pověsil ho tak, aby na něho dobře viděl.
"Připravená?" zeptal se.
Magiera kývla. "Jak řekla Wynn, začneme u Bronzového zvonu."
Chap olízl Wynn tvář, pak vyrazil jako první dolů ze schodů. Než Leesil zavřel dveře, nahlédl ještě jednou do místnosti. Wynn nevzhlédla a dál seděla na podlaze jako kotě, které páni při odchodu zamkli doma.

Ten večer seděla Hedí v jídelně a pracovala na výšivce na polštáři. Dámy takové věci dělaly. V mládí na to neměla trpělivost. Ale žena, která tiše šije v křesle, je skoro neviditelná. Lidé si její přítomnosti sotva všimnou, nebo si neuvědomí, že si ona všímá jich.
Sluhové a vojáci chodili dovnitř a ven, ale nikdo s ní nepromluvil ani slovo. Večeře jí chutnala, protože podávali dušené skopové, čerstvý chleba a sušené ovoce a ořechy. Darmouth se naštěstí k večeři nedostavil. Při jídle s ní seděl Omasta, ale necítili potřebu spolu hovořit. Hedí si všimla, že odešel, sotva vyprázdnil misku, a ani neposlal sluhu pro přídavek. Bylo zvláštní, že nevyužíval svého postavení, když ho Darmouth povýšil.
Hedí se ještě nechtělo vrátit do pokoje, ačkoli se někdy mezi lidmi cítila ještě víc sama. Malými stehy vyšívala polštář. Čas plynul a jídelna se vyprázdnila. Když už neměla koho pozorovat, její myšlenky se vrátily k Em?lovi. Doufala, že si o ni nedělá příliš velké starosti a pořád se ji snaží osvobodit.
Její pozornost upoutaly tiché hlasy. Vzhlédla a uviděla, jak dovnitř vstoupili Faris s Ventinou. Šli s hlavami u sebe a tiše si šeptali. Při pohledu na ni se zastavili, protože očividně nečekali, že tady po večeři někoho najdou. Hedí se postavila a krátkou úklonou je pozdravila.

"Doufám, že vás neobtěžuji. Nejsem unavená a nemám kam jinam jít."
Chtěla je svými slovy uklidnit, ale ani jeden nevypadal pohnutě nebo zdvořile lítostivě. Faris na ni hleděl tvrdýma očima, pak lehce popadl manželku za paži.
"Musím jít. Hon brzo začne."
Ventina kývla a manžel opustil jídelnu. Přistoupila ke stolu a posbírala zbylý chleba a sušené hrušky. Byla to štíhlá, šlachovitá žena s divokými černými vlasy. Na zápěstích jí cinkaly zlaté náramky, i když Hedí pochybovala, že jsou opravdu zlaté, stejně zlatý kruh kolem hlavy jí zadržoval volné prameny vlasů.
Hedí obešla stůl a zamířila k Ventině. Možná už nikdy nedostane příležitost promluvit si s ní o samotě.
"Lord Darmouth mi dovolil prohlédnout si hrad," začala. "Dneska jsem potkala vaši dceru."
Ventina vzhlédla a její dlouhý obličej zůstal lapen na půl cesty mezi ostražitostí a vztekem.
"Korey je krásné dítě," pokračovala Hedí. "Má moc hezké způsoby a něžnou povahu. Dobře jste ji vychovali."
Ventininy rysy se vyhladily. "Mluvila jste s ní?"
"Ano, celé odpoledne jsme hrály karty. Jen takové dětské hry. Rychle se učí. Chyťte krále pro ni bylo až příliš snadné."
Sotva která matka dokáže odolat, když někdo chválí její dítě, a Ventina nebyla výjimkou. "Jak vypadala? Je v pořádku? Jí pořádně?"
Hedí trpělivě odpovídala na záplavu Ventininých otázek a ujišťovala ji o dívčině dobrém zdraví. Sledovala, jak se Ventinina obezřetnost vytrácí, a viděla, jak se pomalu mění z opatrné služky tyrana v matku, která hladoví po zlomcích informací o dceři. Hedí zaplavil pocit viny z toho, co se chystá udělat, ale nezaváhala. Ve chvíli, kdy se Ventina nejvíce uvolnila, přistoupila Hedí blíž a ztišila hlas v šepot.
"Vím, že ho musíte nenávidět… stejně jako já."
Ventina ztuhla a po tmavých rysech jí přelétl zmatený výraz.
Hedí potřebovala prolomit Ventininu obranu, proto zatlačila. "Darmouth používá vaše dítě proti vám - Koreyin život za vaši poslušnost. Co kdyby o takový nástroj přišel?"
Ventina přimhouřila oči a výhružně naklonila hlavu na stranu. Hedí neustoupila.
"Baron Milea pro mě určitě přijde a spolu pak utečeme z města. Vy se tady můžete pohybovat volněji než já. Pomozte mi a můžete jít s Farisem a Korey s námi. Em?l má peníze a věrné muže, ochrání vás. Pomozte mi a získáte s dcerou svobodu."
Ventina od Hedí pomalu ucouvla a s každým krokem v jejím výrazu sílilo podezření. Hedí si byla jistá, že v jednu chvíli zahlédla, jak ženina naděje sílí, ale pak zmizela jako plamínek svíčky lapený večerním vánkem.
"Vy nevíte," zachraptěla Ventina a potřásla hlavou, "nevíte, kolik roků už tady žijeme. Seděla jste vedle Darmoutha u elegantní večeře a myslíte si, že ho znáte?"
Hedí se chystala odpovědět, když na ni Ventina vyjela. Tentokrát ustoupila Hedí a v ruce za zády sevřela pevněji vyšívací jehlu.
"Myslíte si, že Korey byla vždycky jedináček?" zavrčela Ventina a odmlčela se, aby Hedí došlo, co tím chce říct.
Hedí pochopila, ale nedala nic najevo.
"Existuje spousta způsobů, jak umřít," pokračovala Ventina. "Některé si nedokážete představit ani u dospělého, natož u dítěte. Pokuste se utéct a Darmouth se to dozví. Nebudu poslouchat tyhle šílenosti!"
Obrátila se a zamířila ke dveřím. Tam se zastavila s tváří stále obrácenou do chodby.
"Proč bych neměla jít hned teď za pánem a prozradit mu, jakou zradu plánujete?"
"Protože znáte Darmoutha," odpověděla Hedí klidně. "Protože ho znám i já. Kdyby se dozvěděl, že vám někdo nabídl šanci zradit ho, začal by vás podezřívat… a jeho podezření by sílilo. Přežila jste v jeho službách tak dlouho, Ventino, takže nejste žádný hlupák. Nikdy o tom Darmouthovi nepovíte."
Ano, v tom byl háček a Hedíina jistota v téhle hře. Ať už Ventina bude souhlasit, nebo ne, ze strachu nic neudělá. Ventina zůstala na okamžik stát, pak se rozběhla pryč a rudá sukně za ní šustila.
Hedí zavřela oči a proklela se. Odhalila karty příliš brzy nebo špatným způsobem. Místo spojence teď získala nového nepřítele.

Chane kráčel ulicemi k Bronzovému zvonu a k další oběti. Welstiel místním řekl, že upíři si vytváří jisté "návyky" při výběru obětí. Tak proč by neměl tak pošetilou lež potvrdit? Když se dostal do čtvrti, kterou v tomto městě považovali za zámožnou, vnořil se do bočních uliček. Nebylo by moudré najít si oběť na přesně tom samém místě, ale někde poblíž to bude stačit.
Jeho potrhané oblečení páchlo a byl si jistý, že kápě je plná vší. A dlouhý, oškubaný šál nebyl o nic lepší. Welstiel mu ledabyle ořezal vlasy, začernil je a potřel mu tváře uhlem. Meč nechal v pokoji, protože Welstiel tvrdil, že se k jeho nové osobnosti nehodí. Vypadal a páchl jako ta nejhorší spodina lidského dobytka, a i když se měl cítit ponížený nebo zuřit, Chanovi to bylo jedno.
Zůstal stát ve vstupu do uličky a rozhlédl se po hlavní ulici. Welstiel mu řekl, ať si najde pěknou šlechtičnu. Chane proti tomu nic nenamítal.
Zpočátku se kolem pohybovali jen vojáci v zalátané zbroji a elegantně oblečení muži. Zahlédl mladíka v docela pěkném oděvu; možná to byl syn prosperujícího obchodníka nebo místního úředníka. Byl příliš mladý a pohoršení a paniku vyvolá spíše mrtvá žena. Chane ustoupil zpátky do uličky, opřel se o stěnu budovy a přemýšlel, jak dlouho to bude trvat. Nedokončená večeře za Bronzovým zvonem možná přiměla místní ženy zůstat v noci radši doma.
"Ne, Jensi," ozval se ženský hlas z ulice. "Řekla jsem, abys mi zabalil červenou kabelku. Jak můžeš zapomenout i ty nejjednodušší pokyny, když už ti je napíšu?"
Chane vyhlédl zpoza rohu.
Mířila k němu pěkná mladá žena s kaštanovými vlasy, oblečená v tmavě zeleném plášti. Doprovázel ji trudnomyslný sluha. Kromě nich zůstal na ulici už jenom podomní obchodník. Kulhal opačným směrem a kotlíky, pánve a kuchyňské náčiní, které měl na sobě navěšené, s každým krokem chrastilo.
"Odpusťte, má paní," odpověděl sluha. "Nevzpomínám si, že byste na seznam napsala červenou kabelku."
Minuli vstup do uličky.
Chane chytil ženu jednou rukou a přitiskl jí dlaň na ústa, druhou popadl sluhu za krk. Když s ním sluha začal zápasit, mrštil Chane ženu za sebe do uličky a zesílil stisk. Cítil, jak mu pod palcem praskla a povolila mužova průdušnice. Sluha se chytil za krk a jeho tvář potichu rudla. Chane ho odtáhl do uličky.
Dívka zakopla o lem šatů a spadla do zmrzlého bahna uličky. Posadila se a otevřela ústa, aby zakřičela. Chane praštil Jensem o zeď. Když sluhova lebka narazila s vlhkou ránou na cihly, žena zalapala po dechu. Chane Jense pustil a jeho tělo se s otevřenými ústy a očima svezlo po zdi na zem.
Přiblížil se k ženě.
Začala se od něj pozpátku plazit, a proto jí Chane přišlápl objemnou sukni šatů, aby její ústup zastavil. Zadíval se na ni a věděl, že vidí jen jeho oči a zuby ve tváři, která nebyla tak docela lidská. Chane vložil do poškozeného hlasu tolik síly, kolik jen byl schopen, a jako had zasyčel jediné slovo.
"Křič."
Vytřeštila oči a poklesla jí čelist. Dokázala ze sebe vyrazit jen krátká zachraptění.
Chane ji popadl za přední část pláště, vytáhl ji na nohy a přitiskl ke stěně. Vůlí přiměl své nehty ztvrdnout a zabořil jí je skrz oblečení do hrudi.
Zaječela, Chane se jí zakousl do hrdla a pocítil přitom prchavý záchvěv potěšení.
Měla měkké tělo a krev horkou strachem, ale Chane se napil jen tolik, aby ji oslabil. Zpomalil sání a olízl ránu, aby okamžik prodloužil, pak se odtáhl a zkroutil nehty v její kůži.
Znovu vyrazila výkřik, který přešel v zadýchané zakňučení. Tentokrát vzbudil zvuk v Chanovi jen stesk. Pokusila se jeho ruku odstrčit, ale on jí naopak vrazil nehty hlouběji do těla.
Výkřiky bolesti a hrůzy přilákají pozornost, kterou potřeboval, ale ona se dostatečně nebránila, jako by sebeobranu jen předstírala.
Chane jí znovu zabořil tvář do zakrváceného hrdla, ale tentokrát jí ústa nezakryl. Vytrhl jí zuby kus masa, ale dal si pozor, aby jí nerozdrtil průdušnici. Vykřikla, začala sténat a on ji nechal klesnout na zem, aby vykrvácela. Dupot na ulici mu napověděl, že je čas zmizet. Rychle se schoval do hlubokého, tmavého výklenku dál v ulici, aby mohl vše sledovat.
Vstup do uličky minul voják, který při pokusu zastavit uklouzl po dláždění, ale pak se rozběhl k ženě. Neměl s sebou pochodeň ani lucernu, takže ve spěchu málem zakopl o tělo sluhy. V tu chvíli dorazil další

voják s pochodní, a když ji zvedl výš, osvětlila záře obě oběti. Strážci se zadívali na ženu.
Ruku si tiskla na hrdlo. Mezi prsty jí už přestala prýštit krev, která se nahromadila v kaluži kolem její hlavy a pomalu se roztěkala štěrbinami mezi dlažebními kostkami. Hnědé oči měla ještě pořád otevřené.
"Přiveď lord Geyrena. Hned!" zaječel první voják.
Druhý strážce upustil pochodeň vedle kamaráda a rozběhl se směrem, odkud přišel. Následoval křik a zmatek.
Chane věděl, že by měl proklouznout pryč, ale na místo ho jakoby přikovalo podivné uchvácení. Díval se déle, než by měl.
Ke vstupu do uličky se začali sbíhat ozbrojení muži a měšťané, lapající po dechu. Chane uslyšel zmučený výkřik.
Davem se protlačil mladý muž v naleštěných botách a zůstal stát nad ženinou mrtvolou. Na sobě měl tuniku v barvě královské modři a otevřený indigový plášť. Klesl na kolena a vůbec si nevšímal krve, která mu nasákla do elegantních kalhot.
"Marianno?" zeptal se a natáhl se po jejích krví potřísněných prstech. Odsunul je stranou a odhalil ránu na hrdle. "Marianno!"
S mladým šlechticem se vrátil druhý voják, který teď začal tlačit dav zpátky. První strážce se obrátil na koleně ke sluhovi, aby zjistil, jestli ještě žije. I když byl obklopen strážemi a ostatními lidmi, mladý šlechtic vzlykal jako malé dítě. Zvedl její tělo a přitiskl si ho k hrudi. Jednu tvář si přitom umazal od její krve. Divoce se rozhlédl kolem.
"Pomozte mi! Zavolejte pomoc."
Chane zmateně sledoval, jak mladík kolébá ženu v náručí.
Nebylo to spravedlivé. Pořád by měl cítit radost z úspěšného lovu, ale ta trvala jen okamžik a zase zmizela. Potěšení se mu vyhýbalo bez ohledu na to, do kolika teplých krků se zakousl od…
Od noci v lese u Apudâlsatu, kdy se Wynn, která krvácela z ramene, vrhla před Magieru. Chane zaváhal. Magiera ho připravila o hlavu. Pak následovala prázdnota až do chvíle, kdy se stále vyděšený probudil a vyhrabal z mrtvol, které na něj Welstiel navršil.
Chane sledoval mladého šlechtice a necítil ani soucit, ani lítost. V mysli se mu však objevil obrázek, protože si představil…
Jak se Wynn zhroutila na jeho bezhlavé tělo. Vzlykala mu na hrudi, tváře ušpiněné od hlíny, slz a jeho černé tekutiny.
Nedokázal se už dál dívat. Proklouzl kolem stěny hlouběji do uličky. Nikdo si jeho odchodu nevšiml. Pořád viděl Wynninu tvář, do které se vepsala jeho druhá smrt.
Nocí se rozlehlo první dlouhé, strašidelné zavytí, a to tak blízko, až Chane ztuhl. Stál na otevřené ulicí a Welstielův prsten ho nechránil.
Chap vyrazil na lov a on byl kořistí.

Magiera mířila k hostinci, a jak se blížila, ozářila Leesilova pochodeň žlutá písmena vývěsního štítu - BRONZOVÝ ZVON. V žaludku jí kručelo hlady a v hrdle ji pálilo. Než vyrazili na lov, nic nejedla. Svaly na čelisti ji bolely, asi z napětí posledních několika dní. Natáhla se po klice, aby vstoupila do hostince.
"Magiero…" zašeptal za ní Leesil.
Otočila se a uviděla, že jeho tvář v kápi je podivně osvětlená, ale pak její pozornost upoutalo dupání těžkých bot. Křižovatkou, kterou právě prošli, proběhli dva muži v kožené zbroji a v rukou drželi tasené krátké meče.
Chap zavrčel a vyrazil ze sebe dlouhé zavytí.
Magieřin hlad v odpověď zesílil.
"Zatracení mrtví bohové… je přímo tady!" řekl Leesil.
Shodil kuš z ramene, šíp už měl zasunutý v západce, a natáhl ji. Magiera si uvědomila, proč jeho tvář v kápi vidí tak jasně.
Amulet s topazem na jeho krku zářil.
"Chape, běž!" rozkázala.

Pes vyrazil ulicí, zavyl a zabočil za roh za běžícími vojáky. Magiera ho následovala, jak nejrychleji mohla, a Leesil utíkal těsně po jejím boku. Chap je daleko předběhl, ale na další křižovatce se zastavil.
Dva vojáci drželi u vstupu do boční uličky zpátky malý hlouček lidí. Chap běhal kolem měšťanů a snažil se něco zahlédnout skrz jejich nohy. Magiera ho dohonila a oba s Leesilem se zastavili. Protlačila si cestu lidmi, aby viděla, co je sem přitáhlo.
Pochodeň na zemi v uličce osvětlovala muže v indigovém plášť, který kolébal tělo mrtvé malé ženy - tvář měl rudě umazanou a tunika mu nasákla krví z jejího rozervaného hrdla.
Magieru rozpálil uvnitř hlad. Přišla příliš pozdě.
Chap se protáhl davem a kolem dvou vojáků. Leesil se tlačil za ním, v ruce pochodeň a kuš. Jeden z vojáků mu zastoupil cestu.
Leesil ani nezpomalil, ale vsunul nohu za vojákovu a strčil do něj bokem a ramenem a pokračoval dál. Vojákovi podklouzly nohy a přistál na dláždění.
"Leesile, klid!" obořila se na něho Magiera a následovala ho.
Chap vběhl do uličky a s hlavou skloněnou pohyboval čenichem těsně nad dlážděním. Zastavil se, otřásl a ohlédl se po Magieře s Leesilem. Hlasitě zavyl.
Dav ztichl a dva ozbrojení muži za šlechticem se otočili.
Leesil se klusem vydal za ním. Byl už na půl cesty k Chapovi, když Magiera tasila meč, aby ho následovala. Druhý voják se otočil zády k davu. S mečem v ruce se pokusil Magieře zastoupit cestu, než se dostane do uličky.
Magiera sklonila zbraň, ale držela ji dál před sebou. Zvedla prázdnou ruku.
"Váš vládce nás najal, abychom se vypořádali s tvorem, který tohle provedl."
Voják zaváhal. Vyrazila podél zdi uličky a držela se dál od klečícího šlechtice. Když truchlícího muže obešla, voják se uklidnil a obrátil se zpět k davu.
Šlechtice obklopili ozbrojení muži a pokusili se mu mrtvé tělo ženy vzít, ale on ji odmítal pustit a tiskl si ji pevně k hrudi. Magiera pro něj nemohla nic udělat, a tak se rozběhla za Chapem a Leesilem, kteří vybíhali z uličky na jejím konci.
Na opačné straně, kde mezi domy vybíhala další ulička, stála stará žena v olivově zeleném šálu a hnědém kabátě. Ukázala na východ a zdráhavě nahlédla za roh ulice.
"Běžel tudy," řekla.
Chap už byl daleko před ní a stejně tak Leesil. Magiera na starou ženu kývla a rozběhla se, aby je dohonila. Pes znovu zavyl a tentokrát to znělo skoro jako rozzuřený člověk.
"Běž!" zakřičel Leesil přes rameno a vyrazil doprava ke spojovací ulici. "Nenech ho schovat se. Pokusím se mu odříznout cestu."
Magiera běžela s mečem v ruce za Chapem. Budou se muset dostat do těsné blízkosti nemrtvého, aby se Leesilův plán podařil. Zahlédla před sebou utíkat vysokého muže v potrhaném oblečení a věděla, že je to její kořist. Cítila stejnou zuřivost a zvrácený hlad, který ji přepadal, kdykoli se ocitla v blízkosti nemrtvého.
Na ulici minula několik lidí, ale viděla je jen jako rozmazané šmouhy, které nechávala rychle za sebou. Málem porazila tlustého muže, který na ni něco vztekle zakřičel. Magiera povolila otěže dhampirovi v sobě a noc se před ní rozjasnila. Hlad jí pomalu pronikl do kostí a svalů. Začala Chapa dohánět.
Pes kořist cítil a Magiera se soustředila na to, aby ho nespustila z očí. Kolem se míhaly budovy. I kdyby necítila, co jejich kořist doopravdy je, Chapovi nestačil žádný tvor na dvou nohách kromě upíra. Nad střechami uviděla hradby města a uvědomila si, že míří k hlavní městské bráně.
Otrhaný muž zabočil doprava do boční ulice.
Magiera se pokusila zaklít, ale z úst jí uniklo jenom zasyčení. Pokud se Leesilovi podařilo udržet s nimi v souběžné ulici krok, vběhne mu netvor přímo do cesty. Chap znovu zavyl a obrátil se, aby ho následoval. Magiera doufala, že Leesil pochopil, že teď míří jeho směrem.
Pes oběhl roh. Magiera také zabočila. Najednou jí podklouzly boty. Neběžela po čtyřech a neměla ani drápy, kterými by se zachytila. Nohy ji při zabočení v plné rychlosti neudržely.
Bokem narazila do dřevěné stěny obchodu, odrazila se od ní, otočila se a dopadla na zem. Meč jí vylétl z ruky. Zastavilo ji až drhnutí zbroje o zmrzlé bláto.

Chap před ní zavyl a vztek připravil Magieru o sebeovládání.
Zvedla hlavu, a když vstala ze země, protáhlé zuby jí rozevřely čelisti. Noc se tak rozjasnila, až jí začaly slzet oči.
Prchající nemrtvý se na další křižovatce se sklouznutím zastavil, jako by mu něco zatarasilo cestu. Na ulici před ním dřepěl za malým plamínkem muž.
Magiera viděla kolem jeho tváře oslnivou bílou záři a jeho jantarové oči ve tmě svítily jako malinká slunce.
Leesil je předběhl, zamířil kuší a zapálil šíp. Vystřelil.
Tětiva cvakla a Magiera se vrhla do útoku. Přitom se sklonila a sebrala ze země meč. Chap už byl kořisti v patách.
Šíp zasáhl cíl. Upírův potrhaný šál vzplál. Světlo sílilo a Magieřin zrak se na okamžik bolestivě rozmazal. Viděla jenom nejhrubší podrobnosti. Byl oblečený jako ubohý dělník a ona zostřeným čichem ucítila zápach moče. Vrhla se k němu a sevřela oběma rukama jílec meče.
Nemrtvý se skoro nezastavil. Jedním pohybem si vyškubl šíp z těla a strhl šál. Hodil je po Chapovi a vklouzl do další uličky.
"Zatraceně!" zakřičel Leesil a Chap se rychle vyhnul plamenům.
Magiera se dostala do uličky jako první a na společníky nečekala. Běžela a zezadu k ní doléhalo Chapovo vytí; pak ji pes přeběhl. Držela se mu těsně za ocasem a za zády slyšela Leesilův rozzlobený dech.
Magiera se soustředila na nemrtvého, prchajícího tmou před ní, a nechala se ovládnout instinkty.

Chane zahlédl šíp zlomek vteřiny předtím, než ho zasáhl, a obrnil se vůči plamenům. Neměl čas přemýšlet nebo reagovat. Bál se… a to ho rozzuřilo.
Tolikrát snil o chvíli, kdy Magieře rozerve hrdlo, ale nedokázal se postavit najednou jí, Chapovi i Leesilovi. A už vůbec ne, když byl na útěku a neozbrojený.
Šíp ho zasáhl se zvráceným lupnutím a vzduch kolem jeho hlavy rozžhavily plameny. Vytrhl šíp a odhodil stranou i hořící šál. Mrštil jimi po psovi, vklouzl do nejbližší uličky a dal se na útěk.
Musel se dostat do Břečťanového šlahounu, aniž by ho někdo viděl.
Chane prchal uličkou. I kdyby zmizel pronásledovatelům z dohledu, nemělo by cenu se před nimi schovávat. Ta dhampiří děvka nebo pes by ho ucítili nebo by ho prozradil zářící kámen na krku míšence. Prostě běžel, a kdykoli mohl, měnil směr a zahýbal do dalších uliček.
Potřeboval se jim dostat z dohledu a příležitost se mu naskytla ve správný okamžik.
Chane před sebou uviděl Břečťanový šlahoun. Jeden blok před hostincem zahnul mezi domy, aby našel uličku, která běžela za hostincem. Vytí sílilo a pronásledovatelé se blížili. Chane vyšplhal nahoru po zdi a zabodával přitom ztvrdlé nehty do spár a prasklin mezi deskami. Doufal, že nebude muset rozbít okno a nadělat hluk.
Když dorazil do prvního patra, okno se otevřelo. Natáhla se z něj ven ruka a popadla ho zezadu za košili. Welstiel škubnul a Chane vpadl přes římsu do pokoje. Uslyšel, jak se okno ostře zavřelo, a zprudka se otočil.
Welstiel dřepěl vedle Chana a tiskl mu rameno. Oba ztuhli a zaposlouchali se. Welstiel zvedl ruku s prstenem nicoty na prstě. Ukryje je před smysly psa, dhampira, a dokonce i před Leesilovým amuletem.
Pes přestal výt. Chane slyšel venku v uličce podražděné vrčení. Welstiel si přitiskl prst k pevně stisknutým rtům.
Chane nakrčil obočí. Nemusel mu říkat, aby byl zticha.
Překvapilo ho, jak se mu ulevilo, když se dostal pod tak dokonalou ochranu. Myšlenka v něm vzbudila nechuť a ostré bodnutí sebeznechucení. Toužil znovu pocítit nadšení z lovu a zabíjení jako dřív.
Ale když Chane dnes v noci sledoval vzlykajícího šlechtice v uličce, v mysli se mu konečně objevily obrázky, které nahradily chybějící vzpomínku…
Wynn plačící nad jeho mrtvolou.

Chap málem pukl vzteky, když přítomnost nemrtvého prostě zmizela z jeho vědomí. Cítil, kterým směrem

zmizel, a tak pobíhal tam a zpátky uličkou. Stopa končila uprostřed poblíž zadní části hostince, ale to nedávalo smysl. Kdyby byl tvor uvnitř, z takové blízkosti by ho vycítil jako bolestivou ránu ve spirituální sféře světa.
Podráždění bylo další velkou vadou hmotného těla a Chap se s ním vypořádával rok od roku hůř. Cenil zuby a vrčel a snažil se ho procedit ven skrz zatnuté zuby, ale odmítalo se ho pustit, a tak se začal točit v rozčilených kruzích.
Možná se jeho lid, fayové, v obviněních zase až tak nemýlil. Když na sebe vzal fyzickou podobu, změnil se.
"Ztratil jsi ho?" zeptal se Leesil mezi nádechy.
Zaštěkal dvakrát na znamení, že ne, pak znovu třikrát, že neví, a nejistě zavrčel. Vzhlédl k Magieře a přemýšlel, jestli aspoň ona ještě cítí přítomnost nemrtvého. Podráždění se vypařilo a nahradilo ho napětí.
Duhovky měla úplně černé. Na bledých tvářích jí usychaly slzy. Každý nádech a výdech jí syčel mezi zuby a Chap jasně viděl její prodloužené špičáky. Třásla se, jak se snažila ovládnout.
Chap se obezřetně přiblížil k Magieře z úhlu, ze kterého by ji dokázal zastavit, kdyby se najednou obrátila proti Leesilovi.
"Cítíš něco?" zeptal se Leesil.
Chap střelil po Leesilovi pohledem. Ale ten se nedíval na něj. Míšencova tvář byla ustaraně stažená. Neopětoval Chapův pohled. Chap se rychle podíval zpátky na Magieru a nedokázal potlačit zavrčení. Mračila se na Leesila a zhluboka a ostře přitom dýchala. Nebyla vyčerpaná, spíše uvnitř ní něco žhnulo.
Chap slyšel, jak Leesil za ním udělal krok k Magieře. Chap se napnul, připravený vrhnout se na ni.
"Magiero?" pronesl Leesil tiše. "Cítíš něco?"
Rysy se jí překvapivě změnily. Černé oči se soustředily na Leesila.
Vráska mezi jejím obočím zmizela. Začala dýchat klidně a vyrovnaně, ale její zuby zůstávaly i nadále prodloužené. Bylo to jako dívat se na divoké zvíře, které toužebně hledí na to, co stojí před ním.
Magiera sklopila oči a instinktivně si zakryla ústa hřbetem ruky.
"Ne… nic," řekla, i když to znělo spíše, jako by hlasitě šeptala.
Leesil obešel Chapa a uchopil Magieru za zvednutou ruku. Jemně ji stáhl dolů.
"Už jsem to viděl," řekl. "Nemusíš se přede mnou schovávat."
Magiera stiskla Leesilovi prsty a pomalu zamrkala. Najednou vypadala unaveně, jako by ji ovládnutí dhampirské podstaty unavilo víc než samotný lov.
"Nic necítím," pronesla zřetelněji a podívala se na Chapa. "Kde jsi ho ucítil naposledy?"
Vypadalo to, že se Magieřiny zuby zmenšily, i když její oči zůstávaly stejné. Chap znovu zakňučel a otřepal se.
Při stopování se v mnoha ohledech spoléhal na čich, ale při lovení nemrtvého spíše cítil jeho přítomnost. Odklusal do středu uličky k budově, kde pach končil. V jednu chvíli tvora jasně cítil, a najednou byl pryč.
Chap poznal, že Magiera je stejně podrážděná jako on, protože v ruce pevně svírala meč. Bylo těžké dostat se tak blízko a nemoct tvora zabít… v důsledku čehož mohou umřít další nevinní. Jeho lid tomu říkal běh života. Chap si už dávno myslel, že není správné, aby jediný, i sebenicotnější život znamenal v rovnováze věčnosti tak málo.
Leesil si dřepl vedle něj. "Je to moje vina. Měl jsem po něm hodit láhev s olejem, ale vytrhl šíp příliš rychle."
Magiera se snažila popadnout dech. "Jak jsi nás předběhl?"
"Vzal jsem to zkratkou. Nezapomeň, že jsem tady vyrostl. Prohlédla sis ho?"
"Ne, ale šaty ukradl."
"Jak to víš?"
"Protože páchly jako živý člověk… po moči a potu."
Chap dál vrčel a vztekal se a skoro své společníky neposlouchal. Už nemrtvého skoro měl, ale někdo ho připravil o boj. Začal se třást.
"Je pryč," řekla Magiera. "Amulet už nezáří a ani já, ani Chap nic necítíme. Jak je to možné?"
Chap si odfrkl a zaškrábal na hlínu v uličce.

"Co teď?" zeptal se Leesil. "Zkusíme to znovu zítra večer?"
Magiera se zamračila. "Chtěla jsem té zrůdě dneska useknout hlavu, abych ji mohla odnést do hradu. Pak by mě možná Darmouth začal považovat za důvěryhodnějšího sluhu."
Leesilův výraz potemněl. Magiera se natáhla a dotkla se jeho ramene.
"Pokud během několika dní nic neobjevíme, odejdeme," řekla. "Zamíříme do hor a najdeme cestu k elfům… a budeme doufat, že Sgäile nelhal."
Leesil tiše svěsil hlavu.
Chap tuto možnost znovu a znovu probíral, až málem pukl podrážděním.
Když Leesil před osmi lety utekl z Venj?tzu, Chap ho musel doprovodit. Byl to jeden z důvodů jeho bytí. Chap o svém lidu v tomto ohledu nikdy nepochyboval.
Gavril s Nein'ou nehráli žádnou roli v tom, co se má stát, v zastavení prastarého, kterého různí lidé na světě znali pod různými jmény. Wynn a ostatní učenci ho podle starého, zteřelého, sumanského svitku nazývali "noční hlas". Nelidská stvůra Ubâd ho vzýval jménem il'Samar. Leesilovi rodiče nebyli pro plán Chapova lidu důležití. Ale Chap teď cítil, jak ho něco táhne stejně jako Leesila. Odejít z města bez odpovědí…
Připadalo by mu to, jako by Nein'u a Gavrila znovu opouštěl.
Zavrčel, zadíval se na dva tvory, o které teď pečoval, a štěkl, aby přilákal jejich pozornost. Leesil se postavil vedle Magiery a spolu se vydali zpátky k Byrdovu hostinci.
Tmavé ulice pro ně nebyly žádný problém, protože každý z nich byl jiným způsobem obdarován citlivým zrakem. Chap přemýšlel nad tím, co viděl v Magieřině divoké tváři, když se zadívala na Leesila. I když ji opanovala povaha dhampira, někde hluboko uvnitř ho poznala. Jeho přítomnost a pouto, které spolu sdíleli, jí možná dávalo sílu, kterou potřebovala, aby se ovládla. Poskytovalo mu to útěchu, ale zároveň dělalo starosti. Chap nikdy nechtěl, aby se ponořila tak hluboko a tak brzy do své temné poloviny.
Dvakrát uslyšel ve tmě škrábání malých drápků po dřevěných střechách. Někde z dohledu mířila k hostinci další smradlavá kočka a on se snažil nevěnovat jí pozornost. Ale když se přiblížili ke dveřím Byrdova hostince, uslyšel ten zvuk potřetí.
Obrátil se a začichal. Zachytil její pach a nakrčil čenich. Uviděl, jak o kus dál sedí ve tmě na sudu černá kočka a pozoruje ho.
"Je už sice pozdě, ale co takhle dát si klobásu?" zeptala se ho Magiera. "Po všem tom běhání musíš mít hlad."
Chap při Magieřiných slovech nastražil uši a na kočku okamžitě zapomněl.
Klobásu!

KAPITOLA 11

Darmouth právě v Síni zrádců hluboce přemýšlel, když se ve vzdálených dveřích objevil Faris a zůstal váhavě stát. Darmouth ho nechal čekat.
Nelíbilo se mu, když ho někdo vyrušoval ze soukromých myšlenek. Přemýšlel nad tím, jak se nejlépe ucházet o Hedí.
Dvořil se už mnoha ženám, ale žádná se jí nepodobala. Byla zdvořilá, obezřetná a chladná a nezajímala se o nic z toho, co jí nabízel. Vůbec se nepodobala ženám z dob jeho mládí, které ho vždy rády potěšily, protože se mu toužily zavděčit. Mohl by jí prostě rozkázat, aby se za něj provdala, a svatba by se konala během zimní oslavy, jak plánoval, ale chtěl víc. Chtěl, aby ho matka jeho dědiců přijala z vlastní vůle. Toužil vytvořit dokonalý obraz královské rodiny.
"Co?" obořil se nakonec na Farise.
Móndyalítko vstoupil tiše dovnitř a prošel mezi kamennými rakvemi Darmouthova otce a děda. Zastavil se dva kroky od něj a na okamžik se zadíval na zadní stěnu místnosti. Z temných děr ve skále, do kterých světlo z ohňových košů tak docela nepronikalo, na něj hleděly holé lebky.
"Odpusťte mi," řekl Faris a pokorně kývl hlavou. "Sledoval jsem lovkyni, jak jste rozkázal. Stalo se to znovu. Tentokrát víc na veřejnosti a nedaleko Bronzového zvonu. Zavraždili milenku lorda Geyrena, Mariannu a'Royce."

Darmouth se obrátil k Farisovi a jeho vztek sílil.
Marianna a'Royce byla rozmazlená holka s prázdnou hlavou. Ale ostatní "dámy" si ji oblíbily. Lord Geyren ji měl až pošetile rád a Geyren vybíral daně a poplatky na téměř třetině území na sever od Venj?tzu. Její smrt bude mít důsledky, které si Darmouth nemohl dovolit.
"Lovkyně o jednom ze svých společníků nelhala," pokračoval Faris. "Pes zachytil pach a vystopoval vraha. Ale když se mi je podařilo konečně dohonit, dhampir ztratila kořist v uličce za Břečťanovým šlahounem."
Darmouth na něho hleděl. "A co to děvče v kabátu z ovčího rouna?"
"To s ní nebylo," odpověděl Faris a tón jeho hlasu naznačoval, že si potvrdil nějakou soukromou pochybnost. "Místo toho s ní byl muž se zářícím amuletem na hrudi. Neviděl jsem mu dobře do tváře, ale byl rychlý, obratný a dobře se ve městě vyznal. Znal zkratky, o kterých nemusí vědět ani pravidelní návštěvníci. Když zamířili zpátky do hostince, sledoval jsem je."
"Zůstal jsi… v převleku?"
"Samozřejmě a zdá se, že se ubytovali v hostinci muže, který je pro nás našel - u Byrda, vašeho dlouholetého špeha. Pohodlné, že ano?"
Darmouthovi se takové shody okolností nelíbily, ale Byrd mu byl během dlouhých let užitečný. Podobné náhody často naznačovaly, že někdo plánuje zradu.
"Co ještě?" zeptal se.
"Myslel jsem, že se budete chtít hned dozvědět, co se stalo milence lorda Geyrena."
Darmouth tasil jednu z dýk a přistoupil blíž k Farisovi. "Vrať se k hostinci a dostaň se dovnitř, tupče! Zvládneš to, aby tě neviděli?"
Faris ztuhl, ale neucouvl. "Ano… Byrd má slabost pro opuštěné kočky. Jedné navíc si ani nevšimne."
"Tak jdi," řekl Darmouth a dodal: "Před úsvitem mi podáš zprávu."
Faris se na okamžik zamračil, pak pozpátku ustoupil ke dveřím. Darmoutha nezajímalo, jestli ho sluhové nenávidí, hlavně když odváděli svoji práci.

Welstiel svíral Chanovo rameno pod potrhanou košilí, aby mocí prstenu zakryl jejich přítomnost. Dřepěl pod oknem, dokud si nebyl jistý, že Magiera už je dávno pryč, pak se postavil. Chane se nepohnul.
"Jsi zraněný?" zeptal se Welstiel.
Chane hleděl s prázdným výrazem do tmy pokoje. Na tváři a na košili mu ulpěla krev. Welstiel vzal ze stolu umyvadlo a džbán s vodou. Postavil je na podlahu.
"Umyj se, sundej si ty hadry a obleč se do svých šatů."
"Plakal pro ni," zachraptěl Chane a dál zíral do prázdna.
Welstiel netušil, co to znamená. "Vstávej!" rozkázal.
Chane zamrkal a po dlouhé tváři mu přelétl povýšený, uražený výraz. Vyškrábal se na nohy a vzal do rukou džbán a umyvadlo.
"Už nikdy neopustím tento pokoj bez meče a taky už na sebe nevezmu ty hadry. Pokud bude potřeba, vystačím si se starým pláštěm s těžkou kápí."
Welstiel zaváhal. Pokud bude potřeba? Chane už nechtěl vyrazit na lov?
"Co se stalo? Zastihla tě Magiera nepřipraveného?" zeptal se.
"Pes ucítil můj pach," zachraptěl Chane. "Byl jsem neozbrojený a se všemi třemi najednou jsem nemohl bojovat. Musel jsem se dát na útěk."
"Neměl jsi bojovat," obořil se na něho Welstiel.
Chane postavil umyvadlo na stůl. Nalil do něj vodu ze džbánu příliš zprudka a pár kapek vystříklo přes okraj. Plácl do vody ručníkem a obrátil se k Welstielovi.
"A uvědomil jsem si, že to já riskuji, abychom Magieru přiměli dělat, co ty chceš, a pak najít tvůj poklad, ať už je to cokoli. Buď mi brzy řekneš, o co jde, nebo si budeš muset sloužit svým tajným zájmům sám!"
Sebral mokrý ručník a utřel si z obličeje krev a uhel, pak si svlékl ušpiněné oblečení a kus po kuse ho odhazoval na podlahu. Welstiel uviděl na zádech Chana vrstvu jizev po ranách bičem, odkaz otcovy disciplíny z dob, kdy ještě žil.
Welstiel přemýšlel, že by mohl Chana přinutit k poslušnosti, ale pak si to rozmyslel. Ulevilo se mu, že

podráždění vrátilo společníkovi jeho dřívější rozum. I když se Chane dřív choval povýšeně, býval vynalézavý a mnohem užitečnější. Welstiel by byl rád, kdyby se takovým znovu stal, ale neměl v úmyslu odhalit víc, než bylo potřeba, a obzvláště ne o ochránci ze snů.
Chane si v umyvadle namočil vlasy a vydrhnul si je prsty. Pak si vlasy utřel, zašpinil přitom ručník, a oblékl si košili a kalhoty. Vlasy měl nepravidelně ořezané a některé prameny zůstaly černé, ale prosvítala mezi nimi jeho vlastní, rudohnědá barva.
"Kdy myslíš, že se ho pokusí zavraždit?"
To aspoň byla inteligentní otázka, a ne přihlouplé mumlání o nějakém plačícím muži.
"Brzy," odpověděl Welstiel. "Možná už za pár dní."
Chane kývl a Welstiel se pustil do uklízení pokoje. Lepší kousky Chanova převleku strčil do povlaku na polštář a ten pak schoval do brašny pro případ, že by je později ještě potřebovali. Špinavou vodu z umyvadla vychrstl z okna. Chane se posadil ke stolu s čistým pergamenem a brkem.
Nepsal, nýbrž hleděl na stěnu před sebou a v ruce držel zvednuté pero. Ale i tak se Welstielovi při tom pohledu ulevilo.

Vstupní dveře hostince se s vrznutím otevřely a do výčepu pronikl závan ledového vzduchu zimní noci. Wynn vyskočila ze židle u nejbližšího stolu a rozběhla se ke dveřím, zrovna když jimi proklouzl Chap a za ním Magiera s Leesilem. Čekání o samotě v ní vyvolalo takovou úzkost, až to skoro nedokázala snést.
"Našli jste ho?" zeptala se. "Zničili jste ho?"
Jediný pohled na Magieřinu tvář však byl pro Wynn dostatečnou odpovědí. Chap si odfrkl a plácl sebou na podlahu. Leesil si sundal ze zad kuš a toulec se šípy a Wynn se mu snažila pomoct.
"Skoro," řekl Leesil. "Zasáhl jsem ho šípem, ale on pak prostě zmizel."
Vypadal vyčerpaně a upoceně, jako by utíkal několik mil. Magiera byla taky unavená, ale spíše z psychické než z fyzické námahy.
"Jděte nahoru a odložte si," řekla Wynn. "Najdu něco k snědku. Všechno mi povíte u jídla."
Kuchyňským závěsem prošel Byrd. Žlutý šátek měl uvázaný trochu nakřivo. "Aha, už jste zpátky. Slyšel jsem něco o jídle? Pojď, Wynn, něco najdeme."
Leesil pomohl Magieře sundat kuš ze zad a obě i s tou svou pak odložil na bar. Wynn vedle nich položila toulec se šípy. Právě se chystala připojit k Byrdovi, když uviděla, že se Leesil zahleděl na něco za barem.
"Wynn…" pronesla Magiera pomalu. "Uvař nám, prosím, kořeněný čaj."
Leesil zvedl oči, ale nepodíval se na ni. "Ano, horký čaj… a klobásu pro Chapa."
Wynn cítila, že se její společníci musí napřed vzchopit, než budou připraveni si s ní promluvit, a tak zamířila do kuchyně, zatímco oni se vydali ke schodům. Dala si s pozdní večeří načas. Byrd vařil vepřové klobásy a ona zatím naplnila mísu sušeným ovocem a nakládanou zeleninou ze sudu s octem. Nakrájeli den starý chleba a přiložili na oheň, aby mohli uvařit vodu. Jakmile bylo všechno hotové, odnesli s Byrdem všehochuť jídla do výčepu.
Magiera s Leesilem sešli zpátky dolů. Svlékli si zbroj a schovali zbraně a výstroj, kterou používali při lovu. Seděli u stolu nejblíže ke dveřím a Chap ležel mezi jeho nohama. Wynn vzala jeden z plechových talířů, který nesla, a položila na něj dvě klobásy. Sklonila se, ale než ho stačila postavit na zem, jedna klobása už s cvaknutím zmizela v Chapových zubech.
Nepokárala ho za špatné způsoby a postavila se, aby nalila čaj do hrnků, které přinesl Byrd. Magiera vzala první a postavila ho před Leesila. I když se tvářila zarputile, vypadala podivně smutně.
"Jste v pořádku?" zeptala se Wynn.
Magiera si přitáhla další hrnek k sobě. "Dneska v noci umřela žena. Měla jsem vyrazit ven dřív."
Wynn se posadila. "Neobviňuj se…"
Přerušilo ji ostré zaškrabání na dveře. Byrd vstal, a když dveře otevřel, do místnosti mu mezi nohama vrazilo černé zvíře.
Všichni kolem stolu se pohnuli nebo ztuhli. Wynn s trhnutím zvedla nohy ze země a obrátila se na židli, aby zjistila, co to do místnosti vniklo.
Po podlaze kolem baru se loudavým krokem procházela kočka stejně velká jako Jetelový váleček. Oči i srst jí jiskřily. Všichni se zase uvolnili.

"Další zbloudilec," zabručel Leesil a usrkl čaj. Jídla se ještě ani nedotkl.
Byrdovu odpověď useklo syčení a prskání. Všichni se otočili k sousednímu stolu, na kterém stál Jetelový váleček a s hlavou skloněnou vřískal na nového hosta. Špinavě krémovou srst měl naježenou, ocas postavený a jeho špička se chvěla.
Ostatní kočky ve výčepu se rozprchly všemi směry. Jen Rajče, která s bráškou seděla pod schody, neustoupila. Otevřela tlamičku, syčela a srst se jí naježila tak, až vypadala jako malý oranžový dikobraz. Ale Rajče byla příliš malá, než aby ji bylo slyšet přes rámus, který dělal Jetelový váleček.
"Jeteli, nech toho," pokáral ho Byrd. "Víš, jaké to je, mít hlad, takže se chovej slušně!"
Wynn si vzpomněla, že Chap leží přímo pod stolem, a tak se naklonila na stranu, aby se na psa podívala. Bez mrkání hleděl na nového zbloudilce, ale ani se nehnul. Wynn si ulehčené oddychla. Aspoň že Chap si zvykl, že je na tomto místě s tolika čtyřnohými obyvateli jen hostem.
Jetelový váleček ztišil hlas do drsného vrčení.
Byrd natrhal kus klobásy na malé kousky a naházel je na talíř. "Tady, chlapče," řekl kočce. "Pojď a vezmi si."
Kocour přišel blíž a pustil se do odřezků, které mu Byrd nabídl. Když si olízl čenich, Wynn si všimla, že má jazyk stejně tmavý jako zbytek těla, a ne růžový.
"Tak dobrá, co se dneska v noci stalo?" zeptal se Byrd a nahrbil se na židli. "Vypadáte, jako by vám uletěly včely -"
Co se týkalo lovu, nic Byrdovi nezatajili. Magiera začala s těly ženy a sluhy v uličce. Wynn pozorně naslouchala, dokud neskončili tím, jak kořist zmizela.
"To už se někdy stalo?" zeptal se Byrd.
"Ne, vždycky zůstane nějaká stopa," odpověděl Leesil.
"Nejenom že se nám nepodařilo ochránit zdejší lidi," dodala Magiera, "ale já přistoupila na Darmouthovu nabídku jenom proto, abych se dostala do hradu. A ani to se nám nepovedlo."
Rajče pořád syčela. Wynn k ní zamířila, vzala ji na ruku a vrátila se ke stolu, kde ji začala něžně hladit po hlavě.
"Určitě toho nemrtvého najdete," povzbudila je a zadívala se Magieře přímo do očí. "Pořád můžeme odnést jeho hlavu Darmouthovi a dostat se tak do hradu. Musíš toho upíra zabít, Magiero. Zdejší lidé jsou ve strašném nebezpečí."
Magiera mlčela.
"Mohli bychom zkusit něco jiného," pokračovala Wynn. "Mluvím o tom, proč Leesilovi rodiče utekli do hradu. Magiero… nemohla by ses spřátelit s poručíkem Omastou? Podle toho, jak na tebe hleděl, jsi ho zaujala. Všimla sis, jak se na tebe díval?"
Leesil vyplivl čaj zpátky do hrnku. "Cože?"
"Wynn…!" vybuchla Magiera, ale byla příliš šokovaná, než aby dokončila, co se chystala říct.
"To stačí!" zakřičel Leesil a postavil se. "Přestaňte si myslet, že si můžete s Darmouthem zahrávat."
"Tak jo, chlapče," ozval se Byrd a zvedl hlas, "tak vymysli nějaký způsob, jak se dostat dovnitř."
Wynn neměla hádky ráda, ale po delší době, kterou strávila v Magieřině společnosti, si už na ně zvykla. Její nechuť vůči Byrdovi sílila, a tak se s odporem odvrátila. Všimla si, že talíř s odřezky na podlaze zůstal skoro netknutý, a ani černého kocoura nikde neviděla. Jetelový váleček seděl na parapetu okna, vrčel a vyhlížel ven pootevřenou okenicí.
Magiera se obrátila k Byrdovi a její hlas zněl tiše a výhružně. "A co vlastně plánuješ ty? Myslíš, že tahle hloupá rutina…"
"Ten nový kocour je pryč," řekla Wynn.
Byrd se rozhlédl. "Možná si jenom vyrazil na procházku a zase se vrátil domů."
Rozptýlení potlačilo hrozící hádku a Leesil klesl zpátky na židli.
"Všichni jsme unavení a je už pozdě," řekla Wynn a posadila si Rajče na rameno, "Měli bychom jít spát a promluvit si zítra."
Magiera jako jediná kývla na souhlas a začala skládat špinavé nádobí zpátky na dřevěný tác.
Než se Wynn vydala ke schodům pro Brambora, přistoupila k oknu a poškrábala na zádech Jetelového válečka. Zapředl, ale nepolevil v ostražitosti. Wynn vyhlédla do prázdné ulice a na obličeji ucítila chladný

noční vzduch.

Hedí se přestala pokoušet usnout a vylezla z postele. Bylo už pozdě, možná dokonce po půlnoci, ale ona měla pocit, že ji těžké přikrývky zadusí. Rozhodla se, že se aspoň projde po chodbě. Mohla se sice volně pohybovat, ale ložnice byla přesto obyčejnou celou a hrad vězením. Pokud se unaví, může se později vrátit a jít spát. Přes bavlněnou noční košili si oblékla župan a vpředu si ho stáhla.
Chodba byla stejně studená a dusná jako ložnice, ale ona přesto vydechla úlevou. Jak očekávala, nikde nikoho nezahlédla, a tak zamířila ke schodům do přízemí. Možná se jí podaří najít trochu vína - nebo v nejhorším případě piva - které by ji uklidnilo natolik, aby usnula.
Hedí sešla po schodech do hlavní chodby a zamířila ke společné jídelně. Byla na půl cesty k obloukovému průchodu, když za sebou zaslechla tiché hlasy. V poradní síni na opačné straně široké chodby někdo hovořil. Zastavila se a zůstala bez hnutí stát, aby dobře slyšela.
"Určitě?"
Hedí v tichém hlase rozeznala Darmouthovo zavrčení. Vrátila se ke schodům, aby ji nezahlédli, pak se tichými kroky připlížila ke vstupu do poradní síně.
"Ano, pane," odpověděl uvnitř Faris. "Je to zrádce, kterého jste popsal a který zaútočil na vojáky na stravinské hranici. Jeho společníci ho oslovovali ‚Leesile'. Je se ženou, kterou jste najal. Bydlí v Byrdově hostinci a Byrd se jejich rozhovoru zúčastnil také. Míšenec a jeho společnice mluvili o tom, jak se dostat do hradu."
Rozhostilo se dlouhé ticho. Když Darmouth znovu promluvil, skoro se zajíkal zuřivostí.
"Všechny je zavřete - hned! Vezmi si tolik mužů, kolik potřebuješ. Chci, aby jeho tělo ještě před úsvitem viselo na hradbách!"
"Ne, můj pane," varoval Faris. "Pokud je aspoň z poloviny tak dobrý, jak říkáte, vojákům by se nemuselo podařit ho chytit. Zajali bychom jeho ženu a ostatní, ale on by nám v tak nezajištěné oblasti mohl uniknout. A zajmout lovkyni na veřejnosti by nebylo dobré. Geyren už mezi šlechtici rozhlásil, že jste ji najal, aby je ochránila. Jak by to vypadalo, kdybyste ji sotva o den později zatkl?"
"Nezajímá mě, jak to bude vypadat," vybuchl Darmouth.
"Počkejte do zítřka," radil Faris. "Pošlete jí zprávu s rozkazem, ať se znovu dostaví na hrad. Smrt Marianny a'Royce bude dostatečným důvodem. Jakmile vstoupí do hradu, v tichosti ji zajmeme. Až se nevrátí do hostince, míšenec si pro ni přijde."
"Proč by to měl udělat, když už opustil rodiče?"
"Udělá to, můj pane. Viděl jsem, jak se na ni díval. Přijde… a s Byrdem se vypořádáme později."
Hedí stála ztuhle na místě.
Těžké kroky v poradní síni zamířily k oblouku. Během okamžiku vyjde Darmouth nebo Faris ven. Hedí si co nejtišeji pospíšila nahoru po schodech. Až ve druhém patře zpomalila krok.
Ale i když se schovala do cely, neulevilo se jí. Musí nějak varovat Byrda.

KAPITOLA 12

Wynn se oblékala a Rajče s Bramborem spolu zápasili na posteli. Dveře byly otevřené a Chap zmizel. Sebrala koťata a zamířila dolů.
Výčep byl prázdný až na Jetelového válečka, stočeného na stole u okna. Z kuchyně se ozývaly zvláštní zvuky, a tak Wynn položila koťata na zem a odhrnula závěs ve dveřích.
Magiera s Leesilem se přehrabovali ve skříních a sbírali klobásy, tvrdé sušenky a čajové lístky. Vlasy měli pocuchané a Magiera si ještě pořád nezastrčila bavlněnou košili do kalhot. Chap kňučel, motal se jim kolem nohou a spíše se pletl do cesty. Šli pozdě spát, a proto pozdě vstali, takže propásli snídani, ale Chapovo přehnané kňučení bylo až příliš dramatické.
"Viděla jsi Byrda, když jsi sešla dolů?" zeptala se Magiera.
"Ne," odvětila Wynn. "Už jste vzhůru dlouho?"
"Ani ne," řekl Leesil a pověsil konvici na železný hák nad řeřavými uhlíky v krbu.
Fyzicky vypadal lépe. Oči už neměl zarudlé, ale pořád v nich zůstával náznak uštvaného pohledu. Wynn

si všimla, že se mu v nich usadil tu noc, kdy se objevil Faris. Móndyalítkova slova Leesila rozrušila, dokonce vyděsila, ale Wynn se pořád zdráhala zeptat proč.
A znervóznilo ji, že Byrd najednou zmizel.
Leesil by měl věnovat víc pozornosti jejím obavám z toho, že se schází s Anmaglâhky. Zdálo se, že nechápe, co by se stalo s obyčejnými lidmi, kdyby Darmoutha zavraždili.
"Myslíte, že by Byrd mohl…?" začala Wynn, ale pak si to rozmyslela. Byrd by se s elfy jenom těžko sešel za denního světla. "Takže co budeme dělat dneska?"
Leesil po ní střelil pohledem, pak se znovu zadíval na konvici s vodou, která ještě nevařila.
Wynn ihned zalitovala, že se zeptala. Toužil něco udělat, ale odmítal všechny návrhy. A ona se bála, že její soucit by všechno jenom zhoršil. Magiera hodila na pánev mezi uhlíky několik klobásek a ty hned začaly syčet. Z jejich zápachu se Wynn trochu zvedl žaludek.
"Už včera jsme se shodli na tom, že máme jenom jednu možnost," řekla Magiera. "Donést Darmouthovi hlavu upíra a nechat si zaplatit."
Leesil se zachmuřil. Ať už chtěl říct cokoli, přerušil ho Byrd, který odhrnul závěs stranou a vstoupil do kuchyně.
"Nebudete ji potřebovat," řekl. "Darmouth vás chce vidět - hned. Chce, abyste mu podaly zprávu o včerejší noci. Mrtvá žena byla milenkou lorda Geyrena, a ten stoupá v oblibě."
"Proč?" zeptal se Leesil a jeho hlas zněl při tom chladně. "Byli tam Geyrenovi muži a taky dva městští vojáci. Neexistuje nic, co by mu Magiera mohla říct, co ještě neslyšel od ostatních."
Byrd zavrtěl hlavou. "Chce slyšet o lovu. Nic víc nevím."
"Dobrá," řekla Magiera. "Dokonce i radní Lanjov v Bele chtěl, abychom mu podávali zprávy. A přitom nemohl vystát, když s námi musel být v jedné místnosti."
"Vsadím se, že mu nejde jenom o tohle," řekl Leesil a zavřel oči. "Nevíte, jaký je."
Wynn si nepřála Leesila rozrušit, ale byl to on, kdo nic nechápal. Neměla v plánu opustit Venj?tz, dokud nezjistí, co Byrd plánuje.
"Máme dvě možnosti," řekla. "Buď budeme pokračovat v pátrání, a to znamená, že se vrátíme do hradu, nebo vyrazíme do hor a najdeme cestu do země elfů."
Wynn očekávala, že Leesil zase vybuchne, když zopakovála očividné. Ale neznala lepší způsob, jak ho přimět, aby se rozhodl a neprotestoval proti každému návrhu.
Leesilovi poklesla ramena a zakryl si tvář rukou.
Wynn se skoro zalkla nad tím, co právě provedla, a zadívala se na Magieru s tichou lítostí, že Leesilovi ještě víc ublížila. Obrnila se proti Magieřině zuřivosti, ale věděla, že tentokrát si ji zaslouží.
Magiera se prostě zamračila a chápavě kývla.
Chap olízl Leesilovu svěšenou ruku a jednou štěkl, na znamení, že s Wynn souhlasí. Leesil položil psovi ruku na hlavu.
"Chcete jít zase dovnitř?" zeptal se.
Chap znovu štěkl.
Magiera sundala Leesilovi druhou ruku z obličeje a pevně mu ji stiskla. "Vymyslel jsi nějaký plán nebo trik, který bychom mohli vyzkoušet? Až se dostaneme dovnitř, máme s někým promluvit, podplatit ho?"
Pokrčila rameny. "Nebo mu pohrozit?"
"Ne," řekl Leesil, ale vypadalo to, že přemýšlí. "Sluhové a stráže nebudou nic vědět a ani by se ti nepodařilo je podplatit. Darmouth všechny kolem sebe ovládá, včetně Farise a Omasty. Nic, co bys jim nabídla, by nedokázalo vyvážit jeho hrozbu."
"Dobrá," řekla Wynn, kterou začala štípat v nose zakouřená vůně, jež naplnila místnost. "Takže až se dostaneme dovnitř, budeme už muset něco vymyslet."
Byrd po celou dobu mlčel, ale teď dodal vlastní pokárání: "A zapomínáš na jednu věc, chlapče. Pokud se Magiera na hradě neobjeví, prostě pro ni pošle vojáky. Vydal rozkaz a ona ho musí poslechnout."
"To vím!" Leesil se na něj zamračil. "A nezapomněl jsem, že jsi ji přesvědčil, aby…"
Chap štěkl, zatočil se v malém kruhu a protlačil se mezi Magierou a Leesilem ke krbu. Pak ze sebe vyrazil zaskučení a Wynn se napřímila, protože ji napadlo, jestli se náhodou nezranil. Magiera s Leesilem se na psa zadívali.

Z pánve v uhlících stoupal do komínu kouř, jehož zápach pálil Wyrm v nose. Sotva dokázala v pánvi rozeznat zuhelnatělé zbytky klobásy.
Chap vyrazil sérii rozčilených zakvičení a začal pochodovat před krbem.
"Nech toho!" obořila se Magiera na psa a odtáhla Leesila k závěsem zakrytým dveřím. "Pojď a pomoz mi připravit se. Wynn, vezmi si plášť a brašnu. Sejdeme se tady dole."
"Moje pánev!" zavrčel Byrd a vrhl se ke krbu.
Popadl pohrabáč a zachytil pánev za otvor v držadle. Když ji zvedl, zůstala mu viset na pohrabáči. Zuhelnatělé zbytky klobás spadly do uhlíků, zasyčely a do vzduchu se vznesly obláčky popela.
"Vy jste ti nejhorší hosté, které jsem kdy zadarmo ubytoval," bručel Byrd.
Chap zakňučel a strčil hlavu do krbu. Do čenichu se mu ale dostal kouř, a tak začal kašlat a kýchat.
Wynn ho popadla za zadní nohy a strhla ho zpátky.
"Oba buďte zticha!" zařvala a popadla Chapův čenich do ruky. "A ty se přestaň chovat jako opilec na dně sudu s vínem!"
Sebrala ze stolu tvrdý suchar a vrazila ho Chapovi do čenichu. Chap ho překousl v půli a vyplivl na podlahu.
"Fajn," řekla Wynn. "Tak budeš hlady."
Vypochodovala z kuchyně a nezpomalila, dokud nedorazila do chodby v patře a ke dveřím svého pokoje. Dveře ložnice Leesila a Magiery naproti přes chodbu byly pevně zavřené.
Magiera chtěla s Leesilem zůstat chvíli o samotě a Wynn ji chápala. Vklouzla do ložnice, aby se zabalila do teplého oblečení. Právě si natahovala rukavice, když se dveře otevřely a dovnitř vešel Leesil. V ruce držel dvě malé dýky v pochvách se dvěma řemínky.
"Ukaž mi paže," řekl.
"Odkud to máš?"
"Materiál jsem nakoupil v Soladranu," odpověděl. "A ušil jsem je tu noc v kasárnách. Teď mi ukaž ruce."
Wynn nejistě poslechla. Leesil jí vyhrnul rukávy pláště a začal jí připínat pochvy k předloktí tak, že jílce dýk směřovaly do dlaní. Pak jí rukávy zase stáhl, aby zbraně zakryl.
"Můžeš vytáhnout jednu z pochvy na druhé ruce," řekl, "nebo vložit ruce do rukávů, jako by ti byla zima, a tasit obě. Ale udělej to až v poslední možné chvíli, jinak přijdeš o moment překvapení."
Wynn vzhlédla k jeho snědé tváři a jantarovým očím. Potěšilo ji, že si o ni dělá starosti, a tak mu položila hlavu na hruď.
"Budeme v pořádku," zašeptala. "Brzy nás zase uvidíš."
Leesil ji objal kolem ramen a pevně ji sevřel.
"Vyrušuju?"
Wynn ztuhla a zvedla hlavu.
Magiera se opírala o veřeje, paže měla založené na hrudi a vlasy stažené kouskem kůže. Přes silnou vlněnou halenu si zapnula koženou zbroj a k pasu si připnula meč. Plášť si shodila z ramen na záda a ještě si nenatáhla kápi.
"Nebo mám přijít později?" dodala.
Neznělo to naštvaně a vážný výraz kazilo povytažené obočí. Co se týkalo Leesilovy lásky, nemohla Wynn Magiera ohrozit. Nikdo ji nemohl ohrozit. Leesil měl oči jen pro ni. Magieřin humor byl ale stejně jedovatý jako všechno ostatní na ní.
Wynn se začervenala a rychle zvedla ruce, aby odvedla pozornost. "Podívej, co pro mě udělal."
"Já vím," odpověděla Magiera. "Navrhla jsem to. Jsi připravená?"
Wynn kývla. Popadla brašnu s věcmi učence, aby nevypadla z role, kterou Darmouthovi předvedla.
Vrátili se do výčepu. Chap pořád pochodoval před barem a kňučel. Leesil otevřel přední dveře a zůstal v nich stát, zatímco Magiera s doprovodem vyrazila pryč ulicí. Nerozloučili se.
Wynn si stáhla kapuci do čela a sklonila trochu hlavu před studeným větrem. Šli mlčky a Chap běžel vedle ní. Konečně přestal tesknit nad ztrátou klobás.
Wynn si sotva všímala města kolem sebe, dokud se mezi budovami neobjevil hrad. Cestou minuli několik vojáků, kteří se loudali ulicí kolem obchodu se sušeným zbožím. Magiera na ně pohlédla a šla dál. Nenasadila si kápi a Wynn přemýšlela, jak dokáže takovou zimu snášet.

Minuli další vojáky. Nehlídkovali, jen tak postávali před domy a hospodami, jako by neměli nic lepšího na práci.
Magiera dorazila ke křižovatce u Uličky přízně a zastavila se. V oblouku brány u strážního domku na mostě na ně čekal poručík Omasta. Nedoprovázeli ho žádní vojáci, ale tři se blížili pomalu zprava Uličkou přízně.
Magiera se nehýbala a Wynn se divila, co se děje. Omasta na ně zamával a Chap zavrčel.
"Pomalu ustupuj," zašeptala Magiera.
Wynn přistoupila blíž. "Ale…?"
Magieřina tvář byla bez výrazu. Sněhové vločky, které jí dopadaly na tvář, jako by mizely dřív, než se roztopily.
"Dáme se na útěk," řekla Magiera tiše. "Najdi si nějaké místo, kde se budeš moct až do tmy schovat, a pak se vrať k Byrdovi."
Wynn se ohlédla směrem, odkud přišli.
Vojáci, kteří předtím jen tak postávali o dvě křižovatky dál, k nim teď rychle mířili. Jeden tasil meč.
Poručík Omasta sešel z mostu na dláždění a vydal se klidným krokem k nim.
"To je v pořádku," zavolal. "Můj pán si s vámi chce promluvit."
Wynn v tu chvíli poznala, že lže.
Magiera trhnutím tasila meč. "Wynn, utíkej doleva. Tebe nechtějí."
"Ale co…"
"Běž!"
Chap zaštěkal a zprudka se otočil k mužům za nimi.
Wynn se rozběhla doleva Uličkou přízně. Utíkala tak rychle, jak jen jí krátké nohy dovolovaly, a snažila se neuklouznout na zmrzlých dlažebních kostkách. Jednou se ohlédla přes rameno.
Magiera zamířila opačným směrem, vstříc třem vojákům. Chap jí byl v patách.
Wynn se podívala dopředu a zamířila do první uličky, která vedla pryč od břehu. Oběhla roh a v tu chvíli do něčeho vrazila.
Při nárazu se jí do obličeje a čela zaryly tvrdé hrbolky. Ucouvla, zavrávorala a sotva se udržela na nohou.
Jediné, co na okamžik viděla, byla široká hruď ve zbroji ze ztvrdlé kůže pobité kovem.
"Kampak, holka?"
Voják byl víc než o hlavu vyšší než Wynn. Vlněná prošívaná čapka s klapkami na uši rámovala hranatou tvář s tvářemi brunátnými větrem a porostlými strništěm. Jeho oči vypadaly ve tváři příliš malé. Zpoza vojáka vystoupil další muž.
Jediné, co Wynn napadlo, bylo vykřiknout: "Magiero! Chape!"
"To ani náhodou," řekl voják a popadl ji za přední část kabátu.
Wynn ho chytila rukama za zápěstí a pokusila se ho od sebe odtrhnout. Škubnul rukou, zkroutil jí paži a obrátil Wynn zády k sobě. Její brašna zůstala uvězněná mezi nimi. Druhou paží ji objal, zvedl a země jí zmizela zpod nohou.
Přitiskl jí paže k tělu, a tak Wynn začala divoce kopat, ale voják ji odmítal pustit. Cítila, jak ji něco tlačí přes kabát a krátký háv do žeber.
Dýka - ta na levém zápěstí.
"Nehýbej se, ty skrčku," varoval voják. "Maliku, pojď sem a chytni ji za nohy."
Wynn se soustředila jen na dvě věci. Potlačila v sobě paniku, zvedla vysoko levou nohu a kopla tvrdě dolů.
Zasáhla vojáka podpatkem do stehna a tvrdě ho nakopla do kolene. Noha se mu podlomila a on ze sebe vyrazil zaklení. Sotva se dotkla země, vysmekla se mu, ale než stačila utéct, popadl ji za brašnu.
Wynn vytáhla ruce z popruhů a sáhla do levého rukávu. Sevřela jílec dýky, ale v tu chvíli ji do zad mezi lopatky kopla těžká bota.
Převrátila se dopředu a sklouzla po dláždění. Pravou tvář si odřela o studené kameny. Sevřela ji panika.
Vyškrábala se na nohy a slepě se ohnala dýkou.
Hrotem škrábla po kožené zbroji místo po hrudním plátu. Druhý voják se napůl nakláněl nad ní. Když ho dýka jen taktak minula, vytřeštil oči a rozmáchl se.

Uhodil Wynn otevřenou dlaní ze strany do tváře. Wynn trhla hlavou do strany. Všechno jí před očima zbělelo a uslyšela vzdálené zarachocení kovu.
Dopadla tváří na cestu, ale vše kolem zůstávalo bílé, jako by celý svět zachvátila sněhová bouře. A to, co viděla, bylo ploché jako obrázek - levé oko odmítalo zaostřit úplně.
Její zápěstí obepnulo něco tenkého, co se jí zařízlo do kůže. Ostré bodnutí v ramenou jí tupou bolestí vystřelilo až do hlavy. Přitiskli jí ruce na záda a svázali ji.
"Máš štěstí, holčičko," ozval se hlas, který sotva slyšela. "Máme tě přivést v jednom kuse."
Někdo jí trhl pažemi vzhůru a zvedl ji ze země. Ostře vydechla. Odnášeli ji pryč a táhli přitom její nohy po dláždění.
"Vy pitomci!" zakřičel někdo. "Měli jste zůstat z dohledu, dokud nevejdou na most."
Wynn sebrala poslední zbytky sil a otočila hlavu. Podívala se jen pravým okem.
Poručík Omasta se mračil do Uličky přízně a pomalu vrtěl hlavou. Wynn se pokusila soustředit.
Na ulici ležela těla. Asi vojáci. Magiera s Chapem byli pryč. Utekli - a ona zůstala sama.
Wynn nedokázala cítit strach. Byla příliš unavená. Přála si, aby ji voják prostě pustil a ona mohla usnout na studeném kameni. Vzpomněla si, jak ji Leesil držel, když mu slibovala, že všechno dobře dopadne.
Omasta se otočil a na Wynn se zadíval. "Vezměte ji dovnitř a počkejte na mě. A ostatní z posádky ať radši přivedou lovkyni."
Wynn svěsila hlavu. Ochablá ústa jí naplnila slaná chuť a každých několik kroků dopadla na sněhem poprášené dláždění mostu tmavá kapka krve.
* * *
Magiera slyšela Wynn vykřiknout. Zaváhala a otočila se. Chap se taky obrátil.
Zezadu je dobíhali tři vojáci. Tři další se blížili zepředu. Magiera Wynn nikde neviděla a úzkost jen posílila její vztek. Zavedla učenku přímo do pasti.
Chap se rozběhl uličkou k vojákům, kteří je pronásledovali.
"Ne!" zakřičela Magiera.
Pes se se sklouznutím zastavil a vztekle zavrčel.
"Když nás chytí, nepomůžeme jí," řekla Magiera.
Chap dvakrát odmítavě štěkl, ale obrátil se a znovu vyrazil proti vojákům, kteří jim vpředu zastoupili cestu. Magiera si pospíšila za ním.
Vojáci se soustředili jen na ni, a tak prvního dokonale překvapilo, když mu Chap v běhu podrazil nohy. Muž se zapotácel do strany, a když ho Magiera míjela, sekla mu do boku mečem. Neotočila se, aby zjistila, jestli padl k zemi. Zbylí dva zpomalili.
Chap zabočil doprava, štěkal, vrčel a po jednom z vojáků chňapal. Muž se otočil po útočícím psovi a Magiera se vrhla přímo na jeho společníka.
Každý rychlý nádech jen rozdmýchával Magieřin hlad. Už necítila chlad. Její protivník se rozehnal mečem a Magiera v běhu sekla dolů. Na okamžik se jí zdálo, jako by se mužovy pohyby zpomalily, ale její zůstaly stejně rychlé.
Muž dokončil mečem sotva půl oblouku, když narazil na Magieřin. Úder byl slabý a Magiera snadno prolomila jeho obranu. Zahnutý hrot meče pronikl zbrojí a zasáhl muže do ramene. Podlomila se mu kolena. Ještě než se stačil zhroutit k zemi, Magiera se už odvrátila.
Chap sevřel v čelistech kotník třetího vojáka. Zapřel se všemi čtyřmi a trhl. Voják uklouzl, spadl a Chap rozerval zuby jeho botu.
Vojákova přílba zarachotila o dláždění. Magiera ho v běhu nakopla do hlavy a on se na dláždění převrátil, pak ztuhl a zůstal ležet s pažemi rozhozenými jako hadrová panenka. Chap se přidal k utíkající Magieře. Zbývající vojáci jim byli v patách.
Chap ji předběhl a zabočil do první boční uličky. Magiera ho následovala. Pes zahnul do další uličky. Proplétal se mezi bednami a sudy a Magiera jich co nejvíce poshazovala do cesty pronásledovatelům.
Několik kroků před sebou uviděla pootevřené dveře budovy z větrem ošlehaných desek.
"Tudy!" zakřičela na Chapa.
Pes se obrátil a rozběhl se zpátky. Proskočil otvorem, Magiera vběhla dovnitř za ním a zabouchla dveře. Rychle zasunula na místo petlici a zajistila je.

"Pomoc! Vražda!" zakřičel někdo.
Magiera se přitiskla zády ke dveřím.
Vedle malého kamenného krbu stála statná žena s kapající naběračkou v ruce a hleděla na ni zděšenýma, vytřeštěnýma očima. V kotlíku nad plamínky bublalo nahnědlé dušené maso a ženinu umaštěnou zástěru ušpinily cákance stejné barvy. Na nízkém stole stály plechové a dřevěné talíře a hrnky a v koutě pod háky, na kterých visela oškubaná kuřata, ležela kupa brambor. Magiera se ocitla v kuchyni a umývárně nádobí.
"Ne," řekla a sklonila meč. "Paní, buďte zticha."
Obyčejnému člověku musela připadat děsivá, když vrazila dovnitř ve zbroji, s mečem v ruce a obrovským psem po boku. Magiera si přitiskla prst na ústa. Podsaditá žena na ni hleděla velkýma kulatýma očima.
Dveře za Magieřinými zády se otřásly, jak do nich zvenku něco narazilo. Žena znovu zaječela.
Magiera se protáhla kolem ní a vykopla dveře z desek na opačné straně místnosti. Vyběhla z nich a překvapila vyzáblou dívku s vyčerpanou tváří, která nesla dřevěný podnos plný korbelů. Magiera vrazila do hospodského výčepu. Hloučky lidí se na ni překvapeně zahleděly a z kuchyně za ní se ozval další jekot.
"Vražda!"
Hubená dívka zakopla a tác s korbely dopadl s řinčením a šplouchánim na podlahu. Podsaditý muž v měkké kožené čapce se poplašeně postavil.
Chap se vrhl před Magieru a vyrazil hluboké zavrčení. Čenich a zuby měl potřísněné krví.
"Vlk!" zakřičel statný muž.
Hosté převraceli pití a jídlo, židle a stoly, jak prchali všemi směry, aby se dostali co nejdál od psa. Uvolnili tak cestu ke dveřím a Chap se k nim rozběhl dřív, než si Magiera stačila uvědomit, co udělal. Praštila muže v čapce do hrudi otevřenou dlaní, porazila ho a rozběhla se za psem.
Na ulici se na okamžik zastavila a rozhlédla se oběma směry. Další voják oběhl vzdálený roh vpravo a hnal se k ní s taseným mečem. Byl mladý, nemohlo mu být ani dvacet let.
Běžel příliš rychle, takže mu prostě ustoupila z cesty. Když ji minul, uhodila ho hruškou meče do týla. Padl tváří k zemi a nehýbal se. Hlad si propracovával cestu Magieřiným tělem, až jí začala bolet čelist.
Chap štěkl a ona uviděla, že stojí před velkými vraty na opačné straně ulice. Přiběhla k nim, trhnutím otevřela jedno křídlo a pospíšili si dovnitř. Sice v ulici nezahlédla žádné vojáky, ale měšťané v hospodě je jistě sledovali z okna. Určitě vojákům ukážou, kam "vlk" a prchající žena šli. Rozhlédla se.
Na jedné straně místnosti se nacházela dlouhá řada stání a těsně vedle vrat stál žebřík nahoru na seník. U zadní stěny stáje ležely naskládané snopy slámy. Žádné druhé dveře neviděla, ale zahlédla okno s okenicemi zavřenými zevnitř.
Stájí se rozlehlo Chapovo tiché zakňučení. Magiera se rozhlédla, ale neviděla ho. Znovu zakňučel a ona ho následovala dozadu a kolem hromady slámy. Škrábal na hliněnou podlahu.
"Co to děláš?" zašeptala, ale slova vycházela z jejích úst jen s obtížemi. "Musíme jít."
V místě, kde Chap hrabal, se v podlaze objevila prasklina. Škrábal dál, až odhalil tenkou smyčku na laně. Magiera ji popadla a zatáhla. Otevřela poklop v podlaze a hlína a sláma se svezly stranou. Magiera na dvě nadechnutí zaváhala.
Přistoupila k oknu, zvedla závoru, odhodila ji stranou a rozrazila okenice. Pak se obrátila zpátky a uviděla, že Chap přisunul na poklop balík slámy. Magiera poklop pootevřela. Chap se protáhl otvorem a zmizel uvnitř. Následovala ho a seskočila do tmy. Poklop se pod tíhou balíku slámy sám zabouchl.
Kdokoli, kdo by ve spěchu vběhl dovnitř, by si spáry v podlaze nevšiml… ale otevřeného okna ano. Byl to risk, ale pořád měl větší šanci na úspěch než pokusit se utéct Darmouthovým vojákům ulicemi města, které neznala.
Sklep - nebo co vlastně díra v podlaze byla - byl prázdný až na dva velké sudy a žebřík, kterého si při skoku dolů nevšimla. Magiera se přesunula dozadu, dřepla si a spolu s Chapem čekali.
Zuby ji ještě pořád bolely. Byla tak rozčílená, že ztratila Wynn, že dhampir v ní odmítal ustoupit. Snažila se potichu dýchat a potlačit vztek.
Stájí nad nimi se rozlehly hlasité hlasy a kroky. Magiera zavřela oči a snažila se neposlouchat podrážděné

výkřiky nad sebou. Cítila pižmo a kůži, pot a zápach piva či vína a pod tím vším hlínu, slámu a koňský hnůj.
"Ticho!" zaječel někdo a do stáje vešly těžké boty.
Byl to Omastův hlas. Podle různých míst, ze kterých se ozývalo šoupání nohou, s ním mohli být tak tři, čtyři muži. Následovaly ho lehčí kroky.
"Copak vaši muži nedokážou uposlechnout jednoduchý rozkaz?"
Faris.
Chap jednou tiše zamručel.
"To není vaše věc," odsekl Omasta.
"Ano, byl to váš úkol, ne můj," odpověděl Faris. "A jediné, co vám po tak zpackaném úkolu zůstalo v rukou, je malá učenka, která pro míšence možná ani nic neznamená. Zkuste to vysvětlit lordu Darmouthovi vy, protože já to neudělám."
Ozvaly se další kroky. "V uličce není, pane."
"Tak se podívejte znovu!" odpověděl Omasta. "Je jasné, že vylezla zadním oknem. Rozdělte se a prohledejte okolní ulice. Nemůže být daleko. Já půjdu k pánovi. Ostatní budou hledat dál, dokud nedostanou jiné rozkazy."
Tupé dunění kroků zamířilo k vratům stáje. Magiera zůstala dřepět s Chapem ve tmě.
Faris se dozvěděl o Leesilovi, i když netušila jak, a určitě o něm řekl Darmouthovi. Třásla se nutkáním vyrazit za Leesilem a opřela se dlaněmi o hlínu, aby vstala.
Chap jí přišlápl ruku a tiše, varovně zamručel.
Magiera se posadila zpátky. Museli počkat do setmění a doufat, že nepřijdou pozdě.

Hedí strávila dopoledne v Koreyině pokoji.
U snídaně požádala Julii o zářivě barevnou přízi a jehlice. Pak zašla nahoru, aby dívenku naučila základy pletení. Korey nový úkol tak nadchl, že zpočátku ani nedokázala klidně sedět. Nakonec se ale přece jenom usadila a hodiny při hovoru a práci rychle míjely.
Po poledni se objevila Julia s podnosem. Při pohledu na Hedí, která seděla na posteli s Korey, zůstala šokované stát. "Má paní…"
Hedí tady zjevně neměla být, ale Julia se neopovažovala rozkazovat pánovým oblíbencům nebo šlechticům.
"Neodcházej," řekla Korey Hedí. "Prosím."
Julia otevřela a zase zavřela ústa a najednou vypadala vyděšeně.
Hedí nechtěla způsobit prostoduché služebné zbytečné potíže. Vstala a sebrala brašnu s pletením.
"Musím zařídit pár věcí," řekla Hedí Korey. "Ale uvidíme se zítra. Můžeme si zase zahrát karty."
Korey se zatvářila pochmurně, našpulila rty a střelila po Julii zamračeným pohledem. Hedí ji políbila na hlavu a prošla kolem Julie.
Pojedla oběd a zůstala sedět v jídelně, kde pracovala na výšivce polštáře. Zatímco šila, usilovně přemýšlela, jak poslat zprávu Byrdovi, ale zdálo se, že je to nemožné. Napadlo ji, že by mohla podplatit Julii, aby mu odnesla zprávu, ale pokud by žena zaváhala, důsledky by byly katastrofické - a kruté pro Julii.
Chodbou před jídelnou se rozlehly těžké kroky. Hedí odložila práci a zamířila k obloukovému průchodu, aby se podívala, co se děje.
Uviděla Omastu, který vypadal zároveň vztekle i ustaraně. Vždy se v okolí zvrhlého pána choval obezřetně jako všichni ostatní, ale nyní vypadal ustaraněji než kdy dřív.
Dovnitř ho následovali dva muži, kteří s sebou táhli za spoutané paže mladou ženu v kabátě z ovčího rouna. Jeden z nich kulhal a v ruce nesl plátěnou brašnu. Pustili ženu a ta dopadla tváří na zem. Kulhající voják vysypal obsah brašny a Omasta netrpělivě sledoval, jak se muži přehrabují v ženiných věcech.
V brašně se nacházely malé role pergamenu, svázané provázkem, dva deníky v kůži, několik uhlů a per. Malý kalamář se při dopadu na podlahu roztříštil.
Žena nebo spíše dívka byla malá a její olivově zbarvená pleť se k místním lidem nehodila. Oči měla zavřené. Levá strana tváře včetně oka jí zrudla a natekla. Ochablé rty jí na levé straně potřísnila krev.

Pergamen, knihy a pera - že by písařka? Ne, dokonce i poutnice, která by se živila touto prací, by si našla místo, na kterém by se mohla usadit a uplatnit své dovednosti. A proč by Omasta potřeboval písařku tak nutně, že by ji nechal zbít, svázat a prohledat?
Takže to musela být nějaká učenka, ale učenci byli na Bojištích ještě méně častí než dobré skutky. Hedí potkala během občasných cest s Em?lem jen dva a oba sloužili šlechticům. Dokonce i učedníka by vedl mistr, tak proč je tato dívka oblečená na cestování v zimě… a navíc tak mladá?
"Kde je ta bledá lovkyně?" zařval Darmouth.
Vyšel z poradní síně do chodby a v ruce držel obrovský cínový korbel. Hedí o krok ustoupila.
Darmouth si nechal nedávno vyčistit a naolejovat hrudní plát a vypadalo to, že se právě oholil. Omasta se postavil do pozoru, ale Hedí v jeho očích nespatřila žádný strach. Spíše lítost. Hedí nikdy neviděla, že by takto vypadal někdo tváří v tvář Darmouthovu hněvu. Omasta si opravdu nepřál pána zklamat.
Nedokázala si představit, co v něm takovou dobrovolnou oddanost tyranovi vyvolalo.
"Unikla, můj pane," řekl Omasta. "Muži ji obklíčili příliš brzo. Ale pátrání pokračuje dál, takže ji možná ještě najdeme. Nechám muže pátrat třeba až do noci."
Darmouth přimhouřil oči a dlouze se na Omastu zadíval, ve tváři se mu však neobjevil ani náznak brutálního vzteku, kterým častoval ostatní, co ho zklamali. Postavil se nad malou ženu, vsunul jí špičku boty pod rameno a převrátil ji.
"Kam se Magiera schová před mými muži?" zeptal se.
Dívka neodpověděla a prostě tam ležela. Darmouth jí vylil obsah korbele do obličeje.
Zalkla se šumící tekutinou, která jí naplnila ústa. Převrátila hlavu na stranu a zamrkala pravým okem, aby si ho pročistila.
"Magiera," zopakoval Darmouth, "kde je?"
"Nevím," zamumlala žena. Pokusila se zavrtět hlavou, ale sotva se pohnula.
Darmouthův výraz potemněl. Zvedl nohu nad ženinu tvář.
"Můj pane!" zakřičela Hedí a vystoupila ze stínů. "Je to učenka, ne nějaký venkovan."
Hedí jenom hádala, ale byla zoufalá a nic jiného ji nenapadlo, aby zastavila další násilí.
Při pohledu na Hedí položil Darmouth nohu zpátky na zem. Tvrdě polkl a zhluboka a pomalu se nadechl. Možná před ní nechtěl vypadat jako zrůda. Kdykoli jindy by to Hedí považovala za zvráceně zábavné.
Povzbudila se myšlenkou, že dokud Byrd dýchá, zadusí se tyran jednoho dne určitě vlastní krví.
Darmouth se zadíval na mladou ženu, pak zpátky na Hedí.
"Samozřejmě," odpověděl a obrátil se k Omastovi. "Zavři vězně do pokoje v prvním patře - ne do cely v podzemí - a postav před dveře stráže. Promluvím si s ní později, až…"
Odmlčel se a zadíval se na Hedí. Zbytek rozkazů neměla slyšet. Zamířil zpátky do poradní síně a pokynul Omastovi, ať ho následuje. Omasta kývl na muže a připojil se k pánovi.
Hedí nepochybovala o tom, že Darmouth přikáže Omastovi, ať provede nájezd na Byrdův hostinec.
Dívka na podlaze pomalu otočila hlavu a zadívala se otevřeným okem na Hedí. Jeden z vojáků nastrkal její věci zpátky do brašny, pak ji s druhým zvedl za ramena a odtáhli ji nahoru po schodech.
Hedí je zpovzdálí následovala.
Stráže odnesly vězeňkyni nahoru po schodech a do chodby v prvním patře. Hedí je sledovala, dokud nezjistila, do kterého pokoje ji zavřeli. Jeden z mužů zůstal stát před dveřmi. Hedí si pospíšila nahoru po schodech do ložnice. Ale ani uvnitř nedokázala klidně sedět a pochodovala sem a tam.
V malém krbu hořel oheň. Zadívala se na stůl z třešňového dřeva, na skříň a na silnou přikrývku na posteli. Darmouth udělal, co mohl, aby jí pokoj připadal co nejpohodlnější. A kvůli tomu ložnici ještě víc nenáviděla. Stejný muž by bez přemýšlení dupl bezmocné dívce do obličeje, jen aby získal odpovědi, které možná ani neznala.
Hedí nevěděla, proč kvůli cizince tolik riskovala. Byl to hloupý čin, kterým nic nezískala.
"Mňau."
Byl to tak tichý zvuk, že si Hedí nebyla jistá, jestli ho vůbec slyšela, dokud se neozvalo zaškrabání zvenčí na dveře. Co dělá kočka uvnitř hradu? Otočila knoflíkem, otevřela dveře a do pokoje jí kolem sukně vběhlo malé černé zvířátko. Hedí se otočila.
Na postel vyskočila malá, hnědočerná kočka s očima stejné barvy a zastřiženým ocasem. Hleděla na ni a

tiše předla.
Hedí se i přes všechno, čeho se stala svědkem, skoro usmála. "V přízemí jsou vlkodavi, blázínku. Jak jsi se sem dostala?"
Možná ji přinesl nějaký voják nebo sluha, aby lovila havěť v nižších podlažích, ale vypadala na takový úkol trochu malá. Bylo to skoro ještě kotě. Zář plamenů se jí odrážela v kožešině na uších a obličeji.
Hedí přistoupila k nohám postele a natáhla se po ní. "Dobrá, tak pojď sem. Řeknu Julii, aby přinesla trochu mléka. Možná budeš mít štěstí a najde i smetanu."
Ramena kočky se zavlnila.
Hedí ucukla.
Záda kočky se zavlnila ještě silněji, jak natáhla krk a přikrčila se. Vyrazila pronikavé zavřeštění, zabořila drápy do pokrývky a obrátila oči v sloup.
Hedí ucouvla a sledovala, jak sebou kočka plácla na přikrývku a trhá sebou.
Obličej se jí vyrovnal a kulatý čenich se propadl do lebky, která se nadouvala zevnitř. Ramena se rozšířila do bizarních, znetvořených boulí kolem sílícího krku. Černohnědá srst prořídla a odhalila bledou kůži. Přední tlapy se protáhly. Uši se scvrkly dovnitř kolem roztahující se tváře. Oči se opět vrátily, kam měly, zorničky se zmenšily a celé tělo zatím rostlo.
Hedí skoro vykřikla, zprudka se obrátila a vrhla se ke dveřím.
"Ahoj!" zavolal tichý hlásek.
Nasála do plic vzduch, který nedokázala vypustit, a přitiskla se zády ke dveřím.
Na posteli seděla nahá dívenka s tmavýma očima a kůží a dlouhými vlnitými vlasy.
"To jsem já," řekla Korey, zachichotala se a šťastně na Hedí zamávala.
Hedí lapala po dechu a svezla se dolů po dveřích na podlahu. Nedokázala ani mrknout.
Korey slezla z postele a dopadla nahýma nohama na zem… vlastně byla celá nahá. Chtěla se rozběhnout přes místnost, ale pak se zastavila a zadusila rukou další zachichotání.
"Hopla! Zase jsem zapomněla," řekla a s povzdechem se vrátila k posteli, aby vší silou zatáhla za přikrývku. "Šaty se se mnou nemění."
Hedí se pokusila promluvit. "J… jak…"
Korey přes sebe s námahou přetáhla pokrývku. Byla pro ni příliš velká a jedna část se omotala kolem sloupku u postele. Na okamžik s ní přestala zápasit a podívala se na Hedí.
"To mě naučil tatínek," řekla, jako by to bylo očividné.
"Tohle tě naučil… otec?" zašeptala Hedí.
"Jo. Maminka to umí taky… myslím, ale nikdy jsem ji takhle neviděla. Tatínek umí být hodně velký, když chce." Korey se zamračila, ohlédla se přes rameno a snažila se podívat na své nahé pozadí. "Ale ocas se mi nedaří. Mám jenom takovou useknutou štětku!"
Hedí v dětství slýchávala příběhy o měňavcích. Většina z nich však byla příliš divoká, než aby byla něčím víc než pověrčivým plácáním a zapomenutými lidovými bajkami mládí.
"Dokážou… dokážou to všichni vaši lidé?" zeptala se.
Korey se konečně podařilo stáhnout přikrývku z postele a zahalit se do ní, ale když se vydala přes pokoj k Hedí, aby si před ni sedla na podlahu, většinu táhla za sebou po zemi.
"Podle tatínka jenom někteří, ne všichni. Maminka říká, že teta Balalee - ještě jsem se s ní nesetkala - prý vidí věci, které nejsou tady, ale někde jinde. Tomu nějak nerozumím. Je ti dobře?"
"Dobře?" Hedíin dech se zpomalil, ale srdce jí v hrudi pořád bušilo. "Ano, jsem… jsem v pořádku."
Dotkla se stuhy na hrdle. Faris se dokázal proměnit ve velkou kočku, možná v něco jako pumu. Už se nedivila, že Darmouth toužil rodinu Móndyalítků ovládnout. Srdce se jí stáhlo strachem o malou Korey.
"Neměla bys tady být," řekla Hedí. "Co když Julia zjistí, že nejsi ve svém pokoji?"
Korey pokrčila rameny a převrátila oči. "Až do večeře se neobjeví; a pak mi jenom nechá tác. Kromě tebe mě nikdo nenavštěvuje. Jsi se mnou ráda. Maminka s tatínkem mě mají moc rádi… ale ty se mnou ráda trávíš čas."
Hedí se zhluboka nadechla a vydechla. "Ach, Korey."
Hedíina matka byla nejšťastnější, když mohla trávit čas s dcerami, hrát s nimi karty a zaplétat jim vlasy, a to třeba i dlouho do noci. Hedí si nikdy neuvědomila, jak úžasná je matčina společnost, dokud o ni

nepřišla. A Koreyiny rodiče k ní nikdy na tak dlouho nepustili.
Hedí se nelíbilo, že by měla využít dítě, ale pokud Darmoutha nezabijí, vyroste Korey v zajetí na hradě, dokud ji Darmouth nebude moct využít stejně jako její rodiče - nebo ji nezabije. Nevypadalo to, že by si Korey vzpomínala na ztraceného sourozence, na kterého Ventina tak jedovatě poukázala. Pokud se jí nepodaří Byrda varovat, zatknou ho a všechno, na čem pracovali, bude ztraceno, včetně života a budoucnosti této holčičky. A zdálo se, že Darmouth neví, že Korey zdědila schopnosti rodičů, jinak by ji lépe hlídal.
Popadla Korey za ramena. "Lord Darmouth chytil mladou ženu a zavřel ji v pokoji na patře pod námi. Říká, že jsme jeho hosté, ale je to lež. Jsem tady vězněm - a stejně tak i ty. Rozumíš?"
Korey se podezřívavě odtáhla. "Tatínek říká, že o takových věcech nemám mluvit."
Hedí pocítila bodnutí viny, ale bylo to příliš důležité, než aby to vzdala. "Tvůj otec se lorda Darmoutha bojí, a oprávněně. Jsi tátova hodná holčička, ale já musím poslat zprávu příteli ve městě, jinak by nám všem mohli… ublížit, a to i tvým rodičům. Mohla by ses vyplížit ven jako kočka a odnést ji, kam ti řeknu? Jsi tak malá a tmavá, že si tě ve stínech mostu nikdo nevšimne."
"V městě se nevyznám. Nikdy jsem tam nebyla," řekla Korey a zatvářila se vyděšeně. "Ztratila bych se! Ale ty znáš město a mohla bys to udělat."
Hedí pustila Koreyina ramena a ochable se opřela o dveře. "Lord Darmouth mě nepustí ven. Musíš…"
"Ukážu ti jak," řekla Korey a popadla Hedí za ruku. To naneštěstí způsobilo, že pustila přikrývku a zase zůstala nahá. Hedí potáhla pokrývku nahoru a Korey se naklonila vpřed a zašeptala: "Nemluvíš se mnou jako všichni ostatní, jako bych byla příliš malá… příliš hloupá. Já vím věci! Říká mi je tatínek."
Hedí se napřímila. "Jaké věci?"
"Tatínek jednou Julii s Devidem ošálil, když byl lord Darmouth pryč. Nasypal jim něco do jídla a oni usnuli. Julia chrápe jako pes! Tatínek řekl, že až se probudí, nic neřeknou, protože by je potrestali za to, že usnuli. Tatínek chtěl, abych se proměnila v kočku, a schoval mě ve velkém pytli. Pak mě vzal dolů pod hrad na místo, kde jsou klece se železnými tyčemi místo dveří, a ukázal mi kus zdi…"
Korey se odmlčela, aby se nadechla.
"Prošli jsme skrz a on našel místo, kterému říkal ‚brána', a otevřel ho. Ukázal mi to a řekl, ‚Jenom pro jistotu'. A pak jsme moc rychle běželi zpátky do mého pokoje. Řekl, že když projdu bránou, najdu tajemství, které mě odvede do lesů na opačné straně jezera."
Hedí se ze všech sil snažila zachovat klid. Pokud byl Korey in příběh pravdivý…
Nebyl by to jen způsob, jak předat zprávu Byrdovi. Hledali snad celé roky tohle? Způsob, jak proniknout do hradu? Ale jak se dostane do podzemí? U každých dveří, které by mohly vést dolů, viděla stráže.
"Korey, co je tam dole? Jak se dostanu přes jezero do lesa?"
Než mohla Korey odpovědět, ozvalo se zaklepání na dveře.
"Rychle," řekla Hedí a sundala z Korey přikrývku. "Pod postel."
Korey se po čtyřech odplazila z dohledu a Hedí rychle natáhla přikrývku na postel. Vrátila se ke dveřím a pootevřela je.
Na chodbě před ní stál strážce středního věku. Vypadal rozčileně.
"Odpusťte mi, že vás ruším, paní," řekl. "Dorazil hrabě Milea a čeká v jídelně. Pán mu včera poslal zprávu, že si ho přejete vidět. Ale to všechno se stalo před…"
"Před celým tím dnešním zmatkem," dokončila za něj Hedí.
"Ano, má paní. Náš pán povolil baronovi krátkou návštěvu."
"Děkuji. Za chvilku budu dole."
Zavřela dveře a pospíšila si ke stolu z třešňového dřeva, kde popadla kousek pergamenu a pero.
"Korey, pojď ven," řekla, ponořila brk do kalamáře a naškrábala zprávu. "Musíš se rychle vrátit do svého pokoje. Počkej… jak jsi tlapkami otevřela a zase zavřela dveře?"
Korey si odfrkla a převrátila oči. "Nedělám to v kočičí podobě! V pokoji si svléknu šaty, počkám, až na chodbě nikdo není, pak vyjdu ven a proměním se. Koček si tady nikdo nevšímá, protože chytají myši a krysy."
Hedí zavrtěla hlavou. Kdyby tak holčičku potkala před lety. "Vrať se rychle do pokoje. Možná že se za

chvíli objeví Julia s večeří. Přijdu pro tebe později a můžeš mi pak ukázat, jak najít bránu."
"Počkám na tebe," souhlasila Korey.
Hedí znovu potlačila pocit viny. Všechno dělá pro dobro svých lidí - pro matku, otce a sestry, které ztratila, a taky pro Korey.
"Hodná holčička," řekla. "Teď se proměň."
Koreyino tělo se začalo zmenšovat a měkká kůže jí porostla srstí.
Hedí sledovala opačný proces s uchvácením, ne s hrůzou.
Když se Korey proměnila, pootevřela Hedí dveře a sledovala, jak malá, černohnědá kočka peláší pryč chodbou. Zavřela dveře a složila zprávu, kterou napsala, až se jí vešla do dlaně. Minulo už dost času, aby se Korey dostala z dohledu, a tak vyšla Hedí z ložnice a zamířila dolů do jídelny.
V obloukovém vchodu stál v zelené tunice Em?l a sledoval, jak schází dolů po schodech. Při pohledu na jeho tvář se skoro usmála. Pak si všimla Darmoutha.
"Má paní," řekl tak, že si připadala jako jeho majetek.
Ignorovala ho a natáhla ruce k Em?lovi, aby ho uvítala. Smutek v jeho očích nahradilo zmatení. Opětoval zdvořilé gesto a vzal její ruce do svých. Když ucítil papír, který mu vtiskla do ruky, zamračil se.
"Rád vás vidím," řekl klidně. "Lord Darmouth mi řekl, že jste v Bronzovém zvonu zanechala nějakou nedokončenou práci."
"Ano, nezaplatila jsem paní Dauczeckové, své krejčové. Najdete ji dvě ulice na západ od hostince. Bude čekat na peníze. A také jsem nedokončila dopis pro vaši sestru ohledně zimních oslav. Postaral byste se o to?"
Em?l zdvořile kývl.
Dalších několik minut pro ni bylo čirým utrpením. Stála vedle něj, prázdně tlachala a přitom se ho toužila dotknout a zeptat se, jak se má, nebo ho ujistit, že je v pořádku. Darmouth je obezřetně sledoval z opačného konce síně. Když jí došly náměty k hovoru a hloupé úkoly pro Em?la, Darmouth zneklidněl a zamířil k nim.
"Je to všechno?" zeptal se.
Nic už ji nenapadlo. Zpráva v Em?lově ruce byla naléhavá a ona doufala, že pochopí a bude se řídit jejími pokyny. Zadívala se na jeho rusé vlasy a milé oči a přála si, aby mohla odejít s ním.
"Pak mám na práci jiné věci," řekl Darmouth. "Můžeš jít, Em?le."
Založil si paže na krunýři. Em?l se kývnutím s Hedí rozloučil a do očí se mu přitom vrátil jemný smutek. Pak opustil jídelnu.
Hedí zaslechla, jak za ním zaklaply vchodové dveře. Přepadl ji vztek a naplnila prázdnota. Jen s námahou se přinutila v Darmouthově společnosti chovat zdvořile a pokorně.
"Možná si myslíte, že jsem krutý," řekl, "když jsem nechal uvěznit učenku."
Nepotěšil by ho ani souhlas, ani odmítnutí, a tak mlčela.
"Učenka je návnadou na nebezpečného zločince," pokračoval. "Na dalšího zrádce. Dokonce o něm i něco víte, protože jste se určitě nikdy nepřestala zajímat o to, co se stalo vašemu otci."
To Hedí zmátlo. Zůstala ale klidná. "Nechápu, můj pane," odpověděla popravdě.
"Jmenuje se Leesil," pronesl Darmouth pomalu. "Je to syn mých bývalých sluhů, Gavrila a Nein'y, kteří mě zradili."
Prohlédl si ji od hlavy až k patě, jako by čekal na její reakci - nebo na něco jiného. Toužila mu plivnout do obličeje.
"Nechápu," zopakovala pokorně.
"Byl to on, kdo vašemu otci ve spánku vrazil do temene dýku."

KAPITOLA 13

Krátce po soumraku vstoupili Chane s Welstielem do Břečťanového šlahounu. Zamířili do soukromí pokoje, protože splnili úkol. Chane probudil Welstiela, sotva slunce zmizelo za stromy. Vydali se pátrat po hostinci muže jménem Byrd, kde se, jak věděli, skrývá Magiera a rádoby povstalci. Chanovi stačilo hostinec zahlédnout a zapamatoval si jeho umístění pro budoucí potřebu. Welstiel přitom zastíral jeho

přítomnost před Magierou a Chapem. Ale přesto se Chanovi ulevilo, když se vrátili do bezpečí pokoje. Svlékl si plášť, klekl si vedle klece s drozdem a opatrně ptáka vytáhl. Welstiel tiše sledoval, jak Chane otevřel sepjaté ruce a vypustil drozda do noci.
Zavřel oči, aby zvířecího společníka vedl.
Leesilova úzkost během odpoledne sílila. Nakonec si oblékl plášť, rozhodnutý vydat se Magieru hledat, ale Byrd mu zastoupil cestu.
"Půjdu já," řekl Byrd. "Pověsím na dveře nápis ‚zavřeno' a ty za mnou zamkni dveře."
"Už mám dost toho, jenom tady sedět. Příliš riskují, a to jenom proto, že by mě mohl zahlédnout někdo, kdo mě zná. Už toho bylo dost. Teď se budu rozhodovat sám."
"Tak se rozhodni správně," hádal se Byrd. "Já vím, za kým jít a na co se ptát. A někdo tady musí zůstat pro případ, že se vrátí."
Leesil byl připravený si odchod vynutit. Ale otcův starý "přítel" měl pravdu, a to ho zlobilo ještě víc.
"Tak jdi."
Byrd odešel a Leesil za ním zdráhavě zasunul závoru.
Ale když pak padl soumrak, jeho úzkost se proměnila v paniku a Leesil začal pochodovat sem a tam po výčepu. Dvakrát se přistihl, jak se opírá o bar a hledí na sudy s vínem a pivem za ním. Právě se chystal přece jenom sebrat plášť a vyrazit, když z kuchyně uslyšel zavrzání. Trhnutím odhrnul závěs. Zadními dveřmi prošel Byrd a byl sám.
"Kde jsou?" zeptal se Leesil.
"Uklidni se," řekl Byrd, ale jeho kamenný výraz na Leesila nezapůsobil. "Žádný z mých zvědů mi nedokáže poskytnout jasnou odpověď, ale mezi lidmi se šeptá o nějaké rvačce u mostu. Vysoká žena se psem prý na útěku před vojáky proběhla hospodou ve východní části města. Nikdo neví, co se stalo pak."
"Cože?" Leesil popadl Byrda za silné vlněné roucho a ze strachu a vzteku ho pálil žaludek. "To tys tvrdil, že mají jít za Darmouthem!"
Byrdův výraz potemněl. Pokusil se vyprostit z Leesilova sevření a projít kolem něj.
Leesil ho odstrčil. Od chvíle, kdy přišli do Venj?tzu, se pokazilo příliš mnoho věcí. Byrd byl tak prohnaný - intrikoval proti Darmouthovi, i když mu stále sloužil, spojil se s Anmaglâhky, ale pořád žil a nikdo ho nepodezříval - ale když přišlo na věc, nevěděl nic důležitého.
Zadní dveře se s prásknutím otevřely a dovnitř vtrhli Magiera s Chapem.
Vlasy se jí vysmekly z koženého provázku a oba s Chapem lapali vyčerpaně po dechu. Leesil pustil Byrda a popadl Magieru do náruče. Dovolila mu, aby ji na okamžik objal, pak ho odstrčila. Tvář měla umazanou a oblečení špinavé od hlíny a plné slámy.
"Chytili Wynn," řekla. "Měl jsi pravdu. Byla to past… a místo mě zajali ji."
Leesilovi se při pohledu na Magieru tak ulevilo, že na Wynn úplně zapomněl. "Kdy se to stalo?"
Magiera zavrtěla hlavou. "Krátce potom, co jsme odešli. Museli jsme se dát na útěk a já ji poslala na opačnou stranu, protože jsem si myslela, že vojáci půjdou po mně. Slyšela jsem, jak vykřikla, ale nemohla jsem se pro ni vrátit."
Leesila překvapilo, když Chap najednou zavrčel. Pes ohrnul pysky, napůl odhalil zatnuté zuby a začal se blížit k Byrdovi. Leesil zvedl oči k Magieře a uviděl, že jí zčernaly duhovky.
"Ty zrádný bastarde!" vybuchla a vrhla se kolem Leesila.
Ještě než Leesil stačil otočit hlavu, uslyšel, jak zasáhla Byrda pěstí do obličeje. Byrd narazil do kuchyňského krbu, pak se zprudka otočil, a než po něm Magiera mohla znovu skočit, pozvedl těžké pěsti.
"Prodal jsi nás!" zařvala Magiera.
Leesil popadl Magieru kolem pasu, ale jenom ji zpomalil, takže se Byrd dostal mimo dosah. Chap obešel stůl z druhé strany a postavil se Byrdovi do cesty, aby se nemohl dostat ke dveřím do výčepu.
Byrdova maska hostinského zmizela. Z obličeje se mu vytratily všechny city, mrkal pomalu a hleděl tvrdýma očima na Magieru. Levou nohu posunul trochu dozadu, aby nabyl rovnováhu a mohl lépe zaútočit na Magieru nebo na Chapa. Pravou ruku vsunul za záda, odkud před Leesilem už jednou zpod košile vytáhl nůž.

"Darmouth ničí můj lid," řekl, "ale vás bych mu nevydal. Nic bych tím nezískal."
"Jak by se o nás jinak dozvěděl?" křičela dál Magiera. "Wynn je teď Darmouthovým vězněm. A ty ses spojil s vražd'ícími Anmaglâhky. Už ti nespolknu žádnou lež!"
Byrd dál ostražitě sledoval Magieru s Chapem, ale jeho odpověď patřila Leesilovi. "Už jednou jsem ti řekl, že mé plány nemají s tebou nic společného."
"Faris ví o Leesilovi," pokračovala Magiera. "Možná dokonce ví, kde Leesil je… a to znamená, že to ví i Darmouth. Proč by se mě jinak jeho muži pokusili zatknout, když ne proto, aby se přes mě dostali k Leesilovi?"
Leesil netušil, kde se to Magiera dozvěděla, ale všechno do sebe konečně začalo zapadat. Snažil se uvěřit, že ho Byrd nevyužívá - ještě ne. Zatáhl Magieru, Chapa a Wynn do nebezpečí. A dokonce i když se je snažil dostat zase ven, podvolil se jejich riskantním plánům kvůli malé naději, že se dozví, co se stalo s jeho rodiči. A byl to Byrd, kdo trval na tom, aby je poslechl.
Leesila bolela duše, protože cítil, jak minulost krvácí do přítomnosti. Kvůli jeho sobecké slabosti padla Wynn do rukou Darmoutha. Ale šlo tady o víc než jen o pátrání po dvou dávno zmizelých lidech. O mnohem víc.
"Myslíš, že vraždou Darmoutha někomu pomůžete?" zeptal se Leesil, když teď Byrda přinutili poslouchat. "Rozpoutáte krveprolití. Ostatní vojevůdci, a dokonce i jeho vlastní důstojníci, se vrhnou jeden druhému po krku, aby se dostali na jeho místo. Jsi připravený sledovat, jak se ‚tví lidé' ocitnou přímo uprostřed? Vojevůdci a ubozí tyrani spolu budou bojovat před branami Venj?tzu. Jsi blázen, pokud si myslíš, že tomu dokážeš zabránit. Ať už je situace jakkoli špatná, Darmouth drží tuhle provincii pohromadě."
Než mohl Byrd odpovědět, někdo zatřásl předními dveřmi, jako by se snažil dostat dovnitř. Následovalo hlasité zabušení. Byrd vyrazil ke dveřím se závěsem, ale Chap ho zavrčením přinutil zastavit.
"Dostaneme Wynn zpátky," řekla Magiera. "A ty nám pomůžeš."
"A pokud umře," dodal Leesil, "umřeš i ty."
Magiera po něm střelila pohledem. Duhovky měla pořád černočerné vzteky, ale Leesil si přesto všiml, jak zaváhala.
"Musím se podívat, kdo je za dveřmi," prohlásil Byrd klidně, nedotčeně. "Možná přináší zprávy o vaší přítelkyni."
Leesil zaváhal, pak pokynul Chapovi, ať ustoupí. Pes zdráhavě poslechl a Byrd vyšel z kuchyně. Leesil přistoupil k závěsu a vyhlédl ven škvírou v něm.
Byrd se zastavil za dveřmi a ruku položil na závoru. "Kdo je tam?"
"Baron Em?l Milea," ozval se tlumený hlas. "Mám zprávu pro někoho, kdo tady bydlí."
Byrd odemkl dveře a dovnitř vstoupil štíhlý muž. Jeho rozevřený plášť odhaloval zelenou tuniku a rovnou šavli v pochvě u opasku.
Leesil ho znal.
Šlechtic teď byl starší a rusé vlasy mu prořídly, ale byl to on, kdo Leesila pronásledoval lesem za městskými hradbami. Před osmi lety Leesil baronovi v nočním lese sotva unikl. Taky si vzpomínal, že baron vedl za uzdu koně mladé dívky, kterou mu daroval Darmouth - osiřelé patnáctileté dívky. Hedí, jediná osoba, jež přežila první úkol, který Leesil pro Darmoutha splnil, byla darem, jejž Em?l dostal za věrnou službu.
"Vy jste majitel?" zeptal se baron.
Byrd kývl.
Baron Milea mu zdráhavě podal kus složeného papíru. Byrd si ho vzal, rozevřel první sklad a zastavil se, aby si něco přečetl. Pak papír úplně roztáhl a přelétl očima, co na něm bylo napsáno. Na obličeji se mu objevil ten nejmenší náznak překvapení.
"Odkud to máte?" zeptal se.
"Od lady Progae. Drží ji na hradě… pro její vlastní ochranu. Vysvětlete mi, o co tady jde."
"Leesile, Magiero," zavolal Byrd. "Pojďte sem."
Leesil odhrnul závěs stranou a Magiera s Chapem ho následovali do výčepu. Jetelový váleček dřepěl na stole a jenom zamrkal, když ho Chap míjel. Při pohledu na Leesila pootevřel Em?l ústa.

"Ty?" vydechl.
"To je baron Em?l Milea." Byrd ukázal na hosta. "Přinesl nám něco zajímavého."
"Vím, kdo to je," odpověděl Leesil zamračeně. "Lady Progae - Hedí Progae - je vaší milenkou."
Magiera na něj poplašeně pohlédla. Možná si vzpomněla na jméno, které Faris pronesl a které způsobilo Leesilovo noční šílenství.
Baron Milea si skoro odfrkl nechutí. "Nepředstírej, že tě zajímá, jak se jí daří. Myslím, že bych bez problémů uhádl, kdo a co jsi."
Leesil vytrhl z pochvy na levém zápěstí dýku. "Nebudete muset hádat."
"Oba dva toho nechte!" Byrd vstoupil mezi ně, ale obrátil se čelem k Leesilovi. "Magiero, přinuť ho, ať se chová rozumně… pokud chce pomoct vaší malé učence."
Leesil zůstal stát na místě a Magiera se jen postavila vedle něj.
"O co jde?" obořila se na Byrda.
Byrd napůl složil pergamen a podal ho Leesilovi. Stálo na něm pár slov v belaskijštině.

Odnes to do posledního hostince v obchodní čtvrti. Brzy se k tobě připojím.

Leesil list úplně otevřel. Uvnitř toho bylo napsáno víc a očividně pro Byrda.

Odejdi z hostince, jinak tě krátce po západu slunce zatknou. Zjistila jsem, že existuje způsob, jak sklepením uniknout z hradu. Netuším jak, ale vím, že mě tajný východ zavede do lesů na opačné straně jezera. Zamiřte tam dnes v noci spolu s mužem, který přinese tuto zprávu, a počkejte tam na mě. Pokud má můj průvodce pravdu, objevili jsme cestu dovnitř.

Leesil zíral na pergamen. Hedí Progae, baronova milenka a otrokyně, nebyla hloupá. Schválně nepoužila žádná jména pro případ, že by se lístek dostal do nepovolaných rukou.
"Tajná cesta z hradu," zašeptal Leesil. "Pro případ, že by se městské brány zavřely a vojáci byli v pohotovosti."
Proto se jeho rodiče rozběhli k hradu v noci, kdy je opustil.
"Co?" zeptala se Magiera. "Leesile?"
Neuměla moc dobře číst, takže jí zprávu přečetl nahlas, a zatímco poslouchala, přemýšlel. Když skončil, popadla ho za ruku a promluvila rychle a úzkostně.
"Vím, co to znamená. Tvoji rodiče možná utekli. Proto se Byrdův informátor nikdy nedozvěděl, co se s nimi stalo. Ale Darmouthovi vojáci jsou na cestě sem. Musíme jít. Hned!"
Leesil ustoupil k baru a s pohledem upřeným na Byrda otevřel skleněná dvířka lucerny. Zapálil pergamen, upustil ho na podlahu a sledoval, jak hoří a černá, pak ho rozdrtil nohou.
Koutkem oka zachytil pohyb ve stínech pod stoly a židlemi. Chap se připlížil zezadu k Byrdovi a pysky se mu chvěly, jak potlačoval vrčení. Leesil se odvrátil, aby nepřilákal k psovi pozornost. Magiera myslela jen na to, že ho odsud musí co nejrychleji dostat, ale Chap chápal, že v panice něco přehlédla.
"Nehneš se ode mě ani na krok," řekl Byrdovi.
Baron se zadíval na podsaditého hostinského. "Kdo jste a proč by Hedí zašla tak daleko, aby vám poslala tuto informaci? Vím, že cítí jistou… náklonnost k prostým lidem, ale do čeho jste ji zatáhl?"
Byrd neodpověděl, nýbrž se zamračil na Leesila.
Bylo možné, že Leesilovi rodiče objevili cestu ven. Mělo by se mu ulevit, ale nestalo se tak. Hedí Progae musela pro Byrda pracovat už dlouho a zásobovat ho zlomky informací pro náčrtky. Bylo ironií, že práci dokončila dnes v noci, a to stejnou zprávou, která Leesilovi napověděla, co se stalo. Vzkaz by dokázal rozervat provincii na kusy.
Byrd možná našel cestu, kterou by se do hradu mohli dostat Anmaglâhkové.
Leesil by ho mohl svázat, ale co s jeho elfskými společníky? Mohli by pro hostinského přijít a on by jim všechno řekl. A i kdyby Leesil Byrda zabil, nemohl si být jistý, jestli ho otcův starý přítel nezradil elfům, Darmouthovi nebo oběma. Anmaglâhkové je možná už teď sledují a pozorují všechno, co Leesil dělá.
Ale ať tak, či tak, Byrdův plán Leesila uvěznil ze všech stran. A Wynn pak na tom nejhorším místě v

Leesilově světě.
"Chcete svoji dámu zpátky?" zeptal se Byrd Em?la klidně a zadíval se na Magieru s Leesilem. "A vy Wynn?"
Nikdo neodpověděl. Ani nemusel.
"Ať už Hedí objevila cokoli," pokračoval Byrd, "šance, že se dostane do podzemí a unikne, je téměř nulová. Wynn je na tom ještě hůř. Když tě tady Darmouthovi muži nenajdou, pověsí malou učenku kousek po kousku na hradby, dokud se mu nevydáš."
Magiera zatahala Leesila za paži. "Pak máme pořád čas…"
"Řekl jsem kousek po kousku," zopakoval Byrd. "Když budete čekat moc dlouho, nic z ní nezbude."
Chap se vrhl vpřed a hlasitě cvakl čelistmi.
Byrd uskočil k baru. Baron Milea zbledl a položil ruku na jílec šavle.
Leesil zvedl k Chapovi ruku. Pes zůstal na místě, ale vyrážel ze sebe v ostrých, krátkých vydechnutích vrčení a oči upíral dál na Byrda.
"Lady Progae si myslí, že něco našla," pokračoval Byrd, "a to něco má vchod uvnitř hradu a východ na vzdáleném břehu. Leesil a já jsme jediní, komu by se mohlo podařit najít ukrytý východ v lese. Pokud chcete, abych vám pomohl, už žádné otázky. Teď si jděte pro věci… než mi vojáci vykopnou dveře."
Baron se zamračil a zadíval se na všechny přítomné, jako by se ocitl v té nejhorší možné společnosti. Zjevně nebyl zvyklý na ultimáta, ale ruka mu odevzdaně klesla z jílce meče.
"Musím dostat Hedí ven," řekl.
Šlechticovo odhodlání Leesila mátlo. Proč by poslední z Darmouthových věrných šlechticů tolik riskoval kvůli otrokyni?
Chap štěkl a Magiera zatahala Leesila za paži. "Jdi pro zbraně a já zabalím naše věci. Už se sem nevrátíme, ať to dopadne, jak chce."
Jetelový váleček na stole zasyčel a prohnul se v zádech. Leesil zjistil, že kočka hledí na okno, a tak se zadíval stejným směrem.
Jedna okenice byla otevřená sotva na šířku dlaně. Na římse seděl velký drozd a zíral dovnitř.
Jetel skočil ze stolu přímo na okno. Pták zamával křídly a zmizel z dohledu. Jetel přistál na okenicích, rozrazil je a se zavřeštěním vypadl na ulici.
"Radši vypusť všechny kočky," řekl Leesil Byrdovi a zamířil za Magierou ke schodům.

Welstiel čekal a trpělivě Chana pozoroval.
Chane seděl se zkříženýma nohama na podlaze, ruce měl položené na kolenou a vypadal klidně, i když tomu tak nebylo. Vymyl si černou barvu z vlasů, oblékl si tmavé kalhoty a bavlněnou košili šitou na míru. Tato změna vrátila zpět mladého Vznešeného mrtvého, se kterým se Welstiel setkal v Bele.
Iluze se ale roztříštila, když Chane zalapal po dechu, převrátil se dopředu a opřel se rukama o podlahu, aby nespadl.
Welstiel si vedle něho dřepl. "Co se děje?"
Chane se zmateně rozhlédl. Bylo to běžné, když opustil mysl zvířecího společníka.
"Kočka… velká kočka," zachraptěl a zadíval se na Welstiela se zvířecí zuřivostí v očích. "Darmouth má Wynn a bude ji mučit, aby dostal Leesila. Musíme do hradu - hned!"
"Ovládej se," rozkázal Welstiel, "a řekni mi, co jsi viděl a slyšel."
Chane se opřel o ruce a naklonil se dopředu a Welstiel se na okamžik lekl, že se na něj jeho společník vrhne.
"Leesil… a tvoje milovaná Magiera se pokusí proniknout do hradu," zašeptal Chane, "a dostat Wynn ven. Brzy možná budou uvnitř s Darmouthem a jeho armádou."
"Cože? Magiera by se měla připravovat na lov nemrtvého."
Po Chanově tváři přelétl slabý úsměv, ale jeho oči pobaveně nevypadaly. Zopakoval všechno, co viděl a slyšel prostřednictvím ptáka, od Em?lova příchodu přes dopis lady Progae, který Leesil přečetl nahlas, po tlustou pouliční kočku, která se vrhla po jeho zvířecím společníkovi.
Welstiel se posadil na kraj postele.
Povstalci měli Darmoutha zavraždit a Leesil by tak přišel o poslední možnost, jak najít rodiče. Odešel by

a s ním by odešla i Magiera. Ale teď ji pronásledoval Darmouth a ona mu běžela přímo do náruče.
"Půjdeme hned," zopakoval Chane. "Buď do lesa, abychom je sledovali, nebo…"
Welstiel zavrtěl hlavou, přejel si rukou po obličeji a uhladil si vlasy dozadu.
"Ne. I kdyby se jim podařilo ten bájný průchod najít, nemohli bychom je sledovat, aniž by nás viděli a slyšeli. Vydám se ke strážnímu domku na mostě a řeknu jim, že mám informace o tom, kde se Magiera nachází. Darmouth je určitě bude chtít slyšet. Ty se budeš vydávat za mého sluhu a schováš si obličej. Jakmile se dostaneme dovnitř, unikneme strážím, ale nesmíme zanechat žádná viditelná těla. Pomůžeme Magieře ze stínů jako v Apudâlsatu."
Chane hleděl do temného kouta místnosti. Bylo zjevné, že nepřemýšlí o Magieřině bezpečí, ale o Wynn.

Dostat se ven městskou bránou nebylo tak těžké, jak Magiera předpokládala.
Zaplatila za stání pro Valibuka se Skřítkem, naložila věci na vůz a všichni na něj vylezli. Přes hlavu si přetáhli kápi a skoro nikdo jim v noci na ulicích nevěnoval pozornost. Pokusila se je zastavit a vyslechnout malá skupina vojáků, ale baron Milea si stáhl kápi a přikázal, aby si šli po svých. Velitel uctivě kývl a pokynul mužům, aby je nechali projet.
Napřed se zastavili v Bronzovém zvonu. Em?l vyšel nahoru do pokoje a Magiera zatím odvedla ostatní do stáje poblíž, aby tam na něj počkali. Mírně ji překvapilo, když se vrátil s truhlicí a několika plátěnými pytli.
Zabalil si všechny věci.
Ospalý stájník přivedl baronova koně a ještě jednoho s plochým dámským sedlem, který asi patřil Hedí Progae. Po osobní stráži ani jiných vojácích nebyla nikde ani stopa.
To potvrdilo Magieřinu domněnku. Em?l asi plánoval, že se s milenkou dají na útěk, pravděpodobně ke stravinským hranicím. Už nejednou se setkala s lidsky bezcennou smetánkou, a proto jí připadalo zvláštní, že se zrovna v téhle strachem sevřené zemi setká se šlechticem, který byl ochotný kvůli někomu opustit celý svůj život.
Em?l posbíral plátěné plachty a naložil je dozadu na vůz. Podíval se na Magieru.
"Vojáci u městské brány pátrají po muži s tmavou pletí a světlými vlasy." Em?l se nepodíval na Leesila, ale po obličeji mu přelétl znechucený výraz. "A teď si budou dávat pozor na černovlasou ženu s vlkem. Někteří možná znají Byrda. Já pojedu vpředu s vámi, ale ostatní se musí schovat vzadu."
Podal jí vlněné šaty a Magiera se na ně zadívala.
"Hedí je menší než vy, ale možná vám přece jenom padnou," dodal Em?l. "Aspoň natolik, aby si pod pláštěm nikdo ničeho nevšiml. Strážce u brány nebude zrovna ochotný zpovídat šlechtice, který doprovází z města krásnou ženu."
Leesil skoro zasyčel. "Vyplácí se být Darmouthovým oblíbencem, co?"
"Raději to, než za něj odvádět špinavou práci," odsekl Em?l stejně jedovatě.
Leesil se posadil, ale jenom oplatil Em?lovi pohled.
"To by stačilo, vy dva," vybuchl Byrd. "Magiero, obleč si šaty, a ty, Leesile, buď zticha."
Magiera netušila, kolik toho baron ví o Leesilově minulosti. Pokud patřil k okruhu Darmouthových nejbližších už v době Leesilova mládí, možná tušil, co Gavril, Nein'a, a tedy i jejich syn jsou zač.
Odepnula si meč a schovala ho pod lavici vozu, pak si vzala od Em?la šaty a vůbec se jí nelíbilo, kam celá situace směřuje. Od okamžiku, kdy Wynn chytili, měla Magiera pocit, že ztrácí kontrolu. Od okamžiku, kdy vstoupili na Bojiště, nebyl Leesil sám sebou, a i když se choval tiše a chladně, sálala z něj bolest. A teď jim nezbylo než svěřit své a Wynnino bezpečí do rukou Darmouthova důvěrníka a zrádného špeha se slabostí pro kočky.
"Nevezmete s sebou svoje muže?" zeptal se Byrd Em?la. "Strážcům u brány může připadat divné, že odjíždíte bez doprovodu."
"Kdybych do celé věci zatáhl své muže, udělal bych z toho politickou záležitost," odvětil Em?l. "Samotný šlechtic se ženou, to je něco, nad čím se strážci jenom uculí. Budou předpokládat, že se později vrátím, ale mi teď záleží jenom na Hedí."
Magiera slezla z vozu a vešla do zadního stání ve stáji. Pokusila se přetáhnout šaty přes oblečení. Zachytily se ale o zbroj, tak si ji sundala a zkusila to znovu. Šaty byly příliš těsné. Svlékla si vlněnou

halenu a pak i spodní košilku. Nervózně vykukovala přes zeď stání a chvěla se ve studeném vzduchu. Přetáhla si šaty přes hlavu, ale kalhoty a boty si nechala. Šaty byly příliš krátké a vpředu se sotva daly stáhnout, ale s pláštěm kolem ramen a přikrývkou přes kolena by to snad mohlo jít.
Vrátila se zpátky, nacpala oblečení za lavici a na kozlík položila přikrývku. Leesil, Byrd a Chap se schovali pod plátěnou plachtu vzadu na voze. Em?l přesunul své věci dozadu, takže to vypadalo, že je vůz plný zásob.
"Nelíbí se mi to," zašeptal Leesil pod plachtou. "Už mám dost schovávání."
"Nemáme na vybranou," zamumlala Magiera a vylezla na kozlík vedle Em?la. "A teď ti naposledy říkám, buď zticha!"
Přehodila si přes nohy přikrývku a zakryla tak krátkou sukni. Em?l si od ní vzal otěže a vyjel na ulici. Vyrazili po hlavní silnici ven z Venj?tzu.
Když opustili přepychovou čtvrť, Magiera se otočila, aby se ujistila, že je Leesil dobře přikrytý. Někde nalevo se něco zatřpytilo a ona se obrátila.
Vůz jel dál a Magiera se rozhlížela po budovách kolem. Možná se jenom v něčem odrazilo světlo lucerny. Ve skle?
Další záblesk se objevil dál vlevo.
"Zastavte vůz," zašeptala.
Em?l poslechl. "Co se děje?"
Rozhlédla se po řadě budov - po úzkém, jednopatrovém hostinci, dvou malých budovách, které nedokázala pojmenovat, a po koželužně. Všechny byly temné a tiché. Cítila se pošetile, že neovládla nervy.
"Nic," řekl. "Jeďme."
Em?l se zamračeně otočil, rozhlédl se po ulici, ale pak švihl otěžemi.
Dorazili k hlavní bráně a žádný z vojáků se ani nepokusil Em?la vyptávat, když rozkázal, aby otevřeli bránu. Jeden v zalátané košili pod omšelou kroužkovou vestou se na Magieru dlouze zadíval. Pak ale přesunul oči z její tváře níž, odvrátil se, pobaveně se usmál a potřásl hlavou. Když opustili Venj?tz, ulehčené si oddechla.
Em?l zamlaskal na Valibuka se Skřítkem a obrátil je na hlavní cestu. Magiera hleděla vpřed, protože se nijak netoužila ohlédnout po hnijících ozdobách, které visely na kovových bodcích z vnějších hradeb. Stačilo jí, že cítila zápach a slyšela tiché skřípání klece ve větru.
Město se vzdalovalo a les kolem houstl. Měsíc byl skoro v úplňku a svítil jim na cestu. Vůz sebou trhal a nadskakoval ve zmrzlých kolejích v blátě. Magiera mlčela a ohlédla se, až si byla jistá, že jim městské hradby zmizely z očí.
"Kam teď?" zeptala se.
"Cesta vede na západ k úpatí hor," odpověděl Em?l. "Brzy zastavíme a pěšky se vrátíme lesem k jezeru."
"Může už náklad vstát?" zeptal se Byrd a jeho hlas ztlumila plachta.
"Ano," odpověděla Magiera. "Pochybuju, že by někdo v tak studenou noc někam cestoval."
Vzadu na voze se ozval šramot a Magiera se ohlédla. Byrd, Chap a Leesil odstrčili stranou přikrývky, plachty a další věci. Byrd se zvedl na jedno koleno a rozhlédl se po lese.
"Už jsme dost blízko," řekl a ukázal na místo před nimi. "Támhle schovejte vůz a koně."
Em?l zamířil s koňmi mezi dvěma stromy na mýtinu zakrytou křovím. Všichni slezli z vozu a Leesil sebral přikrývky. Jednu roztáhl a zvedl, aby se Magiera mohla převléct víceméně v soukromí. Jakmile si sundala šaty a oblékla košili, připnul si k opasku čepele a kusem lana si přivázal k zádům skříňku s nástroji. Magiera si zapnula zbroj. Leesil podal lucerny Em?lovi a Byrdovi. Když teď konečně mohl zase jednat, podobal se víc sám sobě. Podal jí dýku v pochvě, kterou si zastrčila za opasek. Jakmile byli připravení, zavedl je Byrd hlouběji do lesa.
Po krátké chůzi se vynořili na břehu jezera, ve kterém se třpytivě odrážela záře měsíce. Na opačné straně jezera vyvstával temný obrys hradu, na jehož věžích hořely ruděoranžovou září ohňové koše. Chap začal očichávat břeh.
"Je to rozumné umístění," řekl Em?l. "Kdyby se někdo pokusil přiblížit po vodě, postarali by se o něho lučištníci a kvůli městu by byl čelní útok taky obtížný. Hrad je z obou stran z dosahu obléhacích strojů."

Magiera se zadívala přes jezero.
"Nezapalujte ještě lucerny," varoval Leesil. "Mohli by je vidět z hradeb. Budeme si muset prozatím vystačit s měsíčním světlem."
Em?l se zamračil. "Co vlastně hledáme?"
Když Leesil neodpověděl, začala se vyptávat Magiera. "Jak by mohla jakákoli úniková cesta z hradu dovolit lady Progae překročit jezero? Schovali snad někde loď, která by byla dost malá, aby si jí nikdo nevšiml? To nám nepomůže dostat se dovnitř, dokud se ona nedostane ven."
Byrd zavrtěl hlavou. "To je příliš riskantní. Únikové cesty, které se využívají, když obléhání prolomilo obranu, musejí poskytnout ochranu prchajícím. Kdyby nepřítel obsadil hrad, jeho lučištníci by zastřelili každého, kdo by se pokusil uniknout přes jezero. Ne, musí to být něco, co postavili v době, kdy za krále Timerona stavěli hrad."
Leesil přistoupil k jezeru a Magiera sledovala, jak ztracený v myšlenkách hledí na vodu.
"Ne přes," zašeptal a díval se na malé vlnky vody. "Ale pod."
"Jaké hlouposti se ti zase vyrojily v hlavě?" zeptal se Byrd.
"Hrad postavili na rovné prohlubni v zemi," odpověděl Leesil. "Jezero se objevilo až později."
Magiera nechápala. "Nikdo by nedokázal podplavat celé jezero, a hlavně v takové zimě."
"Tak to nemyslím," odvětil Leesil.
"Ach, zatracení bohové," zašeptal Byrd.
Magiera se ho chystala okřiknout, ať je zticha, ale všimla si, že hledí na vodu se stejným pochopením jako Leesil.
"Pokud tady byl hrad už před jezerem," pokračoval Leesil, "co ještě mohl Timeron ve vodě schovat?"
Byrd pomalu zavrtěl hlavou. "Měl jsem to přímo před nosem… celé ty roky pátrání."
"Průchod?" zeptala se Magiera. "Pod jezerem?"
Leesil ani nekývl. "Musíme se dostat pod vodu a hledat pod hladinou."
Do hovoru se konečně zapojil i Em?l. "Pokud vede průchod pod dnem, co bychom mohli najít?"
Leesil se na barona zamračil, ale odpověděl slušně. "Ať už je pod hladinou cokoli, musí to být natolik pevné, aby to vydrželo dlouhá desetiletí. Nezakopal bych to, protože voda to dobře zakryje. A postavil bych to ze silného kamene, který neshnije."
"Ano, ale zima je tak…" Byrd se bezmocně odmlčel a zadíval se na tenký led na hladině. "Dobrá, tak to zkusíme."
Všichni začali odkládat zbraně. Rozhodli, že s nimi na břehu zůstane Leesil. Magiera vstoupila do jezera a tenký led jí pod botami zapraskal a probořil se. Byrd s Em?lem ji následovali.
Do nohou se jí zakousl jedovatý chlad, ještě než jí voda dosáhla k vrcholkům bot. Byrd s Em?lem ho taky ucítili a začali lapat po dechu. Očekávala, že voda bude studená, ale tahle skoro mrzla. Vystoupila na břeh, protože jí úplně zkřehly prsty u nohou.
"To je šílené," řekl Em?l. "I kdybychom něco našli, budeme tak prochladlí, že se do hradu nikdy nedostaneme."
Leesil prošel kolem Magiery a vstoupil do vody. Rychle si zase pospíšil ven, předklonil se, opřel se rukama o kolena a podrážděně zasténal. Když se podíval na Magieru, ve tváři měl spíše pochybnosti než výraz nepohodlí.
"Když jsi… ve své druhé podobě," řekl, "cítíš taky chlad?"
Magieře se nelíbilo, kam míří. "Ne tolik, někdy vůbec… Ale nemůžu se prostě proměnit. Takový… hlad… musí začít pomalu, než s ním dokážu něco udělat."
"Pak pomysli na něco, cokoli, co tě hluboce zasáhne." Popadl ji za předloktí. "Tam v hradě je Wynn a my ostatní nemáme v té vodě ani z poloviny takovou šanci jako ty. Musíš se o to pokusit."
Nežádal ji o něco těžkého. Magiera by pro něj udělala cokoli. Ne, žádal o něco, co neuměla.
"Vzpomínáš si na člun do Bely?" zeptal se a povytáhl obočí. "Dala jsi mi váček s penězi, abych si koupil víno, protože jsem trpěl mořskou nemocí, a já ho prohrál v kartách s námořníky. A pak na tebe zaútočili a já byl tak opilý, že…"
Magiera si založila ruce na hrudi a zamračila se na něj. Ano, pořád to byla jedna z nejhloupějších věcí, jakou kdy provedl, ale ne něco, co by v ní dokázalo vyvolat pocity, které potřebovala.

"Co?" zeptal se Em?l nechápavě a podíval se na Byrda. "Co to má společného s naším problémem?"
Byrd zavrtěl hlavou a rozhodil znechuceně rukama. "Proč se ptáte mě? Leesil…"
Leesil po něm střelil zamračeným pohledem, Byrd převrátil oči a bručel si pod vousy.
"Takhle to nepůjde," řekla Magiera.
Chap přiskákal blíž a stříbřitě modrá srst se mu třpytila v měsíčním světle. Průzračné oči se zadívaly do jejích. Na okraji mysli pocítila lechtání.
Začaly se jí vybavovat vzpomínky.
Tmavý svět kolem zalilo bílé světlo, jako by jí někdo posvítil do očí pochodní. Zamrkala, aby si pročistila zrak.
A uviděla hřbitov ve své rodné vesnici Chemestúk. Vzpomínka byla tak silná, že na okamžik potlačila jezero a les kolem.
Adryan ji od dětství nenáviděl a našeptával o ní ostatním vesničanům lži. Vyhýbali se jí, týrali ji, a tak vyrostla o samotě, jen s tetou Biejou. Uviděla Adryanovy umaštěné vlasy a zjizvenou tvář, když se po ní ve vzteku a v šílenství ohnal železem pobitou palicí. Bála se ho a plazila se pryč po vlhké zemi hřbitova.
Magieřin žaludek se stáhl hlady a svaly rozžhavila zuřivost. Sáhla po meči, ale nebyl tam.
Noc se projasnila a zrak se jí zostřil. Bolest v čelisti jí vehnala slzy do očí. Stiskla pevně rty.
Adryan tam ve skutečnosti nebyl a ona toužila něco zabít.
"Drž se toho," rozkázal Leesil, "ale nedovol, aby tě to ovládlo. Naopak to ovládni ty. Jsem tady s tebou a vždycky budu a Wynn nás potřebuje."
Vzpomínka na Adryana, kterou Chap vyvolal, zmizela a Magiera před sebou viděla jenom Leesilovu úzkou tvář. Vlasy mu hořely měsíčním světlem a jantarové zorničky se proměnily v slunce, která ji pálila v očích. Ale tuhle bolest chtěla a vzbudila v ní touhu po něm. Lpěla na jeho přítomnosti a držela ji v mysli, dokud ji hlad nezačal pálit v hrdle.
Magiera se zadívala na jezero. Začala ze sebe rvát zbroj a Leesil přistoupil blíž, aby jí pomohl. Sotva ji z ní sundal, vstoupila do jezera.
"Co to dělá?" řekl Em?l a zamířil k ní. "Jezero je příliš studené."
Magiera se k němu obrátila, napnula se a čekala, jestli tohle není nějaká věc, se kterou by mohla bojovat.
"Zpátky!" varoval Leesil a odstrčila Em?la. "Magiero?"
Trhnutím k němu otočila hlavu. Při pohledu na jeho tvář se jí myšlenky znovu projasnily. Kývla a šla dál, až jí voda stoupla nad pás a k hrudníku. Mokro ji vzdáleně bodalo do kůže. Tvořilo protiváhu hladu a ona kráčela dál, až jí voda dosáhla k ramenům.
"Jsem tady," zavolal Leesil. "Nepotop se, dokud nebudeš připravená."
Magiera se pohybovala a poslouchala Leesilův hlas. Dovolila hladu, aby ji ovládl silněji, než kdy z vlastní vůle dovolila.
"Už něco našla?" zeptal se Byrd z dálky.
"Je tam příliš dlouho," ozval se Em?lův hlas. "Dostaň ji ven. Je v nebezpečí."
Magieru prostoupil mírný chlad.
Kolik času už uplynulo? Přestala hlasy poslouchat. Zůstal jí jenom Leesil, hlad a Wynn. Chlad pominul a ona udělala další krok.
Škrtla botou o něco tvrdého. Kámen na dně jezera?
Magiera znovu přivolala vzpomínku na Adryana… a na Welstiela, jak stál nad postelí její matky a sledoval, jak Magelie krvácí… a na Chana, jak je pronásledoval lesem u Apudâlsatu.
Zuřivost rozvedla hlad do jejích údů a ona ucítila jeho žár v obličeji. Ponořila se a zostřila noční vidění. Po dně jezera tančily tlumené měsíční paprsky, takže se jí bahno, vodní rostliny i kameny chvěly před očima. Uviděla čistou plochu, která vypadala jako uměle vytvořená, ale když kolem ní zaškrábala botou, nemohla si být jistá, jestli to není jenom obyčejný kámen. Magiera se ponořila hlouběji do jezera a zaryla do bahna ruce.
Odhalila plochý kus kamene, příliš plochý a hladký na to, aby ho nevyrobily lidské ruce. Odstranila další vrstvu nánosu a odhalila ostrou hranu. Táhla se dál do jezera, kde už byla i pro její oči příliš velká tma. Obrátila se tváří tím směrem a odrazila se od dna.
Magiera vyrazila nad hladinu a uviděla přímo před sebou ohňové koše hradu. Zazmítala se a obrátila se

ke břehu v dálce.
"Tady!" pokusila se Magiera zavolat, ale nebyla si jistá, jestli slovo vůbec vypustila z úst. Bolely ji zuby a mluvila jenom s obtížemi.
"Vrať se," zakřičel Leesil.
V Magieřiných očích vypadal malý a strašně daleko. A začal se vytrácet, jako by noc najednou potemněla. Do paží a hrudi se jí začala zakusovat ledová zima.
"Magiero," křičel Leesil. "Vrať se - hned!"
Necítila dno, a tak začala plácat rukama do vody, aby se k míšenci dostala. Jak se blížila, viděla ho čím dál jasněji.
Vypadal vyděšeně a hleděl na ni vytřeštěnýma očima. Zamířil k ní, až uslyšela, jak mu led zapraskal pod botami, a ozvalo se šplouchání vody. Proč se tak bál?
Hlad se vypařil a jí se najednou zdálo, jako by ji voda rvala kůži ledovými střepy.
"Magiero!"
Nohy a ruce jí ztuhly. Přestala kopat a dotkla se nohama něčeho pevného, asi dna. Přinutila se jít k Leesilovi a voda jí klesla k pasu. Ale pak se zase začala nořit hlouběji. Už nedokázala stát.
Leesil k ní s cákáním vyrazil a chytil ji za pas. Poslední věc, kterou viděla, byl Em?l běžící vedle Leesila, aby ji popadl za druhou paži.

Magiera znovu otevřela oči a zjistila, že hledí vzhůru na tmavé koruny stromů. Leesil se nad ní nakláněl a jeho vlasy se třpytily v měsíčním světle. Pokusila se natáhnout ruku, aby se dotkla jeho obličeje, ale zjistila, že mu sedí na klíně zabalená do přikrývek.
"To bylo pěkně hloupé," řekl Em?l. "Mohla jste umřít."
Byrd stál o kus dál a hleděl na jezero. "Ale našla to."
"Ano, našla," řekl Leesil a dál na ni upíral oči.
"Jak… dlouho?" zeptala se Magiera. Třásla se a slyšela, jak jí cvakají zuby.
"Byla jsi mimo jenom na chviličku," zašeptal Leesil. "A musíš teď zůstat vzhůru."
Zuby jí dal jektaly. "Je to… tunel. V přímé čáře od místa, kde jsem ve vodě… stála. Východ musí být… za námi."
Leesil vzhlédl k Em?lovi. "Potřebujeme oheň, někde z dohledu. Hned!"
Em?l kývl a dřepl si. "Postarám se o ni. Ty pomoz Byrdovi najít východ."
Leesil se na ni nejistě zadíval a Magiera cítila, jak ji pevně objal a odmítl ji pustit.
Magiera zavřela oči a uviděl před sebou obrázek Wynn.
"Běž," řekla mu.
* * *
Leesil mířil za Byrdem do lesa a po boku mu poskakoval Chap.
Nelíbilo se mu to. To on by se měl starat o Magieru.
Možná si Em?l opravdu dělal starosti o Hedí Progae. Možná přece nebyl jenom tyranův patolízal. A vběhl do ledové vody, aby mu pomohl zachránit Magieru. Nic z toho neodpovídalo Leesilovým vědomostem o rádoby šlechticích, kteří jenom seděli v Darmouthově radě a kývali poslušně hlavami.
Naopak Byrd se o Magieru vůbec nezajímal a teď se prodíral lesem a pátral po ukrytém východu z tunelu.
"Tady," zavolal zpoza vysoké jedle. "Pokud tunel vede přímou čarou z hradu, tak východ musí být někde tady."
Leesil se posunul a rozhlédl, až mezi větvemi uviděl záblesk jezera. Chap začal očichávat zem.
"Pátrej po čemkoli, co nevoní přirozeně," řekl psovi. "Po čemkoli, co mohli vyrobit lidé."
Chap zabručel a olízl si nos, jako by chtěl říct, že mu to nemusí připomínat.
Leesil si dřepl. Mohlo by to být cokoli. Východ mohl být klidně pohřbený pod hlínou, takže se dal otevřít jenom zevnitř, až by ho bylo potřeba. Nebo ho mohly během desetiletí zakrýt vrstvy a vrstvy listí.
Byrd si dřepl vedle něj. "Podle toho, co jsem slyšel, byl Timeron chytrák. A nezapomeň, že bojoval proti mužům, jako byl Darmouthův dědeček, a to nebylo snadné. Určitě našel dělníky a stavitele, kteří byli schopní udělat víc než jenom díru do země."

Leesil kývl a pořád přemýšlel, co vlastně hledají. Každý šlechtic, který vlastnil hrad, se postaral o to, aby měl k dispozici únikovou cestu pro rodinu, ale o něčem tak komplikovaném ještě nikdy neslyšel. Vodotěsný tunel, který postavili, ještě než zalili pláň vodou.
V životě už pronikl do nejednoho hradu, ale nikdy ne takto. Vyšplhat se po zdi nebo otevřít tajné dveře bylo mnohem snadnější. Východ z tunelu musel být v místech, odkud mohli vládce a jeho družina víceméně bez problému uniknout útočníkům. Ale když se Leesil rozhlédl, viděl jenom stromy, keře a napůl zmrzlou zem.
"Musí to být přímo někde tady." Byrd odrhnul zbytky sněhu a listí a odhalil hlínu pod nimi. "Dej mi Magieřin meč. Ty použij dýky."
Postavili se pět kroků od sebe a propracovávali se lesní půdou. Každé dva kroky zarazili čepel do hlíny, aby se přesvědčili, jestli pod ní něco není. Chap kroužil kolem a všechno očichával.
Leesil nic nenašel. Na některých místech byl prostor mezi stromy pro východ příliš úzký. Byrd vypadal klidně, ale Leesil cítil, jak jeho úzkost sílí.
"Něčeho jsme si nevšimli," zamručel nakonec Byrd.
Leesil zaváhal. "Proto běželi moji rodiče do hradu. Východ tady musí být."
Byrd si povzdychl. "Jeden z nich o něm musel vědět."
Leesil se v myšlenkách vrátil do minulosti. "Pokud tunelem utekli, museli nějak odhalit jeho východ, ale nejsou tady po něm žádné stopy. Tak uprchli, nebo ne?"
"Soustřeď se." Byrd se postavil a rozhlédl. "Tak jo, pokud není v zemi, tak kde by mohl být?"
Leesil se podíval kolem, ale viděl jenom sněhem poprášenou zem, stromy a keře. Ve zdech a věžích hradů se ukryté dveře nacházejí snadno. Ale tady v lese nebyly žádné stavby, které by mohl vzít v úvahu. Ale pak se zastavil a zadíval se na stromy, které se nad nimi tyčily.
Věže - lesní věže ze dřeva.
V přímé linii k hradu na opačné straně jezera stály tři silné a mohutné, pokroucené duby. V tuto roční dobu byly holé, ale ten ve středu vypadal… divně. Přistoupil blíž a přejel rukou po každém stromě. Prostřední byl silnější než zbývající dva. Pod rukou se mu odloupl kus kůry. Strom ve středu byl starý. Možná taky uschlý?
"Chape!" zavolal Leesil. "Pojď sem."
Pes k němu přiskočil. Chap stromy obešel a očichal kořeny i kmeny. Zastavil se a naklonil hlavu s čenichem k dubu ve středu a zavřel oči.
"Je mrtvý?" zeptal se Leesil.
Chap se na něho podíval a štěkl.
"Ano," zašeptal Leesil.
Byrd povytáhl obočí. "No a? Co s tím?"
"Myslím, že uschnul už dávno, ale stojí pořád vzpřímeně, protože je pevně zaklíněný do zbývajících dvou." Ukázal od paty stromu k jezeru. "Podívej. Tam Magiera vylezla z vody."
"Strom jako východ?" Byrd se zamračil, obešel stromy a zadíval se na tři kmeny.
Leesil je taky obešel. Zastavil se za nimi, pustil se do prohmatávání kůry a hledal hrboly nebo otvory, ale nic nenašel.
"Pokud má dveře nebo poklop," řekl Byrd a pochybovačně zavrtěl hlavou, "pak závora nebo petlice bude uvnitř. Stavitel určitě chtěl, aby se lidi dostali jenom ven, ne do hradu."
"Ale to neznamená, že nenajdu cestu dovnitř," odpověděl Leesil.
"Tak dobrá." Byrd ustoupil a rozmáchl se Magieřiným mečem.
"Ne! Tak zůstane vstup do hradu dokořán," varoval Leesil.
Byrd se k němu vztekle obrátil. "Tak co máme dělat?"
Chap zavrčel a pohnul se k Byrdovi. Leesil na psa zavrtěl hlavou.
Otevřená zadní vrátka by posloužila povstalcům - nebo nájemnému vrahovi. Bude muset Byrda bedlivě sledovat, ale pokud ho nechtěl zabít, mohl udělat jenom jednu věc.
Wynn měla pravdu. Provincie spěla k válce, a kdyby Darmoutha zabili, rozpoutalo by se v ní - a možná i na celých Bojištích - krveprolití. Musí Darmoutha nebo jeho blízké varovat, než stačí Byrdovi Anmaglâhkové zasáhnout.

Leesilovi se stáhl žaludek. Bude muset zachránit zrůdu, která ho v minulosti nutila znovu a znovu zabíjet, aby nepřišel o rodiče.
"Počkej," obořil se na Byrda a přistoupil blíž k mrtvému dubu. Pochyboval, že by se do něj prosekali jen mečem. Musí existovat nějaká stopa, kde se otvor nachází. Ve tmě nebylo snadné všímat si podrobností, a tak přejížděl rukama po hrubém povrchu a pátral po něčem neobvyklém.
Na místě, kde se oblina prostředního kmene dotýkala jeho společníků, ucítil čáru. Během let se část kůry sloupala. Čím víc ji prohlížel, tím víc pravidelností odhaloval. Kůra odpadla v rovné čáře vertikálně podél spáry.
"Tady," řekl. "Sekej lehce podél téhle čáry. Ale potichu."
Leesil ucouvl a Byrd se pustil do pukliny hrotem meče. Leesil sebou při tom rámusu trhl. Byli daleko od města, ale on se přesto rozhlédl po lese kolem.
Nic neviděl, a tak zvedl ruku, aby Byrda zastavil. Přejel prsty po kmeni v místech, kde se kůra odloupala, a objevil v hladkém povrchu tenkou prasklinu. Vytáhl jednu z čepelí, vsunul hrot do praskliny a zapáčil do strany. Byrd se k němu připojil a zatlačil čepelí meče. Pracovali na přeskáčku. Jeden vždy páčil, zatímco druhý vsunoval čepel hlouběji do otvoru.
Nakonec jim odpovědělo zapraskání dřeva. Leesil vsunul čepel hlouběji a spolu znovu zapáčili. Tentokrát se ozvalo hlasité lupnutí a prasknutí.
Byrd zavrávoral, vrazil do Leesila a narovnal se. Kus dřeva stromu se ulomil a v kmeni se objevila díra o velikosti pěsti. Zapřel se nohou o kořeny v místech, kde přecházely v kmen, napřímil se a vsunul dovnitř ruku.
Kmen byl silný asi jako půlka jeho předloktí a dál cítil jenom otevřený prostor. Suchý dub mezi sourozenci byl dutý.
Leesil na vnitřní straně nahmatal úzký, ale silný kus kovu. Zahýbal s ním a obrátil ho na stranu, protože byl uprostřed připevněný na nějakém kolíku nebo hřebíku. Nic se nestalo, a tak zasunul paži hlouběji do díry. Našel dva další kusy kovu a každým z nich otočil.
Velký kus kmene vypadl ven a on sotva stačil uskočit stranou. Dřevo se převrátilo a zadunělo o kořeny a Leesil se zadíval do tmavého otvoru, který byl dost velký na to, aby se jím protáhl dospělý muž ve dřepu. Stavitelé by nedokázali ukrýt panty, a tak do dřeva prostě vyřízli díru. Zevnitř pak připevnili kus kmene - i s kůrou - jednoduchými otočnými kusy kovu, které zabraňovaly dřevu vypadnout.
"To je ono," řekl Byrd. "Přivedu Magieru a Em?la."
Odešel. Leesilovi se z Byrdova nadšení stáhl žaludek. S Magierou dostanou Wynn zpátky, ale pořád si budou muset dávat pozor na Byrda.
Leesil se naklonil do otvoru a podíval se dolů. Ve tmě sotva rozeznal kovové příčky žebříku, který vedl do kamenného výklenku pod trojicí stromů. Ve výklenku ve směru k hradu nestála žádná zeď. Našli tunel, který hledali.
Leesil si na okamžik představil vyděšené tváře rodičů, hledící na něj z tunelu.

Byrd běžel lesem k cestě, ne k malému ohýnku, u kterého čekali Em?l s Magierou. Když už měl vůz na dohled, vytáhl zvláštní malé zrcátko, které mu Anmaglâhkové dali, a vstoupil na mýtinu, odkud viděl na jasně zářící měsíc, který byl skoro v úplňku. Naklonil zrcátko a namířil odražené světlo k místu, kde zanechali koně.
Stejnou věc udělal, když vůz mířil k bránám Venj?tzu. Opatrně se ve tmě pod plachtou přesunul, vyhlédl zezadu a použil zrcátko. Nevěděl, jestli jsou elfové poblíž, ale zdálo se, že se objeví pokaždé, když s nimi potřebuje mluvit.
Čekal a úzkost v něm sílila. Pak se v lese zatřpytilo světlo. Byrd si zhluboka oddychl.
Aspoň jeden z jeho spojenců unikl z města a pochopil, že se jim naskytla příležitost, která se už nemusí opakovat. Odpověděl a vyrazil zpátky lesem najít Magieru s Em?lem.
Anmaglâhkové ho budou následovat.

KAPITOLA 14

Na Wynnino chabé bušení na dveře nikdo neodpověděl. Nepřinesli jí vodu ani jídlo a její žízeň sílila spolu s bolestí hlavy. Vylezla si zpátky na úzkou postel bez přikrývky a schoulila se do kabátu z ovčího rouna, aby se zahřála. Pravé oko otevřela jenom napůl. Vnitřní strana tváře ji bolela, jak si ji rozedřela o zuby, když ji uhodili.
Uvěznili ji a zůstala sama.
Vojáci ji před odchodem prohledali a objevili druhý nůž v pouzdře na zápěstí. Sebrali jí ho a taky pochvy a brašnu. Když odešli, schovala si ruce do kapes kabátu, aby si je zahřála, a nahmatala jedinou věc, které si nevšimli - krystal studené lampy. Deníky a poznámky nechala v Byrdově hostinci spolu s Chapovou mluvící kůží.
Doufala, že Magiera s Chapem utekli, a styděla se, že vykřikla, sotva se dostala do potíží. Její společníci ji nedokáží odsud dostat. Darmouth ví, kdo jsou, a připravil na ně past. Neexistoval způsob, jak by se k ní mohli dostat, aniž by je při tom chytili. A nechtěla, aby se to stalo, i kdyby to udělali proto, aby ji zachránili.
Chodbou se rozlehly kroky. Wynn nevěděla, jestli má přistoupit ke dveřím, nebo se schovat za postel. A tak zůstala ztuhle ležet a čekala.
"Jak se opovažujete?" ozval se povýšený hlas za dveřmi. "Nesu vězeňkyni večeři."
"Lady Progae, já… já nemůžu," odvětil mladý hlas za dveřmi a nejistě se zakoktal.
Wynn se posadila. Ženino jméno jí připadalo povědomé, ale nebyla si jistá, kde ho slyšela.
"Mám rozkaz neotvírat dveře," pokračoval. "Poručík Omasta řekl…"
"Víte, kdo jsem?" zeptala se žena. "Brzy se stanu paní tohoto hradu. Nezapomínám tváře. Teď otevřete dveře!"
Na okamžik se rozhostilo ticho, pak zarachotil zámek. Dveře se otevřely dovnitř.
Kliku držel v ruce mladý voják, kterému nemohlo být víc než dvacet, ale spíše méně. Ve dveřích stála drobná žena. Měla bledou kůži, tmavé vlasy po ramena a kolem krku hedvábnou stuhu. V rukou držela dřevěný podnos s hliněnou miskou a cínovým korbelem.
Byla to stejná žena, která Darmouthovi zabránila v tom, aby jí dupl do obličeje.
Lady Progae prošla kolem vyděšeného strážce a zamračila se na něj tak, že dveře zase rychle zavřel.
Jakmile zůstaly samy, postavila tác na zem a sáhla si pod objemné sukně.
Wynn ji obezřetně sledovala, ale zůstala na posteli. Lady Progae vytáhla plátěný vak, který měla uvázaný provazem kolem pasu, a položila ho opatrně na podlahu.
"Máme málo času," zašeptala. "Toho chlapce venku jsem sice snadno přiměla k spolupráci, ale pokud tady zůstanu příliš dlouho, zavolá nadřízeného."
Wynn na ni zírala. Kdo je tato žena?
Lady Progae si dřepla a opatrně otevřela plátěnou brašnu. Vylezla z ní malá, hnědočerná kočka. Plácla sebou na zadeček, vrtěla useknutým ocáskem a hleděla na Wynn. Kočka zvedla malinký čenich k lady Progae a tiše zamňoukla, ale ta ji utišila a vytáhla z brašny těžký mosazný svícen.
Postavila se, svlékla si sametový háv a odhalila pod ním prosté mušelínové šaty. Sundala si je a znovu si začala navlékat sametové šaty.
"Co to děláte?" zeptala se Wynn.
Lady Progae vzala korbel z tácu a podala ho Wynn. "Je to jenom voda, ale asi ji potřebuješ."
Wynn měla příliš velkou žízeň, než aby kladla otázky. Zhluboka se napila studené tekutiny. Kočka zamňoukala a žena na ni pohlédla.
"Jmenuji se Hedí Progae," řekla. "Nevyděs se ani nevykřikni, ať už uvidíš cokoli."
Kočka se přikrčila na kamenné podlaze a její ramena se zavlnila.
Wynn přestala pít, ale dál si tiskla korbel ke rtům.
Kočce se zavlnila záda a nakonec i zadní běhy.
Wynn ucouvla k záhlaví postele.
Kočce se zvětšila chodidla, pak se jí prodloužily nohy. Černohnědá srst ustoupila a odhalila holou kůži. Tělo dál rychle rostlo a srst na hlavě se protáhla do lesklých vlasů. Z předních tlap se vytvořily ruce.
Ze svíjejícího se těla se vynořila tvář dívky s temnýma očima a hladkou, tmavou kůží. Postavila se, štíhlá a nahá, a Wynn poklesla čelist, až jí po bradě začala stékat voda.

Hedí Progae vytáhla z brašny krátkou bavlněnou halenu.
"Omlouvám se, že jsem toho nemohla vzít víc," zašeptala děvčeti. "Bála jsem se, že moje oblečení vypadá už tak příliš naducaně."
"Ach, to stačí," odpověděla dívka a zazubila se na Wynn. "Ahoj!"
Wynn si utřela bradu, ale pusu měla pořád otevřenou.
"Tohle je Korey," řekla Hedí. "Někteří členové její rodiny mají… zvláštní schopnosti. Přišly jsme ti pomoct."
Jen únava a bolest potlačily Wynnin učený zájem. Jediné, čeho si všimla, bylo, jak moc se dítě podobá Móndyalítkům, které s Leesilem a Magierou potkala cestou do Droevinky.
"Musíme si pospíšit," řekla Hedí. "Pokud se dostaneme do podzemí, Korey říká, že existuje cesta, kterou se dostaneme z hradu do lesa za jezerem - za město."
Všechno se dělo příliš rychle. Wynn byla zoufalá, ale zdráhala se uvěřit někomu, koho sotva potkala, a to ještě ve společnosti tak zvláštního dítěte.
"Úniková cesta?" zašeptala Wynn. "Ledové jezero nedokážeme přeplavat a lodi by si všimli vojáci, kteří drží hlídku na hradbách."
V Hedíině tváři se objevil výraz tichého vzteku. "Otec toho dítěte hodně riskoval, aby jí ukázal ‚bránu', kterou se prý určitě dostane do bezpečí, pokud bude potřeba. Víc nevím, ale musíme jít hned teď a najít ji."
"Pokud zná cestu, kterou by se dalo utéct," řekla Wynn, "proč jste přišly pro mě? Proč jste prostě neodešly?"
"Protože možná budu potřebovat pomoc," odpověděla Hedí popravdě. "A pokud to jde, nerada nechávám někoho v Darmouthových rukou. Další ‚rozhovor' s pánem hradu bys už nepřežila."
Wynn možná strávila v téhle hrozivé zemi už příliš dlouhou dobu, stejně jako ve společnosti Leesila, který viděl intriky a spiknutí za každým rohem. Nebo se možná začala na věci dívat jeho očima. Ale nakonec stejně neměla na výběr.
"Jak se dostaneme do podzemí?" zeptala se.
"Takže půjdeš s námi?"
"Ano."
"Dobře. Chodby, které vedou v přízemí na sever a na jih, mají na koncích dveře, které určitě vedou dolů. Ale budeme se muset zbavit stráží, a to bych sama asi těžko zvládla."
Při pomyšlení na to, že by se měla postavit dalším vojákům, znovu zaváhala, ale kývla. Hedí zvedla mušelínové šaty a podala jí je.
"Tohle si obleč," řekla. "V tuhle chvíli se Darmouth s Omastou soustředí na jiné věci. Nikdo jiný si služebné v mém doprovodu ani nevšimne."
Wynn si svlékla kabát a krátký háv a oblékla si šaty služky. Hedí vytáhla z rukávu šatů bílý šátek a uvázala ho Wynn kolem hlavy, pak nacpala Wynnin kabát a krátký háv do brašny.
Hedí si Wynn prohlédla, spokojeně pokývala hlavou a sebrala mosazný svícen. "Zavolám strážce. Postav se před dveře, aby tě viděl. Podezření ho přinutí vstoupit dovnitř. Korey, je čas proměnit se zase v kočku."
Hedí Wynn něčím připomněla Magieru. Možná to byl způsob, jakým se ujala velení, jako by to byla její přirozená role. Ale podobné myšlenky se Wynn vypařily z mysli, když s úžasem sledovala, jak se Korey zase mění zpátky do své původní podoby.
Z dívčiny jemné kůže vyrašila srst. Ruce a nohy se proměnily v malinké tlapky. Tělo se jí scvrklo a zmenšilo, až ji proměna přinutila klesnout na podlahu. Z košile se vyplížila malá, hnědočerná kočka. Hedí schovala dívčino oblečení do brašny, pak Korey zvedla a strčila dovnitř i ji. Nakonec podala brašnu Wynn.
"Připravená?" zeptala se a postavila se vedle dveří.
Wynn nebyla vůbec připravená.
Hedí rozkopla tác s mísou a Wynn nadskočila, když nádobí zarachotilo o podlahu.
V zámku zachrastil klíč. Dveře se otevřely. Dovnitř nahlédl mladý strážce a jednu ruku položil na jílec meče.

"Má paní?" řekl.
Wynn pevně sevřela malýma rukama otrhaný lem brašny.
Strážce při pohledu na její změněný vzhled vytřeštil oči. Udělal rychlý krok dovnitř.
Hedí se rozmáchla a zasáhla mladíka svícnem zezadu do hlavy. Klesl na všechny čtyři, ale začal se zvedat. Hedí ho znovu uhodila a voják obrátil oči v sloup, zavřel je a padl k zemi.
Wynn si klekla, sáhla muži na krk a nastražila ucho k jeho ústům.
"Co to děláš?" zeptala se Hedí.
"Pořád dýchá," odpověděla s úlevou.
"Slouží Darmouthovi. Starej se radši sama o sebe."
Hedí si dřepla, postavila svícen na zem a sebrala strážci z opasku kruh s klíči. Vzala mu také meč, opatrně ho zvedla, pak zavrtěla hlavou a položila ho zpátky na zem. Místo toho si vzala dýku z pochvy u mužova opasku.
Wynn ustaraně sledovala, jak se Hedí zadívala na ostrý hrot dýky a odhalená záda bezbranného mladého vojáka. Možná Hedí přece jenom nebyla jako Magiera. Wynn sebrala z podlahy svícen a v druhé ruce držela brašnu. Překročila strážce a postavila se nad Hedí.
Hedí k ní zamračeně vzhlédla, pak vstala. Vyšla z pokoje, zamkla za nimi dveře a Wynn ji následovala.

Welstiel jel na koni před Chanem. Pomalu se blížili ke strážnímu domku na mostě. Mohli jít pěšky, ale rozhodl se vyzvednout koně a zaplatit účet ve stáji. To je na chvíli zdrželo, protože majitel stáje už spal a museli pro něj poslat. Ale ze sedla koně bude moct na vojáky shlížet shora a bude vypadat vznešeněji a víc jako šlechtic. Welstiel se také zdržel tím, že se pečlivě oblékl, aby vypadal stejně jako při první návštěvě, kdy mu černá čapka zakrývala bílé prameny na spáncích. Chane si přes ramena přehodil plášť, na hlavu si nasadil kápi a jel tiše za ním.
Před strážním domkem na mostě stáli čtyři vojáci. Welstiel přitáhl koni uzdu a počkal, až k nim jeden zamíří. Přistoupil k němu muž středního věku se zjizvenou tváří - byl to stejný voják, který ho odvedl dovnitř při první návštěvě.
"Přejete si?" zeptal se drsně.
"Před několika večery jsem se setkal s lordem Darmouthem," řekl Welstiel. "Přináším mu další zprávy o lovkyni, kterou si najal. Zpravte o tom svého pána, protože se se mnou bude chtít určitě setkat."
Welstiel vypadal a choval se jako šlechtic z cizí země a strážce se na něj jen na okamžik zadíval, než se obrátil k ostatním.
"Otevřete!" zavolal, brána se doširoka otevřela a zjizvený strážce Welstielovi pokynul. "Pojďte se mnou, pane. Počkáte na vnitřním nádvoří, dokud nepodám zprávu pánovi."
Následovali vojáka přes most. Když projeli hlavní bránou hradu a dlouhým tunelem, Welstiel sesedl. Chane ho následoval a postavil se za něj. Nechali koně v péči vojáků a šli za průvodcem k širokým dveřím na opačné straně nádvoří. Voják už otevřel jedno křídlo, když si uvědomil, že návštěvníci jdou pořád za ním.
Zjizvený voják zvedl ruku, aby počkali, jak jim řekl, ale Welstiel nechtěl, aby se Darmouth dozvěděl, že jsou tady.
"Jak se jmenuješ?" zeptal se Welstiel.
To vojáka překvapilo. "Devid, pane. Pokud tu počkáte, oznámím váš příchod."
Welstiel hádal, že většina Darmouthových vojáků bude venku hledat Magieru. Poslušně ustoupil od dveří a rozhlédl se. Kromě muže, který odváděl pryč koně, byli na nádvoří ještě tři další vojáci. Welstiel nerad používal psychické triky nemrtvých na veřejnosti, ale pokud byla oběť klidná, nikdo z přihlížejících si ničeho nevšiml. Chane se přesunul blíž ke dveřím a zvědavě ho sledoval.
Welstiel mávl na Devida, ať přistoupí blíž. Devid se zamračil, ale postoupil vpřed. Welstiel se zadíval muži do očí a promluvil hlubokým hlasem, kterým přenesl svoji žádost přímo do mužových myšlenek.
"Možná bychom mohli počkat uvnitř, kde není taková zima."
Devid dvakrát mrkl. "Ano… venku je zima… ale nesmíte odejít z chodby."
Welstiel se naklonil blíž a střelil pohledem po tunelu, který vedl k mostu. "Tvůj pán tě zavolal do Bronzového zvonu, že? I teď ještě potřebuje tvoje služby."

Vložil mu do myšlenek obrázek, ve kterém Darmouth Devidovi přikazoval, ať zajde do hostince. Ani se na Devida nepodíval, jen čekal.
Uběhla krátká chvíle. Devid udělal dva kroky k nádvoří a k tunelu. Ohlédl se po Welstielovi. Mužův prázdný výraz nahradil zmatek, pak naléhavost. Pospíšil si přes nádvoří.
Welstiel sledoval, jak odchází, a udržoval mu v myšlenkách obraz Darmoutha, dokud nebyl v půli cesty tunelem k vnější bráně. Čekal na Chanovu obvyklou poznámku. Pokaždé, když použil nějakou schopnost Vznešeného mrtvého, Chane ji uštěpačně okomentoval. Už si na to zvykl, ale Chane tentokrát mlčel.
Welstiel se ohlédl. Dveře byly pootevřené a Chane zmizel.
Pospíšil si dovnitř a našel širokou chodbu prázdnou. Welstiel vzhlédl ke schodům.
Chane utekl, aby zase chránil svoji malou učenku.
Welstielův vztek rychle vyprchal. Možná bude lepší, když začne sledovat Magieru sám, obzvláště když Chana neustále rozptylovala jeho posedlost. Bude tak pro něj snazší pohybovat se hradem. Welstiel poznal, že brzy nastane okamžik, kdy se bude muset rozhodnout: Buď se zbaví Chana, nebo objektu jeho posedlosti.
Z jídelny k němu doléhaly mužské hlasy. Protáhl se kolem protější stěny a vklouzl obloukem do poradní síně. Než se stačil ohlédnout, aby se ujistil, že ho nikdo neviděl, ucítil v síni něco teplého a živého.
Pod tapisériemi na opačném konci síně leželi dva vlkodavi se šedou, jakoby drátěnou srstí. Oba se při pohledu na něj postavili.
Welstiel ucítil v každém z nich spícího dravce, rys, který ani desetiletí ochočení nedokázalo vykořenit. Mohl by dát tomu instinktu cíl. Už jednou to udělal, aby Chanovi přivedl vlka, kterého pak proměnil ve zvířecího společníka. Psy bylo snazší svést, protože už byli zvyklí na lidské pány.
Vyslal k nim pocit klidu. Ten vyšší k němu přistoupil a olízl mu ruku. Hřbetem Welstielovi dosahoval skoro k boku.
Welstiel se rozhlédl po obrovské místnosti. Od jeho první návštěvy se nic nezměnilo. Prohlédl si stůl, židle a tapisérie a rozzlobilo ho, že byl přinucen vstoupit do místnosti bez druhého východu.
Hlasy v pokoji na opačné straně chodby na okamžik utichly. Opatrně se zaposlouchal a doufal, že se mu naskytne šance zmizet a najít Magieru. Hluboký mužský hlas pronesl něco nesrozumitelného. Dva… ne, tři lidé vstoupili do chodby a zvuk jejich kroků sílil, jak se blížili k poradní síni.
Welstiel se ještě jednou rozhlédl po místnosti. S Darmouthem by si poradil, ale nechtěl se prozradit. A Darmouth nebyl sám.
Proběhl podél stěny, přikrčil se za stůl a židle a připlížil se k tapisérii osamělého jezdce. Doufal, že se za ni bude moct ukrýt. Zvedl její okraj a objevil otvor ve zdi. Schody v něm vedly dolů. Vklouzl dovnitř a snažil se zastavit kymácení tapisérie, protože v síni se ozvaly kroky.
Welstiel sestoupil o dva schody níž a zůstal stát. Ani se nepohnul. Něco se mu prosmeklo kolem nohy a on se podíval dolů. Oba vlkodavi ho následovali dovnitř. Největší na něj hleděl vlhkýma hnědýma očima. Nemohl riskovat a poslat je zpátky, protože by tak přitáhl pozornost, a tak psovi položil ruku na hlavu, aby ho uklidnil.

Tunel pod jezerem byl úzký. Leesil šel jako první a v ruce držel lucernu. Za ním následoval Chap. Pak šla Magiera s Em?lem a průvod uzavíral Byrd. Průchod však netvořil přímou čáru, jak předpokládali, nýbrž se v dlouhém oblouku zatáčel. Leesil přemýšlel, proč asi. Kamenné stěny byly studené a nepropustné, ale světlo lucerny se odráželo od jejich vlhkého povrchu.
Leesil se ujistil, že Magiera je natolik při síle, aby mohla pokračovat. Vlasy jí skoro uschly a už se nechvěla, ale chlad nebo dhampir v ní, nebo možná obojí, ji unavil. Věděl, že si dělá starosti o Wynn, o jeho pátrání po rodičích… i o něj samotného. Ohlédl se.
"Jsi v pořádku?"
U boku nesla druhou lucernu. "Ano, ale nechali jsme ve Venj?tzu nemrtvého."
Leesil se zamračil. Od nepovedeného lovu už na nemrtvého ani nepomyslel. Měla pravdu, ale to ji nezaměstnávalo. Byla to jen další věc, která se na téhle pošetilé cestě do jeho minulosti nepovedla.
"Nemůžeme zachránit každého," odpověděl a soustředil se na tunel před sebou. "Někdy zachráníme

jenom sami sebe."
To vždy tvrdili jeho rodiče. Nelíbilo se mu, že něco takového řekl, ale teď se musel vypořádat se spoustou věcí stejně jako Magiera.
Tunel byl tak dlouhý, až Leesila sevřela úzkost. Nakonec světlo lucerny ozářilo stěnu, která tunel uzavírala.
"Leesile!" zavolal Em?l.
Ohlédl se a zvedl lucernu. Magiera udělala to samé. Em?l stál sám a hleděl zpátky směrem, kterým přišli.
"Co?" zeptal se Leesil. "Kde je Byrd?"
"Pryč," prohlásil Em?l tiše. "Myslel jsem, že jde celou dobu za mnou, ale teď je pryč."
Leesil obešel Chapa, ale v tunelu nebylo dost místa, aby se protáhl kolem Magiery a Em?la. "Kdy jste ho viděl naposledy?"
Em?l ostře vydechl. "Nevím… už je to nějaká doba. Nic jsem neslyšel. Ohlédl jsem se, když jsem uviděl konec tunelu, a on byl pryč."
Leesil se proklel za to, že nechal jít Byrda posledního. Rozptýlily ho starost o Magieru a touha najít Wynn co nejdříve.
"Proč by nás opustil?" zeptal se Em?l.
Magiera několikrát zamrkala a podívala se na Leesila. "Raději bys mu to měl říct. Nevím, co dělat, a on by nám mohl pomoct."
To nebyl dobrý nápad. Darmouth si barona velmi oblíbil. Jak by jinak celé ty roky přežil, a ještě dostal za věrnost darem dceru Progaeů? Ale kdo by mohl Darmoutha lépe varovat před nebezpečím než důvěryhodný šlechtic? Mohlo by to však zároveň vést k hromadnému zatýkání všech, kdo někdy vstoupili do Byrdova hostince.
"Pověz mu to," naléhala Magiera.
"O co jde?" obořil se na ně Em?l. "Na jednu noc už bylo tajemství až dost."
Leesil mlčel, a tak odpověděla Magiera. "Myslíme si, že Byrd má v plánu zavraždit Darmoutha."
"Magiero!" vybuchl Leesil.
"A existuje dobrá šance, že by se mu to mohlo povést," pokračovala, "protože bude mít velice zkušenou pomoc."
Leesil si povzdychl. Nezbývalo než říct Em?lovi úplně vše. "Musíme vašeho tyranského pána varovat… a ochránit. Pokud teď umře, malicherní šlechtici povraždí každého, kdo jim vstoupí do cesty, aby se dostali na jeho místo. Nebo se sem přiženou vládci ostatních provincií a pokusí se udělat to samé."
Em?l chvíli mlčel a podezřívavě těkal očima z Leesila na Magieru. "Měli jste mi to říct dřív, než jsme opustili město."
"Neříkejte, že byste mohl něco udělat," obořil se na něho Leesil. "Nežil byste tak dlouho. Byrd není žádný ubohý informátor za pár pencí. Ani by vám nedal možnost tasit meč."
Magiera se podrážděně opřela o stěnu tunelu. "Pomohl nám jenom proto, aby našel tunel. A teď zmizel, takže už určitě pospíchá, aby uvedl plán do pohybu."
Em?l mlčel a sledoval je spíše zmateně než podezřívavě. Nakonec se zamračil na Leesila.
"Ty!" řekl. "Dokážu si domyslet, co jsi kdysi dávno pro Darmoutha dělal - přesně to samé, co se šeptá o Móndyalítcích, kteří ho všude doprovázejí. Proč by tě mělo zajímat, co se stane se zdejšími lidmi?"
Leesil měl pocit, že se mu rozskočí hlava. A tak si vylil vztek na Em?lovi.
"A jediné, co chcete vy, je vaše opečovávaná milenka," odsekl a s každým slovem zněl jeho hlas čím dál napjatěji. "Kolikrát jste zavřel oči a plazil se před Darmouthem, když ostatní trpěli a umírali? Neopovažujte se zpochybňovat moje důvody."
Všechny svaly v Em?lově obličeji se stáhly potlačovaným vztekem a jeho rysy tak ve světle luceren vyvstaly ještě více.
"Můžeme uvnitř někomu věřit?" zeptala se najednou Magiera a Em?l k ní obrátil tvrdý pohled. "Co třeba poručík Omasta?"
"Omasta?" Em?l mrknul a odhrnul si rusé vlasy z čela. "Ano, on by se o lordovo bezpečí postaral."
"A čím vyhrožuje Darmouth jemu?" zeptal se Leesil hořce.
"Ničím," odpověděl Em?l stejným tónem. "Je to Darmouthův bastard."

Magiera se napřímila. "Cože?"
"Darmouth přivezl z nájezdu na západ, na provincii L?kiny Valo, nějakou ženu," řekl Em?l a mávl rukou, aby se dál neptali. "Stalo se to dávno a já si nepamatuji, jak se jmenovala. Zařídil, aby měla kde bydlet, ale nakonec o ni ztratil zájem. Jednou v noci jsem ho doprovodil, když si k ní šel vyzvednout nějaké osobní věci. Našli jsme jenom chlapce, Omastu, protože jeho matka umřela na horečku. Přesvědčil jsem Darmoutha, aby vzal chlapce do kasáren a nechal ho tam žít jako sluhu nižších důstojníků. Během let se ve vojsku prosadil a pořád považuje Darmoutha za zachránce kvůli tomu… co jsem udělal já. Pokud se dozví, že se chystají Darmoutha zavraždit, za každou cenu otce ochrání. Uzavře město a začne zatýkat lidi, včetně toho, kdo ho varoval."
Magiera zavřela oči. "Tak to je konec. Musíme si poradit sami."
Leesil se odvrátil. Nepřekvapilo ho, že se bastard snaží získat uznání nebo pozici místo otcova otevřeného přijetí.
"Nemůžeme jít za Byrdem," řekl Leesil. "Až se dostaneme dovnitř, uděláme, co bude v našich silách, abychom někoho varovali, nebo ho zastavíme sami. Ale napřed najdeme Wynn… a Hedí Progae."
Chap zůstal během hovoru zticha a Leesil zjistil, že očichává konec tunelu.
Tunel neuzavíraly dveře s panty, nýbrž stěna ze silných a pevných dřevěných trámů, spojených železnými pásy, které za ta léta trochu zrezivěly a zašly. Vypadaly až příliš pevně, takže je během let asi někdo vyměnil. Leesil trámy rychle prohlédl a zjistil, že se vysunují nahoru drážkami ve stěnách po řetězech, které visely dolů z děr v kamenném stropě.
"To je příliš jednoduché," prohlásila Magiera, která Leesilovi nahlédla přes rameno.
"Ne," odpověděl. "Jsou to obyčejné padací dveře… aby se jimi dalo snadno projít… a dají se pak zablokovat."
Klekl si s lucernou a slyšel, jak se Magiera přiblížila. Naklonil lucernu tak, aby ozářil dolní levý roh dřevěné brány. U podlahy byl namontovaný zašlý kus oceli. Byl tak tmavý, že splýval se dřevem a kamenem, když na něho přímo nesvítilo světlo.
"Zarážky," vysvětlil. "Na obou stranách. Je snadné je kopnout na místo a dveře zamknout. Ti, kdo neví, že tady jsou, si jich nevšimnou. Pronásledovatelé by museli vyrazit bránu zevnitř, kdyby ji vůbec našli."
Přejel rukou po dřevě. "Za dveřmi asi najdeme úzké schodiště, které bude stoupat prudce vzhůru, aby nebylo snadné použít třeba jen malé beranidlo. Je to jednoduchý, ale účinný plán."
Leesil se postavil, popadl kymácející se řetěz a zatáhl. Povolil snadněji, než předpokládal, a dřevěná brána se vysunula nahoru drážkami ve zdech do stropu. Někde ve stropě nebo ve stěnách se nacházelo protizávaží, které za něj odvedlo většinu práce.
Přesně jak říkal, na opačné straně dveří se nacházelo prudké kamenné schodiště, které vedlo vzhůru a bylo dost široké jen pro jednu osobu. Každý schod byl hluboký sotva na botu od špičky k patě. Vyrazil nahoru po schodech a Magiera ho následovala. Dál za sebou slyšel cvakání Chapových drápů, a když se ohlédl, uviděl, jak se na něj v tlumeném světle lucerny mračí Em?l, který šel jako poslední.
Na vrcholku schodiště jim zatarasil cestu hladký kámen.
"A co ti tvoje zkušenost říká o tomhle?" zašeptal Em?l.
"Prostě počkejte," odvětila Magiera a z tónu jejího hlasu bylo jasné, že jí dochází trpělivost.
Leesil přejel prsty po maltou spojených kamenech. Ať už se průchod otvíral jakkoli, musel být jednoduchý, aby ho dokázal otevřít každý, kdo by prchal z hradu. Mechanismus musel přečkat roky vlhka. Kolejnice, panty nebo jiné mechanismy by nefungovaly a byly by z jejich strany viditelné. Vytáhl dýku a vyzkoušel spáry.
Kameny byly otesány tak, aby ležely na sobě jako obrovské cihly. Mezi dvěma nalevo našel škvíru, ve které nebyla žádná malta. Prozkoumal vrcholek stěny. Mezi horními kameny a stropem nenašel taky žádnou maltu.
Leesil podal Magieře lucernu a ona mu ze zad sundala skříňku s nástroji. Vytáhl z víka šperhák se zahnutým koncem a podal skříňku zpátky Magieře. Zasunula ji zpět za lano na jeho zádech. Leesil vsunul drát do otvoru nad horní řadou kamenů.
Drát pronikl dovnitř tak hluboko, až ho držel jenom špičkami prstů. Postupoval podél spáry a vsunoval ho do ní znovu a znovu. Asi uprostřed stěny se ale drát zasekl a pronikl dovnitř jen asi do hloubky

jednoho palce.
Leesil drátem zahýbal a cítil, jak škrábe po něčem kovovém. Vytáhl drát ven a zasunul ho do pochvy s dýkou na zápěstí.
"Otáčí se," řekl. "Připravte se. Dozvíme se, co je na opačné straně, až když možná bude příliš pozdě."
Leesil se zapřel ramenem do levé strany zdi a zatlačil. Ozvalo se zaskřípání kamene o kámen. Magiera protáhla ruku kolem Leesilovy hrudi a opřela se dlaní o zeď, aby mu pomohla.
Zeď se ve středu otočila, přesně jak předpokládal. Stěnou se asi táhla dlouhá, silná kovová tyč. Strana, na kterou zatlačil, se otevřela dovnitř, zatímco opačná ven. Přidřepl a s dýkou v ruce vyhlédl ven otvorem na své straně.
Uviděl prázdnou místnost s dalšími kamennými stěnami. Byla tak malá, že by se v ní sotva dalo lehnout. V opačné stěně uviděl pevné dřevěné dveře s okýnkem zakrytým kovovým plátem. Asi to byla vězeňská cela.
Magiera se protáhla otvorem na opačné straně zdi. S taseným mečem vstoupila do malé místnosti. Leesil ji následoval a zamířil přímo ke dveřím, ale zjistil, že jsou zamčené nebo jinak zatarasené. A co bylo horší, nenašel žádnou klíčovou dírku.
"Tak, a co teď?" zeptala se Magiera.

Byrd zkrátil krok, aby si nikdo nevšiml změněného rytmu jeho chůze. Když Em?l zmizel za dlouhou zatáčkou tunelu, vyrazil zpátky.
S každým krokem opatrně naslouchal. Jakmile si byl jistý, že si jeho zmizení nikdo nevšiml, přidal do kroku. Dorazil na konec tunelu, vyšplhal po železných stupních ve stěně a protáhl se dírou v mrtvém stromě. Sotva vylezl ven, vystoupily ze tmy dvě vysoké postavy, jako by se mu zhmotnily před očima. Obě měly na hlavách kápě a dolní část obličeje zakrytou šálem. Cípy pláště si uvázaly kolem pasu. Jejich oblečení splývalo s tmavou šedí a zelení lesa.
Ačkoli je Byrd znal, pohyboval se opatrně, dokud jim neviděl do velkých jantarových očí. Vůdci visely přes tmavé čelo prameny stříbřitých vlasů. Byrd se scházel hlavně s Brot'anem.
"Našel jsi cestu do hradu?" zeptal se Brot'an.
O elfech se říkalo, že jsou vysocí a štíhlí, ale Brot'an byl skoro o hlavu vyšší než Byrd a také mnohem statnější, než elfové obvykle bývali. Dokonce i ve tmě vyvstávaly kolem jeho velkých jantarových očí tmavé vrásky, které z něj dělaly staršího elfů. Jeho nejvýraznějším rysem byly rovné bledé jizvy na pravé straně tváře. Přes jemné obočí, přes oko, po tváři a pod okraj šálu se mu táhly čtyři tenké čáry. Když se mu díval do očí, vypadalo to, jako by se velké jantarové zorničky propalovaly skrz mříže ze zjizvené kůže.
Byrd se s Brot'anovým společníkem setkal jen dvakrát. Byl mladší a méně statný a prameny jeho vlasů pod kápí mohly být světle blonďaté. Denní světlo by je ještě zesvětlilo. Byrd jméno mladšího muže nikdy nezaslechl.
"Ano," potvrdil. "Jak jste se dostali z města?"
"Na tvůj signál jsme se přiblížili k vozu a vplížili se pod něj. Byli jsme s vámi většinu cesty lesem."
Mladší elf přistoupil k mrtvému stromu, naklonil se do otvoru, pak se obrátil k Brot'anovi. "Bithâ c?illeach slighe vo lhohk do dân'gneahk."
"Kam tunel vede?" zeptal se Brot'an.
"Někam do podzemí hradu," řekl Byrd. "Jeden z vašich je už uvnitř. No, vlastně ne tak docela… je to elfí míšenec, syn elfky…"
"Cuirin'n?n'y?" zašeptal Brot'an.
Byrd se odmlčel, protože mu jméno připadalo jenom napůl známé. "Pokud myslíš Nein'u, pak ano. Její syn se jmenoval…"
"Léshil" dokončil Brot'an.
"Pokud myslíš Leesila, tak ano," dodal Byrd.
Při zmínce o synovi Gavrila a Nein'y přistoupil Brot'anův společník blíž, podezřívavě pohlédl na Byrda a pak se mlčky zadíval na svého mistra. Brot'an odvrátil oči a zahleděl se do lesa, jako by se ztratil ve vzpomínkách.

Byrd viděl jen mužovy oči, ale byl si jistý, že Brot'anovi přeběhl po tváři pod šátkem tvrdý výraz. Starší Anmaglâhk o Nein'ě a Leesilovi očividně věděl. Byrd doufal, že to neovlivní dlouholetou spolupráci, která dnešní noci vedla ke šťastnému odhalení.
"Proč je tady?" zeptal se Brot'an najednou.
"Snaží se zjistit, co se stalo s jeho rodiči," odpověděl Byrd. "A asi se vás pokusí zastavit."
Brot'an vydechl a ramena mu poklesla pod nějakou skrytou tíhou.
"Víš něco o Leesilových rodičích?" zeptal se Byrd, ale okamžitě toho zalitoval.
Brot'an se na něj zamračil a Byrd měl dojem, že v jeho jantarových očích zahlédl záblesk bolesti - ale pak ztvrdly nenávistí, která přiměla Byrda zostražitět.
"Uilleva m? so óran Aoishenis-Ahâre," řekl mladý elf Brot'anovi. "Ge m? faod vorjhasij leanav âg trú, Léshil!"
"Na-fuâm!" obořil se na něj Brot'an.
Jeho společník sebou trhl a zmlkl, ale podle držení těla zneklidněl. Poslední slovo, které mladý elf pronesl, znělo jako Leesilovo jméno a Byrd tušil, že se hádají o to, jak se s Leesilem vypořádat. Brot'an očividně odmítl vášnivý návrh, který jeho podřízený pronesl.
"Je Leesilova přítomnost problém?" zeptal se Byrd opatrně, aby nedal najevo úzkost.
Brot'an se zadíval na tmavý otvor ve stromě. "Ne. Darmouth dnes v noci zemře."
"Pak vám mí lidé poděkují." Byrd kývl a opět se začal chovat věcně. "Během let bylo stále těžší podplácet sluhy a dostávat z nich informace, ale podle toho, co jsem slyšel, ukrývá se Darmouth před nebezpečím v rodinné hrobce v podzemí. Víc nevím. Možná je to nejlépe opevněná místnost."
Byrd mluvil a pomalu ustupoval, jako by už byl na odchodu a na tyto věci si vzpomněl na poslední chvíli a byla to jen slova na rozloučenou. Brot'an ho sledoval strašidelnýma, šikmýma očima a Byrd ze sebe nemohl setřást pocit, že je v nebezpečí.
Ale Brot'an bez dalšího slova vlezl do suchého stromu a jeho společník ho následoval.
Byrd se držel z dohledu od břehu a běžel k městu. S úsvitem proklouzne dovnitř s nějakými obchodníky nebo farmáři. Vyburcuje Vonkayshi, povstalce, jako byl on, a rychle rozšíří zprávu, že nastávají lepší časy.
Pro Brot'ana a jeho lid bylo utajení nesmírně důležité a Byrda nezajímalo, kolik sluhů a strážců kvůli tomu dnes v noci zabijí. Poslouží to vyšším cílům, protože i za svobodu je třeba zaplatit. Smrt několika nešťastníků se nedala srovnávat se životem celé provincie. Musí Darmoutha za každou cenu odstranit.
Proto se Byrd stal součástí tyranovy dalekosáhlé sítě uší a očí, aby mohl Darmoutha sledovat a zjišťovat o něm a jeho způsobech, co se jen dalo. Vonkayshi bojovali za lid a ten, kdo jim vstoupil do cesty, se stal obětí tiché války, která zuřila po mnoho let. Všechno, co Byrd dělal, bylo pro lid této země.
Z nebe začal padat sníh. Byrd se zachvěl, ale hřálo ho pomyšlení na to, jak se Brot'anova dýka znovu a znovu zabodává do Darmouthova těla. Je jen škoda, že u toho nebude.

KAPITOLA 15

Wynn se vtiskla za Hedí do malého výklenku na konci chodby vedoucí na sever. Štěstí stálo na jejich straně, protože cestou nikoho nepotkaly, a to ani na hlavním schodišti, ani na široké hlavní chodbě hradu. Držely se při schodišti a plížily se podél zadní stěny severní chodbou až k jejímu rohu.
"Sundej si z hlavy šátek," zašeptala Hedí. "Dřepni si a nahlédni za roh. Minule jsem na konci chodby viděla stráže a nevypadaly zrovna ostražitě."
Wynn klesla na kolena, v rukou stále svírala brašnu a svícen, a když vyhlédla za roh, držela se při zemi. Před dveřmi stáli dva strážci a očividně spolu hovořili, ale chodba byla tak dlouhá, že neslyšela, o čem mluví. Stáhla se a postavila.
"Jakmile vstoupíme do chodby, uvidí nás," zašeptala.
Hedí se na ni zadívala tvrdýma očima a podala Wynn klíč, který sebrala mladému strážci.
"Tak ať," opáčila Hedí. "Následuj mě jako pozorná služka. Až přijde správná chvíle, zaútoč svícnem. Pokud chceš ještě pořád žít a dostat se na svobodu."
Než mohla Wynn odpovědět, schovala Hedí ruce, ve kterých pořád ještě svírala dýku, za záda, a vešla

do chodby.
Wynn se zasekl dech v hrdle a myšlenky jí zmrzly, protože Hedí mohla mít jen jediný plán. Bylo to příliš nebezpečné, ale Wynn tam nemohla jenom tak zůstat stát. Schovala svícen za Koreyinu brašnu a následovala ji.
Hedí kráčela chodbou klidným krokem, ale Wynn si nemohla pomoct a sklonila hlavu. Každých několik kroků vzhlédla, dokud se Hedí nezastavila těsně mimo dosah strážců.
Muž vpravo vypadal vyčerpaně a oči měl jen napůl otevřené jako někdo, kdo stojí na stráži už příliš dlouho. Byl vysoký a štíhlý a na sobě měl koženou zbroj, která byla aspoň čistá a kvalitně ušitá. Voják vpravo byl obtloustlý, bradu měl porostlou strništěm a páchl pivem ještě dřív, než promluvil.
"Paní?" řekl. "Ztratila jste se?"
Wynn viděla jenom Hedíina záda a dýku. Hedí obrátila hlavu k tlustému vojákovi a vysoký muž ihned zpozorněl. Napřímil se do pozoru a vrhl postranní pohled po partnerovi, který tvrdě polkl a odkašlal si.
"Paní," zopakoval. "Dolů nesmíte, dokud nám nerozkáží, abychom vás tam pustili. A stejně tam nic není."
Hedí se vrhla na podsaditého strážce.
Wynn upustila brašnu, ze které se při dopadu na podlahu ozvalo tlumené zavřeštění. Pohlédla na ni, protože si vzpomněla, že je uvnitř Korey. Když znovu zvedla oči, všechno se stalo strašně rychle.
Voják se strništěm na bradě zavrávoral do kouta a přidušeně vykřikl. Hedí ho následovala v tak těsné blízkosti, až se mu opřela o hruď. Ruce měla schované mezi sebou a strážcem. Oči se mu naplnily šokem - pak bolestí. Kýval rukama a ze zatnutých zubů mu unikalo fňukání.
Vysoký, štíhlý strážce udělal rychlý krok k Hedíiným odhaleným zádům a sáhl po meči.
Wynn sevřela oběma rukama svícen a ohnala se jím. Když máchla dolů, muž se k ní otočil. Silný podstavec svícnu mu na okamžik mířil přímo na hlavu.
Ale minul jeho obličej, aniž by ho zasáhl.
Wynn vytřeštila zdravé oko. V nateklém oku ji bodlo a ona pochopila. Díky panice a omezenému vidění odhadla špatně vzdálenost.
Štíhlý voják vytrhl meč z pochvy a tvrdě se zahnal pěstí. Wynn ji neviděla, zasáhla ji do slepé strany hlavy.

Magiera ustoupila od masivních dveří, aby si je mohl Leesil dobře prohlédnout. Em?l zasunul otáčecí dveře zpátky na místo. Znovu a znovu k nim těkala pohledem, protože očekávala, že se každou chvíli otevřou a ven se vyhrnou šedě oblečení Anmaglâhkové s dýkami v rukou. Byla to pošetilá myšlenka, protože Byrd se napřed musel vrátit do města, aby je upozornil. Snažila se ten pocit potlačit.
"Tohle místo nepoznávám," řekl Em?l.
Leesil nevzhlédl. "Většina z těch, kdo ho vidí zevnitř, se nevrátí, aby o tom vyprávěla."
"Chci říct, že jsem byl v podzemí hradu, ale tady ne," zavrčel Em?l.
Magiera se znovu zadívala na dveře. Nebyl na nich žádný zámek, jenom okýnko s kovovým plátem zvenčí. Dveře se otvíraly ven, takže se i panty nacházely na té straně a byly tudíž nedosažitelné.
"Neměli by se obyvatelé hradu bez problému dostat zase dovnitř, pokud by bylo potřeba?" zeptala se.
"Ano," odpověděl Leesil a povzdychl si. "Něco mi uniká."
Byl podrážděný a Magiera toužila mu pomoct, ale neměla jeho zkušenosti ani dovednosti. Dokonce i Chap mohl místnost očichat a prozkoumat každý roh a štěrbinu. Jediné, co mohla dělat ona, bylo čekat a postarat se, aby Em?l Leesila nerozptyloval.
Chap zabručel a loudavým krokem přistoupil k Leesilovi. Dvěma tichými štěknutími naznačil, že nic nenašel.
Leesil klesl na kolena a prohmatal kameny kolem veřejí. Nakonec se posadil na paty a sevřel ruce v pěst. Sáhl za záda a Magiera si dřepla za něj, aby mu pomohla vytáhnout skříňku z narychlo vyrobeného postroje.
"Musí existovat nějaká snadná cesta skrz tyhle dveře," řekl a otevřel skříňku. "Ale nemáme čas ji hledat."
Magieře se pořád nelíbil pohled na stříbrnou garotu, která ležela mezi náhradním párem dýk a silnou, zahnutou čepelí. Za sebou uslyšela tlumené zaklení. Em?l taky uviděl obsah skříňky. Ohlédla se přes rameno a zadívala se mu spíš na nohy než do tváře, aby se ujistila, že se drží zpátky.

"Když je nemůžu otevřít zevnitř," pokračoval Leesil, "tak to budu muset udělat zvenčí."
Vyňal ze skříňky silný, zahnutý nůž a znovu ji zavřel. Magiera vrátila skříňku do postroje a Leesil vstal. Přitiskl hrot dýky ke dveřím nad klikou a sevřel oběma rukama jílec.
"Je na čase upoutat pozornost," zamumlal.
Em?l přistoupil blíž - Magieře se zdálo, že až příliš blízko.
"To snad nemyslíš vážně?" zeptal se. "Touhle věcí se ti nikdy nepodaří vyřezat díru do dřeva."
"Radši byste měl doufat, že se mi to podaří," odpověděl Leesil a opřel se do nože celou vahou.
Trhl dýkou k veřejím. Dýka se zařízla do dřeva, a jak jím pronikala, dělala větší rámus, než bylo Magieře příjemné. Leesil udělal do dveří čáru o kousek delší, než byla šířka jeho dlaně. Zopakoval pohyb několikrát a pokaždé řez prohloubil. Pak provedl stejný řez nad tím prvním. Nakonec hrotem odloupl svrchní část dřeva, takže mezi dva řezy vyryl čtverec. Byla to těžká práce a působila dost hluku. Leesilovo čelo se orosilo potem.
Magiera pochopila, co se snaží udělat, a vzala si od něj dýku, aby ho na chvíli vystřídala. Propracovávala se dál a dál až do půlky dřeva.
"Dost," řekl Leesil a vzal si od ní čepel.
Pustil se do horního a dolního řezu, aniž by přitom vylupoval další dřevo z dutiny, kterou vytvořili. Nakonec schoval dýku za opasek a tasil jednu z čepelí. Přitiskl její hrot do středu dutiny.
"Pokud jsme dosud nepřilákali pozornost," řekl, "pak venku nikdo není a neuslyší ani tohle."
Celou váhou se vrhl čepelemi proti držadlu.
Magiera sebou trhla, když se Leesilova čepel ostře zabodla do dřeva a to hlasitě zapraštělo. Znovu čepel vytrhl a Magiera se sklonila, aby se zadívala do dutiny.
Dřevo se vylomilo a vypadlo na opačnou stranu, takže ve dveřích zůstal čtverhranný otvor. Leesil si dřepl a protáhl ruku dírou až skoro k rameni. Magiera uslyšela zaškrabání kovu o kov a pak hlasité klepnutí. Leesil otevřel dveře, ale zůstal zamračeně stát.
"Co se děje?" zeptala se Magiera.
"Nic… jenom jsem odstranil další překážku pro Byrdova Anmaglâhka."
"Neměli jsme na výběr," řekla a prošla kolem něj.
Cela, ze které vyšli, byla na široké chodbě jednou z mnoha. Tunel vedl do té poslední. Místo zámku byla na dveřích kovová závora se závlačkou, která udržela vězně bezpečně uvnitř, ale nepotřebovala klíč. Místo bylo dokonale tiché, ale Magiera přesto dvě z cel otevřela. Obě byly prázdné a kliky ulepené od prachu, který se nachytal na vlhký kov. O cely se už dlouho nikdo nestaral ani je nepoužíval.
Leesil za nimi zavřel dveře a schoval čepel do pochvy. Co nejlépe zatlačil vylomený kus dřeva na místo. Ten ale znovu vypadl a Magiera se zašklebila, když Leesil olízl drsnou stranu dřeva a pomazal ji špínou z podlahy. Znovu vtlačil dřevo na místo a tentokrát tam zůstalo. Zběžným pohledem si nikdo ničeho nevšimne, dokud dveře neotevře a odštěpek nevypadne.
Leesil ušel deset kroků ke dveřím na konci chodby s větším zamřížovaným oknem. Místnost za nimi byla tlumeně osvětlena.
"Zamčené?" zašeptala Magiera plná úzkosti.
Leesil opatrně zatáhl za petlici. Dveře se otevřely a Chap kolem nich proklouzl, zvedl čenich do vzduchu a začichal.
"Kdo tě naučil… ty věci?" zeptal se Em?l.
Podle tónu jeho hlasu Magiera poznala, že už odpověď uhádl.
"Záleží na tom?" odvětil Leesil.
Magiera se po baronovi ohlédla. Em?l Leesila bedlivě sledoval, ale pak přenesl pohled na ni.
Leesil vstoupil do vnější místnosti a zastavil se. Magiera viděla, jak zahýbal ramenem, jako by se snažil potlačit křeč.
"Naučili mě to rodiče," prohlásil nakonec. "Zavřete lucerny a nechte je za dveřmi. Budeme potřebovat volné ruce."
Magiera poslechla a následovala ho do dlouhé místnosti.
Od jednoho konce k druhému stály naskládány bedny, sudy a další zboží, takže mezi nimi zůstávalo jen málo místa a úzké průchody. Ve stěně se nalevo nacházely další zavřené dveře a další pak napravo.

Dlouhou stěnu po její levici tvořila řada kamenných sloupů, které vytvářely obloukové průchody, za nimiž se táhla chodba. Na opačné straně hořely dva ohňové koše, které vrhaly skrz průchody světlo do skladiště. Magiera prošla obloukem ve středu a rozhlédla se.
Na obou koncích chodby, na jihu i na severu, stoupalo vzhůru schodiště. Ve středu se ve stěně nacházely dveře, kterých si ze skladiště nevšimla. Tmavé dřevo bylo pobité naleštěnými kusy kůže, železnými pásy a kovovými hřeby. Klika a kování byly také z kovu a nejevily známky stáří jako držáky ohňových košů. A na rozdíl od cel se závorami měly klíčovou dírku. Několik kroků podél zdi na každou stranu se v kameni rýsovaly další dva otvory, které byly zazděné a uzavřené.
"Proč tady dole nikdo není?" zeptala se Magiera, když se připojila k Leesilovi ve skladišti. "Cely jsou prázdné, takže kde může Darmouth věznit Wynn?"
"Na hradě žádní vězni nejsou," řekl Em?l. "Kromě vaší přítelkyně a Hedí. Darmouth zrádce okamžitě popravuje. Ubozí zločinci a zajatci jsou hned zabiti, pokud neodpřísáhnou věrnost. Armáda se zmenšuje a každý schopný muž je přinucen ke službě. Darmouth je rok od roku více paranoidní a na hradě nechává jen ty, které má pevně v rukou. A všichni jsou dobře hlídaní, i když mu nezbývá moc mužů."
"Ale kde je Wynn?" zeptala se znovu Magiera.
"To nevím," řekl Em?l. "Hedí není oficiálně vězenkyní, takže určitě dostala pokoj v patře. Je možné, že je tam i vaše Wynn a čeká na výslech nebo…"
"Nechal jste nás při tom, že je zavřená tady dole." Leesil se obrátil k Em?lovi. "Proč jste nám to neřekl už v Byrdově hostinci?"
"Nevěděl jsem, jestli byste mi i přesto pomohli!" zavrčel na něj Em?l, ale přes tvář mu přelétl provinilý výraz. "Musím dostat Hedí zpátky a potřeboval jsem vaši pomoc. Využil jsem vás stejně jako vy mě… ale já vaši přítelkyni najdu."
Magieru zamrazilo, jako by právě vylezla z ledového jezera. Už měla téhle země dost. Všude jenom samé lži a pravda mezi nimi byla schovaná jako zbraň, aby se dala použít ve správnou chvíli. Zachvátil ji vztek, a i když se ho snažila potlačit, z úst jí přesto vylétla jedovatá slova.
"Jste tak vystrašený, že jste se z toho docela pomátl? Nemůžeme prohledat hrad, aniž by nás při tom někdo viděl."
"Já můžu," odpověděl Em?l, ale vypadal poněkud nejistě. "Jen málo lidí na hradě bude vědět, že mě Darmouth nepovolal. A ještě méně by mělo odvahu zpovídat věrného šlechtice svého pána."
"Prostě vyjdete ven z vězení?" zeptal se Leesil. "Rozhlédněte se. Ohňové koše hoří, ale všude je prach. Sem dolů chodí jen málo lidí a rozhodně ne bez pozvání."
Em?l zmlkl, protože to ho očividně nenapadlo.
Magiera spolkla další jedovatost, pak promluvila: "Napřed prohledáme sklepení. Nikdo nepůjde nahoru, dokud si nebudu jistá, že Wynn není tady dole. Možná najdeme jinou cestu, která…"
Zmlkla, protože se Leesil najednou odvrátil. Úplně se přestal ovládat, a to se mu nepodobalo. Když bylo potřeba, jednal chladně, rychle a vypočítavě, ale od okamžiku, kdy přišli do Venj?tzu, se vůbec nechoval jako Leesil, kterého znala. Obrátil se k ní zády a ona se po něm natáhla.
"Em?li, pokud toho víte tolik o Darmouthovi," vyhrkl Leesil, "tak co víte o mých rodičích?"
Magiera se zarazila a nedotkla se ho.
Ať už spolu ti dva mluvili o čemkoli, neustále se navzájem obviňovali. Leesilovi se nelíbilo, že musí s Em?lem mluvit, natož že po něm něco chce. Em?l obrátil pohled k dveřím za obloukem.
"Věděl jsem o nich," pronesl zdráhavě. "Lady Nein'u jsem několikrát zahlédl na Darmouthových hostinách. Často… doprovázela… některého šlechtice nebo důstojníka."
Magiera ztuhla. Chap při Em?lově narážce tiše zavrčel. Přemýšlela, jestli pes věděl o Nein'iných "povinnostech", a zadívala se na Leesila. Znovu se ho toužila dotknout a přimět ho, aby se přestal dál vyptávat, než ztratí tu trochu sebeovládání, která mu zůstala.
"Tunel," řekl Leesil. "Proto se vydali do hradu. Víte, jestli se jim podařilo utéct?"
"Nevím," odpověděl Em?l tiše. "V té době jsem dohlížel na léna na západě a do Venj?tzu jsem se vrátil, až už byli tví rodiče pryč. V tu dobu už se v Darmouthově stínu drželi Faris s Ventinou. Ptát se na lady Nein'u a jejího manžela bylo považováno za drzost. Nikdo se už o ně dál nezajímal."
Magiera přistoupila pomalu k Leesilovi a položila mu ruku na záda. Chvíli jí trvalo, než dokázala

promluvit, ale potřebovala jeho pomoc… potřebovala, aby se na chvíli přestal vyptávat.
"Začněte hledat," řekla a cítila, jak se mu záda zvedla pomalým nádechem.
Leesil se od Magiery odtáhl, aniž by na ni pohlédl. Neměla čas zjemnit jeho bolest. Ukázala na zdobené dveře za oblouky.
"Kam vedou ty dveře?"
Em?l zaváhal. "Do rodinné hrobky Darmouthovy rodiny. Někdy tam pořádá soukromé schůzky s jistými… lidmi. Jsou zamčené, ale tam by nikdy nikoho nezavřel."
Magiera kývla. Zamířila k jedněm ze tří dveří v dlouhé zadní stěně. Leesil přistoupil k druhým a Em?l k posledním. Našla jenom prázdné cely a opuštěnou komnatu na konci chodby. Vrátila se do skladiště, zrovna když Leesil vyšel ze dveří a zavřel je za sebou.
"V některých celách jsem našel zásoby," řekl chladně. "Nic víc. Je tu víc zásob, než je nutné."
Pokaždé, když promluvil, zabolela ji duše.
Em?l se vrátil s ustaraným zamračením. "Zbraně, svazky šípů, řady kuší."
"Možná se Darmouth připravuje na obléhání," řekl Leesil.
Em?lovo mlčení mluvilo za vše; o ničem nevěděl. Zdálo se, že Darmouth udržuje v nevědomosti i své nejbližší šlechtice, ne že by sami neviděli, v jakém stavu se provincie nachází. A kdyby vůdce náhle zemřel, všechno by bylo ještě horší.
Magiera zamířila ke dveřím na opačné straně skladiště. Místnost za nimi se už dlouho nepoužívala. Našla v ní dřevěnou židli a stůl, na jehož desce ležely rozházené polámané brky na psaní. U zadní stěny visela ze železné tyče zašlá tapisérie, vybledlá a ošoupaná. Kromě lemu se vzorem dubového listí na ní nedokázala nic rozeznat. Vyšla ven.
"Asi kancelář," řekla. "Už ji dlouho nikdo nepoužívá. Takže co teď?"
Em?l zavrtěl hlavou. "Je na čase, abych nějak oklamal stráže a dostal se do hradu. Zkusíme schodiště na jihu. Myslím, že tam v noci stojí na stráži Martin a K?rev, někdy Devid, ale všichni mě znají. Můžu tvrdit, že jsem kontroloval zásoby ve sklepení."
"Ale oni neviděli, jak jste šel dolů," připomněl Leesil.
"Pokud by se na to zeptali, řeknu, že jsem použil schodiště na severní straně," vysvětlil Em?l. "Nedozví se pravdu, protože se s ostatními strážci setkají, až když jim skončí za úsvitu služba."
"A co my?" zeptala se Magiera, protože se jí nelíbilo, že by měla vložit osud Wynn do Em?lových rukou. "Máme tady prostě čekat?"
"Prozatím. Držte se pod odpočívadlem pro případ… že by moje lest nevyšla."
Magiera a Chap následovali Em?la. Ohlédla se, aby se ujistila, že Leesil jde s nimi. Ve tváři měl stejně chladný a bezcitný výraz, jako když poprvé vstoupili do Venj?tzu.
Začali stoupat vzhůru po jižním schodišti, které se ukázalo být delší, než Magiera očekávala. Sklepení se nacházelo hluboko pod hradem. Když dorazili na odpočívadlo před dveřmi, Magiera, Chap a Leesil zůstali stát asi pět nebo šest schodů pod ním. Em?l sáhl po petlici, když k nim z druhé strany dolehl zoufalý ženský hlas.
"Devide! Jsi tady?"
"Dneska v noci je ve strážním domku na mostě," odpověděl hluboký mužský hlas. "Potřebuješ něco, Julie?"
Em?l ztuhl, protože se ženský hlas blížil a sílil.
"Ach, Martine," řekla. "Lady Progae a Korey zmizely. A taky ta žena, kterou zavřeli na severní straně. Ventina našla mladého Mikhaila v bezvědomí v pokoji té ženy a Faris teď šílí. Poslal zprávu pánovi a poručíku Omastovi, že do hradu pronikli nepřátelé, a pak někam zmizel. Viní Devida, tak jsem ho přišla varovat."
Žena ze sebe všechno doslova vychrlila. Magieře většina z toho nedávala smysl, až na zmínku o vězenkyni. Musela to být Wynn. Hlasy mluvily dál, ale Magiera na Em?la mávla, ať se vrátí.
"Půjdeme zpátky dolů," zašeptala. "Pokud Hedí s Wynn zmizely ve stejnou dobu, možná jsou spolu. Hedí ve vzkazu řekla, že se pokusí proniknout do podzemí. Musíme se připravit pro případ, že by je pronásledovali."
"Nemáme čas," řekl Leesil tiše. "Pokud si Faris myslí, že někdo pronikl do hradu, znamená to, že…"

Leesil se odmlčel na tak dlouho, až Magieru sevřela úzkost. Nemohli postávat na schodišti a čekat, až je někdo objeví. Zamračil se dolů na schody.
"Byrd," zašeptal.
"Co je s ním?" zeptal se Em?l.
Magiera se zadívala stejným směrem, a i když nic neviděla, rychle pochopila. Poznala, co Leesila napadlo. Když promluvila, zvýšila nebezpečně hlas.
"Ta prolhaná krysa nás využila!"
Sotva odhalili tunel, Byrd zmizel, ale neměl dost času na to, aby nové informace využil. Pokud je elfové nesledovali ven z města.
Magiera si vzpomněla na podivné záblesky světla, které zahlédla, když opouštěli Venj?tz - znamení ve tmě. A teď pustili Anmaglâhky dovnitř. Netušila, jak se elfům podařilo proniknout do hradu, aniž by si jich někdo všiml, ale nebylo by to poprvé, co by se jim něco takového povedlo. Sgäile, elf, který přišel do Bely, se vplížil do ubytovny učenců a Leesil si to uvědomil, až už bylo pozdě.
"Em?li, v hradě jsou nájemní vrazi," zašeptal Leesil. "Elfové."
Baron zbledl a rovněž se zadíval dolů ze schodů.
"Byrd všechno dlouho plánoval," dodal Leesil. "Myslel jsem, že tady budu moct nechat varování a zmizet dřív, než se pokusí proniknout dovnitř. Ale pokud už tu jsou… Stráže jsou příliš zaměstnané pátráním po uprchlých vězních, než aby zastavily vrahy, i kdyby mohly."
"Nesmíme to dovolit," naléhal Em?l. "Darmouthovy smrti by nikdo nelitoval, ale nájezdy přes hranice jsou stále častější. Teď začal připravovat hrad na obléhání. Pokud mezi sebou začnou šlechtici a důstojníci o tohle místo bojovat, obsadí celou provincii armády zvenčí."
Leesil vytáhl dýku z pochvy na zápěstí. "Já vím."
Magiera sevřela jílec meče tak silně, ažji rozbolela ruka. Nelíbilo se jí, že se cítí zodpovědná za místní lidi. A co bylo horší, měla riskovat Leesilův život, aby zachránila muže, který mu tolik ublížil.
"Přinuťte stráže, ať otevřou dveře," řekla Em?lovi. "A ani se nesnažte blufovat."

Chane uvnitř hradu nikdy nebyl. Přímo před ním vedlo vzhůru široké schodiště. Po obou jeho stranách se táhly chodby na sever a na jih a ve zdech se nacházely obloukové průchody do obrovských síni.
Jak tady měl najít Wynn? Existovalo příliš mnoho možností, a jakmile se Welstiel vypořádá s doprovodem, bude mu v patách.
Chane přistoupil ke dveřím. Z dálky zaslechl hlasy a zastavil se. Někdo byl v chodbě v patře. Dva muži a jeden byl hlasitější, rozčílenější než druhý. Nedokázal říct, jestli míří ke schodům. Proklouzl kolem paty schodiště a schoval se do výklenku při vstupu do severní chodby. Dřepl si u stěny a zostřil smysly.
Z chodby za ním se ozvalo bolestivé zafňukání a rána.
Střelil pohledem po schodišti, pak ucouvl k chodbě. Když dorazil k ostré zatáčce, zastavil se, aby jedním okem nahlédl za roh.
Na vzdáleném konci tiskl vysoký voják ke zdi ženu v dlouhých šatech. Mířil jí na hruď krátkým mečem a ona stála ztuhle a v ruce držela zakrvácenou dýku. V rohu za nimi ležel na zemi další voják, tlustý a neoholený. Lapal po dechu, fňukal a tiskl si ruku k břichu. Mezi prsty mu vytékala krev. Nikdo se nedíval Chanovým směrem.
Na podlaze uviděl ještě někoho dalšího. Na boku tam ležela žena v prostých bavlněných šatech. Světle hnědé vlasy jí rámovaly obličej a odhalovaly zrudlou tvář a čelist pod nateklým okem. Mimo dosah její otevřené ruky ležel mosazný svícen.
Při pohledu na Wynninu zbitou tvář se Chanovi zostřily smysly.
Na rtech měla krev, která jí spolu se slinami vytékala z jednoho koutku úst.
Vyrazil tryskem kolem rohu.
Jeho studeným tělem se rozproudil každý zlomek životní energie, kterou ukradl. Když vysoký voják a žena konečně zaslechli jeho kroky a obrátili se, byl už téměř u nich.
Štíhlý voják pozvedl meč.
Chane popadl muže jednou rukou za krk, druhou za ruku, ve které držel meč, a sevřel mužovy prsty svými. Chane zesílil stisk a strhl muže na podlahu.

Sotva zaslechl tlumené prasknutí kosti. Tiskl silněji a silněji, až mu mysl zcela naplnil obrázek Wynniny zbité tváře. Zastřel rudnoucí, tichou tvář strážce… otevřená ústa… natékající jazyk.
"Ch… Ch…"
Chane ztuhl, když uslyšel, jak se snaží vyslovit jeho jméno. Vojákovy vytřeštěné oči byly prázdné. Chanovi protékala mezi prsty krev a cítil, že muži rozerval kůži na hrdle.
"Wynn?" zachraptěl a otočil hlavu.
Ležela na zemi tváří k němu, jedno oko napůl otevřené. Pomalu se zavřelo.
Chane se k ní po čtyřech připlazil. Natáhl se k ní, ale když uviděl své krví potřísněné ruce, ucukl. Slyšel Wynnin klidný dech, vyrovnaný tep srdce. Žila, jenom upadla do bezvědomí, ale nedokázal říct, jak zle na tom je.
Zvuk rvačky za ním ho přiměl instinktivně otočit hlavu. Vykopl a zasáhl tlustého vojáka do krku. Ozvalo se tiché prasknutí průdušnice. Muž začal lapat po dechu, pak se svezl do kouta, kde zůstal nehybně ležet.
Chane uslyšel tiché našlapování nohou a znovu se obrátil.
Chane byl vyděšený, ale teď v něm sílila zuřivost. Na okamžik před sebou uviděl Magieru s tmavými vlasy a bledými rysy, jak na něj čeká. Napnul svaly.
Ale její pleť nebyla dost bledá.
Žena v šatech ztuhla a přestala se natahovat po plátěné brašně mezi Wynninýma nohama. Ve vaku se něco zavrtělo.
V Chanově mysli vytanula vzpomínka - žena za hostincem.
Vzpomínal si na chuť její krve a strachu… cítil její strach i teď, i když v tvrdém výrazu tváře po něm nezahlédl ani stopu. Byla to žena, která špehovala na hradě. Chane si klekl na všechny čtyři a naklonil se ochranitelsky nad Wynn.
Žena pomalu ucouvla. V ruce pořád držela dýku.
Chanova mysl se začala pročišťovat. Wynn se snažila dostat do podzemí hradu a bledá žena byla s ní. Sklonil hlavu jako zvíře, které potlačuje touhu skočit, a zadíval se ženě do obezřetných očí. Jeho hlas zachraptěl úzkou chodbou.
"Pořád chcete žít?"
* * *
Leesil sevřel v ruce dýku a postavil se za Magieru, zatímco Em?l zabušil na dveře.
"Otevřete. Tady je baron Em?l Milea."
"Barone Mileo?" zavolal hluboký hlas. Zachrastily klíče a dveře se otevřely.
Leesil uviděl ve dveřích překvapného vojáka v těžké kožené zbroji. Zahleděl se na Em?la, pak obrátil oči k Leesilovi, který stál na schodech pod ním.
Magiera se prohnala kolem Em?la a vrazila vojákovi pěstí do obličeje. Voják se zapotácel a druhý muž se natáhl zpoza dveří, aby ji popadl za vlasy.
Chap po muži skočil a zakousl se mu do vnitřní strany stehna. Než stačil voják vykřiknout, Em?l ho uhodil pěstí a protlačil se skrz dveře. Voják ale Magieřiny vlasy nepustil, a tak zavrávorala a zmizela Leesilovi z očí.
Leesil vyběhl ze dveří a zjistil, že stojí tváří v tvář šokované služce s rusými vlasy pod čepcem a prázdným podnosem v ruce. Její šok se proměnil v děs a ona se po něm ohnala tácem.
Sklonil se a ustoupil a podnos zasáhl do tváře Em?la, který se zapotácel zpátky na schodiště.
Leesil tiše zasyčel. S Magierou a Chapem se měli stráží zbavit během dvou nadechnutí a s mnohem menším rámusem. Žádný ze strážců naštěstí nestačil tasit meč. V podřepu službu oběhl. Když otevřela ústa, aby vykřikla, nezbylo mu než ji uhodit zezadu do hlavy jílcem dýky. Podnos dopadl se zařinčením na podlahu a on chytil službu pod pažemi a opatrněji položil.
Chap držel v šachu jednoho vojáka. Magieře se podařilo osvobodit a teď se rvala s druhým.
"Leesile, běž!" zavolala. "Dostaň se k Darmouthovi. Najdu tě."
Nikdy si nepředstavoval, že ji zrovna na tomto místě opustí. Ale neměl na výběr.
Chodba před ním byla otevřená a on jí v podřepu proběhl. V přízemí se docela dobře vyznal, takže věděl, že neexistuje hodně míst, kam by se mohl schovat. Když dorazil na konec dlouhé jižní chodby a vstoupil do výklenku, připlížil se k jeho okraji, aby se rozhlédl po široké chodbě. Nikde nikoho neviděl,

takže si pospíšil k nejbližšímu oblouku. Jídelna byla prázdná, a tak do ní vyklouzl.
Myšlenky mu na okamžik zalétly k tomu, co řekl Em?l.
Nazval jeho matku "lady Nein'ou" a viděl ji v doprovodu šlechticů a důstojníků tady na hradě. Leesil v dětství přemýšlel, proč Darmouth vyžaduje, aby se účastnila jeho občasných hostin. Věděl to celou tu dobu jeho otec? Jenom naivní kluk by si nepředstavil…
"Cože? Lady Progae zmizela? A kdo sem pronikl? Plácáš nesmysly."
Leesil v chodbě nikoho neviděl, ale Darmouthův hluboký hlas se k němu donesl z poradní síně naproti.
Sevřel dýku ještě silněji.
Ten hlas už neslyšel celé roky, ale přesto ho snadno vrhl zpátky do stínů minulosti. Zavřel oči, ale zase je rychle otevřel, protože se na něj z temných zákoutí mysli vrhnuly vzpomínky.
Udělá to. Zachrání Darmoutha před Anmaglâhky.
"Kde je Faris?" řval Darmouth. "Kde je ten odporný dobytek? Najděte ho!"
Leesil uslyšel, jak se jakoby v odpověď otevřely vstupní dveře. Nahlédl za roh oblouku.
Dovnitř vstoupil Faris s divokýma očima a napůl šílený vzteky. Za ním vešla žena, která se mu velice podobala. Lapala po dechu a vypadala vyděšeně. Pospíšili si k poradní síni. Leesil se dál krčil ve stínech a pozoroval. Faris se před obloukovým průchodem na okamžik zastavil a vypadalo to, že se připravuje na setkání s lordem Darmouthem.
Z jižní chodby k nim dolehl tlumený výkřik a Faris se obrátil.
Leesil se stáhl. Pokud se vydají za zvukem… Opatrně vyhlédl.
Faris s Ventinou byli pryč. Leesil slyšel, jak se jejich kroky vzdalují jižní chodbou k Magieře a Chapovi.
Všechny Leesilovy instinkty na něj křičely, aby se jim vydal na pomoc.
"Chci, abyste našli toho odporného Móndyalítka a jeho děvku!"
Chodbou se rozlehl Darmouthův hlas a Leesil se opět schoval.

Existoval jen jediný způsob, jak mohl Chap protivníka utišit, a to rozervat mu hrdlo, ale zaváhal. Zabíjení probouzelo v jeho zvířecím těle dravčí instinkty. Bylo to zneklidňující a on se potřeboval soustředit na okolí. Voják, nad kterým stál, klel a oháněl se po něm a Chap uhýbal a chňapal muži po obličeji.
Po Chapově boku se najednou objevil Em?l a uhodil muže do čela jílcem rovné šavle. Voják klesl v bezvědomí na zem a Chap se obrátil k Magieře.
V okamžiku, kdy ji uviděl, ho sevřela úzkost.
Duhovky jí zčernaly a vypadalo to, že se jí prodloužily nehty. Voják, se kterým bojovala, vypadal zděšeně. Magiera zabořila nehty do jeho kožené zbroje a smýkla s ním do strany a o stěnu chodby. Než se mohl narovnat, vrhla se na něj. Udeřila ho tak silně do obličeje, až narazil hlavou do kamenné stěny. Meč mu vypadl z ruky a muž se sesunul na podlahu.
"Magiero?" řekl Em?l a přiblížil se k ní. "Jste v pořádku?"
Em?l se podíval Magieře do tváře a Chap se vrhl vpřed. Baron viděl, jak se změnila, než se potopila do ledové vody jezera. Ale tady a zblízka by pohled na ni rozrušil každého, kdo by nevěděl, co je.
Magiera namáhavě dýchala a Chap litoval, že nemá čas uklidnit ji příjemnými vzpomínkami, které za léta v její společnosti nashromáždil. Uslyšel kroky v chodbě a otočil se.
Objevil se Faris a v patách mu běžela Ventina.
"Ty?" vybuchl Faris při pohledu na Magieru.
Chap zavrčel. Očekávali, že najdou někoho jiného. Faris se zadíval na Em?la a obličej se mu naplnil odporem.
"Věděl jsem, že vaše hlava skončí nabodnutá na kopí," řekl. "Nikdo upřímný by se nedokázal plazit tak dlouho. Kde je vaše děvka a moje dcera?"
Ventina přistoupila k Farisovi a hlas jí hystericky přeskakoval. "Kde je, Em?li?"
"Nevím," odpověděl. "Přišel jsem pro Hedí."
Faris pomalu vrtěl hlavou. "Váš pán a vládce vám už vrátí paměť. Do poradní síně!"
"To si nemyslím," řekla Magiera.
Chap se postavil před Magieru a slyšel, jak namáhavě dýchá. Pořád se snažila ovládnout a on jí nemohl nijak pomoct. Upíral oči na Darmouthovy sluhy. Každý neozbrojený člověk, který vydával rozkazy, ho

přiměl zpozornět.
Ventiným tělem proběhlo první zavlnění.
Tvář jí potemněla, jak jí z kůže vyrašila krátká černohnědá srst. Dopadla na všechny čtyři. Ruce a nohy jí natekly a prsty se zkrátily do těžkých tlap s drápy. Ramena se jí prohnula a vyplnila se, až jí rozervala šaty. Faris se zazmítal a proměnil vedle ní.
Chap slyšel, jak Magiera tasila meč. Čelil teď dvěma obrovským dravcům, větším než on sám. Kočky měly černou srst, ale kdykoli na ni dopadlo světlo ohňových košů, zatřpytila se hnědě. Jejich veliké oči měly stejnou barvu jako chlupy a Chap je od sebe dokázal odlišit jen podle Farisova chybějícího ucha.
Na okamžik tam stáli jako dva kamenní chrliči, pak Faris zavrčel a vycenil žlutobílé zuby a dlouhé tesáky. Vyrazil rozzuřené zařvání, které se odrazilo od kamenných zdí. Chapovým citlivým uším připomínalo úder blesku i hrom v jednom.
"Na schodiště!" zakřičel Em?l a ucouvl. "Za dveře."
Ventina zavřeštěla a Chap se obrátil a pokusil se Magieru zatlačit zpátky. Magiera vyrazila ke dveřím. Proběhla jimi a Chap ji následoval.
Em?l se pokusil dveře přibouchnout, ale něco do nich vrazilo dřív, než se mu to povedlo. Chapovi se sotva podařilo uskočit, když se Em?l převrátil dozadu a málem přitom srazil Magieru ze schodů.
"Dolů! Dolů!" ječel Em?l.
Magiera běžela ze schodů a brala je po třech. Vběhli do dolní chodby, Chap vrazil do jednoho z oblouků, otočil se a ohlédl se po Em?lovi.
Baron utíkal chodbou k Chapovi, ale najednou se převrátil ostře dopředu a dopadl na kamennou podlahu.
Dřepěl na něm Faris. Ventina vyskočila z tmavé chodby a přeskočila svého druha. Sotva se její přední tlapy dotkly země, obrátila se k prvnímu oblouku a k Magieře.
Chap se nechal ovládnout psí povahou. Vycenil zuby a vrhl se Farisovi do vrčícího obličeje.

Darmouth si nevzpomínal, kdy se naposledy stalo tolik pitomých věcí najednou. Zklamal ho dokonce i Omasta, a to byl jedním z mála mužů, kterým Darmouth plně důvěřoval. Provedli nájezd na Byrdův hostinec a našli ho prázdný. A teď se přihnal nějaký bláznivý voják z mostu a oznámil mu něco o uprchlých vězních a nepřátelích v hradu.
"Cože? Lady Progae zmizela?" zařval Darmouth. "A kdo sem pronikl? Plácáš nesmysly!"
Mladý muž se schoulil a sklopil oči. "Přiběhl k nám Faris a ptal se, jestli jsme pustili někoho dovnitř nebo ven. Řekl jsem mu, že Devid odvedl dovnitř vikomta a jeho sluhu, ale že už se neobjevili. Když se Devid vrátil, rozběhl se do města, protože jste prý pro něho poslal."
"Jak, když jsem ještě tady?" zeptal se Darmouth a jeho hlas sílil podrážděním. "Kde je Faris? Kde je ten odporný dobytek? Najděte ho!"
Do obloukového průchodu vstoupil z chodby Omasta a rozhlédl se. "Můj pane, pokud do hradu pronikli nepřátelé, musíme vás dostat do bezpečí."
"Ne - chci Andrasa," zavrčel Darmouth. "Ten cizinec a jeho sluha jsou jedinými nepřáteli na hradě. Andraso musí pracovat s lovkyní. To si Em?l vypije. A z Devida bude žrádlo pro vrány na hradbách!"
Darmouth se protlačil kolem Omasty k oblouku. Z jižní chodby hradu se ozval zvířecí řev a syčení.
Omasta zvedl ruku před Darmoutha. "Můj pane, prosím. Pokud Faris… Neudělal by něco takového uvnitř hradu a všem na očích, kdyby to nebylo opravdu nutné. Musíme vás dostat do bezpečí."
Omastova starost Darmoutha jako už tolikrát dojala. Proto poručíka nikdy nepotrestal, i když chyboval. A to se jeho bastardovi často nestávalo. Omasta byl rozumný a obratný jako jeho otec.
"Vezmi si dalších šest mužů z hradeb," řekl Darmouth. "Budeš je potřebovat."
"A dovolíte mi, abych zajistil vaši bezpečnost?" naléhal Omasta.
"Teď ne! Zavolej stráže."

Když se Welstiel ujistil, že ho nikdo neodhalí, potichu sestoupil dolů ze schodů z poradní síně. Vlkodavi ho následovali.
U paty schodiště našel otvor zakrytý těžkou látkou. Dotkl se jí a uvědomil si, že je to zadní část další

tapisérie. Zostřil smysly a vyslal je do místnosti za ní. Nenašel nic živého, a tak tapisérii odhrnul stranou. Psi vyběhli za ním.
Welstiel stál v prázdné místnosti s dveřmi v protilehlé stěně. V komnatě uviděl jenom starou dřevěnou židli a stůl, na jehož desce ležela rozházená zlámaná pera. Tapisérie byla příliš vybledlá a ošumělá, než aby rozeznal něco jiného než lem, který tvořil vzor z dubových lístků. Pak uslyšel vrčení, výkřiky a řev dravce.
Welstiel přistoupil ke dveřím, odsunul dvířka na okénku a vyhlédl ven. Při zavřeštění rozzuřené kočky ztuhl. Musel dvakrát zamrkat, aby pochopil, na co se to dívá.
Magiera se válela po podlaze mezi naskládanými bednami a sudy a prala se s obrovskou černohnědou kočkou. Leesila nikde neviděl, ale vpravo za oblouky se Chap vrhl na druhou kočku. Zvířata se v jednom chumlu skulila ze zad barona Milea.
Welstiel se znovu zadíval na Magieru.
Vrčela stejně divoce jako zvíře, které se s ní pralo. Horní část paže jí krvácela z dlouhých trhlin ve vlněné košili pod zbrojí. Odhodila meč a bodala do kočky dýkou. Kočka se zmítala tak rychle, že odrážela každé bodnutí.
Baron se vyškrábal na nohy, ale vypadal nejistě.
Welstiel mohl Magieru teď a tady ztratit, ale na druhou stranu nesměl dovolit, aby ho spatřila. Rozhlédl se po komnatě a hledal něco, co by mohl využít. Zrak mu padl na vlkodavy.
Možná to nepřežijí, ale poskytnou Magieře čas a výhodu.
Welstiel se soustředil a probudil v psech spící povahu dravce. Odkaz předků ležel pohřben pod generacemi ochočení, ale aby jeho snaha zabrala, potřeboval k tomu aspoň záblesk bestie.
V mysli si vytvořil obraz velkých koček. Jeden pes vycenil zuby a zavrčel, druhý se rozechvěle přisunul blíž.
Welstiel se schoval za dveře, pootevřel je a psi vyrazili ven.

Magieru propálil hlad a instinkty byly to jediné, co jí umožňovalo vyhýbat se rychlým, plynulým pohybům Ventiny. Pokaždé, když Magiera bodla, Ventininy svaly se pohnuly a kočka po ní sekla.
Magiera slyšela Chapovo vrčení, ale Faris řval zpoza oblouků stejně zuřivě.
Schoulila se na podlaze, když se jí Ventina pokusila rozšlápnout obličej velkou tlapou, pak se obrátila a bodla kočce nožem po krku. Zabořila dýku Ventině do ramena a kočka zařvala bolestí. Magiera se odkulila stranou, vyškrábala se na kolena a pozvedla dýku. Ventina se na ni chystala vrhnout, ale přední tlapají neudržela a zapotácela se.
Zpoza Magiery se ozvalo vrčení. Ohlédla se.
Mezi bednami se k ní hnali dva vlkodavi a Magieřinu zuřivost potlačilo zoufalství. Vyškrábala se na nohy. Em?l už taky stál a Magiera na něho zakřičela: "Hlídejte Chapovi záda!"
Obrnila se a vlkodav v čele zaútočil.
Vrazil do Ventiny, zatímco drahý pes vyskočil na velkou bednu. Ventina zařvala a obrátila se k novému útočníkovi, druhý pes se vrhl z bedny na Farise.
Magiera zmateně zaváhala.
Ventina se obrátila k psovi a odhalila tak zadní část těla. Em?l se rozmáchl šavlí a zabodl jí čepel do zad. Hrot kočce vyrazil z těla pod hrudním košem. Zařvala, zhroutila se na podlahu a začala sebou divoce házet.
Magiera vyběhla nejbližším obloukem do chodby. Faris čelil vlkodavovi i Chapovi, ale Magiera neviděla způsob, jak jim v úzkém prostoru pomoct. Chap vypadal stejně divoce jako tehdy na stravinských hranicích. Chňapal jako divoké zvíře.
Vlkodav přistál za Farisem a kočka se teď ocitla mezi dvěma psy. Vlkodav popadl kočku za zadní tlapu. Faris se otočil, aby se po psovi ohnal, a Chap se v tu chvíli vrhl vpřed. Zahryzl se Farisovi do krku těsně pod čelistí a divoce trhl hlavou.
Rozerval kočce hrdlo a stěnu i podlahu potřísnila krev. Chap uskočil a stříbrnou srst v obličeji měl celou umazanou od krve.
Farisovo vyděšené zavřeštění ukončilo zalknutí. Zhroutil se, zmítal se na podlaze a vlkodav ho rval za

zadní tlapu.
Magiera viděla, jak se Farisova srst ztrácí.
Tělo se mu zmítalo v kůži, jako by se v ní ukrývala ještě jiná podoba a ta se teď snažila dostat na povrch. Srst na hlavě se proměnila v tmavé vlasy a jedno ucho mu sklouzlo po straně prodloužené hlavy. Čím víc se měnil, tím chabější se stávaly jeho pohyby.
Farisovo tělo leželo před Magierou mrtvé a z rozervaných šlach na hrdle mu pořád vytékala na podlahu krev.
"Dost," zakřičela Magiera na vlkodava.
Její hlas zněl zřetelně, protože se jí znovu zmenšily zuby. S proměnou ji přepadla únava a pocítila pálení v levé paži, kterou jí rozervaly drápy.
Někdo zakašlal.
Magiera prošla obloukem k místu mezi bednami a sudy, odkud se ozýval tichý pláč. Ventina se taky proměnila a ležela nahá na podlaze s Em?lovou šavlí v zádech. Lapala po dechu a po tváři se jí kutálely slzy.
Magiera si klekla vedle Ventiny. Tohle nechtěla. Tito lidé byli otroci jako Leesil. Em?l poklekl vedle ní a na tváři se mu objevil ustaraný výraz.
Ventina popadla Magieru za předloktí a hleděla na ni s podivnou směsicí paniky a nenávisti. "Korey…" zalkla se a obrátila oči k Em?lovi. "Víte, co s ní udělá."
Em?l si povzdychl a poklesla mu ramena. "Udělám pro vaši dceru, co bude v mých silách."
Ventinin dech se zpomalil. Zadívala se na Em?la doširoka otevřenýma očima. Když se jí dech zastavil, oči zůstaly otevřené. Pořád pevně tiskla Magieřino předloktí a Magiera se otupěle osvobodila z mrtvých prstů.
"Jste zraněná?" zeptal se Em?l.
"Jsem v pořádku." Škrábance krvácely, ale nebyly hluboké a brzy se uzdraví.
"Otočte se," řekl. "Musím z ní vytáhnout meč."
Kdyby věděl, jaké hrůzy už Magiera v životě viděla, nikdy by něco takového neřekl. Magieře připadala jeho galantnost podivná. S odporným mokrým mlasknutím vytrhl Ventině čepel z těla.
Něco Magieru šťouchlo do boku. Otočila se a uviděla Chapův zkrvavený čenich. Ten pohled jí už nevadil tolik jako dřív, a tak se postavila.
"Musíme najít Leesila."
Chap jednou štěkl.
"Napřed schováme těla," řekl Em?l. "I když je všude krev, bude lepší, když je hned nenajdou."
Až teď naplnil Magieřinu mysl sladký, měděný zápach. Zrak jí padl na rudou kaluž, která se zvětšovala kolem Ventininy mrtvoly. Při tom pohledu zápach ještě zesílil, věděla ale, že teď na podobné myšlenky není čas.
Vlkodavi přestali vrčet a odklusali do zadní části skladiště. Magiera je ignorovala a pomohla Em?lovi odtáhnout těla Farise a Ventiny do posledních ze tří dveří v zadní stěně skladiště. Zasunula dýku do pochvy, zvedla meč a s Em?lem v patách následovala Chapa k jižnímu schodišti.

Welstiel se v tiché úlevě dotkl rukou tváře. Magiera utrpěla jen malá zranění. Teď už nemohl udělat nic, čím by ji odsud vyhnal. Ukrýval se, dokud si nebyl jistý, že ona i její společníci jsou pryč, pak vyklouzl ven, aby je následoval. Ignoroval vlkodavy a vyplížil se nahoru po jižním schodišti.
Dveře na vrcholu byly zavřené a on se přikrčil na odpočívadle. Nastražil smysly a zachytil hlasy dokonce až ze široké vstupní chodby hradu. Může stejně dobře počkat tady. Pořád ještě nepřinutil Magieru odejít z této země.

KAPITOLA 16

Hedí hleděla na bledého muže, který dřepěl nad Wynn, ruce rudé vojákovou krví. Žaludek měla pořád stažený z toho, co ho viděla udělat. Snažila se nechvět, když na něj mířila dýkou.
Připadal jí povědomý, ale nedokázala si vzpomenout, kde ho viděla. Plášť, který měl na sobě, byl ručně

šitý, ale souměrné rysy měl stažené do divokého výrazu. Mohl být pohledný, kdyby nekleče na všech čtyřech jako nějaký dravec.
"Pořád chcete žít?" zachraptěl.
Slova sotva zašeptal, jako by ho zranění nebo nemoc připravily o hlas.
"Kdo jste?" zašeptala a snažila se mluvit tiše, ale zároveň i rozhodně. "Co s ní chcete udělat?"
Podíval se dolů na Wynn. Když znovu vzhlédl k Hedí, zamrazilo ji. Jeho podivně krásné oči vypadaly jako krystalky ledu.
"Jste lady Hedí Progae," zachraptěl věcně. "Chcete utéct podzemím hradu. Hostinský jménem Byrd na vás má čekat na opačné straně jezera. Asi předpokládáte, že tam bude i baron Milea."
Hedí sklonila dýku jen o palec. "Jste tady s Byrdem? Poslal vás?"
Po tváři muže přelétl takový odpor, že její naděje ihned zemřela. Ucouvla a snažila se nedovolit, aby ji ovládl strach.
"Vaše plány pro mě nic neznamenají," řekl. "Pomozte mi dostat Wynn k jejím společníkům a já vás za to ochráním."
V jeho slovech zaznívala nepokrytá hrozba. Když nebude souhlasit, bude potřebovat ochránit před nim. Hedí se nelíbilo, když jí někdo vyhrožoval, ale muž dřepěl mezi ní a dveřmi a ona pochybovala, že by se k nim dostala jen s pomocí dýky.
"Co se jí stalo?" Podíval se dolů na Wynn a jeho chraplavý hlas zjihl.
"Přivedli ji na hrad zbitou a spoutanou. Našla jsem ji zamčenou v pokoji. Pomohla jsem jí utéct a dostaly jsme se až sem. Strážce, kterého jsme nechaly v pokoji, se může každou chvíli probudit nebo být objeven."
Prudce zvedl hlavu a všechny náznaky něhy se vytratily. "Její strážce je jenom v bezvědomí?"
"Vaší přítelkyni se nelíbilo, že bychom měly zabít muže v bezvědomí, i když představoval takové riziko."
Rozhlédl se, pak se naklonil k mrtvému vojákovi a utřel si ruce o jeho kalhoty. Ne všechna krev pustila.
Hedí si toužebně přála, aby jeho pomoc nepotřebovala. Když zjistila, že Darmouth chce Wynn použít jako nástrahu na vraha, který zavraždil jejího otce a matku a sestry nechal umřít na ulici hlady, bála se o ni. Wynn musela být Leesilovou příští obětí a Darmouth se ho snažil vlákat do pasti. Nedovolí, aby se Wynn stalo to samé co jejímu otci.
A Leesil, který jí zničil život, taky nepadne Darmouthovi do rukou.
Hedí ho najde jako první.
V mysli jí rostla temná přání, až se zdála být na dosah. Až si Byrdův nájemný vrah přijde pro Darmoutha, pošle po něm tomu zvrhlému tyranovi dárek. A až mu elfové přinesou Leesilovu uříznutou hlavu, pochopí, že to byla ona, kdo ho zradil.
"Váš vzkaz hostinskému mluvil o průvodci," řekl Wynnin strážce a v kleku ji zvedl do náruče. "Žádného nevidím."
Vyrušil Hedí z myšlenek. "Co víte o mém vzkazu?"
"Kde je průvodce?" naléhal.
Hedí vadilo, že musí Korey odhalit, ale neměla na výběr. Bez její pomoci východ nenajde, takže si dřepla a otevřela plátěnou brašnu.
Ven vyskočila malá tmavá kočka. Zasyčela na muže a naježila srst.
"Co má tahle hloupost znamenat?" zeptal se.
"To je v pořádku," řekla Hedí kočce. "Proměň se. Pomůže nám."
Korey ucouvla a schovala se Hedí pod sukně. Srst ustoupila a tělo vyrostlo. Muž uchváceně sledoval, jak se Korey mění v malou holku. Hedí vytáhla z brašny bavlněnou noční košili a rychleji do ní oblékla.
"Je zlý!" zašeptala Korey. "Studený a zlý."
"Máme před sebou dlouhou cestu," řekla Hedí Korey. "Ten muž nás ochrání a ponese Wynn."
Korey se dál napůl schovávala za Hedí.
Muž Wynn jemně zatřásl a zašeptal jí do ucha. "Můžeš se pohnout? Wynn, probuď se."
Ale Wynn se nevzbudila. Dýchala pravidelně a kromě zhmožděného obličeje měla normální barvu.
"Uzdraví se," řekla Hedí.
Postavil se a tiskl si Wynn k hrudi, jako by nic nevážila. Hedí sebrala brašnu a přistoupila blíž. Hlavou

muži sotva dosáhla po ramena.
"Seberte strážci klíče," rozkázal.
Chvíli jí to trvalo. Hlavně proto, že se při hledání nedokázala podívat mrtvým vojákům do tváře.
Konečně byli připravení sejít dolů. Zkušený bojovník byl šťastnou náhodou, se kterou Hedí nepočítala - ale za jakou cenu?
Hluboko uvnitř cítila, že uzavřela smlouvu s démonem.

Chane počkal, až Hedí odemkne dveře. "Půjdu první."
Malé děvče se na něj pořád mračilo zpoza Hedíiny sukně. Prošel dveřmi a snesl Wynn dolů po schodišti, které bylo delší a vedlo hlouběji, než předpokládal.
"Vidíte?" zeptala se Hedí zpoza něj.
"Ano."
Hedí Progae ho nezajímala. Patřila ke společenské smetánce, kterou dokázal ocenit jen Welstiel. Byla natolik silná, aby se postavila vojákům, a dokonce jednoho zabila, ale příliš se podobala bezcenným šlechtičnám z dob Chanova dětství. A nemyslel si, že by uměla použít divotvorství.
Divotvorstvi, magii fyzické podstaty, nikdy na vlastní oči neviděl. A i kdyby byla Hedí Progae mág, nebyla dost stará a zkušená na to, aby dokázala změnit podobu živého tvora. A to znamenalo, že to zvládlo dítě samo.
Wynn mu v náruči zamumlala a on si ji přitiskl blíž. Dokonce i ve tmě schodiště rozeznal její oválný obličej, oteklou tvář a oko… zaschlou krev v koutku úst.
Dělal si starosti a doufal, že se brzy probudí. Wynn měla v životě cíl: studovat, učit se a rozšiřovat své znalosti. Nebyla součástí stáda jako zbytek lidstva. Musela žít.
Dorazili k patě schodiště a Chane se zastavil a zaposlouchal. Nezaslechl žádný pohyb, a tak prošel chodbou k řadě oblouků, které se otvíraly do velké místnosti plné zásob. Po obou stranách komnaty i vzadu ve zdi se nacházely dveře. A také v chodbě byly do stěny zasazeny těžké dveře.
Chane měl pocit, že poblíž něco cítí.
Malá Korey se kolem něj prosmýkla v dětské touze po dobrodružství.
"Aha, jsme na opačné straně," řekla a kývla. "Tatínek mě odvedl dolů druhým schodištěm… na jižní straně. Ale teď jsme na té opačné."
Chane se zadíval na protější konec chodby a uviděl další schodiště vedoucí nahoru.
"Po čem se máme dívat?" zeptal se.
"Po bráně," odpověděla, jako by to mluvilo za vše. "Vím, kde je."
Než mohl Chane udělat další krok vpřed, znovu okrajem smyslů něco zachytil.
Pach lesa, vlhké hlíny a… dějícího listí? Potu a vlny? V zatuchlém vzduchu cítil všechny tyto pachy. Byly slabé a vytrácely se, jako by tudy před chvílí někdo prošel. Ale nejsilnější ze všeho byl pach krve.
Chane zostřil smysly a obrátil se. Zadíval se na ozdobné dveře ve stěně chodby naproti středového oblouku. Byly silné a pevné, ale v okamžiku naprostého ticha se mu zdálo, že za nimi zachytil tlukot srdce.
"Nejsme tady sami," zašeptal. "Jděte… ale potichu."
Hedí vzala Korey za ruku, a když vyrazily, Chane uviděl a ucítil na zemi a na kamenných stěnách tmavé cákance krve.
Magiera s Leesilem měli pořád být na opačné straně jezera a hledat východ z tunelu. Chtěl za nimi Wynn poslat, ale očividně se už jim podařilo dostat dovnitř. V místnosti došlo k boji a Chane zachytil pach psa a ještě jiného zvířete, které nepoznával.
Hedí zpomalila, aby mohla obejít krev. Korey se protáhla do skladiště a ukázala na dveře na opačném konci místnosti.
"Tyhle. Už si vzpomínám."
Chane ji následoval a střelil pohledem po Hedí. "Zkuste ty dveře."
Poslechla, a když se otevřely, vypadala překvapeně. Chana zamrazilo v zádech, ale prošel jimi a Hedí je za nimi tiše zavřela.
Chane stál na začátku krátké chodby. V obou stěnách se nacházela řada dveří, které od sebe byly

vzdáleny asi tři kroky. V každých bylo okýnko, zakryté kovovým plátem. Byly to cely, ale necítil ani neslyšel, že by v nich byl v tuto chvíli někdo uvězněn.
"A kam teď?" zeptal se.
Korey se rozběhla k cele vlevo. "Tudy."
Chane šel za ní. Dveře se zamykaly závorou se závlačkou místo klíčem.
"Otevři je," řekl.
Korey otevřela dveře a kus dřeva za závorou vypadl.
Chane ustoupil. Korey hleděla na hrubý úlomek na podlaze. Sehnula se, zvedla ho a zvědavě se zadívala dírou.
"Co to znamená?" zeptala se Hedí a vzala si od dívky kousek dřeva.
Chane neodpověděl. Zvedl Wynn výš, opatrně ustoupil stranou a podíval se pootevřenými dveřmi do cely. Malinká místnost byla prázdná.
Bylo skoro jisté, že Magiera a Leesil našli cestu dovnitř a jejich pes taky, protože co jiného by zanechalo psí zápach ve vnější komnatě? Zostražitěl a přemýšlel, jestli přišli a zase odešli, ale pochyboval, že by bez Wynn tak rychle zmizeli. Takže jsou pořád na hradě a hledají ji. Ale nakonec budou muset stejně odejít, pokud chtějí přežít. Jak si může být jistý, že Wynn najdou, když ji nechá venku?
Chane vstoupil do cely a rozhlédl se. Neviděl žádný náznak tajných dveří. Vrátil se do chodby, rozhlédl se a uviděl na podlaze vedle dveří dvě zavřené lucerny. Ulevilo se mu.
Leesil s Magierou se plánovali vrátit stejnou cestou, i když to ještě neudělali. Kvůli Wynn doufal, že se jim to podaří. Bude stačit, když Wynn ponechá v opatrování Hedí na dohled východu z tunelu. Buď se vrátí Wynnini společníci, nebo Hedí přijde hledat její baron.
"Někdo se už vloupal dovnitř," řekla Hedí a přejela prsty po úlomku dřeva.
"Ano," odpověděl Chane. "A my zmizíme stejnou cestou."
"Dveře jsou přímo tady," řekla Korey a ukázala na zadní stěnu cely.
"Kde?" zachraptěl Chane.
Korey poplácala jednu stranu malou rukou a zamračila se na něho. "Zatlačte. Jsou přímo tady."
Chane se opřel ramenem o zeď a potlačil. Stěna se kousek pohnula a pootočila se kolem středu. Tlačil, dokud se docela neotevřela, takže na každé straně zdi vznikl úzký otvor.
"Teď se musím vrátit," řekla Korey.
"Ne!" Chane se obrátil k dítěti a zamračil se na Hedí. "Vyřiďte to."
Nedovolí, aby dívku nachytali, jak se toulá hradem, a aby ji vyslechli.
"Jsem pryč už dlouhou dobu," dodala Korey nevinně a vůbec netušila, že pokud ji Hedí nezastaví, udělá to Chane. "Tatínek na mě bude tak naštvaný."
Hedí pohlédla na Chana a klekla si. "Korey, musíš jít se mnou. Na hradě už není bezpečno. Pokud utečeš, tatínek a maminka budou moct odejít taky. Tatínek tajný východ zná. Bude vědět, kde tě najde."
"Ne!" Korey skoro křičela. "Nemůžu odejít. Tatínek říkal, že když to udělám, už je nikdy neuvidím."
Hedíin hlas ztvrdl. "Ano, a Darmouth jim řekl, že když odejdou, zabije tebe."
Korey vytřeštila malé oči.
"Rozumíš?" pokračovala Hedí a uchopila dítě za paže. "Když teď odejdeš, budou volní. Všichni můžete odejít se mnou a s Em?lem někam hodně daleko. Už nebudeš muset zůstávat ve svém pokoji a budeš moct být napořád s rodiči."
Koreyina čelist se zachvěla. "Nemám žádné šaty ani boty, jenom noční košili."
"Em?l má moje věci," ujistila ji Hedí. "A já mám v brašně Wynniny šaty. Tady, oblečeme tě do jejího kabátu. Až se odsud dostaneme, najdeme ti jiné oblečení."
"Musíme jít," řekl Chane netrpělivě.
Hedí se na něj podezíravě zahleděla a přehodila Korey přes ramena kabát z ovčího rouna. "Řekl jste, že nás odvedete jenom do podzemí a pomůžete nám utéct."
"Plány se mění. Teď jděte."
Chane věděl, že Welstiel bude zuřit. Ne že by mu na tom záleželo. Nic jiného nemohl dělat. Nemohl riskovat a vrátit se do hradu, když uvnitř byli Magiera s Chapem. Hedí vstala a zamračila se na něj.
"Ano?" zachraptěl. "Chcete snad něco říct?"

"Vezmu s sebou jednu z luceren," řekla.
"Ne, nechte je být. Já světlo nepotřebuji," řekl.
"Ale my ano."
Chana už ty dvě začínaly unavovat. "Prohlédněte Wynnino oblečení, kabát, všechny kapsy. Podívejte se, jestli nenajdete krystal."
Hedí se zmateně zamračila, ale poslechla. Chanovi se ulevilo, když našla malý krystal studené lampy.
"Promněte ho v rukou," přikázal.
Udělala to, a když se krystal rozzářil, upustila ho.
"Ach!" řekla Korey a s úžasem ho sebrala. "Ten je hezký!"
Chane nedokázal potlačit zasténání - dámy a venkované, všichni jsou to pitomci. "Takže máte světlo. Jdeme."
Korey se protáhla otvorem. V ruce držela krystal a za sebou táhla po podlaze kabát. Hedí ji následovala a temně se na Chana mračila. Sešli dolů po úzkých schodech a stěny kolem nich zvlhly. Když dorazili k patě schodiště, cestu jim zatarasila dřevěná stěna.
"Tady," řekla Korey. "To je brána. Musíme projít skrz."
Světlo krystalu ozářilo řetěz, který se kýval z díry ve stropě. Chane na něj kývl a Hedí ho popadla a pověsila se na něj celou svou ubohou vahou. Brána se zvedla sotva natolik, aby se pod ní Chane protáhl. Na druhé straně našel další řetěz. Podepřel Wynn předloktími a chytil ho, aby dveře podržel. Korey prošla za ním a počkala na Hedí. Chane řetěz pustil a brána se se zaskřípáním svezla drážkami ve stěně zpět k zemi. Otočil se a uviděl, že se ocitli v dlouhém tunelu s vlhkými stěnami, které se ve světle krystalu třpytily.
"Kamenný tunel," zašeptal skoro užasle. "Pod jezerem."
Korey vyrazila a Hedí ji popadla, než stačila utéct příliš daleko. Tunel se mírně zatáčel a dřevěná brána jim brzy zmizela z dohledu. Čím dál šli, tím hlasitěji cvakaly Korey zuby. Ocitli se pod jezerem uprostřed zimy a ona byla bosá.
"Už by to měl být jenom kousek," řekl.
Ztratil pojem o vzdálenosti a jen si přál, aby se nezastavovali. Hedí Progae bylo asi víc zima než dítěti. Sice byla obutá, ale na sobě měla jenom sametové šaty. Wynn byla oblečená do šatů služky a Chane si uvědomil, že jeho vlastní tělo ji nějak nezahřeje. Ale i tak si ji přitiskl blíž a zavrtěl rameny ve snaze zahalit ji do svého pláště.
Tunel končil výklenkem, který byl sotva širší než samotný průchod. Hedí se ve světle krystalu zachytila prvního stupínku žebříku ve stěně a začala šplhat. Chane na okamžik přemýšlel, jak dítě poleze za ní, ale Korey to zvládla. Chane si přehodil Wynn přes rameno a následoval je.
Korey se nad ním protáhla nějakým otvorem ven. Na vrcholku žebříku si uvědomil, že se ocitl v dutině stromu. Zadíval se do nočního lesa a zaposlouchal se, ale neodhalil nikoho kromě ženy a děvčete. Vylezl ven a opět vzal Wynn do náruče.
Pořád jemně sněžilo. Na místech, kde vločky propadly korunami stromů, se země pokryla bílou barvou. Hedí třela rukama Koreyiny paže a snažila se dívku zahřát. Zvedla ji, aby děvče nemuselo šlapat bosýma nohama po sněhu.
Chane odnesl Wynn o kus dál mezi stromy. Našel starou jedli, která přišla o spodní větve, a půdu pod ní nepokrýval sníh. Položil Wynn na zem a pokynul Hedí s Korey, ať si sednou vedle ní.
"Přitáhněte si Wynn blíž a přikryj te ji," řekl, svlékl si plášť a přehodil ho přes ně. "Najdu dříví na podpal."
Prohledal půdu pod stromy, až našel hrst jehličí a listí, které by mohl podpálit. Našel také několik větví, které nalámal na správnou délku. Pak si uvědomil, že nemá křemen, kterým by mohl škrtnout o meč. Pokud něco neudělá, Wynn tady venku zmrzne. Soustředil se na kopeček polosuchého jehličí a listí.
"Je to příliš vlhké. Nebude to hořet," řekla Hedí.
"Ticho."
Chane v mysli načrtl linie světla a symboly. Napřed kruh, pak kolem něj trojúhelník a do rohů mezi tvary čáru po čáře glyfy a znaky. Jeho zrak překryla síť čar a on skrz ně hleděl na hromádku na podpal. Vyrazil z ní malý plamínek. Prskal a praskal vlhkostí. Soustředil se, udržoval plamínek a přidával

nalámané větve, dokud si nebyl jistý, že oheň nezhasne.
"Děkuji," řekla Hedí opatrně, i když se ještě pořád chvěla. "Až začne Em?l prohledávat břeh jezera, oheň mu pomůže nás najít."
Chane si dřepl a přitáhl plášť těsněji kolem tří žen. Wynn byla pořád v bezvědomí, ale přesunuly ji doprostřed. Prohrabal brašnu, vytáhl její krátký háv a zakryl jím jenom ji.
"Myslím, že baron šel dovnitř, aby se vás pokusil najít," řekl Chane a přisunul hromádku nalámaných větví Hedí na dosah. "Na hradě je vítán a je zasvěcen do většiny záležitostí. Až se dozví, že jste zmizela, vydá se vás hledat. Sledujte východ z tunelu. Nedovolte, aby oheň vzplál natolik, aby ho viděli z opačné strany jezera."
"Odcházíte?" zeptala se.
Chane se nedokázal rozhodnout, jestli v jejím hlase slyší starost, nebo úlevu, a nezajímalo ho to. Kdyby zůstal, možná by nakonec musel bojovat o svoji znovunalezenou existenci.
"Dávejte pozor na Wynn," přikázal.
"Postarám se o ni," řekla Hedí Progae. Po dlouhé odmlce dodala: "Děkuji."
Chane se odvrátil a vydal se do lesa, až se nakonec dostal z dosahu světla ohně. Nejednou se ohlédl a zadíval Wynninu spící tvář. Nakonec zmizel ve studené tmě.

Leesil dřepěl v jídelně a začínal být zoufalý.
Vrčení v jižní chodbě utichlo. Do oblouku poradní síně vstoupil vysoký blonďatý voják s vousem, vystrčil ven z místnosti mladého strážce a přikázal mu, ať přivede další muže z hradeb.
Leesil hádal, že je to Omasta. Jeho muži se brzy přiženou chodbami hradu.
Nadcházejícího zmatku určitě využijí Anmaglâhkové. Omasta může odvést Darmoutha na bezpečné místo, ale elfové ho stejně najdou. Leesil v mládí několikrát rozpoutal na hradech zmatek z úplně stejného důvodu. Čím větší hrad, tím lépe to fungovalo.
Omasta se vrátil zpět do poradní síně.
Leesil musel rychle něco udělat a varovat Darmoutha nebo Omastu. Nádvořím se rozlehly hlasy, které se blížily a sílily, a on měl jen jednu šanci. Pokud zprávu rychle nepředá, může to stát život jeho a možná taky Magieru a Chapa.
Než mohl někdo vstoupit dovnitř předními dveřmi, proběhl chodbou a přikrčil se vně oblouku poradní síně. Zbraně nechal v pochvách a protáhl se do komnaty.
Omasta stál nalevo od nejbližšího konce stolu. Při pohledu na Leesila se mu ve tváři objevil šokovaný výraz a Leesil se přesunul na pravou stranu stolu.
Leesil měl na sobě pořád plášť, ale kapuce se mu svezla napůl z hlavy a odhalila dlouhé, téměř bílé vlasy. Barvou kůže, očima i protáhlýma ušima se naprosto lišil od statných mužů z Bojišť. Leesil chápal, že jeho vzhled může někoho překvapit.
A pak uviděl na konci stolu Darmoutha.
Leesilovi se stáhlo hrdlo.
Žaludek se mu sevřel odporem. Tyran stál před ním a byl skutečný a v jeho přítomnosti bledla každá vzpomínka.
Darmouth si oholil tvář a ostříhal vlasy, ale pořád nosil kovem vyztužený, kožený krunýř. Za opaskem měl v pochvách zastrčené dvě dlouhé bojové dýky a také těžký meč s krátkou čepelí. Dbal na vzhled víc než před lety, ale Leesil v něm pořád viděl jen sobeckého tyrana, který ho nutil znovu a znovu zabíjet. Darmouth, který využil jeho matku k…
"Ty!" zařval Darmouth.
Omasta hmátl po meči. "Stráže!"
"Přišel jsem vás varovat," pronesl Leesil s námahou. "Do hradu pronikli nájemní vrazi."
"Ano," odpověděl Darmouth. "Jednoho vidím přímo před sebou."
Leesil uviděl ve vzteklém, zamračeném pohledu stárnoucího tyrana hlad. Omasta zaútočil.
Leesil se překulil přes stůl. Začal se natahovat po dýce na předloktí, ale proti meči by s ní sotva něco zmohl, pokud nechtěl prorazit Omastovu obranu a zabít ho. A tak místo toho tasil pravou čepel.
Omasta oběhl stůl a sekl po něm. Leesil ránu odrazil, až kov zařinčel o kov, pak ustoupil. Opřel se o zeď

a kopl Omastu do brady.
Tvrdé kopnutí trhlo vojákovou hlavou na stranu, ale udržel se na nohou, jen se zapotácel a opřel se o židli s vysokým opěradlem. Darmouth tasil vlastní meč a oběhl stůl. Leesil se vrhl přes desku stolu dřív, než se Omasta stačil znovu napřímit.
"Poslouchejte!" zakřičel a slova se mu na okamžik zadrhla v hrdle. "Já vás nepřišel zabít. Do hradu se dostali elfští nájemní vrazi."
Věřil, že Darmouth je hluboko uvnitř zbabělec jako lidé, kteří všude viděli intriky a zradu a na všech místech potlačovali odpor. Leesil doufal, že Darmoutha jeho vlastní paranoia přiměje poslouchat.
"Lháři," zavrčel Darmouth a zamířil na něj mečem. "Jsi zrádce a lhář jako tvoje matka. Vykuchám tě na západních hradbách a celé město bude přihlížet."
Nenávist, kterou Leesil k Darmouthovi cítil, ho užírala zevnitř.
Omasta se připlížil ke konci stolu a Darmouth obešel druhý konec, aby se k Leesilovi přiblížil z opačné strany. Z Omastových úst vytékal do vousu pramínek krve.
Leesil se snažil přijít na způsob, jak jednoho z nich přinutit, aby ho vyslechl. V obloukovém průchodu se objevilo pět vojáků. Ovládla ho panika a zuřivost a šerá místnost mu vyvstala před očima v ostřejších obrysech.
"Chci ho živého!" zařval Darmouth.

Magiera utíkala jižní chodbou a v patách jí běželi Chap a Em?l. Prolétla kolem rohu na konci chodby právě včas, aby uviděla, jak obloukem vbíhá do poradní haly pět vojáků. Do chodby dolehl Darmouthův hlas.
"Chci ho živého!"
Magiera zahlédla na pravé straně síně Leesila a dech se jí zadrhl v hrdle. Vypadal zoufale a potil se i ve studeném vzduchu hradu. Voják v čele se k němu vrhl a Magiera se rozběhla chodbou.
Leesil ustoupil tak rychle, že voják až zavrávoral, pak se otočil dokola a čepelí rozsekl strážci bok. Muž vrazil do židli a padl k zemi. Omasta mávl na další dva muže a ti vyrazili vpřed.
"Leesile!" zakřičela Magiera.
Uviděl ji a přikrčil se, protože ho napadl další voják.
Strážce, který stál k Magieře nejblíže, se začal otáčet. Zasáhla ho do hlavy hruškou meče tak silně, až zavrávoral a vrazil do muže před sebou. Magiera kopla vojáka do zad a povalila je oba na zem.
Magiera zahlédla Omastu a na zlomek okamžiku to vypadalo, že se jí postaví. Ale otočil se a rozběhl se ke konci stolu. Magiera uviděla vzadu v síni Darmoutha. Omasta popadl tyrana za paži a táhl ho k zadní stěně, i když se Darmouth vzpíral a snažil se mu vytrhnout.
Chap přeskočil muže, které Magiera povalila, a vyhoupl se na stůl. Obrátil se a začal vrčet a ohánět se po mužích, kteří se blížili k Leesilovi. Jeden ze strážců na zemi se vyškrábal na nohy a postavil se Magieře, zatímco druhý hmátl po meči, který mu vylétl z ruky. Em?l se protáhl kolem Magiery.
"Snažte se je nezabít," vyštěkl na ni a přiskočil ke vstávajícímu muži.
Magiera oběhla stůl a vyrazila za Omastou. Když míjela Chapa, jeden z vojáků se odvrátil od Leesila a sekl psovi po hlavě. Magiera zaváhala, připravená vrhnout se přes stůl a zastavit ránu mečem.
Chap uskočil. Voják zasekl meč do hrany stolu, a než ho stačil vytrhnout, skočil mu pes na hruď.
Magiera se rychle rozhlédla.
Leesil bojoval s jedním protivníkem. Em?l zatlačil dalšího vojáka do kouta. Zahlédla, jak se za koncem stolu zvedá hlava - první muž, kterého uhodila. Ucouvla a zasáhla ho plochou stranou meče, až kov zařinčel. Hlava zmizela a Magiera slyšela, jak voják dopadl na podlahu.
Když se Magiera ohlédla, Darmouth byl pryč. U zadní stěny síně stál vedle vlnící se tapisérie osamělého jezdce jen Omasta. Rozběhla se k němu.
"Leesile!" zakřičela a vyhnula se Omastovu prvnímu bodnutí. "Za tapisérií!"
Leesil uskočil od protivníka. Omasta se odvrátil od Magiery, aby ho zastavil, a Magieru polila hrůza. Leesil Omastu zabije, jestli mu neustoupí z cesty. Magiera srazila jeho meč dolů a vrhla se na něj.
Oba narazili do zadní stěny vedle tapisérie, odrazili se od ní a dopadli na podlahu. Magiera se slepě odkulila stranou a vyškrábala se na nohy.

Tapisérie se divoce zavlnila a Leesil zmizel. Omasta se postavil na nohy a obrátil se k ní.
Při vědomí už zůstávali jen tři vojáci. Chap se válel s jedním po podlaze. Em?l dál šermoval s mužem v koutě, protože ten se odmítal vzdát, i když nad baronem nevítězil. Omasta se pokusil vyrazit k tapisérii. Magiera mu před nosem švihla mečem. Poručík ucouvl.
"Uhněte!" zaječel.
"Leesil se snaží Darmoutha ochránit," zavrčela.
Omasta se podíval doleva. První voják, který na Leesila zaútočil, ležel schoulený na podlaze s rozseknutým bokem.
Magierina poslední naděje zmizela. Omasta jí nikdy neuvěří.
Em?l sekl protivníka čistě do ramene, muž vykřikl a upustil meč. Baron se rozmáchl pěstí, muže uhodil, ten se otočil a dopadl na podlahu. Chap kousl vojáka, s nímž bojoval, do obou zápěstí, takže muž ucouvl beze zbraně ke stolu a pes zavrčel pokaždé, když se pokusil pohnout.
Strážce, kterého Magiera dvakrát udeřila, se na opačném konci stolu začal znovu zvedat. Em?l zvedl nohu a nakopl ho.
Omasta to všechno viděl a zdálo se, že ho Em?lův čin šokoval. Znovu se zadíval na tapisérii a na Magieru.
"Nedělejte to," varovala ho. "Je po všem. Musíte mi věřit."
Posunul se dopředu. V očích neměl strach, ale ani se na ni hned nevrhl. "Uhněte, Magiero… hned."
Nechtěla mu ublížit a bylo zjevné, že ani on nechce ublížit jí. Jestli má Leesil ochránit celou provincii, musí Omastu zadržet.
Magiera se pohnula spolu s Omastou. Tvář mu naplnil vztek. Tentokrát sekl tvrdě. Vykryla ránu mečem, ale oba pod silou úderu zavrávorali. Magieřino podráždění se proměnilo v zuřivost a všechno kolem se jí před očima zostřilo.
Rozbolela ji čelist a místnost se rozjasnila.
Omasta se jí zadíval do očí a zaváhal.
Magiera provedla klamný výpad a on ho odrazil. V okamžiku, kdy se čepele srazily, zaútočila zdola. Nabrala ho ramenem pod hrudní koš a přirazila ho ke stěně. Narazil na kámen a Magiera uskočila dřív, než ji mohl bodnout krátkým mečem. Podklouzla mu noha, ale nespadl. Zabručel a máchl po ní. Magiera se otočila, uhnula stranou a sekla mečem po jeho zbrani.
Hroty čepelí narazily na podlahu a síní se rozlehlo hlasité kovové zařinčení. Dupla mu na meč, napřímila se a zahnala pěstí. Omasta zavrávoral, když mu vytrhla zbraň z ruky. Magiera udeřila a vložila do rány celou váhu.
Zasáhla ho pěstí do tváře a klíční kosti a Omasta se zhroutil na zem, kde zůstal bez hnutí ležet.
Na nohou se držel už jen Chapův protivník. Em?l ho popadl za krk a uhodil ho hruškou meče do čela.
Magiera lapala po dechu a vnitřnosti jí spaloval hlad. Odhrnula tapisérii stranou a předpokládala, že ji ostatní budou následovat.

Darmouth prchal dolů ze schodů z poradní síně do kanceláře starého seržanta. Ještě před chvílí jedl večeři s Omastou v bezpečí vlastní pevnosti a teď do hradu pronikl jediný zrádce, který mu kdy utekl. Nikdy nezapomněl. Když Leesila nenašli, začal Darmoutha požírat jako nákaza vztek. Nemohl dovolit, aby tak užitečný nástroj padl do rukou někomu jinému, obzvláště ne panovníkovi na Bojištích.
Em?l se spolčil s míšencem. Darmoutha obklopovala zrada a mohl se spolehnout jen na Omastu.
Zprudka odhrnul stranou tapisérii u paty schodiště a vstoupil do kanceláře.
Na podlaze tam spali jeho vlkodavi. Kana, ta největší, zvedla hlavu a zamrkala. Vypadala omámeně a vyčerpaně. Darmouth neměl čas se s nimi zdržovat. Pospíšil si dveřmi do skladiště a zamířil obloukem ke dveřím do rodinné hrobky.
Síň zrádců měla nejpevnější dveře ze všech na celém hradě.
Darmouth vytáhl klíč, aby ozdobné dveře odemkl, ale chvíli se mu to nedařilo. Jakmile je otevřel, vstoupil dovnitř.
Na sloupech neustále hořely malé ohňové koše za mrtvé a osvětlovaly místnost teplou oranžovou září. Zevnitř byly na dveřích železné háky a on se natáhl po dubovém trámu, který stál opřený o zeď.

Najednou dveře někdo rozrazil, takže zasáhly Darmoutha do ramene, až se zapotácel.
Zachytil se otcovy rakve. V rameně mu bolestivě bušilo.
Ve dveřích stál Leesil - ten odporný zrádce - a lapal po dechu.
Vypadal jako nějaký šílený tvor z lesnatých kopců pod horami. Kápě mu spadla na záda a skoro bílé vlasy rámovaly úzkou tvář, která se leskla potem. Jantarové oči ve světle ohňů jiskřily.
Darmouthova zuřivost polevila. Věděl, čeho je Leesil schopný.
Leesil udělal krok do místnosti a pohled mu zalétl mezi rakve Darmouthova otce a děda. V očích se mu objevil klidný výraz.
Uplynulo už mnoho let a Leesilova tvář se změnila. Darmouthovi se v mysli vynořilo zvláštní poznání.
Vypadal jako jeho matka… Syn zrádkyně.

KAPITOLA 17

Magiera se rozběhla k ukrytému schodišti. Z chodby k ní dolehl křik a kroky. Slyšela, jak ji Chap s Em?lem v těsné blízkosti následují.
I ve tmě viděla jasně. Zahlédla, že východ pod schody zakrývá závěs. Odhrnula ho stranou. Vstoupila do komnaty se židlí a stolem, na jehož desce ležely zlámané brky. Vrátili se do opuštěné kanceláře, ze které vedly dveře do skladiště.
Vedle dveří spali dva vlkodavi. Oba psi vypadali unaveně a vysíleně. Magiera je ignorovala a pospíšila si do skladiště.
Rozhlédla se a zapátrala po Leesilovi. Prošla mezi naskládanými bednami a uviděla, že ozdobné dveře za prostředním obloukem vpravo jsou otevřené.
Leesil stál za prahem Darmouthovy rodinné hrobky a byl k ní otočený zády. A za dvěma kamennými rakvemi na podstavcích uviděla Magiera tyrana.
Při tom pohledu se jí ulevilo jen částečně. Leesil zahnal Darmoutha na místo, kde se mohli zabarikádovat. Museli jenom zavřít vojevůdce do hrobky a počkat, až jednotky vyženou Anmaglâhky z hradu. Magiera odmítala ponechat Leesila uvnitř o samotě. Dorazila ke středovému oblouku jenom několik kroků od dveří.
Ze stropu hrobky seskočily dvě šedé postavy a dopadly na zem po vnějších stranách rakví.
Magiera ztuhla. Oba muži byli oblečení do zavázaných plášťů s kápěmi a spodní část tváře jim zakrývaly šátky. Jejich oblečení mělo různé barvy od uhlově černé po lesní zelenou. Muž vpravo byl vyšší než Darmouth.
Anmaglâhkově. Čekali tady na ně. Nějak věděli, že sem Darmouth přijde.
Ze severního a jižního schodiště se k nim blížily zvuky kroků. Magiera nevěděla, jestli míří jejich směrem, nebo ne, a neměla čas se o tom přesvědčit. Pokud by Darmouthovi muži zasáhli a pokusili se Leesila zatknout, nevěděla, kam až by elfové zašli, aby dokončili úkol. Zásah špatně informovaných vojáků by všechno jenom zhoršil.
Magiera se ohlédla po Chapovi s Em?lem, kteří se k ní blížili zezadu. Em?l se zadíval kolem ní do hrobky a z obličeje mu vyprchala všechna barva.
"Zadržte každého, kdo sejde dolů," řekla a doufala, že se jim to povede.
"Počkejte…" začal Em?l.
Magiera vtrhla do hrobky a zabouchla dveře. Poslední věc, kterou viděla, byly Chapovy nastražené uši a užaslý výraz.
Všechny oči v místnosti se obrátily k ní.
Magiera zůstala stát zády ke dveřím. Všimla si dřevěného trámu, popadla ho a zarazila do háků, čímž je všechny uvěznila uvnitř.

Leesil vytáhl čepel a napřáhl prázdnou ruku k Darmouthovi. "Ustupte."
Anmaglâhkové se posunuli podél vnějších stran kamenných rakví k tyranovi. Jakmile se Leesil na jednoho z nich vrhne, druhý napadne Darmoutha. A Magiera byla za ním.
Věděl, jak silná dokáže jako dhampir být, ale obával se, že v uzavřeném prostoru by to proti jednomu z

elfů nemuselo stačit. Potřebovala pro meč víc prostoru než on pro čepel.
Leesil se rozhlédl po místnosti. Vpravo a vlevo se mezi obyčejnými, kamennými sloupy nacházely dva oblouky. Vzpomněl si na dvoje zazděné dveře v chodbě a uvědomil si, že zde dříve bývaly tři oddělené místnosti. Prostor za oblouky byl skoro úplně temný, protože ohňové koše osvětlovaly především středovou místnost s rakvemi. Darmouth tolik toužil po tom, aby jeho nadvláda byla právoplatná, že zde asi uložil k poslednímu odpočinku mrtvé, kteří by potvrdili jeho následovníky jako pravé krále.
Opačná stěna místnosti byla tlumeně osvětlená, takže Leesil viděl jenom řady a řady temných děr v kameni. Jejich obsah však světlo ohňových košů neodhalovalo.
Darmouth byl stále připravený k boji a sledoval všechny v místnosti. Pak obrátil zrak k Leesilovi.
Leesila naplnila prázdnota, když uviděl, jak se z mužova pohledu vytratil všechen strach.
Darmouth popadl masivní jílce válečných dýk a vytáhl dlouhé čepele z pochev u opasku.
"Pojď, chlapče," řekl. "Pošlu tě za tvojí matkou!"
Leesilovy myšlenky zmateně ztuhly. Matka je přece u svého lidu. Co tím Darmouth myslel?
Vojevůdcovy zbraně byly dlouhé jako předloktí a u jílce širší než dlaň. Jejich ostří se táhla rovně k špičatému hrotu a středem každé čepele vedla tenká rýha, která čepele zesílila.
Darmouth zestárl. Leesil byl ale přesvědčen, že by se ani zamlada nedokázal postavit v uzavřených prostorách jednomu Anmaglâhkovi, natož dvěma. Leesilovo zděšení zesílilo, když si uvědomil, že Darmouth je připravený zemřít… jen aby ho zabil.
Elfové sledovali Leesila koutkem oka, ale pozornost soustředili na hlavní cíl. Leesil jim neviděl do tváře, ale vysokému a statnému elfovi visely do čela zpod kápě prameny stříbrných vlasů. Kolem oka se mu táhly dlouhé jizvy.
"Ustup," řekl Leesilovi a ukázal na Darmoutha. "Jeho život skončil a ty ze všech lidí na světě máš nejmenší důvod ho chránit."
Choval se jinak než Sgäile, Anmaglâhk, se kterým se Leesil setkal v Bele. Tento elf byl chladný, ale zdvořilý, jako by o něco žádal a čekal na Leesilovu odpověď. Mluvil dokonalou belaskijštinou s melodickým přízvukem. Jeho slova Leesila zasáhla.
Elf ho znal - nebo aspoň věděl, kdo je - a také věděl, že byl část života tyranovým otrokem.
"Nemůžu," odpověděl Leesil a na okamžik v něm vzplála malá naděje, že se mu podaří jim všechno vysvětlit. "Když ho zabijete, budou zdejší lidé trpět ve válkách, ke kterým dojde, mnohem víc, než teď trpí pod jeho nadvládou."
Starší elf prohodil několik slov elfsky ke svému společníkovi, pak zmlkl. Leesil poznal, že čas mluvení pominul. Oba elfové se prosmýkli oblouky do temnoty za nimi.
Snažili se Darmoutha obklíčit z obou stran.
Magiera proběhla zprava kolem Leesila a vyrazila za starším Anmaglâhkem. Leesil skoro vykřikl. Nechtěl, aby se postavila tomu, který byl už od pohledu lepší. Mladší elf se vrhl na Darmoutha z oblouku vlevo a Leesil nemohl než přispěchat tyranovi na pomoc.

Magiera sekla po starším elfovi a doufala, že ho tím zastaví a zatarasí mu cestu k Darmouthovi.
Obrátil se, ale jen na okamžik. Když její čepel klesla, skočil.
Nohou se dotkl sloupu asi v jeho půlce a rukou, ve které držel dýku, se zapřel o strop.
Magiera se setrvačností prohnala pod ním a uslyšela, jak za ní dopadl na zem. Nedokázala by se dost rychle otočit, a tak se slepě ohnala mečem. Zazvonil o kamenný sloup ve chvíli, kdy dokončila otočku. Zahlédla, jak zmizel obloukem do střední části místnosti. Magiera se obrátila na opačnou stranu, aby se dostala mezi něj a Darmoutha.
Věděla, že se pokusí dýkami prorazit její obranu. Věděla, že podcení její sílu.
Nebojovala teď s nemrtvým, ale bylo to v podstatě stejné, pokud nezabije ona jeho, zabije on ji. Leesil by zůstal sám s dvěma Anmaglâhky. A to by nezvládl, ani kdyby nemusel bránit Darmoutha.
Zuřivost jí dodala sílu a rychlost a potřebovala obojí, aby mu stačila. Vysoký elf se na ni vrhl z místa mezi sloupy a kamennou rakví.
Magiera obrátila meč a sekla v úzkém prostoru nahoru. Vyskočil, jak doufala, odrazil se od víka rakve a opřel se nohou ze strany o vrchol sloupu. Čepel mu prolétla kolem obličeje a on se otočil do strany. Než

na ni mohl skočit, Magiera obrátila seknutí směrem dolů.
Hrot meče mu rozsekl na rameni plášť i roucho a ona cítila, jak pronikl hlouběji a na okamžik se zadrhl.
Otočila se a sekla rovně nad víkem rakve, kde musel přistát. Ale nebyl tam.
Do levého ramene se jí zabodla ostrá bolest.
Magiera zahlédla koutkem oka tmavou ruku držící rukojeť dýky. Půlka čepele jí pronikla zbrojí. Protáhl se obloukem, přistál na zemi za sloupem a bodl ji dřív, než si ho všimla.
Magiera sekla dozadu po jeho ruce. Vytrhl dýku a ustoupil, takže ho jasně viděla. Vrhla se na něj.
Nabrala jej do hrudi a přirazila ke sloupu. Z levého ramene jí do těla vystřelila ještě silnější bolest.
Magiera se odkulila stranou, zavrávorala a znovu zvedla meč. Ze tmy za sloupem vylétla šedá skvrna.
Mageria se vrhla kolem jedné strany rakve a postavila se před další oblouk, než mohl znovu proniknout do středu místnosti.
Jak s ním mohla bojovat, když ho neustále ztrácela z očí? Rameno ji bolelo, ale hlad pomalu zastíral bolest. Někde za ní zaškrábal kov o kámen, ale Magiera se neodvažovala odtrhnout oči od protivníka a ohlédnout se po Leesilovi.
Ve tmě za obloukem se k ní elf v podřepu otočil. Kolem díry v tunice nad klíční kostí se mu šířila tmavá skvrna. Zranila ho.
Magieře se v ústech vysunuly zuby a rozbolela ji čelist. Otevřela ústa, aby uvolnila tlak, a elfovi v očích zableskla nejistota.
"Mrtvá zrůdo!" zašeptal.
Viděl její zuby, oči a bledou kůži.
"Ne," odpověděla Magiera namáhavě. "Něco mnohem horšího."
Pohnul se k ní, ale mnohem pomaleji než dřív. Zvedla meč, aby zablokovala seknutí dýkou, a on se zaklonil a vykopl. Zasáhl ji do ruky, ve které držela meč.
Meč vylétl Magieře z ruky. Než přistál na podlaze, elfova noha dopadla na zem a on zavrávoral. Ztráta krve nebo bolest ho přiměly klopýtnout.
Magiera vytrhla z pochvy u opasku dýku a sekla ho do tváře. Ale on se vypařil jako dým ve tmě a dýka protnula jen vzduch. Než se stačila otočit, zasáhl ji.
Dýka jí pronikla zbrojí otvorem pro pravou ruku.
Cítila, jak čepel sklouzla, a místo aby ji bodla, jen ji řízla. Ale bolest byla i přesto tak ostrá, až se zazmítala, klesla na koleno a dýka jí vypadla z ruky.
Hlad, který cítila, najednou zpomalil jeho pohyby. Zabořila mu levou pěst do břicha.
Hodně ale za ten pohyb zaplatila, protože bolest v rameni se zostřila. Ani necítila, jak ho zasáhla, ale jeho tělo zavrávoralo dozadu a on se vpotácel do prostoru za obloukem.
Na chvíli zůstali oba klečet, lapali po dechu, krváceli a mračili se na sebe.
Magiera si všimla, že elfovy velké oči rámují vrásky. I přes bolest a hlad přemýšlela, co se právě stalo.
Našel mezeru v její obraně a ona ho nedokázala zastavit. Mohl ji bodnout do hrudi. Pokazil to? Sklouzla mu v poslední chvíli dýka? Nebo se jen pokusil znehybnit jí paži, ve které držela dýku?
Najednou vytřeštil vyděšeně oči a zadíval se za ni.
"Grôyt'ashia… ne!" vykřikl zpoza šátku, který mu halil spodní část tváře. "Mortajh wearthasej-na Léshil!"
Magiera se v hrůze otočila.

"Darmouthe, držte se zpátky!" zakřičel Leesil.
Zvedl čepel, a když obcházel opačný konec rakve, vytáhl i druhou. Pořád doufal, že se vojevůdce do boje nezaplete. Byla to hloupá, pošetilá naděje, jako kdyby doufal, že vzteklý pes nezaútočí na všechno, co se pohne.
Mladý elf vyměnil jednu z tenkých dýk za ostrý nůž, který dokázal přeříznout i kosti a který měl Leesil zastrčený za opaskem. Zadíval se na Leesilovy čepele a v mžiku je zhodnotil pohledem. Pak se proměnil v rozmazanou šmouhu nohou a rukou. Utočil v krátkých, kontrolovaných výpadech.
Leesil přímý útok neočekával. Sekal a bodal čepelemi a snažil se udržet si elfa od těla.
Po straně uviděl záblesk oceli.
Přikrčil se za rakev a uslyšel náraz kovu na kámen. U boku se mu objevily těžké, silné nohy. Jedna se

zvedla, aby ho rozdrtila.
Zaútočil na něj i Darmouth. Tolik ho toužil zabít, že byl připravený obětovat i vlastní život. A Leesil ho přesto musel udržet naživu.
Leesil vyrazil ze dřepu ostře do strany a ramenem zachytil podrážku Darmouthovy boty. Pak ho uhodil rukou zezadu do kolena a celým tělem mu strčil do nohy. Darmouth se převrátil a dopadl rameny tvrdě na kamennou podlahu.
Elf okamžitě zaútočil nožem na Leesilův obličej. Leesil otočil hlavu a stříbřitá čepel mu prolétla vlasy nad uchem.
Leesil se zapřel hroty čepelí o podlahu. Na levém koleni se obrátil zády k elfovi a vykopl pravou nohou dozadu.
Zabořil elfovi podpatek do břicha. Setrvačnost obrátila Leesila dokola. Elf zůstal po kopanci předkloněný a Leesil po něm sekl pravou čepelí.
Mladý elf se zaklonil a hrot čepele mu protrhl kápi v úrovni krku.
Leesil vstal. Nezpůsobil sice žádné vážné zranění, ale roztrhl muži šátek pod bradou. Tenké říznutí po straně elfova krku začalo krvácet. Leesil uslyšel, jak se Darmouth namáhavě škrábe na nohy, a ohlédl se po něm.
Vojevůdce se zvedl na koleno a čepele měl připraveny.
"Trúe!" zakřičel elf a vypadalo to, jako by klel.
Leesil se zprudka otočil. Elfův zahnutý nůž zmizel, ale Leesil neslyšel, že by zarachotil o podlahu. Kolem dlaně a mezi tenkými prsty se mu něco zalesklo.
"Grôyt'ashia… ne!" zakřičel melodický hlas. "Mortajh wearthasej-na Léshil!"
Jméno… a nějaký rozkaz? Slova pronesl druhý Anmaglâhk, ale Leesil neslyšel, že by se k němu někdo blížil zezadu. Magieře se muselo podařit staršího elfa nějak zadržet.
Mladý elf odvrátil oči od Leesila a zadíval se do místnosti za ním. Setřásl ze sebe rozkaz, nakrčil hladké snědé čelo a zamračil se na Leesila.
"Trúe!" vyplivl znovu a vrhl se na něj.
Leesil sekl levou čepelí vzhůru. Elf uskočil, zvedl nohu a lehce přistál na rakvi. Pak mu zmizel z dohledu.
Před Leesilovýma očima se mihlo něco tenkého a stříbrného.
Jeho mysl naplnilo zděšení, protože mu najednou hrdlo sevřel drát. Elf jím trhnul vzhůru, až narazil zády na rakve. V tom okamžiku Darmouth napadl Leesila dýkami.
Leesil pustil čepele a hmátl dozadu za hlavu po rukách elfa. A kopl Darmoutha mezi nohy.
Vojevůdce zasténal a předklonil se. Leesila šokovalo, když elf nakopl Darmoutha do obličeje.
Vojevůdce odlétl z dohledu a drát kolem míšencova krku se utáhl.
Skříňka, kterou měl Leesil přivázanou na zádech, zaskřípala o okraj rakve. Než ho mohl elf zvednout z podlahu, Leesil se odrazil a přehodil nohy přes hlavu. Překulil se na kamenném víku přes protivníka a přistál přímo na elfovi.
Leesil klečel na nepřítelových ramenou a elf se na něj mračil mezi jeho stehny. Stisk však nepovolil, a naopak drát ještě víc utáhl.
Leesil nemohl dýchat a nemohl se osvobodit.
Sáhl po zahnutém noži za opaskem.
"Grôyt'ashio, nech toho!" zakřičel hlas. "Léshile… nezabíjej jednoho ze svých!"
Komnata před Leesilovýma očima potemněla. Praštil rukou mezi kolena a popadl elfa za tvář.
Viděl už jen jasně plápolající ohně v koších. Přitlačil elfovi hlavu na stranu a konečně se mu podařilo vytáhnout malý zahnutý nůž z opasku. Bodl jím těsně vedle své druhé ruky.
Zabořil čepel tak hluboko, až narazil na odpor, pak jí trhl do strany.
Drát kolem krku ihned povolil.
Leesil se zalkl, protože se nebyl schopen pohmožděným hrdlem nadechnout. Elfovo tělo pod ním se vzepjalo. Lapal po dechu a slyšel přitom zvuky, jako by se někdo topil. Ruce měl teplé a vlhké jakoby od oleje. Komnata se postupně rozjasnila.
Nahrbil se a podíval se dolů. Ruce a stehna mu potřísnila krev, která pořád ještě stříkala z elfova podříznutého hrdla.

Leesil zavrávoral dozadu a skutálel se z rakve. Nasával do plic vzduch, ale nohy se mu podlomily a všechno se mu před očima na okamžik roztočilo. Dopadl na kolena na podlahu hrobky.
Magiera klečela před obloukem na opačné straně místnosti. Levé rameno a rukáv vlněné košile měla nasáklé krví. Z otvoru pro ruku na pravé straně se jí na košili šířila další krvavá skvrna. Tvář měla zbrocenou potem a duhovky úplně černé. Zírala na něj a nehýbala se.
Za ní a jen sotva v dohledu klečel starší Anmaglâhk. Tuniku pod límcem pláště měl potřísněnou krví. Držel se za bok a hleděl na Leesila a na tělo svého společníka, roztažené na víku kamenné rakve.
Darmouth se odplazil k zadní stěně s tmavými otvory. Pořád se choulil a sténal, ale vyškrábal se na nohy. V ruce držel jednu z bojových dýk. Leesil se s námahou postavil a zavrávoral k vojevůdci, ale nespouštěl přitom staršího Anmaglâhka z očí.
Elf vyskočil na nohy. Když zamířil k protější straně oblouku, aby Magieru obešel, také se rychle postavila.
"Magiero, zůstaň, kde jsi," řekl Leesil.
Pronesl slova chraplavým hlasem, ze kterého ho ještě víc rozbolelo v krku. Blížil se k Darmouthovi u zadní stěny, ale tak, aby zastoupil elfovi cestu.
"Léshile!" pronesl elf zadýchaně, ale nelítostně, a střelil pohledem po vojevůdci. "Prolil jsi krev jednoho ze svých, kvůli tomuhle?"
"Odkud mě znáš?" zachraptěl Leesil. "Odkud znáš moje druhé jméno?"
Darmouth se k nim obrátil čelem. Zmateně zvedl dýku. "Táhněte mi z cesty… oba dva!"
Anmaglâhk se zadíval na zadní stěnu. Zavrávoral a na okamžik zmlkl. Pak se znovu otočil k Leesilovi.
"Podívej se na stěnu," zašeptal elf. "Podívej se, jestli v ní taky nenajdeš jednoho ze svých."
Leesil nepolevil v ostražitosti. Obrátil hlavu jen natolik, aby viděl otvory ve zdi, ale nespustil přitom z elfa oči. Byl už blízko, tak blízko, že viděl, co se ukrývá v řadách a řadách děr v zadní stěně.
Lebky.
Nebyly to hnijící hlavy zločinců nebo nevinných, nabodnuté na kopích na městských hradbách. Tyhle kosti byly dočista vyvařené a naleštěné, vystavené jako trofeje, a jeden dvojnásobně velký otvor ukrýval dvě.
Ta bližší se ničím nelišila od ostatních lidských, ale lebka vedle ní měla výraznější rysy. Byla trochu protáhlá. I bez masa a kůže měla víc trojúhelníkový tvar než hlava vedle ní a končila úzkou čelistí a bradou. Oční důlky měly také podivný tvar - byly mnohem větší než lidské a vypadaly jako slzy. Druhá lebka byla také trochu menší než první.
Člověk - muž - a žena - elfka. Spolu i ve smrti.
Leesil slyšel, jak na dveře hrobky za ním někdo buší. Komnata kolem znovu potemněla a jediná věc, kterou viděl jasně, byl pár lebek.
Spolu… jeho rodiče… vždycky spolu.
"A přidám k nim i tvoji, ty chátro," zavrčel Darmouth s námahou. "Už brzo. Teď uhni stranou!"
"Stálo to za to?" zeptal se Anmaglâhk Leesila a v hlase mu zaznívala zlost a zášť. "Stojí jeden člověk nebo tisíc za to, co jsi ztratil?"
Leesil Darmoutha ochránil - ale proč? Zadíval se na něj.
Vojevůdce se zamračil, ale musel z Leesilovy tváře něco vyčíst. Darmouthovi se ve tváři usadil ledový, potěšený výraz, jako by před sebou viděl trpět dalšího z rádoby zrádců.
"Leesile… ne," zašeptala Magiera.
Podíval se na ni. Hleděla na něj a oči už neměla černé, nýbrž plné strachu. Vzpomněl si na dobu, kdy mu záleželo jen na ní. Jen na ní. Kéž by byl jeho život zase tak prostý.
V mysli znovu uviděl matku, Cuirin'n?n'u… Nein'u… jak sedí v křesle u okna v ložnici a češe si dlouhé, zářivé vlasy. Pod klidným výrazem se vždy ukrýval stesk, kterého ji Leesil nedokázal zbavit.
Kéž by teď dokázal vyříznout ze své mysli a srdce bolest.
Leesil se vrhl na Darmoutha.
Vojevůdce bodl bojovou čepelí přímo do Leesilovy hrudi.
Ale Leesil to viděl a bodnutí mu připadalo pomalé a slabé věkem. Aniž by se zastavil, obrátil se k vojevůdci bokem, takže dýka sklouzla po kovových kroužcích, které měl vpletené do zbroje.

Leesil vrazil zahnutý nůž Darmouthovi do hrdla.
Magiera někde vzadu křičela, aby přestal.

Magiera sledovala, jak Darmouth padá k zemi.
Leesil stál tiše nad svojí obětí jako další kamenný sloup v hrobce.
Darmouth popadl rukama dýku a klesl na podlahu. Leesil ji zarazil tak hluboko, že v krku zmizela i polovina jílce. Trvalo dlouho, než se přestal dusit a zůstal nehybně ležet. Leesil se nepohnul.
Magieru naplnila otupělost. Všechny emoce z ní odplynuly. Všechno, co dnes v noci udělali - zabili Farise a Ventinu, zranili nebo zabili tolik vojáků, a dokonce přestali pátrat po Wynn - mělo za cíl zachránit tyrana. A všechno bylo k ničemu.
Leesil zavraždil Darmoutha.
Potřebovala pomoc. Potřebovala Chapa. Rameno a bok ji znovu začaly bolet.
A někdo dál bušil na dveře hrobky.
Magiera se k nim vrávoravě rozběhla. Vytrhla dřevěnou závoru a odhodila ji stranou. Dveře se zprudka otevřely.
Stál v nich Chap s Em?lem a baron ještě pořád držel v ruce petlici. V dohledu nebyli žádní vojáci. Možná že bez pána a Omasty nevěděli, co mají dělat.
"Ach, nemilosrdní svatí," zašeptal Em?l, když se zadíval kolem Magiery na opačnou stranu místnosti; pak pevně zavřel oči. "Zklamali jsme."
Magiera se obrátila, prošla mezi nimi a tělem mladého elfa a opřela se o kamennou rakev. Nedokázala se přimět přistoupit k Leesilovi. Pořád hleděl na dvojici lebek ve velké díře ve stěně.
V očích starého Anmaglâhka se objevilo podivné zadostiučinění, pak se otočil k ní.
"Dotkni se jí," řekl Leesil, "a já zabiju tebe i všechny, které miluješ."
Magiera mlčela. Věřila, že se Anmaglâhk nepokusí zabít už nikoho v místnosti. Nezabil ji, ani když mu odmítala ustoupit z cesty. Ale otázkou pořád zůstávalo proč.
"Nemysli si, že to mění něco na tom, co jsi provedl," vyplivl elf na Leesila. "Prolil jsi krev a zabil jednoho ze svých. Trúe… zrádče!"
Chap se prohnal kolem Magiery k Leesilovi a plně se přitom soustředil na Anmaglâhka. Jeho zavrčení přešlo v sykot, který Maigera od psa ještě nikdy neslyšela. Leesil se přiblížil k zadní stěně a k velké díře v ní.
"Lháři a řezníci," zašeptal, "každý z vás… a to je to jediné, co s vámi mám společného."
Při pohledu na Chapa stáhl elf obočí a zašeptal. "Majay-h?… A nejsme takoví lháři, jak si myslíš."
Pomalu se protáhl kolem Leesila a Chap ho obešel, aby zůstal mezi nimi. Elf přistoupil k padlému společníkovi, stáhl jeho tělo z rakve a přehodil si ho přes rameno. Vůbec si nevšímal krve, která mu vsákla do pláště na zádech. Magiera přemýšlela, jak se ještě vůbec drží na nohou, natož aby nesl takové břemeno.
Než se mohl vydat ke dveřím, Chap vyskočil na víko rakve a zavrčel na něj. Elf ucouvl.
Chap se zahleděl průzračnýma očima do jantarových očí elfa. Pes ztichl a nastražil uši. Hleděli na sebe tak dlouho, až se Magiera začala divit, co se děje. Chap najednou přitiskl uši k hlavě, vycenil zuby a jeho vrčení sílilo.
"Chape?" řekla Magiera.
Pes se naklonil k Anmaglâhkovi a čelisti se mu chvěly, jako by se chystal elfovi rozsápat obličej. Chap vrčel zuřivostí a řval žalem. Zvuk se odrážel od stěn a duněl Magieře v uších.
"Chape!" zakřičela přes rámus. "Nech ho být!"
Pes sebou trhl a zmlkl. Elf potřásl hlavou a pomalu se začal bokem přesouvat ke dveřím, aby měl všechny v místnosti na očích.
Chap Anmaglâhka sledoval, dokud Em?l neustoupil od dveří, aby ho nechal projít.
Em?l vešel dovnitř, zastavil se za Magierou a s hlubokým povzdechem se zadíval na Darmouthovo tělo.
"Vím, že jste udělali, co bylo ve vašich silách, abyste je zastavili, ale jsme zničeni. Během několika dní se rozpoutá krveprolití, a až se zpráva donese do jiných provincií…"
"Musíme jít," zašeptala, pak s obtížemi zvýšila hlas, "hned. Nemůžeme tady zůstat."

"A co Hedí s Wynn?" zeptal se Em?l.
"Budeme doufat, že se dostaly ven," odpověděla s očima upřenýma na Leesila. "Vojáci brzy začnou pátrat i v podzemí. Nemůžeme dál bojovat a už neexistuje naděje, že by se nám podařilo prohledat horní patra."
Em?l ji neposlouchal. Sledoval také Leesila.
Leesil si svlékl plášť. Opatrně vzal do ruky matčinu lebku a vložil ji do pláště. To samé udělal i s otcovou.
Magiera se snažila Em?la mlčky přimět, aby se neptal, co se stalo, protože by mu nedokázala odpovědět. Neuvědomila si, že vedle ní stojí Chap, dokud jí neolízl ruku.
Zakňučel, udělal několik rychlých kroků k Leesilovi a dvakrát zaštěkal. Ale Leesil ho ignoroval a jen si tiskl plášť k hrudi. A tak Chap štěkal dál, vždy dvakrát rychle za sebou.
Em?l sebou při tom zvuku trhl. "Řekněte mu, ať toho nechá. Mě neposlechne."
"Znamená to ‚ne'," řekla, ale nechápala, co jim chce Chap říct.
Bez Wynn a mluvící kůže se nedalo pochopit, co Chapa tolik rozrušilo. Magiera mohla jenom hádat. Odmítal přijmout, že Nein'a před lety zemřela.
Chap kňučel a vrtěl hlavou ze strany na stranu.
"Dost," řekla a položila mu ruku na záda. "Musíme jít."
Magiera sebrala meč a dýku a zamířila ke dveřím. Ostatní ji následovali a Em?l za nimi zamkl dveře.
Nikdo Darmoutha nějakou dobu nenajde. Leesil nesl své břemeno, ale odmítal se na ni podívat. Nezajímalo ji to. Nechtěla se na něho dívat ani s ním mluvit. Zavedla je k celám a k lucernám, které tam nechali. Prošli celou, pak otočnou zdí, dolů po schodech a bránou a ani je za sebou nezavřeli. Celou dobu, co kráčeli tunelem, běžel velice rozčilený Chap vedle Leesila.

Welstiel uslyšel v podzemí za sebou hluk a připlížil se k patě jižního schodiště. Chodba byla dlouhá, ale viděl až na její opačný konec a na severní schody, které vedly nahoru. Magieru ani její společníky nikde nezahlédl.
V příšeří rozeznal ozdobné dveře před skladištěm. Otevřely se.
Vyšla z nich vysoká postava v kápi, která přes rameno nesla podobně oděné tělo.
Anmaglâhk. Welstiel ustoupil na schody.
Slyšel, jak elf dýchá, ale jeho společník byl mrtvý. Elf prošel mezi oblouky do skladiště a Welstiel ho ztratil z očí.
Posadil se, čekal a snažil se ovládnout nutkání připlížit se ke dveřím a nahlédnout dovnitř.
Magiera s ostatními vyšla ven a zamířila stejným směrem jako postava v kápi. Baron Milea se zdržel jen tak dlouho, aby dveře zavřel.
Leesil šel s Magierou, ale Welstiel poznal, že něco není v pořádku. Byl strnulý, k hrudi si tiskl sbalený plášť a kráčel tak pomalu, že ho baron s ustaraným pohledem předběhl. Magiera průvod vedla a ani jednou se po Leesilovi neotočila.
Rameno jí krvácelo a vypadala vyčerpaně, ale pořád stála na nohou. Welstielovi se ulevilo jen trochu. Byl zvědavý, dokonce až úzkostně, na to, co se stalo v komnatě.
Všichni čtyři zmizeli z dohledu.
Welstiel ještě chvíli počkal, pak se tiše připlížil ke kůži pobitým dveřím a otevřel je.
Napřed uviděl jenom dvě kamenné rakve mezi temnými oblouky po stranách. Jedna byla potřísněná krví. Zadní stěna byla plná malých, temných otvorů a na zemi leželo tělo. Welstiel vstoupil mezi kamenné rakve.
Darmouth ležel mrtvý v kaluži vlastní krve. Z hrdla mu trčel jílec nože. Ve většině děr ve stěně ležely lebky.
Welstiel naprosto nechápal, co to znamená. Dozvěděl se Leesil něco o osudu svých rodičů? Zanechá plánu vydat se na území elfů? Welstiel se obrátil ke dveřím.
Ze severního schodiště k němu dolehl hlas, který vykřikoval rozkazy. Byl to Omasta a Welstiel si pospíšil do skladiště a do míst, kde zmizeli ostatní. Přes most se rozhodně ven nedostane.
Opatrně nahlédl pootevřenými dveřmi do chodby s celami. Nikdo, koho zahlédl odcházet, v ní nebyl.

Neslyšel ani kroky. V jedněch dveřích zahlédl těsně nad petlicí díru. Otevřel je.
Před sebou spatřil otočenou zadní stěnu cely a za ní úzké schodiště.
Chvíli počkal. Magiera potřebovala čas, aby se dostala tajným průchodem co nejdále.
Možná že teď konečně tohle místo opustí, ale Welstiela znovu přepadla úzkost, protože si nebyl jistý, jaký bude její další krok.

KAPITOLA 18

Hedí udržovala malý oheň a přitáhla plášť těsněji kolem Korey a Wynn. Wynn zakašlala a otevřela oči.
Mladá učenka otočila hlavu, aby se rozhlédla, a ve tváři se jí objevil vyděšený výraz.
"Jsi v bezpečí," řekla Hedí. "Všichni jsme v bezpečí."
"Ch… Chane?" vykoktala Wynn. "Co se stalo?"
"Tvůj podivný přítel nás vyvedl ven," odpověděla Hedí. "Celou cestu tě nesl. Slíbila jsem mu, že na tebe dám pozor, dokud se neobjeví tví společníci. Nechal nás tady a odmítl zůstat. Odkud toho muže znáš?"
"Takže to bylo skutečné?" zeptala se Wynn. "Byl v chodbě… s vojáky?"
Malá Korey se zamračila a zamumlala: "Byl studený - zlý člověk." Přitulila se pod pláštěm blíž k Wynn.
"Odkud ho znáš?" zopakovala Hedí. "Je to nějaký cizí voják? Vzpomínám si, že už jsem ho někde viděla, ale nedokážu si vzpomenout kde."
"Kde to jsme?" zeptala se Wynn a rozhlédla se kolem, jako by si teprve teď všimla okolí. "Kde je baron?"
Hedí se snažila být trpělivá. "Tvůj přítel si myslel, že se Em?l vydal dovnitř nás hledat. Doufám, že to neudělal a že pro nás brzy přijde."
Kdyby jen chudák Em?l tušil, co se stane. Teď věděla, že mu měla od začátku všechno říct. Byrd musel tunel najít, protože jinak by se Em?l dovnitř nedostal. Brzy pošlou Byrdovy společníky, aby zabili Darmoutha, ale až poté, co se Hedí vypořádá s Leesilem.
"A tatínek s maminkou taky přijdou?" zeptala se Korey.
"Možná ne dnes v noci, ale brzy," ujistila ji Hedí.
Z lesa za ní se začalo ozývat pravidelné škrábání.
Hedí se vyklonila zpoza stromu a zadívala se na otvor v suchém stromě. Začala se soukat zpod pláště.
Z otvoru vystoupil vysoký muž v kápi a nesl někoho přes rameno. Oba muži na sobě měli plášť a ten, jenž stál, si dolní část tváře zahalil šátkem. Otočil hlavu a rozhlédl se a Hedí v tmavé tváři sotva rozeznala velké oči. Vyčerpaně zavrávoral, jako by se jen s obtížemi držel na nohou, a dál nesl břemeno.
Hedí se schovala, přitiskla si prst ke rtům a naznačila Wynn s Korey, aby byly zticha.
Dýka, kterou sebrala Wynnině strážci, jí ležela po boku a sevřela jílec v ruce. Zadívala se do ohně a její strach zesílil. Nikdo poblíž si ho nemohl nevšimnout. Pokud to byl jeden z Byrdových elfích společníků, pak se dostali k Darmouthovi dřív, než pokládala za možné. A možná by se mu nelíbilo, že ho v lese viděly tři ženy.
Pomalu se sklonila a pohlédla na východ z tunelu.
Elf byl pryč. Prozkoumala tmu mezi stromy. Po dlouhé, napjaté chvíli se Hedí uvolnila.
"Co to bylo?" zašeptala Wynn.
"Myslela jsem, že jsem něco viděla… ale nic to nebylo."
Bylo zbytečné rozrušit Korey a Wynn zprávou, jak blízko smrti byly. V tichosti se k sobě tiskly a nechaly oheň skomírat. Wynn vypadala ztracená v myšlenkách. Hedí naplnila vzteklá nespokojenost, když si uvědomila, že Leesil nezemře v Darmouthových rukou. Pak uslyšela od stromu další tiché šoupání.
Z otvoru vylezla vysoká žena v kožené zbroji a s mečem u boku. Vypadalo to, že rukávy košile má potrhané a rozedrané, ale byla příliš velká tma, než aby si tím mohla být jistá. Zdálo se, že rameno má od krve, a tu samou ruku si také tiskla k hrudi. Hedí se převrátila na kolena a připravila si dýku.
Jako další vylezl z díry Em?l. Tvář měl špinavou a umouněnou. Hedí vyrazila z úkrytu.
"Em?li! Tady!"
Uviděl ji a otevřel náruč. Najednou mu tiskla tvář k hrudi a on si ji přitáhl blíž.
"Magiero!" ozvalo se za nimi.

Hedí zahlédla, jak Wynn obešla strom, který zastíral světlo ohně, a opřela se rukou o jeho drsnou kůru.
"Wynn?" pronesla vysoká žena a do hlasují pronikla úleva. "Dostala ses ven."
Než mohla žena jménem Magiera udělat krok, vyrazil ze stromu obrovský stříbřitě šedý pes. Hnal se k Wynn a malá učenka klesla na kolena. Zvíře jí s kňučením olízalo napuchlou tvář.
V dutině suchého stromu se objevila další postava.
Byl to štíhlý muž s bronzovou pletí, skoro bílými vlasy a očima jako jantary. Byl to očividně elf, ale to Hedí zmátlo. Spolčil se Em?l s nájemnými vrahy? Mužova tvář byla bez výrazu a jednou rukou si k hrudi tiskl uzlíček.
"Leesile," vykřikla Wynn. "Jsi v bezpečí."
Hedí zamrazilo.
Leesil. Syn Gavrila a Nein'y. Muž, který ve spánku zavraždil jejího otce. A ze všech zvrácených možností… Wynn byla jeho společnice, a ne oběť?
Nepřivítal se s malou učenkou, jen hleděl do tmy a čas od času pomalu mrknul. Všichni začali mluvit najednou.
"Ach, podívej se na svůj obličej!" řekla Magiera a klekla si vedle Wynn. "A co to máš na sobě? Kde máš kabát? Mrzne."
"Magiero, krvácíš!" vykřikla naopak Wynn. "Podívám se ti na rameno. Co je to s Leesilem?"
Em?l šeptal Hedí něco tiše do ucha, ale ona ho neslyšela. Zpoza stromu vyšla od ohně Korey a táhla za sebou po zemi kolem bosých nohou Wynnin kabát.
"Jsou s vámi tatínek a maminka?"
Hedí si sotva všimla, jak Em?l otevřel a zavřel ústa. Dřepl si a zmizel jí ze zorného pole. Hedí obrátila oči k Leesilovi.
"Ne," odpověděl Em?l Korey. "Nepřišli s námi."
"Máme tady vzadu oheň," řekla Wynn. "Magiero, musím ti prohlédnout rány."
"Teď ne," řekla. "Jdi si sednout."
Hedí ještě pořád držela v ruce dýku - cítila tvrdý jílec a napětí v bolavých prstech.
Někdo před ní prošel. Byl to Em?l a nesl v náruči Korey? Slyšela, jak ostatní míří k ohni, a jediný, kdo zůstal, byl Leesil… s rukama a stehny potřísněnými něčí tmavou krví.
Rychle zamrkal, jako by se probudil, a otočil k ní hlavu. Zůstal bez hnutí stát a hleděl na ni. Pochopila jeho výraz - poznání.
"Vrahu!" zasyčela a zaútočila.
Nepokusil se ji odrazit, jen ustoupil a zavrávoral. Hrot dýky mu škrábl po zbroji a zacvakal o kovové kroužky. Leesil spadl na zem.
Seděl na zemi a svíral v náruči uzlíček. Hedí po něm skočila a zvedla dýku.
"Leesile!" zakřičel někdo z dálky a hlas pak zdrsněl a zavrčel: "Slezte z něho!"
"Vrahu," zašeptala Hedí. Vyrvala Leesilovi z náruče uzlíček a zařvala tak hlasitě, až ji z toho zabolel hlas. "Víš, co se stalo mojí matce? Mým sestrám?"
Sekla po něm nožem.
Leesilovy oči se probudily - ztvrdly. Ale nepodíval se na ni. Hleděl na uzlíček, který mu sebrala.
"Hedí, ne!" Tentokrát to byl Em?lův vyděšený hlas.
Leesil sáhl po uzlíčku a zazmítal se pod Hedí. Hrot dýky sklouzl po straně zbroje a prořízl mu vnitřní stranu rukávu. Leesil ji uhodil, až Hedí odlétla stranou, a sebral jí uzlíček. Napřímila se na kolenou a zadívala se na muže, po jehož smrti toužila víc než po Darmouthově.
Leesil klečel na zemi zády k ní a opatrně si tiskl smotaný plášť k tělu. Neotočil se k ní ani se nepokusil bránit. Hedí vstala, přistoupila k Leesilovým odhaleným zádům a zvedla dýku.
Na zem před ni dopadla jako zvíře z temnoty postava a slova, která na Hedí zavrčela přes zdeformované zuby, byla sotva srozumitelná.
"Táhněte… od… něj!"
Před Hedí dřepěla na všech čtyřech žena jménem Magiera. Její tvář byla tak bledá, že ve tmě vypadala skoro bílá, ale oči neměly žádnou barvu - byly dokonale černé jako potem slepené vlasy. Nehty měla zahnuté jako drápy a horní a dolní špičáky v ústech mnohem delší než ostatní lidé.

Křovím za Leesilem proskočil velký stříbrně šedý pes, plížil se k ní s hlavou skloněnou a hleděl na Hedí průzračnýma očima.
Magieře se po tvářích kutálely slzy, ale v divoké tváři neviděla ani náznak smutku, jen neovladatelnou zuřivost.
Hedí hleděla zrůdě do tváře a nezajímalo ji to. Záleželo jí jen na tom, aby Leesil zemřel, teď a tady.
Pomalu se přesunovala dopředu, připravená vypíchnout příšeře oko.
"Hedí, ustupte," vykřikla Wynn. "Magiero! Neubližuj jí!"
Hedí se vrhla na Magieru, ale někdo ji popadl za zápěstí.
"Dost," obořil se na ni Em?l, přitáhl si ji k hrudi a objal ji zezadu pažemi. "Nechápeš."
"Ano, chápu!" křičela Hedí, ale ať se zmítala, jak chtěla, nedokázala se z Em?lova sevření osvobodit. "Je to on! Vzal mi život a ani se mě neobtěžoval zabít."
"Byl otrok," řekl Em?l. "Jako všichni ostatní, kdo sloužili Darmouthovi. Jako jeho rodiče Gavril a Nein'a. Co by se s nimi stalo, kdyby odmítl Darmoutha poslechnout? Znáš odpověď. Ty bys měla ze všech nejlíp vědět, jak Darmouth postupuje, když tě celé roky využíval proti mně."
Hedí se přestala vzpouzet, ale nemohla si vybít nenávist, kterou cítila.
Leesil se choulil na zemi zády k ní a ani se nepohnul.
Zrůda, Magiera, k němu ucouvla a hruď a nelidské čelisti se jí roztahovaly hlubokým, rozčíleným dechem. Její vzhled se pomalu změnil, zavřela ústa a vypadala mnohem lidštěji. Dřepla si za Leesila a vzala ho kolem ramen. Ve chvíli, kdy ho postavila, už vypadala jen jako vysoká, bledá žena s dlouhými černými vlasy a v kožené zbroji.
Hedí na Leesila hleděla, dokud ho Magiera neodvedla za strom, který zakrýval oheň. Pak uviděla Korey, která se v hrůze krčila Wynn v náruči.
"Už žádné zabíjení," zašeptal Em?l. "V příštích dnech zažijeme víc krveprolití, než dokážeme snést."
Nechápala a ani ji to nezajímalo.
Hedí se zhroutila. Em?l ji objímal ve studeném, černém lese a zuřivost a muka z ní kanuly jako kapky krve. Pod Darmouthovou nadvládou zažili jen podvod a zradu. Otroci se navzájem vraždili, aby přežili další den.
Ale Hedí Leesila nelitovala. Naopak toužila, aby do konce života trpěl bolestí, kterou už v sobě navěky pohřbila.

Magiera seděla na spadlém kmeni poblíž nově rozdělaného ohně. Všichni se vrátili k vozu, pak vyrazili cestou na severovýchod. Ne moc daleko, ale aspoň tak, aby je z hradu na jezeře nikdo nezahlédl. Tak daleko, aby se na něho už nikdy nemusela podívat. Ale Leesil tady byl pořád a připomínal jí, co se na tom místě dozvěděla o jeho minulosti.
Co se dozvěděla o něm.
Em?l sebral plachty z vozu a pustil se do stavění stanů. Korey běhala kolem ve vlněných onucích, které Wynn vyrobila z kusu přikrývky. Podle barvy vlasů a kůže nebylo těžké uhádnout, kdo byli její rodiče.
Děvče Em?lovi ochotně pomáhalo, což povětšinou znamenalo, že se mu pletlo pod nohy. Magiera přemýšlela, jak dlouho bude baron čekat, než řekne Korey pravdu o jejích rodičích.
Hedí Em?lovi taky pomáhala a zůstávala neustále odvrácená od Leesila. Magiera nevěřila, že taková nenávist někdy poleví, proto ženu pečlivě sledovala, když se zatoulala příliš daleko mezi stromy.
A v místech, kam už oranžové světlo ohně sotva dosáhlo, seděl Leesil, opíral se o strom a objímal lebky, zabalené v plášti. Chap pochodoval sem a tam po okraji tábora a sledoval ho. Pes se ještě pořád neuklidnil. Magiera nezapomněla, jak Chap v hrobce vyváděl. Dělalo jí to skoro stejnou starost jako Leesilovo mlčení.
Wynn sebrala z hromádky, kterou Em?l vyložil, přikrývku, odkulhala k Leesilovi a přehodila mu ji přes ramena. Pak se vrátila do tábora, sebrala druhou pokrývku a unaveně si klekla před Magieru.
Prohrabala brašnu a vytáhla z ní kus látky a nádobku s léčivou mastí.
"Sundej si zbroj a halenu," řekla.
Magiera poslechla a Wynn se pustila do čištění a ovazování jejích ran.
"Je Leesil zraněný?" zeptala se.

"Nekrvácí," odpověděla Magiera, i když viděla šrám na jeho hrdle. "Nemyslím, že bys teď pro něho mohla něco udělat."
Aspoň ne pro jeho tělo. Wynnina péče by nedokázala uzdravit skutečné rány, které utržil.
Wynn skončila s obvazováním Magiery a světlo ohně jí ozářilo oválnou tvář, ještě stále nateklou a pohmožděnou. Zraněné oko měla jen napůl otevřené.
Magiera byla vděčná, že je malá učenka ještě pořád s nimi. Wynn se najednou odvrátila, posadila se na zem a opřela se o kmen vedle Magiery.
"Musím ti něco říct," začala Wynn. "A nemělo by to… nemůže to počkat."
Magiera se zamračila, protože Wynn tvrdě polkla a zdráhala se pokračovat.
"Chane ještě pořád žije… existuje." Přitáhla si přikrývku blíž k tělu. "Moc si toho nepamatuji, ale viděla jsem ho. Přišel si pro mě do hradu. Hedí říká, že mě vynesl ven a pomohl jí a Korey utéct." Odmlčela se. "Musela jsem ti to říct. Nechci, aby mezi námi byla nějaká tajemství."
Magiera přemýšlela nad Wynninými slovy. Vznešený mrtvý ve Venj?tzu, oblečený do ukradených šatů? Dávalo to smysl a její instinkty ji na okamžik pobízely, aby se vrátila. Chane byl ve městě, které se brzy ocitne na prahu války, takže si jeho obětí nikdo ani nevšimne.
"Hedí říká, že nemůže pořádně mluvit," šeptala Wynn, "jako by měl zraněný krk."
Dlouhá noc naplnila Magieřinu mysl příliš mnoha myšlenkami. Sklouzla z kmene na zem vedle Wynn a beze slova je zakryla jednou přikrývkou.
"A ještě něco," řekla Wynn. "V mých denících a poznámkách… v těch, které jsem poslala zpátky bratrstvu… Nepsala jsem jenom o lidech a zemích, kterými jsme prošli."
"Psala jsi o mně," pronesla Magiera zpříma.
Wynn se na ni podívala. Z olivové tváře učenky se vytratila trocha barvy.
Nebylo těžké to uhádnout. Už od začátku, když se setkali v sídle Učeného bratrstva v Bele, byli Wynn i její učitel, mistr Tilswith, velice zvědaví na ženu, která měla za otce Vznešeného mrtvého.
"Nedokážeš moc dobře lhát," řekla Magiera jen trochu podrážděně. Pohled jí zalétl k Leesilovi a zašeptala: "Ne jako my ostatní." Pomalu a dlouze se nadechla, pak znovu pohlédla na Wynn. "To je v pořádku… myslím tím to, že o mně píšeš."
Wynn si oddychla a přitulila se k Magieře. "A jak pomůžeme Leesilovi?"
To Magiera nevěděla. Zavinil, že jeho domovina bude ještě víc trpět. A to všechno kvůli ostatkům rodičů.
Leesil se celé roky opíjel do němoty, aby potlačil noční můry, ve kterých si představoval, co se asi stalo jeho rodičům, když uprchl z prvního života. Držela ho v noci v náruči, když sebou házel a mumlal. A pak mu Anmaglâhk Sgäile dal v Bele záblesk naděje, že aspoň jeho matka mohla přežít. A cestou se rozhodl najít i otce.
Vrátil se sem a jeho nejhorší noční můra se stala skutečností. Naděje umřela tam v hrobce rychleji než Leesilova poslední oběť.
"Nech ho prozatím být," řekla Magiera Wynn. "Darmouth je mrtvý."
"Em?l už mi to řekl. Udělali jste, co bylo ve vašich silách, i když si neumím představit, co to muselo provést s Leesilem. Snažil se zachránit muže, který ho celé mládí mučil, jen aby nakonec zklamal."
Magiera se zahleděla do ohně, ne na Wynn. Pořád mezi nimi leželo tajemství. Magiera nemohla nikomu říct, co se v hrobce stalo.
Korey a Hedí rozkládaly ve stanech zbývající přikrývky a Em?l se připojil k Magieře a Wynn. Magiera si nikdy chování ostatních moc nevšímala, ale pod baronovou nadutou arogancí se ukrývalo něco cenného. Možná.
"Chci, abyste za mě odvezli Hedí a Korey na sever," pronesl tiše. "Na léno lorda Geyrena. Jeho lidé nás znají a ochrání ji."
Magiera se odtáhla od Wynn a znovu se posadila na kládu. "A co vy?"
"Zůstanu. Bylo moudré, že jste nechala Omastu naživu. Pokusím se ho přimět, aby mě vyslechl."
"Zešílel jste?" prohlásila Magiera trochu příliš hlasitě. "Okamžitě vás dá popravit."
"To si nemyslím. Lord Geyren je v tuhle chvíli ve Venj?tzu. Je mladý, ale je to dobrý muž a oba můžeme potvrdit, že Omasta je Darmouthův syn. Většina vojáků bude zoufale hledat někoho, koho by mohla

následovat - kohokoli, kdo by o sobě mohl tvrdit, že je legitimní dědic. Pokud budeme jednat rychle a zachováme chladnou hlavu, možná zabráníme občanské válce a dokážeme se postavit nepřátelům za hranicemi."
Wynn se napřímila. "Omasta je Darmouthův syn? Kolik lidí o tom ví?"
"Ne mnoho, ale dost. Většina důstojníků."
"Opatrně, Em?li," varovala Magiera. "Postarejte se, aby se Omasta tohle všechno dozvěděl ještě dřív, než před něj předstoupíte. Asi bude lepší než jeho otec. A možná opravdu předejdete občanské válce."
Zadívala se na Leesila a přemýšlela, jestli je slyšel.
"Oba se jděte prospat," řekla. "Em?li… vy, Hedí a Korey si vezměte jeden stan. My přespíme ve druhém. Jdi do postele, Wynn. Brzy přijdeme za tebou."
Wynn kývla. Nechala Magieře přikrývku a následovala Em?la ke stanům.
Magiera seděla ještě chvíli u ohně a sledovala Leesila. Nakonec vstala a zamířila táborem k němu. Když minula neklidně přecházejícího Chapa, pes zakňučel a dvakrát štěkl. Dřepla si vedle něj, objala ho kolem silného krku a opřela se hlavou o jeho.
"Já vím," zašeptala. "Ztratil jsi Nein'u a Gavrila stejně jako Leesil."
Chap se odtáhl a vyrazil dvě ostrá, odmítavá zaštěknutí.
Magiera nevěděla, jak Chapa přimět, aby ztrátu přijal. Nebo jak se má vypořádat s Leesilovým žalem po tom, co provedl v hrobce.
Vstala, zamířila ke stromu a zadívala se na muže, kterého ještě pořád milovala, ale nebyla si jistá, jestli ho vlastně zná. Věděla jen to, že když trpí on, trpí ona s ním.
Magiera se svezla po stromě dolů. Natáhla se, vzala jeho tvář do rukou, naklonila se blíž a přitiskla se k němu. Pak se něžně dotkla uzlíčku, který držel.
"Je mi to moc líto," zašeptala. "Tohle."
Leesil se chvěl. Tiše zabořil tvář do Magieřina krku. Cítila, jak jí po kůži na klíční kosti stékají jeho slzy.

Chap se díval, jak Magiera objímá Leesila, zatímco míšenec se v krátkých, pravidelných intervalech otřásal vzlyky. Chap zuřil čím dál víc na tvora, jehož jméno mu uvízlo v mysli.
Brot'ân'duivé… Brot'an… starší Anmaglâhk v hrobce.
Chap dokázal vyvolat v mysli kohokoli jakoukoli vzpomínku a vynést ji zpět na povrch. Byl to hrubý způsob dorozumívání - a ovlivňování - který přiváděl Leesila k zuřivosti. Ale nemohl sdílet vzpomínky jednoho člověka s druhým, a Brot'anovy mu přitom tolik odhalily.
Chap poprvé zatoužil promluvit. Elfština byla jemnější a užitečnější než belaskijština, ale tolik jim toho potřeboval říct.
Brot'an přinutil Leesila pomstít se, ale přitom lhal.
Chap se tiše plížil ke stromu a blíž a blíž k Magieře a Leesilovi. Než si ho mohl některý z nich všimnout, vyrazil zpoza kmene a popadl smotaný plášť do zubů. Rychle uskočil a vytrhl ho Leesilovi z náruče.
Magiera se ostře nadechla. "Co to děláš?"
Leesil zalapal po dechu a natáhl se po uzlíčku, ale Chap ucouvl z dosahu. Zatřásl pláštěm, až lebky vypadly na zem, pak položil přední tlapu na hlavu elfky.
"Vrať mi je!" vykřikl Leesil.
Chap zavrčel a chňapl po Leesilovi zuby.
Magiera popadla Leesila kolem pasu, strhla ho zpátky a šokovaně se na psa zadívala. Chap se zadíval Leesilovi do očí, vyvolal mu v mysli jednu po druhé vzpomínky na Nein'u. Dvakrát ostře zaštěkal na znamení "ne" a strčil čenichem do lebky elfky.
"Nech toho!" zakřičel Leesil, schoulil se Magieře v náruči a přikrčil se pod návalem vzpomínek.
Chap nemohl přestat. Leesil musel pochopit.
Když se Chap zadíval v hrobce na Brot'ana, jeho jizvy ho na okamžik zmátly. Kdysi dávno, když za chladné noci doprovázel přes hory Eillean, jež s sebou nesla malého Chapa, žádné jizvy neměl. Elfovou myslí vířily střípky vzpomínek jako podzimní listí, lapené ve větru. Chapovi chvíli trvalo, než listí roztřídil podle pořadí, v jakém spadlo ze stromu, teprve pak pochopil, co mu vzpomínky říkají.
Brot'an byl u toho, když Nein'a s Gavrilem utekli před osmi lety v noci z hradu…

Brot'ân'duivé opustil před osmi lety Pohoří koruny a zamířil s Eillean do lesů na jeho úpatí, kde se rozkládala Darmouthova provincie.
Aoishenis-Ahâre, Nejstaršímu otci, došla s Cuirin'n?n'ou trpělivost a rozkázal, aby se vrátila. Poslal Brot'ana s Eillean do Venj?tzu, aby ji přivedli domů - i s jejím synem míšencem.
Žádost přišla náhle a neočekávaně - a zaznívala v ní výzva.
Brot'an se obával, že Nejstarší otec začal pochybovat o jeho věrnosti a také o věrnosti Eillean. Když vyrazili na cestu, řekl jí to. Odpověděla mu zamračením, ve kterém se odrážela starost.
V jejich kastě nikdy nedošlo ke zradě. Nikdo nikdy nepochyboval o žádném z Anmaglâhků, protože svému lidu tolik obětovali. Zůstávali sami v dalekých zemích, kde se mohli při řešení problémů se zadanými úkoly spoléhat jen na vlastní úsudek. Brot'an si připadal, jako by kráčel po laně tenkém jako pavučina, a dvakrát tak křehkém. Neměl na výběr a musel poslechnout.
Cesta byla dlouhá a hory ledově studené. Blížila se zima a návrat domů tajnými stezkami v Pohoří koruny bude ještě horší. Pátou noc poté, co vstoupili do podhůří Darmouthovy provincie, překročili cestu, která vedla na jih k bránám Venj?tzu. Mezi stromy rychle zvedl ruku a přiměl Eillean zastavit.
Lesem někdo běžel, prodíral se křovím a vůbec nedbal na to, že ho někdo uslyší. Podíval se na Eillean a viděl, že to taky zaslechla, a tak se rozdělili a ukryli do lesního podrostu.
Mezi stromy se objevili Cuirin'n?n'a a lidský muž. Oba byli zpocení a zadýchaní. Brot'an nechápal. Proč a jak se sem z města dostala?
Zastoupil jim cestu a Eillean se mu objevila po boku.
Cuirin'n?n'a sklouzla po listí a zastavila se. V jedné ruce držela obě stříbrné dýky. Zahleděla se na ně, obrátila oči k Eillean a muž se zděšeně zadíval směrem, odkud přišli.
"Matko?" řekla.
"Kde je tvůj syn?" zeptala se Eillean. "Musíte se s námi oba vrátit."
Cuirin'n?n'a se snažila najít odpověď. "Ne! Leesil se nikdy nesmí dostat do rukou Nejstaršímu otci."
"Proč jsi tady?" obořila se na ni matka. "Kde je Léshil?"
"Leesil je pryč," odpověděl člověk. "A nás pronásledují!"
Z lesa se ozvalo zařvání a oni zahlédli, jak ze tmy vyskočil tmavý tvor a za ním další.
Člověk postrčil Cuirin'n?n'u k její matce. "Běž!"
Loudavým krokem se k nim blížily dvě obrovské kočky s tmavou srstí, která se třpytila v měsíčním světle. Byly velké jako pumy. Upřely oči na kořist, ale při pohledu na Brot'ana a Eillean zaváhaly.
Cuirin'n?n'in manžel se s dýkou v každé ruce přikrčil, zatímco jeho žena se vyškubla matce a také popadla dýky do obou rukou. Pokusila se postavit za něj.
Brot'an ji popadl za plášť a strhl ji zpátky k nejbližšímu stromu. Jedna z koček skočila na jejího manžela.
"Gavrile!" vyřikla a ohnala se po Brot'anovi dýkou. "Matko, pomoz mu!"
Brot'an uhnul před Cuirin'n?n'iným seknutím. Když vykřikla, Gavril se ohlédl.
Kočka se na muže vrhla, opřela se mu tlapou o hrdlo a povalila ho. Když dopadl na zem, zvíře mu drápy rozsápalo hrdlo a dolní čelist.
Gavrilovi vypadly dýky z rukou. Obličej mu postříkala krev. Ležel na zemi, trhal sebou a oči měl stále otevřené.
"Ne!" vykřikla Cuirin'n?n'a.
Snažila se Brot'anovi vytrhnout a Eillean mezitím přiskočila ke kočce, která stála na Gavrilovi.
Druhá kočka se vrhla na záda Cuirin'n?n'ě. Srazila ji na zem do hlíny.
Brot'an se zapotácel, když se mu její plášť vysmekl z ruky. Cuirin'n?n'a dopadla hlavou tvrdě na zem.
Zvíře ji zaseklo drápy do zad. Pronikly pláštěm a košilí do kůže. Nevykřikla ani se nepohnula.
Eillean zakřičela někde vpravo. Než se stačil rozhlédnout, prolétly vzduchem ke kočce, která přistála její dceři na zádech, dvě stříbrné dýky. Žádná z dýk nezasáhla cíl a obě dopadly neškodně na zem, ale zvíře otočilo hlavu a zavrčelo. Brot'an v jediném okamžiku přelétl očima scénu před sebou a naděje v něm umřela.
Eillean se zmítala pod kočkou, která zabila lidského muže. Listí a větve létaly kolem, jak se s ní snažila bojovat bez dýk. Její tmavý plášť rozdrásaly drápy. Kočka na zádech Cuirin'n?n'y otočila hlavu zpět k

oběti.
Brot'an je nemohl zachránit obě.
Vyskočil ze země a odrazil se levou nohou od stromu. Z výšky sledoval, jak se kočka na Cuirin'něn'ě vyděšeně rozhlédla, protože jí zmizel z očí.
Brot'an dokonale ztichl a zpomalil pád. Sevřel oběma rukama dýku a soustředil se na krk kočky těsně za lebkou. Začal padat dolů.
Kočka vzhlédla. A vzápětí se rychle pokusila dostat z elfova dosahu. Obrátila se, ale stihla to jen částečně. Brot'an musel před dopadem pokrčit nohu. Přistál kočce na zádech kolenem a holení.
Sekl dýkou, ale kočka se pod jeho tíhou zkroutila. Zdálo se, že jí dýka sklouzla po hlavě. Kočka zařvala bolestí a ohnala se po něm přední tlapou.
Brot'an viděl, jak se mu před obličejem mihly drápy. Skulil se ze zvířete a odrazil se od jeho boku, aby se dostal do bezpečí. Přistál na Cuirin'n?n'ě, odkutálel se stranou a zvedl se v podřepu nad ni. Pravá strana tváře ho pálila a srdce mu bušilo, ale obrnil se před dalším útokem kočky.
Ta se ale zmítala na zemi a vřeštěla.
Pálení, které Brot'an cítil na tváři, sílilo. Všiml si, že kočka přišla o levé ucho. Srst na tmavé hlavě se jí leskla, jako by byla vlhká, a přilepilo se na ni suché listí a borovicové jehličí. Brot'anovi stékalo dolů po tváři a do oka něco teplého a mokrého.
Na okamžik si myslel, že je to pot, a tak zamrkal, aby ho dostal z očí. Zrak se mu ale ještě víc rozmazal a potemněl. Do oka mu stékala krev.
Neunikl spárům tak docela a teď cítil pálící seknutí na čele a pravé tváři. Dřepl si, přehodil si Cuirin'n?n'u přes rameno a rozběhl se lesem zpátky k cestě, kde se mezi silnými větvemi jedle vyšvihl na strom.
Vřeštění kočky přešlo v hrčivé vrčení, které se blížilo.
Brot'an se opřel o větve a Cuirin'n?n'ino ochablé tělo si položil přes kolena. Opatrně větve roztáhl, aby mohl vyhlédnout, a utřel si oko hřbetem ruky.
Zraněná kočka běhala po zemi pod ním, ale nepodařilo se jí zjistit, kam zmizel. Obrátila se a vrátila se k druhému zvířeti a Brot'an neodolal a pln úzkosti je uchváceně sledoval.
Kočky se zmítaly vedle sebe mezi listím na zemi.
Jejich těla se zavlnila a proměnila se v nahé lidi - v muže a ženu s tmavou pletí a černými vlasy. Muž se držel ze strany za hlavu a klečel v bolestech na zemi. Šeptali si a vyděšeně mávali rukama, pak se zadívali na Eilleaninu rozdrásanou tvář a tělo. Přistoupili k ní blíž a Brot'an ztuhl. Přitiskl se zády ke kmeni, až se mu zadřel do páteře.
Její vlastní čepelí jí uřízli hlavu.
Eillean obětovala život, aby zachránila člověka, který už byl v té chvíli mrtvý.
Pak uřízli hlavu i Gavrilovi a rozběhli se s trofejemi do lesa.
Brot'an už je nespatřil. Když se přinutil slézt ze stromu, už jejich kroky neslyšel. Položil Cuirin'n?n'ino bezvědomé tělo na zem. Dřepl si nad Eillean a netušil, co by pro ni mohl tak daleko od domova udělat.

Chap pochopil, co Ventina s Farisem udělali. Ve strachu z trestu zbavili hlavy kůže a masa a předali Darmouthovi jako trofeje jen holé lebky. Jejich pán věděl jen o jedné elfce a hlava elfa byla dostatečným důkazem, že pár uspěl.
Důkaz o jejich smrti Darmoutha oklamal. A Brot'an použil tuto skutečnost proti Leesilovi a vyprovokoval ho k zuřivosti. A pán s otrokem se obrátili proti sobě. To všechno kvůli lebce nesprávné ženy.
Kvůli ostatkům Eillean, Leesilovy babičky.
Po boji v hrobce vyvstala v Brot'anově mysli vrásčitá tvář Nejstaršího otce… spolu s patriarchovou žádostí. Brot'an věděl, že se kolem Leesila a Magiery k Darmouthovi neprobojuje. Magiera ho zranila příliš vážně. Ale byl rozhodnutý podržet si důvěru Nejstaršího otce. A to mohl udělat jen tak, že přinutil Leesila, aby Darmoutha zavraždil.
Chap ze sebe setřásl Brot'anovy vzpomínky a znovu zavrčel. Nemohl je předat Leesilovi, a tak mu v mysli znovu a znovu vyvolával obrázek Cuirin'n?n'y - Nein'y - a štěkal dvakrát na znamení "ne". Leesil se krčil a zakrýval si uši.
"Dost!" rozkázala Magiera. "Nech toho - hned teď, Chape!"

Chap se na ni zamračil. Zahleděl se jí do očí, pak k ní přistrčil čenichem lebku. Štěkl dvakrát na znamení "ne" a pomalu zavrtěl hlavou.
Magiera držela Leesila v náruči, ale vztek jí zmizel z tváře. Podívala se na lebku mezi Chapovými tlapami.
"Ne?" zašeptala a stejně jako Chap naklonila hlavu na stranu. "Není to… Nein'a?"
Chap štěkl jednou na souhlas. Lehl si, položil hlavu na lebku ženy, která ho k Leesilovi přinesla, a zavřel oči. Magieřino pochopení mu nepřineslo žádnou úlevu.
"Wynn…" řekla Magiera zdráhavě, pak zděšeně zakřičela. "Wynn, přines sem mluvící kůži… hned!"

Přiblížil se úsvit, a tak Chane zalezl do křoví v lese a zahrabal se pod suché listí, jehličí a zasněženou hlínu. Pokusil se dostat zpátky do města, ale brána byla zavřená. Na hradbách hlídkovali vojáci s nabitými kušemi.
Hlad mu nedovolil upadnout do spánku. Dokonce i v úkrytu se mu do kůže zabodávalo sluneční světlo jako kousnutí hmyzu. Celou dobu přitom myslel na Wynn. Snášel nepohodlí až do západu slunce, pak vylezl ven a chvěl se, jako by znovu vstal z mrtvých. Byl celý od hlíny a listí. To ho zneklidnilo ještě víc.
Přiblížil se k bránám Venj?tzu a hlad v něm potlačil nepříjemné vzpomínky.
Ale nemohl přestat myslet na Wynn. Opravdu ho na hradě viděla?
Před hlavními branami města se shromáždilo několik vozů a venkovanů, ale brána zůstala zavřená. Jeden z vojáků zakřičel z hradeb, že "kapitán" Omasta nechal až do odvolání zavřít brány. Nikdo nesměl ani dovnitř, ani ven.
Chane netušil, co se stalo s Wynn. Nebo s jeho koněm. Nebo taky s Welstielem.
Vrátil se zpátky do lesa. Dal Wynn svůj plášť a kromě meče a oblečení, které měl na sobě, zůstal zbytek jeho věcí v hostinci Břečťanový šlahoun. Schoval se za strom a pozoroval shromáždění lidí a vozů a čekal na příležitost, kdy se bude moct nakrmit.
Většina lidí stála před branami, hádala se a prosila, aby je pustili dovnitř. Pár jich zůstalo mezi vozy a kárami. Jeden seděl osamoceně na spuštěné zadní části vozu s malou lucernou.
Bylo to mladé děvče, možná ještě dítě. Zabalila se do přikrývky, kterou si přehodila i přes hlavu, takže to mohl jen těžko odhadnout. Schovala si i nohy, takže jí vykukoval jen obličej. Měla vyzáblé tváře, nos zrudlý chladem a oči upírala do klína.
Chane se přikrčil a vyrazil ke stromu, který rostl nejblíže vozu. Dokáže ji chytit a odtáhnout do lesa. Vyhublou venkovanku bez problému utiší, dokud s ní neskončí.
Chvíli zápasila s pokrývkou, pak z ní vystrčila štíhlou ruku a obrátila v klíně kus pergamenu.
Chane za stromem ztuhl.
Nebyl to pergamen, ale stránka knihy. Viděl to jasně. Když otočila další stránku, uviděl Chane na zažloutlém papíře písmo, vybledlé věkem.
Bodání hladu mu připomnělo, že lidé nejsou nic víc než smrtelný dobytek, který se páří a dře a žije krátký život v takové nevědomosti, že jejich smrt není pro svět žádnou ztrátou. Vůbec žádnou ztrátou, ale…
Dívka si četla.
Chane stiskl zuby. Kde a jak se venkovské mládě naučilo číst? Stejně jako on a Wynn?
"Na číhané?" zašeptal někdo za ním.
Chane se obrátil, připravený utišit hlad hlupákem, který ho překvapil. O několik kroků dál v lese vystoupil zpoza stromu Welstiel.
"Jak jsi se dostal ven?" zachraptěl Chane.
"Asi stejnou cestou jako ty."
Ve Welstielově hlase zaznívalo něco jako porážka.
"Co se děje?" zeptal se Chane.
Welstiel se zadíval na městské brány. "Je pravděpodobné, že se Magiera stejně vydá s Leesilem na území elfů."
Chana to sice nezajímalo, ale neměl kam jinam jít. "Tak najdeme způsob, jak dostat zpátky koně a majetek a budeme ji sledovat - jako vždy."
"Nemůžeme."

"Proč?"
"Ona a její společníci mohou do té země vstoupit. Cestují totiž s elfím míšencem a majay-h?. My ne. I kdybychom se pokusili vstoupit do Elfích teritorií, nepodařilo by se nám to. Mrtvým je vstup do země zakázán."
Chane tam stál a dumal nad slovy svého společníka. Až příliš často se stávalo, že Welstiel odhaloval důležité vědomosti a informace, když se mu to hodilo. Chana už to začínalo unavovat.
"A zpátky do města taky nemůžeme," pokračoval Welstiel. "Darmoutha zavraždili, takže není možné říct, kdy nebo jestli vůbec brány otevřou."
"Naše peníze, oblečení, můj pták… moje knihy jsou uvnitř!" zachraptěl Chane. "Nemáme koně. Nemáme nic a ty mi teď říkáš, že už nemůžeme ani sledovat Wynn… Magieru. Musí existovat způsob, jak se dostat do hostince."
Welstiel zavrtěl hlavou. "Omasta zná moji tvář a lidé si budou pamatovat i tu tvoji. Mám u sebe nějaké peníze a koně si taky najdeme. Pak vyrazíme na cestu."
Chane nemohl uvěřit tomu, že se Welstiel chová tak klidně. "Kam?"
Welstiel se mu zadíval do tváře. "Do Pohoří koruny. Tuším, kde hledat, a v tuhle chvíli nemůžeme s Magierou nic dělat. Pokud zjistíme, kde je ukryt předmět, který hledám, budeme ji k němu moct lépe zavést, až skončí s tím nesmyslem s Leesilem. Při odchodu ze země elfů bude muset znovu projít horami. Když nemůžeme Magieru sledovat, musíme počkat a přinutit ji, aby přišla za námi."
Chane se opřel o strom.
Wynn půjde na sever s Magierou, aby tlumočila. Člověk mezi elfy, kteří lidi nenávidí. Welstiel pokazil další pokus ovládnout Magieru a znovu vystavil Wynn nebezpečí. A tentokrát ji Chane nemohl na nebezpečné cestě sledovat.
"Leesil ji ochrání," řekl Welstiel, který uhádl, na co myslí. "Myslím, že se za ni cítí zodpovědný. Postará se o ni, stejně jako Magiera."
Chane od Welstiela takové pochopení nečekal - a ani nechtěl - ale neviděl jiné východisko než společníka znovu následovat. Dříve nebo později přinutí Welstiela, aby mu zodpověděl všechny otázky… a přinutí ho zaplatit za to, jak si pohrával s Wynniným životem.
A Chane nezapomněl, co si Welstiel mumlal ve spánku. Už nikdy nepít krev.
Pokud předmět, po kterém Welstiel pátral, opravdu vládl takovou silou, pak ho chtěl najít i Chane. Až cesta skončí, Welstiel mu napíše doporučující dopis pro Učené bratrstvo. V malém koutku duše Chane pořád ještě doufal, že by Wynn mohla…
Potřásl hlavou. Taková možnost teď byla mimo dosah, pokud ji vůbec někdy na dosah mít bude.
"Měli bychom si sehnat koně," zašeptal Chane.
Welstiel kývl a odvrátil se. Chane ho následoval, ale předtím se ještě naposledy otočil a zadíval se nízko visícími větvemi na venkovanku, která si četla knihu.

O dva večery později vjel Leesil s vozem na nádvoří kamenného sídla lorda Geyrena. Voják nebo možná jen obyčejný strážce Hedí zdvořile pozdravil. Zatvářil se poněkud překvapeně, když uviděl, jak cestuje, a hlavně v jaké společnosti.
Magiera seděla vedle Leesila a jejich otrhané oblečení už nutně potřebovalo vyprat. Vůz byl plný truhlic, přikrývek a plachet. Na jedné z truhlic seděla Korey a kudrnaté vlasy měla pocuchané. Oblečená byla do Hedíiných vlněných šatů a Wynnina kabátu z ovčího rouna. Oba kusy oblečení jí byly příliš velké a ona se musela hodně snažit, aby si udržela ruce volné a mohla okusovat jablko. Wynn se na hromadě plachet tulila k Chapovi. Oblékla si kalhoty a krátký háv, ale také Chanův plášť, který jí byl příliš dlouhý a visel kolem ní jako přikrývka.
Leesil po většinu cesty mlčel. Bolel ho krk a bolest se s mluvením ještě zhoršovala, ale to nebyl hlavní důvod jeho mlčení. Wynn a ostatní netušili, jak Darmouth doopravdy zemřel. Magiera to nikomu neřekla.
"Má paní," řekl strážce Hedí. "Jsem vám k službám. Lord Geyren nám poslal zprávu, že přijedete."
Bez ohledu na to, co si muž myslel o Hedíině prapodivném příjezdu, ke všem se choval jako k hostům. Sluhové vybalili truhly a odvedli Valibuka se Skřítkem do stáje. Strážce zavedl unavené poutníky do sídla. Hedí objala pažemi Korey. Na Leesila se nepodívala ani nevzala na vědomí jeho přítomnost.

Obrátila se ke strážci.
"Pojíme raději na pokojích," řekla. "Jsme unavení a moje malá chráněnka si potřebuje odpočinout. Ubytujte nás, prosím, ve stejném pokoji."
Strážce kývl.
Hedí se rozhodla, že by toho bylo na Korey příliš, kdyby se o osudu rodičů dozvěděla cestou. Teď požádala, aby mohla být s dívkou o samotě. Nebo možná nechtěla jíst s mužem, který zničil její milované, její rodinu. Leesil Korey litoval, ale aspoň bude moct zůstat s Hedí a baronem Em?lem.
Chap s Wynn dostali pokoj v prvním patře a sluha otevřel naproti přes chodbu silné dřevěné dveře do ložnice Leesila a Magiery. Leesil vnesl dovnitř cestovní truhlu a položil ji na zem v nohách postele. Podlahu mezi čalouněným křeslem a skříní s naleštěným mosazným kováním pokrýval hustý koberec. Obraz na protilehlé stěně znázorňoval sluncem zalité hory za brzkého úsvitu. Postel, která byla dost velká pro tři lidi, pokrývala přikrývka krémové barvy, ozdobená krajkou.
Magiera postavila na truhlici, kterou přinesl Leesil, ještě jednu, menší. Obešla postel a přejela prsty po pokrývce. Stála tam a hleděla na ni, jako by si nebyla jistá, jestli může takovému přepychu věřit.
Leesil otevřel malou truhličku, kterou Em?l vyprázdnil a dal mu ji. Uvnitř ležely pečlivě zabalené v přikrývce lebky otce a babičky, kterou nikdy nepoznal.
Jeho matka ještě pořád žila, ale v tuhle chvíli mu tato myšlenka nepřinášela žádnou úlevu. Dotkl se lebky otce a zadíval se na babiččinu. Chap jí říkal Eillean. Byla starším Anmaglâhků.
Droevinkou se šířila občanská válka. Kapitán v Soladranu u stravinských hranic vyslovil zahořklým, unaveným a vyděšeným hlasem obavy, že jeho zemi pohltí stejný konflikt. A teď se další válka rozpoutá i na Bojištích.
Ten poslední oheň rozdmýchal sám v jediném okamžiku drtivé úzkosti.
Chap nic takového neřekl, protože u toho byla Wynn a ostatní, ale Leesil to moc dobře věděl.
I když matčinu kastu odmítal, nakonec jí stejně posloužil.
Leesil se znovu zadíval na otcovu lebku. Zezadu k němu přistoupila Magiera.
"Matka ho bude chtít pochovat sama," zašeptal. "Pokud ji najdeme… dostaneme se k ní."
Magiera ho rychle pohladila po rameni, pak její dotyk zmizel. "Sundám ti boty."
V posledních dnech se ujala role zdvořilé, ale netečné opatrovnice. Vstal, posadil se na postel a sundal si plášť a boty. Přetáhl si košili přes hlavu a zachvěl se. Příšerně páchla. Snad budou mít čas vyprat si, než zamíří dál do hor.
Magiera si sedla vedle něj a stáhla si boty. Trhlinu u ramene obklopovala skvrna zaschlé krve.
"Najdeme ji, Leesile. Začneme hned zítra."
Kývl, aniž by promluvil.
"Lehni si," řekla Magiera tiše.
Leesil si lehl a díval se, jak rozvazuje kousek kůže, kterým si svazovala černé vlasy. Uviděl skvrnu na košili pod druhou paží.
Odhodila provázek stranou, jako by ji nezajímalo, kam dopadne, a prohrábla si vlasy. V pokoji bylo příliš málo světla, než aby se rudě leskly.
Magiera od něj zůstala odvrácená tak dlouho, až Leesil začal přemýšlet, jestli ztratil jen otce… a jestli zradil jen lid matky, když se vrátil domů. Obrátila se k němu tak zprudka, že ani nezahlédl její bledou tvář, než si lehla na bok vedle něj. O okamžik později mu pomalu položila paži na hruď.
S obavami zakryl její ruku svou, protože se bál, jak zareaguje.
"Jsi v pořádku?" zeptal se.
Stiskla mu rukou rameno, přitáhla se blíž a přitiskla mu tvář do vlasů a k líci. Trvalo dlouho, než odpověděla.
"Budeme v pořádku," zašeptala.

EPILOG

A
oishenis-Ahâre - Nejstarší otec - ucítil volání Broťân'duivé i uvnitř mohutného dubu, ve kterém přebýval.

Strom žil skoro stejně dlouho jako on a byl nejstarší v lese. Jeho staré tělo s až příliš prodlouženým životem odpočívalo v chýši uvnitř stromu.
Dříve byla dutina stromu pečlivě přizpůsobována jeho potřebám. Žil už tak dlouho, že ani starší klanů si nepamatovali příběhy o tom, odkud přišel nebo proč odvedl následovníky do samoty této části světa. Osvojil si způsoby stromů a už nechodil mezi lid. Jeho tělo lpělo na životě jen díky námaze velkého lesa, který ho udržoval naživu prostřednictvím prastarého dubu.
Kořeny stromu se dotýkal jiných v zemi svých lidí. Dosáhl tak dál a nechal mysl putovat a sledovat elfí les. Slyšel a mluvil i s Anmaglâhky v jiných zemích, stačilo, aby přiložili úlomek "dřevomluvu" z jeho dubu k jakémukoli živému stromu.
Poslouchal a přemýšlel nad každým slovem, dokud Brot'ân'duivé neskončil. Pak odpověděl.
Potěšil jsi mě. Vrať se.
Lidský vojevůdce Darmouth byl mrtev a jeho provincie zůstala bez ochrany. Lidé se kousek po kousku obraceli jeden proti druhému a v následujících desetiletích se krveprolití ještě zhorší.
Nejstarší otec vydechl úlevou a dech mu sotva opustil scvrklé rty.
Ochrání své lidi. Prastarý nepřítel sílil a obracel se ve spánku. Cítil to v zemi, ve vzduchu, v šepotu stromů. Jednoho dne se vrátí, ale nenajde žádné lidské hordy, které by ho následovaly jako minule. O to se postará.
Ale ne všechno, co mu Brot'ân'duivé řekl, bylo dobré. Další z Anmaglâhků odešel do země a jeho lidé budou dnes v noci podle zvyků truchlit. Ale nejvíce zneklidňující byla poslední slova, která Brot'ân'duivé pronesl. Uvrhla Nejstaršího otce do největší nejistoty.
Vyslal své vědomí kořeny, větvemi a listím lesa až na jednu z mýtin, na které seděla žena jeho lidu, sama a osamělá. Přikázal lesu, že nesmí paseku nikdy opustit.
Lidem připadala svůdná, a právem. Její vlastní lid ji také považoval za krásnou, dokonce i ti, kdo viděli jizvy po drápech na jejích zádech. Seděla a opírala se o jilm a dlouhé, skoro bílé vlasy jí rámovaly vysokou, štíhlou postavu. Ve velkých jantarových očích měla tvrdý výraz a trojúhelníkovou tvář barvy karamelu dokonale bezvýraznou. Hleděla do lesa a netušila, že ji někdo sleduje.
Nejstarší otec znal její žal, ale veškerý soucit v něm zadusila její zrada. Ani teď si nebyl jistý, co všechno provedla a proč.
Každý den za úsvitu jí jeden z Anmaglâhků přinesl jídlo a čistou pramenitou vodu. Strážní stromy kolem udržovaly mýtinu suchou a teplou. Oblečení a prostou vybavují poskytovali, když potřebovala. Vedle ní stál košík se zámotky motýlů, takže celé dny trávila výrobou třpytivé látky shéot'a, bílé jako obláček. Halila se do ní sama, místo aby ji dala svým lidem.
Nejstarší otec k ní promluvil šuměním listí ve vánku.
Cuirin'n?n'o…
Napřímila se. Přimhouřila mandlové oči záští a rozhlédla se po stromech, aby zjistila, odkud hlas vychází.
Tvůj zrádný syn se vrací domů.

Barb & J. C. Hendee
Zrádce krve

Anglický originál Traitor to the Blood
Překlad Kateřina Niklová
Obálka Jan Patrik Krásný
Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 80. publikaci
Ostrava 2007, Tisk Printo, s. r. o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 229 Kč